

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

MIRANDA GRANT

BROKEN SOULS

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

Kırık Ruhlar

MIRANDA GRANT

MIRANDA GRANT

GÖLGELERİN KİTABI

(tüm tetikleyicileri içeren karanlık mafya PNR)

Maskenin Ardındaki Delilik
Benim Olmakla Lanetlenmiş
Bağlı Ruhlar
Kırık Ruhlar

ÖLÜMCÜL SEVGİLİ

(tamamen çılgın bir fantastik romantik komedi)

Sahip Olmak ve
Kaybetmek Ölüm Bizi
Ayırana Kadar
İyi Günlerde, Kötü
Günlerde Sevmek ve Yok
Olmak

EFSANENİN SAVAŞI

(müstehcenlik içeren epik fantezi)

Elemental Talep Beni
Düşün Şeytan
Kandırıldı
Onun İçin Öfke

EFSANENİN MASALLARI

(karanlık Grimm tarzı, açık uçlu, mutlu sonla bitmeyen masallar)

Yan Bebeğim Yan
Küçük Morgen
Bjerner ve Canavar

KIRIK RUH

Bu bir kurgu eseridir. Tüm karakterler benim hayal gücümün ürünüdür ve sahte haberlerden daha fazla güvenilirlikle değerlendirilmemelidir. Yaşayan, ölen veya arafta sıkışıp kalmış kuruluşlar, yerler veya kişilerle herhangi bir benzerlik tamamen tesadüfidir.

Telif hakkı © 2024 Miranda Grant

authormirandagrants@gmail.com

mirandagrants.com

Facebook: Yazar Miranda Grant

Tüm hakları saklıdır. Eleştirel makale ve incelemelerde yer alan kısa alıntılar hariç, bu kitabın hiçbir bölümü yazarın yazılı izni olmadan hiçbir şekilde kullanılamaz veya çoğaltılamaz.

Writing Evolution tarafından düzenlenmiş ve yayınlanmıştır.

Kapak tasarımı ve iç resim çalışmaları Writing Evolution tarafından yapılmıştır.

İçindekiler

MIRANDA GRANT

Kırık Ruhlar 4

Tetikleyici ve içerik uyarıları

%0 ciddiyet paleti temizleyicisini hazır bulundurmak isteyeceksiniz

12 veya

nefret dolu seks içeren biraz daha ciddi bir romantik komedi 14

Dünya Bilgisi

Bir İki

Üç

Dört

Beş

Altı

Yedi

Sekiz

Dokuz

On

On bir On iki

On üç On dört

On beş On

altı On yedi

On sekiz On

dokuz

Yirmi
Yirmi bir
Yirmi iki
Yirmi üç Yirmi
dört Yirmi beş
Yirmi altı
Yirmi yedi
Yirmi sekiz
Yirmi dokuz
Otuz
Otuz Bir Otuz
İki Otuz Üç
Otuz Dört
Otuz Beş
Otuz Altı
Otuz Yedi
Otuz Sekiz
Otuz Dokuz
Kırk
Kırk Bir
Kırk İki Kırk
Üç Kırk Dört
Kırk Beş
Kırk Altı
Kırk Yedi
Kırk Sekiz
Kırk Dokuz

[Elli](#)

[Elli Bir Elli](#)

[İki Elli Üç](#)

[Elli Dört](#)

[Elli Beş Elli](#)

[Altı](#)

[Epilog](#)

[%0 ciddiyet paleti temizleyicisine mi ihtiyacınız var? 475](#)

[Ya da nefret dolu seks içeren biraz daha ciddi bir romantik](#)

[komedi mi? 476 Micha'nın](#)

[nasıl hayatta kaldığını bilmek ister misiniz? 477](#)

[Varius ve Micha arasındaki güzel zamanları okumak ister misiniz? 478](#)

[Khalid'in Kira ile nasıl tanıştığını bilmek ister misiniz? 479](#)

[Caden ve Sau hakkında daha fazla bilgi edinmek ister](#)

[misiniz? 480 Yazarın Notu 481](#)

[ARAŞTIRMA NOTLARI 482](#)

[Hata mı buldunuz? 484](#)

[SERİNİN GERİ KALAN KISMI ÜZERİNDE ETKİ YARATMAK İSTER MİSİNİZ? 484](#)

[WIPS VE YENİ ÇIKANLAR HAKKINDA HER ŞEYİ ÖĞRENMEK İSTER MİSİNİZ? 484](#)

TETİKLEYİCİ VE İÇERİK UYARILARI

52. bölümde durun.

Madness Behind the Mask'ı yazarken, kitabın karanlık olduğunu ama acı verici olmadığını düşünmüştüm. Korkunç şeyler olmuştu, ama Sau o kadar travmatize olmuştu ve bu durum o kadar sürekliydi ki, hayatın asla düzelmeyeceğini hissettiğin o ezici umutsuzluğu taklit etmek için Asla düzelmeyecekmiş gibi hissettiren o ezici umutsuzluğu taklit etmek için, olanlar ile hissettiklerin arasında bir mesafe vardı. O kasıtlı olarak ilişkilendirilemez bir karakterdi. Ama Micha... Siktir. Bu çok berbat. Kesinlikle çok berbat.

Peki neden yazdım? Çünkü bazen, başımıza gelen kötü şeylere rağmen, daha kötüsünü yaşayanlar olduğunu bilmemiz gerekir. Bu yanlış mı? Belki. Ama bu bir kurgu ve başka hiçbir şeyin yapamadığı şekilde bizi iyileştiriyor.

Yani evet...kendinize iyi bakın ve gerektiğinde kitabı bir kenara bırakın. Hel, mutlu sonla bitmesini istiyorsanız **52. bölümden sonrasını okumayın**. Ya da en azından, üçlemenin bir sonraki ve son kitabını alana kadar o bölümden sonrasını okumayın.

Tam listeyi web sitemde bulabilirsiniz:

<https://mirandagrants.com/broken-souls-triggers>

(bunlar aynı zamanda spoiler içerir)

Sevgili Okuyucu:

Terapi masraflarından sorumlu değilim.
Ama çok zgnm.

%0 CİDDİYET PALET TEMİZLEYİCİSİ HAZIR
BULUNDURMANIZ GEREKECEK

Öneri: *Kraliçem, Kralım*

Aslında celladımınla seks yapmıyordum; celladımı onu öldürmesi için baştan çıkarıyordum ve bu kulağa çok daha iyi geliyordu. Daha klas. Çok daha az sürtükçe.

YA DA NEFRET SEKSİ OLAN BİRAZ DAHA CİDDİ BİR ROMANTİK KOMEDİ İÇİN

Okuyun: *Sevmek ve Yok Olmak*.

"Sırf seni tekrar tekrar öldürebilmek için büyüçülük öğrendim."

"Awww. Ne kadar tatlı. Kimse bana bu kadar takıntılı olmamıştı." "Ben takıntılı değilim – Hayır, öl!"

Bu kitapla bu seriye başlayanlar için:

Bu ikilinin ilk kitabı olan Tethered Souls ile başlamak en iyisi olacaktır (Madness Behind the Mask veya Cursed to be Mine'ı okumak zorunda değilsiniz), ancak buradan başlamakta ısrarcıysanız, işte bu dünyaya hızlı bir giriş:

DÜNYA BİLGİSİ

St. Augustine'in Üç Çetesi

1. **Shadow Domain** – bu, serinin takip ettiği çete. Onlar cadılar ve onu yöneten ana aile gölgelere dönüşebilir, Canavarlar Düzlemi'nde seyahat edebilir ve gölgelerini depolama birimi olarak kullanabilir. Her cadı ayrıca doğuştan gelen bir sihirli yeteneğe sahiptir ve en sevdikleri büyülerini yapmalarına yardımcı olmak için kişisel rünlerle dövmelidir. Patronları Varius Shadow'dur.
2. **Blood Fangs** – bunlar vampirlerdir. İki tür vardır: doğuştan ve yaratılmış. Sadece vampir klanının başı yaratılmış vampirler yaratabilir. Yaratılmış vampirler kısırdır ve doğuştan vampirler gibi dönüşemezler. Tüm vampirler gündüz yürüyebilir, ancak güçlü güneş ışığı onları çeşitli derecelerde rahatsız eder (öğle vakti güneşi yaratılmış vampirleri küle çevirir), çünkü geldikleri dünyada güçlü bir güneş yoktur. Patronları Aleric Zadar'dır.
3. **Ölüm Avcıları** – bunlar kurtadamlardır. Sürü çoğunlukla dişilerden ve birkaç beta erkekten oluşur. İstedikleri zaman şekil değiştirebilirler, iki ayaklıdırlar ve ortalama boyları 2,3 metredir. Üç çete arasında iki bin yıllık bir güç dengesi sonrasında, Blood Fangs'ı büyük sayılarda öldürerek son kırk yıllık barış antlaşmasını bozmuşlardır. Patronları/alfa erkekleri Antonio Garcia'dır.

Büyü Sistemi

1. Her cadı, doğuştan gelen bir yeteneğe sahiptir. Ancak Shadow Ailesi, cinlerle yaptıkları eski bir anlaşma sayesinde sahte gölgelere dönüşme (bu gölgeler dikey olarak yüzeylerde hareket edemezler) ve dünyayı dolaşma yeteneğine sahip oldukları için özeldir.

- Canavarlar Düzlemi'ne ve söz konusu düzleme bir geçit açar. Son derece nadir olmakla birlikte, güçlü bir Gölge, gölgelerinden canavarlar çağırabilir.
2. Tüm büyüler, kullanıcıya enerji geri akışı yaratır. Kullanıcı çok zayıf veya yorgunsa, bu enerji ona ciddi zarar verebilir, hatta öldürebilir.
 3. Büyü, kişinin yaşına bakılmaksızın zayıfları öldürür. Eğer onu kontrol edemezseniz, size karşı döner, özellikle de kara büyü ise. Bu nedenle, birçok cadı hamileliğini sürdürmekte zorlanır, bu yüzden bir deyimleri vardır: *vorum van del mona*, anlamı: küçük boktan şey huysuzlanıyor. Anlamı: bebeğin ruhu, sizin yarattığınız bedeni beğenmiyor ve yeniden denemenizi istiyor. Birçok kişi, yüksek standartları nedeniyle, çocuğun nihayet doğduğunda başarılı olacağının iyi bir işareti olduğuna inanır.
 4. "Büyü" ve "kara büyü" vardır. Kara büyü kullanımı (kontrolü değil) son derece kolaydır, ancak büyüün faydası için daha büyük bir kan kurbanı gerektirir. Roanoke yerleşimcileri gibi birçok insanın ortadan kaybolması, kara büyü için kurban olarak kullanıldıklarına bağlanabilir. Kurbanlar dünyanın herhangi bir yerinden alınabilir. Büyü yapıldığında cadının yanında olmaları gerekmez.
 5. Cadılar kanlarında sihirle doğarlar, ancak yükselişlerine (sihirli ergenlik) ulaşana kadar büyü yapamazlar.
 6. Özel yapım değnekler normalde sadece eğitimdeki cadılar tarafından kullanılır. Daha deneyimli cadılar, büyülerini kontrol etmelerine yardımcı olması için vücutlarına runik desenler dövme yaptırmayı tercih ederler.
 7. Hazır asalar, yükselişe ulaşmış olanlar tarafından büyü kullanamayanlar tarafından da kullanılabilir. Bundan önce, asaları etkinleştirmek için kanlarında yeterli büyü yoktur. Yani, cadı olmadıkları sürece küçük çocuklar bunları kullanamaz. Tüm hazır asaların yasal olarak "Iactus" kelimesiyle etkinleştirilmesi gerekir. Karaborsa asalar bu kelimeyi kullanmaz.

Kan Bağı

1. Bu, sadece cadıların yapabileceği bir büyüdür. Başka bir cadı veya cadı olmayan biriyle bağ kurabilirler, ancak ilgili tüm cadılar bir ödeme yapmak zorundadır.

2. Kan bağı kurmak çok nadirdir, çünkü bunun işe yaraması için ödenmesi gereken bedel, çifti ayıracak bir şey olmalıdır. Bu yüzden aşırı kıskanç ve sahiplenici biri, tüm erkek kardeşlerinin kız arkadaşıyla yatmasına izin vermek zorunda kalabilir. Ya da kız arkadaşının, sevgilisinin penisi üzerinde orgazm olurken, onların adını haykırmasını izlemek zorunda kalabilir. Ödeme her kişiye özeldir ve ne olacağına cadı karar verir. Ancak, ödeme yeterince sert değilse, kan bağı reddedilir ve kan bağına başlatan kişi, diğer kişiyi önce öldürmezse ölür.
3. Kan bağı sona erdiğinde, ilgili her iki kişi de diğer kişinin duygularını hissedebilecek. Bunu engellemek için geçici bir duvar örerek bunu engelleyebilirler.
4. Bu hayatta ve sonraki hayatta sonsuza kadar birbirlerine bağlı kalacaklar ve birbirleriyle reenkarne olacaklar.
5. Kan bağı kuran çoğu çift, gerekli bedel nedeniyle bir yıl içinde birbirlerinin baş düşmanı haline gelir.

Bahsedilebilecek Terimler

1. **Başmelek** – tanrıları yöneten yedi adam. Normalde ölümlülerin işlerine karışmazlar, ancak müdahale ettiklerinde acımasızca etkilidirler.
2. **İnsan** – tanrıların suretinde yaratılmış tüm canlılar. Bu, insanımsı bir forma bürünebilen tüm doğaüstü canlıları da içerir. Bu terim daha sonra, Yedi Düzlem'in geri kalanına açılan geçitler kesildiğinde ve diğer dünyaların varlığını unuttuklarında, Dünya insanları tarafından sadece kendilerini ifade etmek için kullanılmaya başlandı.
3. **Melezler** – iki yaratığın karışımı olan süper varlıklar. Bunlar son derece nadirdir ve aşırı nefret suçlarının kurbanlarıdır. Genellikle anne karnından çıkarılırlar ve sonra onlar ve anneleri yakılır veya başka bir şekilde öldürülür. Çoğu, avlandıkları için ergenliğe ulaşamaz. Başmelekler onları resmi olarak yasadışı ilan etmemiş olsa da, bir melez ordusu kurulmasına izin vermezler.
4. **Portallar** – diğer Yedi Düzleme seyahat etmeyi sağlayan geçitler. Çoğu, Dünya insanlarını öldürülmekten korumak için Büyük Yok Oluş sırasında yok edildi. ABD'deki tek portal, Gölge Alemi tarafından kontrol edilmektedir. Bu portal, Dünya'yı Blódyrió'ya bağlar.

5. **Premades** – Cadı olmayanların kullanması için sınırlı sayıda üretilen ve önceden programlanmış büyülerle yüklenen hazır değnekler.
6. **Ricks** – "ereksiyon"un kısaltması. Bu, bir kişinin penisini değiştiren (veya bir veya daha fazla penis veren) ve ek uzuvlarına çeşitli özellikler kazandıran (örneğin, çıkıntılar, sperm keseleri, düğümlenme veya titreşme yeteneği vb.) incubus ilaçlarının sokak adıdır.
7. **SCU** – Özel Suçlar Birimi. Dünya'daki doğaüstü dünyayı yöneten bir Dünya insan grubu. Elv'Ve'Nor'un bir koludur, CIA veya MI6'nın gezegenler arası eşdeğeridir. Başmeleklerle doğrudan bağlantıları olduğu söylentisi vardır ve bu nedenle herkes tarafından korkulurlar.
8. **Sup** – doğaüstü yaratık.
9. **Vs** – Bir kişinin vajinasını ve vulvasını değiştiren succubus ilaçlarının sokak adı. Titreleyebilir, içine boşaldığında karnınızı genişletebilir, spermi haftalarca veya daha uzun süre içinde depolayarak hamileliğe yardımcı olabilir ve daha fazlasını yapabilir.
10. **Wolf** – kurt adamın kısaltması.

Karakterler

Gölge Kardeşler (en yaşlıdan en gençine)

1. **Varius** – Shadow Domain'in patronu. Paranoyak biridir ve kimseye güvenmez, çünkü sihir geliştiremediği için kendi çetesi tarafından defalarca suikasta uğramıştır. Ancak duyuları gelişmiştir ve sihir eksikliğini telafi etmek için diğer cadılardan daha hızlı ve daha güçlüdür.
2. **Leno** – bitkileri her şekilde kontrol eder, tek bir belladonna meyvesinden bütün bir şehri öldürecek kadar zehir çıkarabilir. Çocukken bir kurt adam tarafından kör bırakılmıştır ve şimdi köpeği Krypto aracılığıyla görmektedir. Krypto'nun hissettiklerini ve tattıklarını da hissedebilir ve tadabilir.
3. **Khalid** – Ailenin ölüm meleği. Arkadaşları ve ailesi dahil olmak üzere, hain olanları öldürmekle görevlidir. Bu nedenle kimseyle gerçekten yakın değildir. Herkes ondan korkar.
4. **Talon** – işin her alanında pençelerini sokan bir mafya babası. Çocukluk aşkı vampirler tarafından öldürülüp "cadı fahişesi" olarak damgalanmış olduğu için, vampirlerden şiddetle nefret eder. Elektriği kontrol edebilir.
5. **Enoch** – telekinetik güçlere sahip ve Ezriel'in ikizi.

6. **Ezriel** – telekinetik ve Enoch'un ikizi.
7. **Rudy** – Varius, babaları evi terk ettiğinde onu pratikte büyüttüğü için onu oğlu olarak görür. Şiddetten nefret eder, ancak bir kişinin en büyük korkularını gerçeğe dönüştürme konusunda doğuştan gelen yeteneği sayesinde Shadow kardeşlerin en güçlüsüdür. Ancak şiddeti sevmediği için temizlikçi rolü verilmiştir. Sau'nun karnındayken ona isabet eden büyü nedeniyle dilsiz olarak doğmuştur.
8. **Maddox** – sorgulayıcı. Şekil değiştiren biridir ve DNA'larını incelemek için yeterli zamanı olduğu sürece herhangi bir kişiye dönüşebilir. Kardeşleri dışında herkes, "yüzlerini almasından" ve biraz pislik olmasından korktukları için ondan uzak durmaya çalışır. Genellikle soğan kokar.

Diğer Ana Karakterler

1. **Aleric Zadar** – Kan Dişleri'nin (vampirler) patronu
2. **Antonio Garcia** – Death Hunt'ın (kurtlar) patronu
3. **Micha Black** – Varius'un nişanlısı. O bir cadı suikastçısıdır – ya da Varius onu rahmi için satın almadan önce öyleydi. Şimdi o bir damızlık – Shadow'da yetiştirilen kadınlar için kullanılan bir terim. Sau'nun sözleriyle, onlar damızlık değil çünkü "Bizi lanet olası bir attan daha çok saygı duyacaklar."
4. **Sau Shadow** – Shadow Kardeşlerin annesi. Babaları ölmeden önce ona lanet okudu. Eğer herhangi bir büyü kullanırsa, bu onun hayatını tüketir. Atlantik'in bu tarafındaki en güçlü şifacıdır.

Bahsedilmeye değer yan karakterler

1. **Dayne Killeen-McCarthy** – Micha'nın en iyi arkadaşı ve eski suikastçi ortağı.
2. **Vlad Laska** – Aleric'in yardımcısı; herkesin istediği halde Blood Fangs'ı yönetmekle ilgilenmiyor. Doğuştan vampir.

Hikaye

(Tethered Souls spoilerları)

Az önce olanlar:

1. Varius, sihir gücüne sahip olmamasının sebebinin, annesinin bebekken hayatını kurtarmak için kara büyü kullanarak bu gücü ondan aldığı olduğunu öğrenir.
2. Shadow Domain, Antonio'nun (kurtadamların patronu) son derece tabu olan melezler yaratmaya çalıştığını öğrenir ve dün gece ona saldırır. Onu öldürmeyi başaramazlar ve Talon neredeyse ölür.
3. Micha ve Varius (ana karakterler) kan bağı kurdular. Micha ayrıca Varius'un penisine kendi adını dövme yaptırdı.

BİR O

Penisim, bana yaptığı dövmeden dolayı hala yanıyor, ama lanet olsun, o amcığı istiyorum. Nişanlım kollarımda yatıyor, parmaklarını dudaklarının arasında okşuyor, istediğim şeye dokunuyor. Benim *olan şeye*. **Varius Shadow'un mülkiyeti**, siyah buklelerinin altına dövmeyle yazılmış. *Benim*.

Başını yastığa çevirip, beni uyandırmamak için nefesini biraz tutuyor. Dün gece olanlardan sonra uykuya ihtiyacım olduğunu biliyor – Death Hunt çetesinin patronunu öldürme girişimimiz, kardeşlerimden birinin onun pençeleri altında neredeyse ölmesine neden oldu.

Ama spermle dolu amının kokusu gittikçe güçleniyor. Burnumu gıdıklıyor, ciğerlerimi dolduruyor, ta ki onu sırt üstü çevirip içime girme düşüncesine kapılana kadar.

"*Micha*," diye homurdanıyorum, elimi göğsünden karnına doğru kaydırıyorum. Sıçramak yerine hareketsiz kalıyor, suikastçi eğitimi, şaşkınlığına rağmen kaslarını kilitliyor. "Sana kendini okşamak için izin verdim mi?"

"İhtiyacım yok..."

Parmaklarımı bileğine doladım ve çektim.

Direnış göstermeye çalışıyor, ama ben ondan çok daha iriyim, çok daha güçlüyüm ve parmaklarını ağzıma zorla sokuyorum. Dilimi dışarı çıkarıp, benim olanın tadına bakıyorum.

Göğsümden bir inilti yükselir.

Onunki ise yumuşak bir hıçkırık çıkar.

"Kimin adı senin amında yazıyor?" diye homurdanırım, parmak uçlarını alt dudağımda okşayarak.

"Sadece 'Grr. Ben erkeğim. Grr. Sen kadınsın' diyebileceğini sanan bir neandertal."

Gülümsemem ortaya çıkar, sonra sikim sertleşince kaybolur. "Adımı söyle, Micha."

Omurgası göğsüme karşı sertleşir. Benim küçük canavarım – ne kadar küçük olursa olsun, her emre karşı lanet olasıca bir isyan içinde... Onu boyun eğdirme beklentisiyle kanım kaynar.

Parmaklarını ağzımın içine çekip, dilimle etraflarında döndürürüm. Titrer. Sonra küçük kıcını benim sikime doğru sallayarak beni sertleştirir.

Bileğini tutan elimi gevşetip, parmaklarımı kolundan aşağı kaydırıyorum, göğüs kafesinde tüyleri diken diken ediyor. Kalçası. Amına doğru eğiliyorum ve o da hafif bir iniltiyle bacaklarını açıyor.

Ama oraya dokunmak yerine, göğüslerini okşamak için yukarı çıkıyorum, parmaklarımı A beden göğüslerine dokunarak gezdiriyorum ama onun istediği gibi meme uçlarına dokunmuyorum. Orası çok hassas, sık sık kelepçelerin sıkışmasından zevk alıyor.

"Kukunun kime ait olduğunu söyle," diye homurdanıyorum, sonunda elini ağzımdan çekerek.

Kanım, penisimin kalın damarlarında atıyor. Kalçalarımı öne doğru sallıyorum. O nefesini içeri çekiyor ve ben onun kırılmak üzere olduğunu biliyorum.

Parmaklarımla meme uçlarını okşuyorum, sertleşip sertleşmediklerini kontrol ediyorum, sonra elimi aşağıya doğru kaydırıyorum. Amının dudaklarının üstünü okşuyorum, etrafında daireler çiziyorum ama içeri girmiyorum. Kalçalarını davetkar bir şekilde sallıyor ama amının benim olduğunu söylemezse, ona istediğini vermeyeceğim.

Penisimi tutup, onu kalçalarının arasına kaydırıyorum, onu tahrik ediyorum ama sonuca ulaşmasına izin vermiyorum. Amcığı penisimin üzerinde kayıyor, yeni dövmemdeki yanma hissine rağmen çok iyi hissettiriyor. Elini kalçalarının önüne indiriyor ve dışarı çıkan penisimin başını okşuyor.

Onu hissedince inliyorum. Göğüslerini okşuyorum, avucumla meme uçlarını hafifçe okşuyorum. Ben kalçalarının arasında sikimi ileri geri kaydırırken, nefes alışını düzensiz ve sertleşiyor.

O, gizlice klitorisine dokunmaya çalışır, ama ben, o baskı uygulayamadan üzerine atlarım. Bir elimle bileklerini kavrayarak iki kolunu da başının üstünde kilitlerim ve omzunu ısırırım. "Bu senin için iki vuruş, Bayan Shadow."

Adını dilimden dökülürken inliyor. Henüz evli değiliz. Resmi olarak benim soyadımı almadı, ama alacak. Dört ay önce onu satın aldığımda istediğim mirasçılar bana veremese bile, bu durum değişmeyecek. Micha Shadow *benim*. Onu benden almaya çalışan olursa, onu öldürürüm. Kaçmaya çalışırsa, onu geri getiririm.

Serbest elim yine meme uçlarını okşarken, ıslak bacaklarının arasında sikimi pompalayıp duruyorum. İnleyip inlerken beni sıkıca sarıyor. Çaresiz ve muhtaç ama yine de çok inatçı.

"Kedi kimin, küçük canavar, söyle de boşalmana izin vereyim."

O, düzensiz bir nefes alır. Ben, onun gerçek zevki bulamayacağı kadar nazikçe klitorisini okşarken, o kollarını kurtarmaya çalışır. Benim tutuşum sıkılaşır. Penisim hızlanır, ama parmağım tüy kadar hafif kalır.

"Acele etsen iyi olur," diye inlerim, hızımı daha da artırırken, "yoksa bacaklarının arasında boşalacağım."

Boğuk bir ses dudaklarından dökülür. Yenilmiş bir iniltiyle, "*Varius*" der.

Parmaklarım klitorisini aşağı doğru bastırır ve ona bir gülümsemeyle ödüllendiririm – "*Erkekler*."

Bilinçli olarak henüz anlamamış olmama rağmen, hala öyle. Ama sonra anlıyorum. Parçaları birleştiriyorum. Parmağımı *hızla* çekiyorum.

Kıkırdar.

Gerçekten kıkırdıyor.

"Amcığın *çeşitli* *erkek*lere ait olduğunu mu düşünüyorsun?" diye homurdanarak onu karnının üstüne çeviriyorum.

Kafasını çevirir, dudaklarında sevimli bir gülümseme belirir, ama ben sert bir hamle ile amına girince bu gülümseme hızla geniş bir O şekline dönüşür. Gözlerinde bir anlık acı belirir ve çığlık atar. Islaktır, hem kendi hem de benim daha önce boşaldığım spermle sıırıslamıştır, ama yine de çok dardır. Nispeten yakın bir zamanda, kalın ve iri sikimin 20 santimetresini birden içine almayı başardı. Rahatlamak için kıvrılıyor, ama ben iki elimle kıcını tutarken, sikimi çıkarıp tekrar içine sokuyorum. Bu pozisyonda ona daha derine girebiliyorum ve her itişte rahim ağzına *sertçe* çarpıyorum. Kalçalarını yataktan kaldırıp, onun istediği şekilde değil, benim istediğim şekilde ona giriyorum.

Çığlıkları gittikçe yükselirken ellerini çarşaflara geçiriyor ve orgazmın zirvesindeyken vücudunun titrediğini hissedebiliyorum. Düşmek üzere olan bir roller coaster gibi.

Ama düşemez.

Boşalamaz.

Dışarıdan bir uyarılmaya ihtiyacı var.

Bu yüzden amcığı çarşafların dışında kalıyor ve ben onu sert ve hızlı bir şekilde siktiğimde çarşaflara sürtünme şansı olmuyor. Sikim yanıyor ama umurumda değil

. Tüm dikkatim, o af dilemeye başlayana kadar onu spermimle doldurmak üzerine.

Elini klitorisine doğru uzatıyor, ama ben kıcını bırakıp iki kolunu da tutuyorum. O inerken kollarını arkasında tutuşturuyorum, tek elimle birbirine kilitliyorum, sonra ondan nefret ediyormuş gibi sikmeye devam ediyorum.

"Amcığın *çeşitli erkeklere* ait olduğunu mu düşünüyorsun?" diye homurdanarak serbest elimi kaldırıp kıcına tokat atıyorum. Yanağında kırmızı bir iz belirliyor; kıskançlığım başka bir sert tokatla dışa vuruyor. "Başka bir erkeğin *bundan* zevk alacağını mı düşünüyorsun?" Onu o kadar sert sikiyorum ki, yatak duvara çarpıyor, başlık sıvayı çatlatıyor ve beyaz toz yastıkların üzerine yağmur gibi yağıyor.

O titreyerek bağırır, ben de çenesini tutup yüzünü görebilmek için onu döndürürüm. Gözleri kapalıdır. Yanaklarından gözyaşları süzülür. Ağzı artık acıdan değil, tahrik olmaktan açıktır, ama kaşları hayal kırıklığından çatılmıştır. Ne kadar tahrik olmuş olursa olsun, benim sikimi ne kadar ıslatırsa ıslatsın, benim küçük canavarım boşalmak için dışarıdan bir uyarılmaya ihtiyaç duyar.

"Ben..." diye başlar, ama ne söylemek üzereyse, çenesini bırakıp tekrar kıcına şaplak attığımda iniltiyle boğulur.

"Ellerini başlığa koy," diyorum ve o hemen itaat ediyor, itaatkarlığı kıskançlığımı biraz hafifletiyor.

Aferin kızım, kafamın içinde homurdanıyorum, ama bunu yüksek sesle söylemiyorum, henüz onu ödüllendirmek istemiyorum. Yaramazlık yapmak istiyorsa, sonuçlarına katlanmak zorunda.

Bu yüzden durmadım, hiç yavaşlamadım, derin ve hızlı bir şekilde vurmaya devam ettim.

Öne eğilerek, iki parmağımı ağzına sokuyorum. Onları emiyor, dili ve yanakları yoğun bir şekilde çalışıyor ve benim penisim onun içinde titriyor. Parmaklarım tamamen ıslandığında, onları çıkarıp kıcının kenarını okşamak için kullanıyorum. "Aynı anda birden fazla erkeği içinde mi istiyorsun?" diye homurdanıyorum ve o, benim sikimle zaten çok dolu olduğu için gerginleşiyor. Kıcında parmağım için yer yok ve ikimiz de bunu biliyoruz. Bir keresinde benim sikimden çok daha dar bir oyuncakla denedik, ama benim küçük canavarım çok küçük.

"Bekle..." Ben içeri girerken o çığlık atar. Kıç, beni durdurmaya çalışarak işaret parmağımın ucunu sıkar ve bu da ona yanağına bir tokat daha yedirir. Daha derine girerim, penisimin çekilmesiyle saldırımı zamanlayarak, penisim içeri girerken parmağımı dışarı çekerim. Deliklerini, gevşemeye başlayana kadar, ikisine birden girebilecek hale gelene kadar hızlı ve sert bir şekilde çalıştırırım.

Çığlık atıyor ve bana karşı direniyor, ama elleri başlıktan hiç ayrılmıyor.

"*Varius, lütfen,*" diye yalvarıyor Micha, bacakları titriyor. Boşalmak için çok çaresiz.

Penisim onun içinde titriyor, bana yaptığı yeni dövme her itişte yanıyor. Ama küçük canavarım ağlayarak dağıldığında acı çekmeye değer. Kıçına ikinci parmağımı da ekleyerek onu daha da genişletiyorum. O çığlık atıyor, parmak eklemleri beyazlaşıyor.

Onun amının içinde orgazm olurken inliyorum, o ekstra parmakla sıklığı çok fazla. Gözlerimi kapatıyorum, taşaklarım o kadar çok sperm salıyor ki eskisini dışarı itmeye başlıyor. Taşaklarımdan aşağı akıyor ve sikim sönükleşirken ikinci parmağımı da sokmayı başarıyorum.

Onun kıçına, parmaklarımı sıkıca kavradığına bakarken zor nefes alıyorum. Ona bir dildo alacağım, kendi sikimin kalıbından yapılmış bir dildo, ve onun içindeyken onu bununla sikeceğim. Sonra ağzı için üçüncü bir tane alacağım. *Çeşitli erkekler. Çeşitli sikici erkekler.*

"Kaç erkeğin amını sikti?" diye fısıldıyorum, parmaklarımı onun içinde piston gibi hareket ettirirken.

O, kelimeler kuramadan çığlık atıyor.

"Üç mü?" Bir parmak daha sokuyorum, bu da onun inleyerek çırpınmasına neden oluyor.

Ama elleri hala başlığın kenarından ayrılmıyor; bana bunun fazla olduğunu söylemiyor.

"Dört mü?"

Sağ avucunu yatağın tahtasına vurur. Dördüncü parmağımı içeri sokarken bunu tekrar tekrar yapar.

Sikim sertleşmeye başlıyor ve şimdi onu gerçekten gerginleştiriyorum. Duvarın diğer tarafında dört parmağımı hissedebiliyorum. Daha fazlası için yer yok. *Hareket edecek yer yok.*

Ve şimdi elleriyle kendini öne doğru çekip benden uzaklaşmaya çalışıyor.

"Sakin yapma," diye tıslıyorum ve diğer elimle kalçasını tutuyorum. "İçinde çeşitli erkekler olmasını istedin, o zaman hepsini de kabul etmelisin."

Parmaklarımı kıçına sokmaya başladığımda çığlık atıyor. Derine sokamıyorum, o kadar uzağa sokamıyorum, sikimin rahim ağzına gömülü kalmasını istiyorsam sokamam.

"Özür dilerim," diye inliyor, kıçını bana bastırarak, ona zorladığım ritme giriyor. İki deliğiyle de beni sıkıştırıyor, amından daha fazla sperm çıkarıyor. "Ben... Sadece sen, Varius." Bana karşı daha hızlı sallanırken, iki eliyle başlığı sıkıyor. "Sadece sen."

"Haklısın lan." Kıçına bir tokat atıyorum. "Çünkü başka bir erkekle flört edersen ne olacağını biliyorsun, değil mi?"

Nefes nefese başını sallar. Parmak eklemleri beyazlaşır. "Onu öldürürsün," diye nefes nefese söyler.

"*Ve onun lanet cesedi üzerinde seni sikerim.*" Sikim tekrar tamamen sertleşir, çekip tekrar içeri girerim. Tüm vücudu titrerken çığlık atar. Onu, duvara daha fazla delik açacak bir hızda sikerim.

Hırlayarak parmaklarımı onun içine sokuyorum. Parmaklarım sikime sürtünüyor, amcığı ile kıcı arasındaki duvardan hissediliyor. Onun vücudunun her parçasını sahipleniyorum. Onu dolduruyorum, böylece başka hiç kimse dolduramayacak.

Çeşitli sikici erkekler.

Serbest elimle öne uzanıp parmaklarımı ağzına soktum. Onları emiyor. Yalıyor.

Artık dengemi sağlayacak ellerim olmadığından, hızımı yavaşlatmak zorunda kalıyorum. Bu yüzden onu hızlı değil, *sert* sikiyorum. Tam da onun sevdiği gibi. Yavaşça çekip, sonra tereddüt ettikten sonra tek bir yumuşak hareketle derinlemesine giriyorum.

Parmaklarımın arasında inliyor, tükürüğü elimden aşağı damlarken, karışık spermlerimiz sikimden aşağı damlıyor. İkinci orgazmımın geldiğini hissedene kadar tüm deliklerini sikiyorum. Sikimi amının derinliklerine, parmaklarımı da kıçına ve ağzına sokarken, o benim adımı haykırıyor.

Onun üzerine yığılırken, spermim fişkirirken bir dizi homurtu ve iniltiyle gözlerimi sıkıca kapatırım. *Siktir.* Tüm vücudum son bir titremeye sarsılırken, omzunu ısırır, dişlerimle iz bırakırım. Boynunu geriye doğru eğerek, orada yapmamı ister. Böylece herkes onun benim olduğunu görebilir.

Dişlerimi boğazının dibine batırırken göğsümden düşük bir homurtu çıkar. Bana karşı sarsılır. Dilim onun cildini okşayarak keskin acıyı hafifletir ve o inleyerek hareketsiz kalır.

Parmaklarım kıçından ve ağzından düşer, ama onu yatağa bastırırken sikimi içinde tutarım. Gözlerim kapanır ve uykuya dalmaya başlarım.

Altımda kıvranıyor ve onun ne kadar küçük olduğunu düşünerek ezildiğinden endişeleniyorum, bizi yan yatırıyorum. Penisim onun içinde kalıyor, ait olduğu yerde.

"Lütfen," diye yalvarır, kıçını bana doğru iterek, sesi sert ve kısık çıkar. "Boşalmam lazım."

Ağzında olan elimi kullanarak, arkasına uzanıp amını avuçlarım. "Bu kimin?" diye sorarım.

"Varius Shadow'un."

"Aferin kızım," derim, dudaklarım küstah bir gülümsemeye kıvrılırken. Amını okşarım, ne kadar ıslak olduğunu, ne kadar benim olduğunu hissederim.

"Ama sabaha kadar boşalmayacaksın," diye homurdanıyorum.

Uykuya dalarken, duyduğum son şey onun inlemesi.

Ama hissettiğim son şey, sikimin yanması ve üzerine dövmeyle yazılmış sözler:

Micha Shadow'un mülkiyeti

İKİ ONUN

Siktiğimin.

Hel.

Amım onun sikini ve elini sıkıca sarıyor, boşalmak için titriyor. Az önce başladığımız kan bağı ritüeli, bizi sonsuza kadar eş olarak bağlayacak ve tamamlandığında engellenmedikçe her zaman birbirimizin duygularını kendimizinmiş gibi hissetmemizi sağlayacak, onun boşaldığında sikinin ne kadar iyi hissettirdiğini hissetmemi sağladı - sadece bir an için, aramızdaki bağlantının bir kıvılcımı, şimdi yok oldu. Ama bunun istediğimi bilmem için yeterliydi. Buna ihtiyacım var. Aynı rahatlamayı o kadar çok istiyorum ki.

Ama bacaklarımın arasına elimi uzatmıyorum. Onun ağzının meme uçlarımı emdiğini, yaladığını ve ısırıldığını hayal ederken meme uçlarımla oynamıyorum. Onun yeni oluşan bağıımız sayesinde uykuya daldığını hissetsem bile, onun emrine karşı gelmiyorum.

Sabaha kadar boşalmayacağım.

Siktir.

Hel.

Ama Varius açıkça kolayca uyanıyor - paranoyaklığı göz önüne alındığında şaşırtıcı değil - ve beni tekrar cezalandırmaktan çekinmeyecek. Kıcıma zorla yaptığı germe yüzünden kığım yanıyor, ama onu hatırladığımda amım kasılıyor. Zevk ve acı, zorlama ve daha fazlasını almam için beni ikna etme arasındaki çizgimi aşma yeteneği beni *mahvetti*.

Amımı onun eline sürterek, kalçalarımı sabit tutmadan önce küçük bir iniltiyi geri yutuyorum. Onu unutulmaz bir şekilde sikmek istesem de, bana vereceği cezadan biraz endişeliyim. Birkaç ay önce odama geldiğinde getirdiği iki anal plug'ın hatırası aklıma geliyor.

Birinin üzerinde tilki kuyruğu vardı ve nişan partimizde iç çamaşırı giymemeyi reddedersem, *neredeyse file gibi bir elbise giyerken*, onu giymemi isterdi.

Bütün ailemin önünde. Onun bütün ailesinin önünde. On iki caposu ve onların yardımcılarının önünde. Birlikte eğitim aldığım bütün suikastçıların önünde. Ve Amerika'nın en

en güçlü aileler.

Bu yüzden onun kollarında yatarken kıpırdamıyorum. O uyurken istediğimi almıyorum.

Gözlerimi kapatıp antrenmanımı yapıyorum. Üç ay önce göğsümden kalçama kadar yan tarafım yırtıldı ve neredeyse ölüyordum. Organlarım dışarı çıktı ve birkaç dakika boyunca öldüm. Ondan kurtuldum, bu yüzden bununla da başa çıkabilirim.

Yapabilirim...

Uyluklarım kasılır ve inlerim.

Saatler sürer, ama sonunda uykuya dalmayı başarırım.

Arkamda diz çökmüş, yüzünü amıma dayamış halini hayal ediyorum. Dili içimde, onun ve benim spermlerimizi topluyor, sonra hepsini sikine tükürüyor. Onu kayganlaştırıcı olarak kullanarak beni götümünden sikiyor. Sert ve vahşi bir şekilde. İkinci bir sikinden çıkıyor ve amımı dolduruyor. Yeni kuyruklarından biri göğüslerimin arasına kayıyor, sonra karnımdan aşağıya doğru inip amıma da giriyor. Diğer kuyruk dudaklarıma bastırıyor. Bir şey klitorisimi emiyor.

Uyluklarım titriyor. Ayak parmaklarım kıvrılıyor.

Ve farkında olmadan, rüyanın dışında, *sert bir şekilde* boşalıyorum.

Kalbim çarparken uyanırım, beynim bana tehlike olduğunu söyler. Oturmaya çalışırım, ama ellerimin başımın üstünde, yatağın her köşesine yayılmış olduğunu fark ederim. Ve kalçalarımın altında katlanmış bir havlu vardır.

"Bu amcık benim dedim sana," diye homurdanıyor Varius.

"Sen ne..." diye bağıriyorum, amımdan zevk fişkırırken. Uyluklarım onun kafasını sıkarken yataktan kalkıyorum. Dilini dudaklarımdan arasına gömüyor, uzun bir vuruşla beni yalıyor, sonra klitorisime yapışıp mırıldanıyor. Yataktan kalkıyorum, bacaklarım da bağlı olduğu için sadece kalçalarım yükseliyor, ayak bileklerim ipekle sarılmış. Onun mırıldanmasının uğultusu beni ağlatıyor, sonra çığlık attırıyor.

Orgazm hızla yaklaşırken bağlarımdan içinde kıvranıyorum. Gelmeyeceğimi düşünerek geri tutmaya çalışıyorum ama durduramıyorum.

Ağzı buna izin vermez.

Çığlık atarak, bulutların üstünden atlayıp cennete dalıyorum.

"Bu kadar boşalmak için çaresiz olduğuna göre," diyor Varius, başını kaldırıp uyluğumu öperken, "sana izin vereceğim."

Gözlerimi kocaman açarak tavana bakıyorum. Nefesim kesik kesik. Nabzım hızla atıyor. Vücudum muhteşem hissetse de beynim hala bana tehlike olduğunu söylüyor.

O benim klitorisimi yalıyor ve ben dokunulamayacak kadar hassas olduğum için çekilmeye çalışıyorum. Ama bağlarım beni fazla hareket ettirmeme izin vermiyor ve onu durduramadan tekrar üzerime çıkıyor. Ayak parmaklarım kıvrılırken, onun altında çırpınıyorum. "*Varius*," diye nefes nefeseyim, vücudum titriyor.

Ağzını klitorisime kilitleyip, mırıldanmaya, sonra emmeye başlıyor. Nefes alabilmek için bacaklarımı sıkıştırıp ona erişimini engellemeye çalışıyorum, ama o pes etmiyor, vazgeçmiyor. Merhamet yok, dudaklarının dışında bir dünya yok. Bana zorla yaşattığı zevkten başka hiçbir şeye konsantre olamıyorum.

Ellerim yumruk oluyor, keşke saçlarında olsaydı diyorum, tekrar orgazm oluyorum.

Kalçalarım kalkıyor, yüzünü amıma daha da gömüyor. Parmaklarını içime sokuyor ve orgazmımın titremeleri onu sıkıştırmamı sağlıyor.

İlk parmağa bir parmak daha eklenir ve ben çığlık atarım. Çok erken, çok fazla. Beklemesini, parmaklarıyla beni sikmeden, avucuyla klitorisimi ovmadan önce sakinleşmeme izin vermesini istiyorum, ama o yapmıyor. Ayak parmaklarım sıkıca kilitlenir. Bacaklarım sertleşir. Ve birkaç dakikalık acımasız ilgiden sonra, beni tekrar boşalmaya zorlar. Vücudum yataktan kalkar. İlerken gözlerim kapanır.

"İşte böyle, küçük canavar," diye homurdanır Varius, ıslak dudaklarımın arasını yalamadan önce. "Bayılana kadar benim için boşalacaksın."

Klitorisim ağrıyor, zonkluyor, tüm kanımı kendine çekiyor gibi ve onun söylediği kelimeleri tam olarak anlayamıyorum. Amımdaki dilinin hissi, aşırı uyarılmış klitorisime çok yakın olan ağzının hissi beni çok tüketiyor.

Ama sonra birdenbire anlıyorum ve inliyorum.

Karnımı yalayarak yukarı doğru ilerlerken, içimdeki parmaklarını çıkarır ve kış deliğimin her yerine boşaldığım sıvıyı sürer. Dili göğüslerime ulaştığında parmakları tekrar amıma dalar. Onları yalar ve ben ona beklemesi gerektiğini söyleyecek kelimeleri bulmaya çalışırken bağlarımı çekerim.

"Yapamam.

.."

"Lütfen..."

"Varius..."

"Yapabilirsin," diye homurdanır. "Buna dayanabilirsin." "Hayır... Ben... ca... ahhh!"

O göğüslerimi emdiğinde inliyorum. Meme uçlarım sertleşmiş, ağrıyor ve çok hassas. O beni tekrar doruğa ulaştırırken tüm vücudum titremeye başlıyor. Bu seferki yolculuk daha uzun sürüyor, neredeyse bir saat boyunca sürekli

yalama, emme, ısırma ve kemirmeyle geçiyor. Parmakları kıcımda, yavaşça içeri girip çıkıyor ve kalçalarımın altındaki havlu tamamen ıslanıyor.

"Siktir..."

"Lanet
olsun..."

"Varius..."

"Ben..."

"...ihtiyacım
var..." "Ah!"

"Lütfen..."

Beynim bile bunalmış, artık mantıklı bir şekilde kelimeleri bir araya getiremez hale gelmişken, gözyaşları yanaklarımdan akıyor.

Serbest eliyle sağ göğsümü yoğururken, sol göğsümü tamamen ağzına alıyor. Diliyle meme ucumu ileri geri okşuyor, ben çığlık atana kadar. Diğer meme ucumu çimdiklediğinde yataktan kalkıyorum, sonra elini gevşetiyor, sonra tekrar çimdikliyor. Başım dönene ve nefesim düzensizleşene kadar beni okşuyor. Bir orgazma çok yaklaştım, ama dayanamıyorum. *Dayanamıyorum.*

"*Varius,*" diye yalvarıyorum, yarı ağlayarak, yarı çığlık atarak, o acımasızca göğüslerimi emiyor. Kollarım ve bacaklarım siyah ipek bağları sertçe çekiyor, ama o onları iyi sarmış ve ben hareket edemiyorum. Kaçamıyorum. Sadece burada yatıp, bana vermekte kararlı olduğu şeyi kabul edebilirim.

Ki bu her şey demek.

Onun adını haykırarak, dişleri meme ucumda iken boşalıyorum.

Sert meme ucumun etrafında inliyor, sonra ağzını diğer göğsüme kaydırıyor, oradaki elini aşağıya, penisine doğru çekiyor. Diğer elini kıcımdan çekip kendini tutarken mastürbasyon yapıyor.

Inliyorum.

Ağlıyorum.

Durması için

yalvarıyorum. Ama

durmuyor.

Ve bir saat sonra, vücudum kızarmış ve titriyor, meme uçlarımla oynarken bir kez daha boşalıyorum. Çok yorgunum, uyumaya çok ihtiyacım var. Gözlerim geriye doğru kayıyor, kafam bulanık ve başım dönüyor, bana söylediği kelimelerin hiçbirini anlayamıyorum. Tek düşünebildiğim bir sonraki orgazm. Klitorisimin uğultusu. Meme uçlarımda ağrısı.

Başımın altındaki yastıkları alıp, havlunun altına, kalçalarımın altına kaydırıyor. Sonra penisini içime sokuyor, sırtını eğip dişlerini boynuma geçiriyor ve homurdanarak yavaşça beni sikiyor. O kadar ıslanmışım ki, kolayca giriyor, yanma hissi yok, ama birkaç itişten sonra dünya dönmeye başlıyor.

Hızını sabit ve yavaş tutuyor. Penisi beni dolduruyor. Beni birçok yerimden ısıtıyor. Eli aramıza giriyor ve klitorisimi okşuyor. Çok hassas, çok sıcak diye bağıryorum ve birkaç saniye sonra o kadar sert boşalıyorum ki yıldızlar görüyorum.

Amım onun etrafında sıkışıyor.

Yataktan kalkarken ayak

parmaklarım kıvrılıyor.

Beni sikmeye devam ederken tenime karşı inliyor. Yavaşça. Sevgiyle.

Ve duygusal bir orgazm beni sararken kalbim bir an durur. "Var..." Onun altında titreyerek hıçkırırım.

Ama o durmaz, hızını değiştirmez. Sadece beni siker, boğazıma, kulağıma fısıldayarak. Dişleri iz bırakır. Vücudu beni ele geçirir. Ve bir orgazm daha zorla çıkarılır benden.

Ve bir tane

daha. Ve bir

tane daha.

Arka arkaya, durmaksızın.

Vücudum titriyor, hıçkırarak ağlıyorum, bayılıyorum.

ÜÇ O

Onun bayıldığını görmek beni çılgına çeviriyor ve hızımı artırıyorum, ta ki onu sert ve hızlı bir şekilde sikene kadar. Ben onu sikarken, o benim altımda sallanıyor, göğüsleri titriyor. Vücudu tamamen gevşemiş ve benim merhametime kalmış durumda.

Bana karşı koyabilirdi. Sadece bileklerini bağladığım için, parmaklarını bağlamadığım için, beni atmak için büyüsünü kullanabilirdi. Bunu yapmaması kanımı kaynatıyor. Savunmasızlığında bana güveniyor. Fazla ileri gitmeyeceğime güveniyor. Kendini koruyamadığı sırada ona zarar vermeyeceğime güveniyor.

Ve bana güvenerek bana kendini teslim etmesi, bana olan inancını açıkça göstermesi, göğsümün içindeki bir şeyi çözüyor. İnleyerek, sonuna kadar giriyorum. Testislerim geriliyor. Penisim titriyor, çok iyi hissettiriyor. Ama orgazmım patlamak üzereyken, çekiliyorum ve vücudunu yukarı doğru kaydırıyorum. Penisimi göğüslerinin üzerinde gezdiriyorum. Sert meme uçlarını hissedince, homurdanarak öne eğiliyorum ve spermim göğsüne ve yüzüne sıcıyor, onu benim olarak işaretliyor. Penisimi kavrayarak, onun için son damlasına kadar daha fazla sperm fişkırtıyorum, sonra duvara yaslanıp, bir kolumu duvara dayayarak onun üzerine diz çöküyorum.

Nefes nefese, sevdiğim kadına bakıyorum. Dört ay önce sadece rahmi için satın aldığım kadına.

"Bir kariya ihtiyacım yok, Micha," demiştim ona o gün babasının ofisinde. *"Tek ihtiyacım olan bir varis."* Bu anıyı düşünerek başımı sallıyorum. Ne kadar aptalmışım. *Bir neandertal...*

Dudaklarımı kısıyarak, komodine uzanıp telefonumu aldım. Blood Fangs'ın patronu Aleric Zadar'dan beklediğim bir mesaj gelmişti, ama tek kelimelik bir cevap olduğu için onu görmezden geldim. Diğer elimle sikimi tutup, nişanlımın vücudunun her yerine sürttüm ve onun sperm lekeli yanaklarının ve göğüslerinin yanında birkaç fotoğraf çektim. Nefesim hızlanırken, hassasiyetinden kaynaklanan acıyı görmezden gelerek sikimi karnına doğru kaydırıyorum.

Elimi ileri geri hareket ettirerek tekrar sertleşiyorum, sonra sikimin başını onun amının içine gömüyorum. Beni içine alırkenki görüntüsüne inliyorum ve birkaç fotoğraf daha çekiyorum. Bir gün bunu resmederim – onun

sonra onu yavaşça sikerken video moduna geçiyorum, amının beni bedenine ne kadar güzel kabul ettiğine odaklanarak.

Dudaklarından yumuşak bir iç çekiş kaçar ve ben kamerayı yüzüne doğrulturum. Birkaç saniye sonra gözlerini açar. Kafamdan daha derine girerim ve dudakları küçük, sevimli bir O şeklinde açılır. Ama uyanmaz, ben de kamerayı ıslak amına çeviririm, sonra fikrimi değiştirip tekrar yüzüne odaklanırım. Yanaklarının rengini, orada açıkça görünen ateşli arzuyu yakalamayı tercih ederim. O bayginken onu sikerken çıkardığı küçük inlemeler ve hıçkırıklar.

Titreyerek, onun içine boşalıyorum, ama taşaklarım çoktan boşalmış durumda, orgazm neredeyse kuru. Elimdeki kamerayı takip ederek, parmağımın yüzündeki spermi alıp, çıkardıktan sonra bacaklarının arasına sürüyorum. O hafif bir iniltiyle kalçalarını kaldırıyor ve ben de temizlenene kadar ona daha fazla giriyorum. Bacaklarının arasına diz çöküp, telefonu oraya koyuyorum ve spermin amından sızıp bacaklarından aşağı akmasını izliyorum. İnleyerek tekrar içeri giriyorum ve videoyu bitiriyorum.

Telefonumu yatağa atıp, amını yalamak için aşağı kayıyorum. Tadı benimki gibi ve sikim onu rahat bırakmam için yalvarırken bile seğiriyor. Yeni dövmenin acısından ağlıyor. Hala biraz kan ve mürekkep sızıyor, bu yüzden uyluğuna son bir öpücük kondurup yataktan kalkıp banyoya gidiyorum.

Sikimdeki pisliği silerken nabzım hızlanıyor, adının artık okunabilir olmadığından endişeleniyorum, ama orada kalın harflerle yazıyor. **Micha Shadow**

Parmağımı üzerinde gezdiriyorum. Ama "**Mülkiyet**" kısmını yeniden yazması gerekecek ve benim sikim, onun beni yeniden işaretleyeceği düşüncesiyle titriyor. Benim onu sahiplendiğim gibi o da beni sahipleniyor.

Göğsüm sıkışır, yatak odasına geri dönüp onu rahatlatmak için bağlarını çözerim. Yastıklardan birini başının altına koyduğumda iç çeker. Havluyu kalçalarının altında bırakırım.

Onun üzerinde dururken bir saniye tereddüt ettim, sonra eğilip alnını öptüm. "Seni seviyorum," diye fısıldıyorum. Bu kelimeler dilimde yabancı geliyor, biraz ağır, bir suikastçıya itiraf etmek için biraz riskli. Beni manipüle ediyor olabilir, gardımı düşürmem için bana aşık olmama neden oluyor olabilir. Çocukluğumdan beri başıma ödül konmuş durumda ve o bunu başaracak kadar yetenekli. Ama lanet olsun, bu kelimeler kulağıma çok doğru geliyor.

Dönerek, yatağın üstünden telefonumu alıp, bir eşofman altı giyiyorum ve kapıya doğru yöneliyorum. Onunla birlikte yatağa geri dönmek istesem de,

Blood Fangs'ın patronundan gelen mesaj benim dikkatimi çekiyor.

Dört ay önce, Antonio'nun çetesi Death Hunt'ın - Florida, St. Augustine'de hak iddia eden üçüncü ve son çete - Blood Fangs üyelerinin kaçırıldığını ve onları, derilerinin vücutlarından dökülmesine ve organlarının lapa haline gelmesine neden olan korkunç bir deneyde öldürdüğünü öğrendik. Yedi kardeşim ve ben, onların sonunda bize kullanacakları bir zehir veya yeni bir hastalık geliştirdiklerini düşündük.

Blood Fangs'ın patronu Aleric, zayıf durumdayken onlara saldırmayacağımıza güvenemediği için tüm bunları gizli tutmaya çalıştı. Ancak Death Hunt, işkence gördüğü adamlarından birini dünün çöpü gibi atıp bıraktıktan sonra, onu hala hayatta olan halde yakaladık. Ne yazık ki Jerry o kadar kötü durumdaydı ki, dilinden, yanaklarından ve boğazından düşen et parçaları boğazına takıldığı için konuşamıyordu. Biz de Antonio'nun en küçük oğlu Cid'i yakaladık ve babasının planladığı şey hakkında bilgi almaya çalıştık. Durum, hayal ettiğimizden çok daha kötüydü.

O pislik, *melezler* yaratmaya çalışıyor.

Eğer başmeleklerden herhangi biri bunu duyarsa, hepimiz ölürüz. Onlar, öldürme işini sadece onun çetesiyle sınırlı tutmayacaklardır. Onlar, Dünya'nın da dahil olduğu Yedi Düzlem'in dengesini korumakla sorumludurlar - her ne kadar Dünya bu gerçeğin farkında olmasa da - ve melezlerden oluşan bir ordu, ebeveynlerinden daha güçlü oldukları için bu dengeyi tehdit edecek ve onları neredeyse yarı tanrılarla aynı seviyeye getirecektir. Bir tanesinin varlığı başmelekler için sorun değil. Ama bütün bir ordu? O zaman bu şehirdeki her sup feda edilmeye değer olur – hepsini öldürmek için herkesi öldürmek yeterlidir.

Bu yüzden ben de aynı derecede sert önlemler almam gerekiyor. Kan Dışları ile ittifak kurmam gerekiyor. İki çetemiz şu anda kırılgan bir antlaşma ile barış içinde olabilir, ancak önceki savaş uzun ve kanlıydı.

Annem sadece yüz yıl önce damızlık olarak doğdu ve henüz adı bile konulmadan babamıza hediye edildi. Düğün günlerinde, Ölüm Avcıları düğün salonuna saldırdı ve babasını öldürdü. O da karşılık olarak, çetenin liderinin eşini ve doğmamış yavrularını öldürdü.

O savaş döneminde on dört çocuğu oldu. Hiçbiri yirmi ikinci yaş gününü görece kadar uzun yaşamadı, çoğu diğer iki çete tarafından acımasızca öldürüldü. Aleric, evimizin etrafındaki koruma duvarını geçemediği için, parçalanmış ve paketlenmiş cesetlerini postayla anneme geri gönderdi. Haklı olarak öfkelenen annem

tek bir gecede yüzlerce vampirini öldürerek intikam aldı ve bu sayede "Sired'in Azrail'i" adını kazandı.

Bizimle Blood Fangs arasındaki herhangi bir ittifak zor kazanılacak, ama umarım bu bize Antonio'yu hazırlıksız yakalayıp öldürmek için ihtiyacımız olan avantajı sağlar.

Ne pahasına olursa olsun, ordusunu kurup hepimizi lanetlemeden onu durdurmalıyız.

Ofisime girip mesajlaşma uygulamasını açtım ve birkaç saat önce Aleric'e gönderdiğim mesajı gördüm:

Varius: *Antonio'nun melezler yaratmayı planladığını biliyorum.*

Micha'nın göğüslerini emdiğim sırada gelen cevabı da:

Aleric: *k*

Onun çöküp, biz bu bilgiye sahip olduğumuz için hemen bizden yardım isteyeceğini beklemiyordum, ama bir "k"dan fazlasını bekliyordum. Çetesi katlediliyor ve Aleric kendinden başka kimseyi umursamasa da, yaklaşan savaştan sağ çıkamayacağını anlayacak kadar akıllı. Ya Antonio onu öldürecek ya da baş melekler.

Varius: *Konuşmalıyız.*

Aleric: *k*

Varius: *Bugün*

mü? Aleric: *k*

Gözlerimi kısıyorum. Onunla kütüphanenin arkasında buluşmayı önermek üzereydim – Antonio tarafından bile hala saygı duyulan geleneksel bir buluşma yeri, ama onun K'ları beni gerçekten sinirlendirmeye başlıyor.

Varius: *Ne zaman ve nerede?*

Aleric: *k*

Varius: *Bu bir cevap değil.*

Aleric: *k*

Varius: *Dün gece Antonio'ya rastladık. Sert bir şeyin etkisinde. Tek başına kazanamazsın.*

Aleric: *Tamam*

Telefonumu masaya fırlatıp bu lanet olası konuşmayı bırakma isteğine direnirken parmaklarım telefonumu sıkıca kavradı. Ama Blood Fangs'ın patronu ne kadar sinir bozucu olsa da, onun çetesine bizim çetemize ihtiyaç duyduğu kadar ihtiyacımız var. Antonio artık lanet bir mermiden daha hızlı – bu mümkün olmamalı. Kendisine ne yapıyorsa, hangi kara büyüyle uğraşıyorsa ya da

kendisine enjekte ettiği uyuşturucu ne olursa olsun, onu bizim kendi başımıza öldüremeyeceğimiz kadar güçlü hale getirmiş, özellikle de onun türü doğal olarak büyüye karşı dirençli olduğu için. Bu yüzden Kan Dişleri'ne kurbanlık koyun olarak ihtiyacımız var.

Ama onun kadar çaresiz olduğumuzu düşünmesini istemiyorum. İttifakımızın şartlarını müzakere etme zamanı geldiğinde, bunu güç pozisyonumdan yapacağım.

Varius: *O zaman son anlarının tadını çıkar.*

Her zamanki gibi hemen cevap vermiyor.

Hiç cevap vermeyecek mi diye düşünmeye başladığım anda, mesaj atıyor: *Annenin resmine bakarak mastürbasyon yapmayı bitirdim. Sen de denemelisin, belki kışındaki o sopayı çıkarabilirsin.*

Kanım kaynıyor.

Aleric: *Saat üçte evime gel. Sau'nun bir resmini de getir. Bunu sikime sardım ve şimdi tamamen yırtıldı. Biraz fazla sert davrandım. Üstüne çok fazla sperm bulaştı.*

Varius: *Anneme bir daha hakaret edersen, seni kendi ellerimle öldürürüm.*

Aleric: *k*

Derin bir nefes alıp birkaç saniye tutuyorum, sonra yazıyorum: *Saat ikide orada olacağım. Yapacak başka işlerim var.*

Yok, ama siktir et onu ve programını.

Ekranımda üç noktacık yanıp sönüyor, bu sefer uzun bir mesaj yazdığını gösteriyor.

... Aleric:

Tamam

Telefonuma öfkeyle bakarken, Antonio'nun buluşmamızdan önce onu öldürmenin bir yolunu bulmasını yarı yarıya diliyorum. Vlad'la, vampirin yardımcısıyla uğraşmak çok daha kolay olurdu. En azından o lanet olası bir yetişkin gibi davranıyor.

DÖRT

O

Uyandığımda yalnızım. Yatağın başucundaki masada bir bardak su, bir çikolata ve bir not var. Nişan yüzüğüm de masanın üzerinde duruyor. Yavaşça gülümserim, sırt üstü yatar ve tüm vücudumu gererim. Güneşte tembellik eden bir kedi gibi hissediyorum kendimi.

Varius Shadow beni dört ay önce satın aldığımda, bu ilkel insana aşık olacağımı hiç düşünmemiştim. Onunla ilgili tüm hikayeler onu acımasız bir canavar olarak tasvir ediyordu ve kendi ailesine işkence etmekten çekinmediğini gördüğüm için bu iddiaya şüphe duymuyorum, ama onun farklı bir yönünü de gördüm. Kendisine sadakat gösterenlere karşı son derece sadık olan yönünü. Kendi malını acımasız bıçağıyla koruyan bir adam.

Parmaklarımla alt buklelerimi okşayarak, orada gizli olan dövme izliyorum.

Varius Shadow'un Mülkiyeti

Göğsüm sıkışıyor ve kadınların mülk olduğu fikrini ilk reddeden kişi ben olsam da, onunla birlikte bu dövme herhangi bir evlilik yemini daha güçlü geliyor. Daha kalıcı. Bana nişan yüzüğü verdi çünkü mirasçılarını meşrulaştırmak için bunu yapmak zorundaydı. Beni dövmeyle işaretledi çünkü bunu *istedi*.

Dün geceyi, kıskançlığını gidermek için beni sahiplenmek zorunda kaldığını hatırlayarak amım kasılır. Ama ne kadar eğlenceli ve ateşli olsa da, onu bir daha asla böyle kızdırmayacağım.

Gözlerinde bir anlık belirsizlik belirdi. Çok fazla insan onu sevdiğini söyleyip sonra onu öldürmeye çalışmıştı. Varius gibi paranoyak bir adam için, bana şüphe duyması için herhangi bir neden vermek ölüm cezası anlamına gelebilir. Hatta kan bağı kurduğumuz için şimdi bu daha da geçerli olabilir.

"Tehlikeli bir adama aşık olmak tehlikeli bir şeydir." "Onun kalbini kırarsan Micha, seni bunun için öldürür."

En iyi arkadaşımın uyarıları aklıma geliyor ve ben de onlara kulak veriyorum. Varius'un geçmişteki tüm deneyimleri, ona acı bir şekilde öğretilen paranoyası, ona onu sevdiğimi söylediğim için bir anda yok olmayacak.

Ama onun kalın, dikenli tel örgülü, bubi tuzaklı duvarlarını aşmak için harcayacağım zaman ve çabaya değer.

Bunu başarmak için muhtemelen birden fazla ömür gerekecek.

Yan dönerek, tahta komodine doğru yüzümü çevirip çikolatayı alıyorum. Ambalajını açıp yedikten sonra, oturup suyu içiyorum. Sevildiğimi hissederek yüzüğümü takıp notu alıyorum.

Ancak okuduğumda gülümsemem kaybolur.

Odana dönerken dikkatli ol. Kimseye bağımızdan bahsetme.

Siyah karalamaya bakarken göğsüm ağrıyor. Sabah ışığında beni reddetmiyor, sanki büyük bir günahmışım gibi beni ailesinden saklamaya çalışmıyor. Sadece benim onun zayıflığı olduğumu bilmelerine güvenmiyor. Eğer yapabileceklerini bilselerdi, ona ulaşmak için bana zarar vermeyeceklerine güvenmiyor.

Dün gece, birinin beni şantajla Aile defterini çalmak için zorladığını söyledim – bu defter, Shadow Domain'in tüm üyelerini ömür boyu hapse atabilecek kayıtların bulunduğu bir kitap. Suçlunun yedi kardeşinden biri ya da annesi olduğundan şüphelendiğimi henüz ona söylemedim, ama Varius yakın zamanda kendisine yakın birinden büyük bir darbe aldı. Artık kimseye güvenmiyor.

Kendi evinde bile sığınacak bir yeri olmamasına kızarak, notu büyümle yakıp kıyafetlerimi toplamak için ayağa kalktım. Bu şantajcının kim olduğunu bulmam gerekiyor, böylece onun bulmasına gerek kalmaz. Böylece, ona geri dönüşü olmayan bir zarar vermeden önce onları durdurabilirim.

Giyindikten sonra, yatak odasının penceresinden dışarı çıkıyorum. O ikinci katta, ama ben iniş yapmayı biliyorum, bu yüzden canım acımıyor. Odama gizlice girip, pencereyi açıyorum ve içeri tırmanıyorum. Duş alıp temiz bir elbise giyiyorum, sonra güneş tam olarak doğmadan kahvaltı hazırlamak için odamdan çıkıyorum.

Mutfağın kemerli girişinde duruyorum, gözlerim odayı ikiye bölen ahşap tezgaha takılıyor. Oradan sihirli bir uğultu geliyor ve dün gece eve geldiğimde burada bir kargaşa olduğunu hatırlıyorum. Birkaç gün uzakta olduğum ve sadece Varius'u görmek için yukarı çıkmak istediğim için ne olduğunu görmek için durmadım.

Beni eş olarak kabul etmek istediğini söyleyerek beni şaşırttı ve o anda kötü bir şey olduğunu, onda bu kadar şiddetli bir tepkiyi tetikleyecek kadar ciddi bir şey olduğunu anladım. Ölüm böyle şeyler yaratır... Acaba hangi kardeşi ona pişmanlıklarla ölmekten korkmasını sağladı?

Lütfen Rudy olmasın, diye içgüdüsel olarak düşünüyorum, onu en çok seviyorum. Ördek yavrularının karşıya geçmesine yardım etmek için zaman ayıran kimse ölmeyi hak etmez.

Arkamda bir varlık hissederek, dönüp baktığımda, yirmi iki yaşında en genç Gölge olan Maddox'un, durduğum kemerli geçitten mutfağa bağlanan geniş oturma odasına girdiğini gördüm. Kardeşini kaybetmiş gibi görünmüyordu ve omuzlarımdaki gerginlik biraz azaldı. Dün gece olanlar ciddi olabilir, ama ölümcül değildi.

Maddox beni baştan aşağı süzdü, sonra kendini beğenmiş bir gülümseme attı. "Eh, iyice sikilmiş gibi görünüyorsun," dedi.

Boynum ısınır, Varius'un bıraktığı izler yanar gibi acır. Uyluklarımdaki ve göğüslerimdeki izler de karıncalanır, ama kendime onun bunları göremeyeceğini söylerim.

"Bir kadında bunun nasıl görüldüğünü bilmen beni şaşırttı," diyorum. Beynim aniden ağzımın söylediklerini yakalayınca gözlerim büyüdü.

O gülüyor. Sonra göz kırpmıyor. "Sadece aynanın önünde beni becertmelerini istediğim için."

Ağzım açık kalır, yanaklarımdan kulaklarıma kadar kızarıyorum. Maddox bir şekil değiştiren, başka birinin şeklini alabilen biridir – erkek *ya da* kadın.

"Yani sen..." Sözlerimin geri kalanı gergin bir ses haline dönüşüyor. Onay istemediğime karar verip, "Dün gece ne oldu?" diye patladım.

Gülümsemesi kaybolur ve gözleri sihirle dolu uzun ahşap tezgaha kayar. "Talon neredeyse ölecekti."

"Nasıl?"

"Antonio'yu öldürmeye çalıştık." "Sen ve Talon mu?"
Burun kıvırdı. "Sekizimiz de."

Ağzım açık kalır. "Ve *kaybettiniz mi*? Khalid oradayken mi?"

O, Ailenin ölüm meleği, hainleri avlayan sert bir herif. Yani en iyinin en iyisi. Ruh büyüsü son derece korkutucu. Onunla, DNA'ları olduğu sürece dünyanın her yerinden insanları öldürebilir.

Tüm Shadow kardeşler Antonio'ya saldırırken, Maddox'a moleküler yapısını incelemesi için yeterli zaman tanınmış olmalıydı, böylece kurt adam alfa'ya dönüşüp Khalid'e ruh büyüsünde kullanması için 'kendinden' bir parça verebilirdi. Death Hunt'ın patronunun ölmemiş olması? Bu, onun

kimsenin bilmediği bir kozunun olduğu anlamına gelir. Bu da şu soruyu akla getiriyor: Başka ne gibi sürprizleri var?

"Khalid dikkati dağıldı."

"*Khalid mi?*" diye vurgulayarak başımı salladım. "Süper modelin göğüslerine bakmayan adam *dikkatini mi dağıttı?*" Bunu gerçekten gördüm. Birkaç ay önce, capolardan biri metresini akşam yemeğine getirmişti. Kadın o kadar güzeldi ki, düşen peçeteyi almak için eğildiğinde elbisesinin kazara kaymasıyla *ben* bile ona baktım.

Ne yazık ki, Varius beni bakarken yakaladığı için bu onun ölümüne neden oldu. Çok yazık oldu; o, Varius göğüslerini kesip boğazını kesmeden önce harika göğüsleri vardı.

Ama Khalid, kadın eğildiğinde de, Varius onu öldürdüğünde de, yan gözle bile bakmadı. Sadece bifteklerini yemeye devam etti. Odaklanma gücü inanılmaz.

"Neyle?" diye inanamadan soruyorum.

Maddox iç çeker. "Ben konuşurken yemek yapmak ister misin?" der ve arkama bakar. "Açlıktan ölüyorum. Bütün gece o pisliği bakıcılık yaptım."

Gözlerimi

kırpıyorum.

Tekrar göz

kıptım.

Sonra dönüp mutfağa gittim, o da peşimden geldi.

"Sau iyi mi?" diye soruyorum, tüm ev halkı için yumurta ve pastırmalı sandviç yapmak için gerekli malzemeleri çıkarmaya başlarken. Normalde, anneleri benden önce uyanır – kadın Gölge'nin rolü hizmetkarlıktır. Ama Sau bu ailenin tek gerçek şifacısıdır. Talon o kadar kötü durumda olsaydı, büyüsünü kullanmak için hayatından zaman feda etmesini gerektiren lanetini görmezden gelip onu iyileştirirdi.

"Evet. Annem iyi. T'nin kışını kurtardıktan sonra çok yorgun düşmüş." Tezgahın üzerine oturur, etrafındaki havayı elektrikleştiren kara büyüye kayıtsız görünür. Ben mi? Ondan uzak dururum, hazırlık işlerimi mutfağın diğer tarafında yaparım.

"Tezgah sorun değil," diyor gülümseyerek. "Dün gece aylarca doyurmaya yetecek kadar kan yedi."

Ona ihtiyatla bakıyorum. Ona bunun ne anlama geldiğini sormak istiyorum. Sau, neden bu kadar çok kara büyüyle uğuldadığını açıklamadı - henüz bana güvenilmeyen bir aile sırrı, ama dün gece olanlardan dikkatimin dağılmasını istemiyorum. Varius kan bağı kurmuş olabilir, ama bu, onun

Beni aile işinde bir ortak gibi davranacak. Gölge Diyarında bir kadın, damızlık bir kısıraktan başka bir şey değildir; kocasının ne zaman onu istediğini bilmek dışında başka bir şey bilmesi gerekmez. Belki bir gün bunu değiştirebilirim, ama bunun için iki bin yıllık bir gelenekle ve Varius'un darbe paranoyasıyla mücadele etmem gerekecek.

O kadar çok şey atlattı ki, onunla eşit olmak için yaptığım masum girişimleri örtülü bir tehdit olarak görmemesi imkansız.

Çocukluğundan beri başına gelen tüm kötü şeyler, ona zorla dayatılan tüm paranoyalar, sırtına ilk bıçak saplandığında çektiği acılar için üzülüyorum. Waffle yapmak için gerekli malzemeleri çıkarıyorum. Waffle onun rahatlatıcı yemeğidir. Ve hızla benim de rahatlatıcı yemeğim haline geliyor.

"Peki neden Khalid'e bakıcılık yapıyordun?" diye soruyorum, yumurtaları kırıp beyazlarını sarılarından ayırırken. "O da yaralandı mı?"

Maddox'un başını salladığını görmek için başımı kaldırıyorum. Başka bir kapta yumurta sarılarını, sütü, tereyağını ve vanilya özünü karıştırarak hamur yapmaya başlıyorum.

"Hayır. Meğer o aptal, lanet olası bir WALL üyesine bağlanmış ve bütün gece onu kovalamış. Varius, aptalca bir şey yapmaması için onunla kalmamı istedi."

Ona aptalca bakıyorum, zihnim bu bilginin hiçbir parçasını işleyemiyor. WALL üyeleri, süper insanları o kadar çok nefret ediyorlar ki, bizi canlı canlı kesip bunu Tanrı'nın işi olarak adlandırıyorlar. Khalid'in son üç aydır bir kıza takıntılı olduğunu biliyorum, ama bir *WALL* üyesi mi?

"Dur tahmin edeyim, o kız kürdanla kurt adam öldürmeyi biliyor mu?" Sonunda bir şey söylemeyi başardım.

O gülüyor.

"Bir saniye," diye sözünü kesiyorum. "Varius, Khalid'i hizada tutman için *senden yardım* istedi.

Khalid'i hizada tutmanı istedi.

Sen?" "Hey!"

"Odanızda 15 santim boyunda bir seks manyağı besliyorsunuz. Onu bir akvaryumda tutuyorsunuz ve o da kulesine tırmanıyor. Bu iş için en iyi seçim olduğunuzu iddia edemezsiniz."

Denemeye başlar, sonra sırtarak, "Evet, sadece yanlış zamanda yanlış yerdeydim," der.

"Peki yaptın mı?"

Başını eğdi. "Ne yaptım?"

"Aptalca bir şey yapmasını engellemek mi?" "Aptalca kelimesinin tanımına bağlı."

"Varius bundan memnun olacak mı?" "O adam asla memnun olmaz."

Bunun doğru olmadığını söylemek için ağzımı açtım, ama sonra başımı salladım. Birini mutlu eden şeyi bilen biri, onu neyin yıkacağını da bilir. Maddox ise Aile için işkence konusunda uzmandır. Varius, onunla ilgili herhangi bir şeyi paylaşmamdan hiç hoşlanmazdı.

"Onu hiç mutlu gördün mü?" diye soruyorum yumuşak bir sesle, herkesten ne kadar uzak durmak zorunda olduğu düşüncesiyle kalbim acıyor.

"Hayır, görmedim. Ben doğduğumda, o şimdiki gibiydi. Ama diğerleri eskiden çok güldüğünü söylüyor. Onlara yatmadan önce hikayeler okur, bulduğu böcekleri gösterirdi."

"En sevdiği böcek var mıydı?" Belki doğum günü için ona bir evcil hayvan alabilirim.

Doğum günü ne zaman?

"Leno'ya ya da Talon'a sorman gerek. Onlar onu en iyi tanıyor." "Khalid değil mi?"

"Tabii ki Khalid, ama o hiçbir şey söylemez."

Gülerek waffle yapmaya devam ediyorum. Tabii ki söylemez. Ama onun bu yönünü seviyorum, Varius'u her zaman destekliyor.

"Ama ben de ikisine de sormazdım," diyor Maddox birkaç dakikalık sessizliğin ardından yumuşak bir sesle. Hamur karıştırıldı ve waffle makinesinde pişiyor. Bir tavada omlet yapıyorum, diğerinde ise domuz pastırması kızartıyorum.

"Hayır mı?" diye soruyorum, her şeyin yanmaması için dikkatimi vererek arkamı dönmeden.

Kafasını salladı. "Varius gözetlemeyi sevmez ve senin hakkında şüphelenmeye başlamasını istemem."

Kalbim sızlayarak, ona bir evcil hayvan almanın zaten kötü bir fikir olacağını anlıyorum. Böcek, köpek veya kedi – fark etmez. Evcil hayvanlar açık bir zayıflıktır. Onlara zarar verirsen, Varius'a zarar verirsin.

Onun sevmesine asla izin vermezdi.

Ve bu farkındalıkla birlikte bir başka farkındalık daha gelir. Üşüdüğümü hissederek, pastırmayı çeviririm.

Varius aşkın ne olduğunu gerçekten anlamıyor. Öyleyse beni nasıl gerçekten sevebilir ki?

BEŞ

O

Kahvaltıdan sonra temizliğe başlıyorum ve Sau da mutfığa geliyor.

"Uyanık olman doğru mu?" diye soruyorum ona. Her zamanki gibi kusursuz görünüyor – uzun siyah saçları güzelce parlıyor ve gür, yeşil gözleri koyu renkli göz kalemi ile vurgulanmış, ama omuzlarında, sırtının dik duruşuna rağmen onu içe doğru eğen bir ağırlık var.

"Ben sekiz erkek çocuğunun tek başına annesiyim. Beni yıkmak için lanetten fazlası gerekir." Bu sözlerini pekiştiren bir bakış atıyor ve ben ona gülümsüyorum.

"Bunu nasıl başardın bilmiyorum," diyorum, bulaşıkları bulaşık makinesine yerleştirirken başımı sallayarak. "Aralarında on yıldan fazla yaş farkı olduğunu biliyorum, ama onların ergenlik dönemlerini nasıl atlattın? Özellikle Maddox'un?" Titriyorum.

O da gülerek bir bulaşık bezi alıp masayı silmeye başlar. "Bol bol otla."

Şaşkınlıkla ona bakıyorum.

"Odamda bir zulayı 'saklardım'. Çocuklar onu bulur, içerlerdi ve sonra onlar sızarken ben birkaç saatlik huzurlu bir zaman geçirirdim. Ama bir keresinde Rudy ve Talon, bir salyangozun duvara tırmanmaya çalışmasını üç saat boyunca izlediler. Salyangoz her yükseldiğinde onu desteklemekle, besin kaynağından uzaklaştığı için üzölmek arasında kalmışlardı. Ertesi sabah, gece boyunca evin dışına raflar takıp, üzerine tüm meyve ve sebzelerimizi dizdiğini öğrendim. Varius burada ilk toplantısını düzenliyordu ve tüm dükkanlar kapalı olduğu için yeniden stok yapamıyordum, bu yüzden çok sinirlendim. Tanrıya şükür, o zamanlar hiçbir mafya üyesi vejeteryan değildi."

Gülüyorum. Lavaboya geliyor ve bezinde topladığı kırıntıları silkeliyor.

"Otun daha sert maddelere yol açmasından endişelenmedin mi?" diye soruyorum bulaşık makinesini çalıştırırken.

Bana bir bakış attı. "Biz bir uyuşturucu imparatorluğu yönetiyoruz, Micha. Bir şey denemek isteselerdi, tek yapmaları gereken soyadlarını kullanmaktı. Herkes

onların iyiliğini
istiyordu." Başımı
eğiyorum.

Bulaşık bezini lavabonun üzerine asarak kurutmak için bana döner. "Bugün şifa iksiri yapıyoruz. Çocuklar dün gece epey kullandılar ve savaş bitene kadar daha fazlasına ihtiyaçları olacak."

"Varius da kullanabilir mi?" diye soruyorum, onu mutfaktan dışarıya kadar takip ederken. "Tabii ki."

"Yani sadece hazır olanları kullanamıyor mu?" diye ısrar ediyorum. Onun hayatı kurtarmak için tüm büyüsünü feda ettiğini biliyorum, ama bu hikayede beni rahatsız eden bir şey var. Ne olduğunu bilmiyorum, bu yüzden bilgi toplamaya çalışıyorum.

Hazır değnekler, büyü kullanmayanların kullanması için yaratılmış değneklerdir. Ancak, onları kullanan kişinin uykuda olan yeteneğini ortaya çıkararak çalışırlar, bu yüzden herkes kullanamaz. Dünya'dan gelen insanlar (tanrının suretinde yaratılmış herkesi kapsayan toplu "insanlar" değil) bunları kullanamaz. Yükselişini tamamlamamış hiçbir sup da kullanamaz – bu, ergenlik döneminde gerçekleşen bir tür büyü evrimidir, çünkü o zamana kadar değneği etkinleştirecek hiçbir büyüye sahip değildirlere. Tabii o sup bir cadı değilse; bizler büyü ile doğarız. Bu bizim bir parçamızdır, kanımızla, ruhumuzla iç içe geçmiştir.

Dolayısıyla, Varius yükselişini hiç geçmemiş bir vampir, kurt adam, ejderha veya diğer binlerce insan (tanrılar tarafından insan formu bahşedilmiş olanlar) gibi olsaydı, hazır bir değneği kullanamaması mantıklı olurdu.

Ama o bir cadı.

Sau, hayatını kurtarmak için büyüsünü takas etmiş olabilir, onu karanlık bir büyüün bedeli olarak sunmuş olabilir, ama onu öldürmeden ondan bu büyüyü alamazdı. Bunun kanıtı olarak, Varius'un kardeşleri onu zaman zaman bir tür pil olarak kullanabiliyorlar ve onun büyüyle kendi büyülerini yenileyebiliyorlar.

Bu yüzden, içinde hala bir asa kullanabilecek kadar büyü gücü olduğunu biliyorum ve bu bilmece beni delirtiyor.

"Öyle görünüyor," diyor.

"Neden öyle?"

"Bilmiyorum."

"Ama büyüyü sen yaptın." Sözlerimin, sanki bir şey saklıyormuş gibi suçlayıcı çıkmaması için uğraşıyorum. Ama bir parçam, sakladığını merak ediyor.

Merdivenlerden aşağı inip bodruma doğru ilerlerken bana bir bakış attı. "Hiç kara büyü kullandın mı, Micha?" diye sordu.

Kafamı sallıyorum. Ama hikayelerini duydum; her cadı duymuştur. Onunla elde edebileceğin güç efsanevidir. Cadılar onu hayatlarını uzatmak, bütün şehirleri yerin dibine batırmak için kullanırlar. Nüfusun üçte birini yok edebilecek salgınlar yaratmak, kendilerinden çok daha büyük canavarlara dönüşmek için.

Normal büyüde, büyü için gerekli olan ekstra kütleye veya malzemelere fiziksel olarak erişmeniz gerekir, ancak kara büyüde bunları herhangi bir yerden alabilirsiniz. Büyük grupların kaybolduğu vakalar vardır – Mary Celeste gemisinin mürettebatı, Roanoke Kolonisi'nin yerleşimcileri, Cambyses Ordusu'nun elli bin askeri. Bu toplu kaybolmalar genellikle bir cadının yapmaması gereken bir şeyle oynamasına bağlanabilir.

Ancak bu tür vakalar baş meleklerin dikkatini çeker ve hiçbir büyü sizi onların gazabından kurtaramaz.

"Bir büyü yaptığımızda," diyor Sau bodruma inerken, "onu kontrol ederiz. İstedığımız şekilde şekillendiririz. Tamamen sınırlandırırız, böylece serbestçe hareket edemez. Ama kara büyü *sizi* kontrol eder. Ona ne istediğinizi söyleyebilirsiniz, ama sonuç asla garanti edilemez. İsteddiğiniz şeyi yapmak yerine sizi öldürme ihtimali de yüksektir."

"O zaman onu kontrolsüz hale gelmesini önlemek için hızlı hareket etmiş olmalısın."

Büyü odasının kapısına vardığımızda sıkı bir gülümsemeyle karşılık veriyor. "Sanırım öyle." "Sanırım mı?"

Kapıyı açarak içeri girer. "Dürüst olmak gerekirse, pek hatırlamıyorum. Bir an Caden'ın kabusunda çılgılık attığına odaklanmıştım. Sonra..." Sesi kesildi. Dudakları sıkılaştı, kafasının içinde bir anı canlanıyordu. "Caden güçlü bir telekinetikti," dedi yumuşak bir sesle. "Varius'u o kadar çok parçaya ayırdı ki, büyüü yapmak için hepsini nasıl bulduğumu bile bilmiyorum."

O kadar acı çektiği düşüncesi midemi bulandırıyor, titriyorum. Ya da belki de o anda acı çekmemişti, ölüm onu çabucak almıştı.

"Onu Araftan geri getirmek zorunda mıydın?" diye soruyorum, onu iksirleri ve malzemelerini sakladığımız dolaplara doğru takip ederken. Necromancy, öğrenmesi zor bir beceridir, ustalaşmak iki ila üç on yıl sürer. Bildiğim kadarıyla, Sau bu konuda hiçbir şey bilmiyor, çoğu insan gibi. Bu, en nadir becerilerden biridir.

"Sanırım öyle."

Kaşlarımı çattım. Sau'nun çocuklarını sevdiğini biliyorum ve Varius'un büyüüne ne olduğu konusunda yalan söylemesi için tek bir neden bile aklıma gelmiyor, ama necromancy'de şansın yaver gitmez. *Eğer* bu süreçte ölmezsen, geri getirdiğin şey çarpık bir karmaşa olur.

"Ya da belki de iyileştirme büyümle onu yeterince uzun süre hayatta tuttum," diyor. "Başı ve gövdesi hala bir aradaydı – en azından kalbin üzerindeydi."

Bebeğin o halde olduğunu düşünmek midemi bulandırıyor, ama bu mümkün olan tek şey. Sau çok güçlü bir şifacı. Saniyeler içinde tepki verse, karanlık büyüyle diğer parçalarını yerine takarken kan kaybından veya şoktan ölmesini engelleyebilirdi.

"O zaman panik yapmamış olman iyi olmuş," diyorum. "Bunu gören pek çok kişinin panik yapacağını tahmin edebilirim."

Bana üzgün bir şekilde bakar. "Önceki seferlerde panikledim."

Bu sözler göğsüme bir yumruk gibi çarptı. Varius onun ilk çocuğu olabilir, ama bu Gölge Diyarında değişken bir unvandır ve en yaşlı hayatta kalan kişiye geçer. Ondan önce on dört çocuk daha vardı. Ölümlerinin ayrıntılarını bilmiyorum, ama gözlerinde acıyı görebiliyorum. Onlar sessizce geceye karışmadılar.

Kendi merakımdan başka bir neden olmadan tüm bunları gündeme getirdiğim için kendimi berbat hissederek, kullanılmamış şişelerin bulunduğu rafa dönüyorum. "Sence kaç tane şifa iksiri yapmalıyız?" diye soruyorum.

"Elimizden geldiğince çok," diyor ve bir kutu iksir alıyor. "Anlaşma öncesinde Antonio önce şifacılarımızı, sonra da diğer kadınları hedef aldı. Bir adamı öldürürsen, bir askeri öldürürsün. Bir şifacıyı öldürürsen..."

"Onların iyileştirebileceği herkesi öldürürsün."

O da başını sallar. "Ve bir damızlık kısrakı öldürürsen..." "Gelecek nesli öldürürsün."

"Aynen öyle. O yüzden sadece benim oğullarım için değil, ailemizde bulunan tüm kadınlar için yeterince yapmalıyız." Boş şişelerle dolu bir kutuyu alır, sonra durur. "Antonio'nun yavrularını ve eşini bir günde öldürdüm. Antlaşmayı imzaladığında bile, intikam arzusunun tatmin olmadığını biliyordum. Tüm oğullarım ölene kadar durmayacak." Yutkunur, sonra gözlerime bakar. "Bu savaş bitene kadar hamile kalmamanı umuyorum."

Kanım donar, parmaklarım karnımı okşamak için kaşınır. Adet dönemim normalde düzensizdir, ama birkaç hafta önce oldu, ancak

Normalden daha hafif ve daha kısa, bu yüzden hamile olmadığımı biliyorum, ama içgüdüsel olarak rahmimi korumak istiyorum.

"Varius'un gidişatına bakılırsa..." Sau aniden sırtarak, "Ölüm Avcısını çabucak öldürsek iyi olur," diyor.

Yanaklarım yanarken, tek yapabileceğim başımı sallamak.

Son üç saatte, hayatım boyunca yaptığımdan daha fazla iksir yaptım. Varius tarafından satın alınmadan önce, en iyi arkadaşım ile birlikte görevlere çıkan bir suikastçıydım. O benim gözcüm, plan yapıcı ve şifacımdı, bu yüzden sadece ayrılmamız gereken işler için şifa iksirleri taşırdım. Benim iksirlerim büyük hasarları düzeltmek için pek uygun değillerdi, ama ona geri dönebilecek duruma gelene kadar beni ayakta tuttular. Dayne, Sau kadar ileri düzeyde bir şifa büyüsü ustası değil (kimse değil), ama şifa iksiri yapmayı benden çok daha iyi biliyor. Yıllar boyunca, bıçaklandığımda, vurulduğumda veya özellikle kötü bir büyüyle vurulduğumda beni iyileştirerek iyi iş çıkardı.

"Sideritis'i cimri kullanma," diyor Sau, ben çok dikkatli bir şekilde öğütülmüş çok yıllık bitkiyi buzul mavisini sıvının bulunduğu tencereye eklerken. Sis yükseliyor, nane ve buz kokusu geliyor.

"Az önce, yanlış yaparsam yüzümde patlayabileceğini söyledin." Bu da bana bu şifa iksiri tarifinin bir saçmalık olduğunu düşündürüyor. Benim kitabımda, gerçekten batırmadıkça, iksir yaparken ölmek mümkün olmamalı. Ama bu tarif Sau'nun kendi tarifi. O sadece Kuzey Amerika'nın en iyi şifacısı değil, aynı zamanda kanlı bir savaştan sağ kurtulmuş ve tekniklerini onlarca yıl boyunca geliştirmiş biri.

"Seni iyileştirebilirim," diyor basitçe.

"Sihirini kullanırsan Khalid beni öldürür." Bana öyle söyledi. Buraya geldiğim ilk gün çok net bir şekilde söyledi. Onun kardeşi ile nişanlı olabilirim ve Khalid, Varius dışarıdayken onun koruması olabilir, ama Khalid aynı zamanda ölüm meleği. Ve ondan kesinlikle çok korkuyorum.

"Khalid böyle bir şey yapmaz. O..."

"Hayır." Kafamı sallıyorum. "Bu riski alamam. Bunu çok, çok yavaşça ekleyeceğim... Sadece iki, üç saniye daha sürecek ve..."

"Dur," der Sau ve ben, pota daha fazla sideritis düşürmemek için dikkatlice elimi potadan çekerim. Kalbim çarparken, şeyin patlamasını beklerim.

Patlamadı.

Tanrılara şükürler olsun.

"Güzel. Şimdi ona büyüü ekle."

"Mutlu, komik şeyler düşünürken," diye mırıldanırım. Büyü duygulardan beslenir. Stres içermeyen tedavi kişinin iyileşmesi için daha iyidir ve kakhaha en iyi ilaçtır. Kakhaha attığınızda beyin endorfin, doğal ağrı kesiciler ve nöropeptid salgılar ve tüm bunlar iyileşme sürecine yardımcı olur.

Başımı eğip Sau'nun yanımda durmadığını varsaymaya çalışarak, elimi tencereye sokarım. Sihirim parmaklarımdan dışarı akarken, ilk adetimi gördüğümde Varius'un yaptıklarını düşünürüm.

"Neden bana gelmedin?" Varius, banyodan çıkıp havluya sarınmış ve duştan yeni çıkmışken homurdanır.

Yatağında çıplak, sertleşmiş penisini elinde tutan onu görünce beynim kilitlenir. Penisini okşuyor ve ben nefes alamıyorum. Son birkaç haftadır her gece saatlerce beni sikiyor. Artık bunu düşünme yeteneğimi kaybetmeden görebilmeliyim. Ama lanet olası tanrılar, onu elinde görmek bana bir şeyler yapıyor. İsteddiği zevki aldığını görmek.

Seksi bir şey söylemeye çalışıyorum, ama tabii ki ağzım tam tersi yönde karar veriyor.

"Çünkü aylık köylü kasabaya geldi," diyorum, "ve hepsini öldürüyor - aslında, hayır, bu işe yaramaz, değil mi?" Garip ve tiz bir şekilde gülüyorum. "Çünkü normalde korku filmlerinde onun memleketine gidenler aptal kızlar olur. Yani aylık kızlar katlediliyor..." Utanıyorum. Tanrım, neden bana susmamı söylemiyor? "Adet dönemim," diye boğuk bir sesle söylüyorum. "Adet dönemimdeyim."

Gözünü kırpmadan bana bakıyor. Eli kalın sikini okşamaya devam ediyor. "Ve köylülerin aptal kızları katletmesinin," Varius ciddi bir ifadeyle, "senin şu anda sikimi sikmemekle ne ilgisi var?"

İçimde bir sıcaklık dalgası yayılırken, gergin bir kıkırdama ile nefesimi veriyorum. "Tamam, birincisi, bu cümle asla kurulmamalı. Birinin adet dönemi için korkunç bir benzetmeyle başlayıp, sonra bu kadar ateşli bir şeye geçemezsin. İkincisi... şey... bu çok pis bir şey?"

Ayağa kalkar, sonra bana doğru yürür ve beni banyoya geri götürür. Gözlerindeki yoğunluk hiç azalmaz. "Duşa gir, Micha. O köylüyü kendi kasabasından kovacağım."

Hem anılarımda hem de şimdi mutfakta kıkırdayarak gülüyorum. Neon mavisi sıvı köpürmeye başlıyor, sanki o da gülüyor gibi ileri geri çalkalanıyor. Ama beni duşa soktuğunda uzun süre gülmedim. Çıglık atmaktan ve...

"Bu iyi," diyor Sau ve ben kızarıyorum. Kafamı o "mutlu düşüncelerden" çekip, elimi tencereden çıkarıyorum. Parmak uçlarımdan sihir kayboluyor ve tezgâhtaki el havlusunu alıp ellerimi kuruluyorum. Biraz başım dönüyor, sürekli büyü kullanmak beni yoruyor, buzdolabına gidip kendime bir bardak meyve suyu dolduruyorum, o da pipetle bir sonraki şişeleri doldurup mantarla kapatıyor. Tek bir parti iksir yapmak çok fazla büyü gerektirmiyor, neredeyse hiç gerektirmiyor, ama saatlerdir bununla uğraşıyoruz ve yarattıklarımızın çoğunu ben besliyorum.

"Bu parti Aile'nin askerlerine gidecek," diyor ben ona katıldığımında. Bu, işimi pek de iyi yapmadığımı kibarca söylemenin bir yolu. Onun yaptığı iksirler, daha güçlü oldukları için oğullarıyla birlikte burada kalacak. Onun talimatlarını harfiyen uyguladığım halde, büyü genellikle deşışkendir.

"Daha komik şeyler düşün," diyor işini bitirirken. "Seks düşünceleri dopamin, endorfin ve oksitosin salgılayabilir, ama gülmek gerçekten en iyi ilaçtır."

Yüzüm kızarak patladığında, gergin bir ses çıkıyor ağzımdan. "Anlaşıldı," diyorum cılız bir sesle. Bu ailenin seks konusunda bu kadar açık olmalarına hiç alışamayacağım galiba.

"Ama bunun dışında, harika bir iş çıkardın."

"Teşekkürler. Bunlar şimdiye kadar yaptıklarımdan çok daha güçlü."

"Çoğu durumda, vasat bir şifacı kadar bile iyi değiller." İyileştirme iksiri kullanmak, boyunuz ortalamanın bir ayak üzerindeyse veya bedenler arasında kalıyorsanız, bir mağazada kıyafet alışverişi yapmak gibidir. Evet, vücudunuzu örten şeyler bulabilirsiniz, ancak hazır giyim elbiselerin vücudunuzun kıvrımlarına tam olarak uyması veya uzun kollu gömleklerin kolunuzun yarısına kadar değil, bileklerinize kadar uzanması ihtimali oldukça düşüktür. Büyü çok genel. Kemikleri düzeltmek ve yaraları başka bir tedaviye gerek kalmayacak şekilde kapatmak için gereken odaklanma yeteneğinden yoksundur.

"Yine de çoğu insan tedavisi daha iyidir," diyorum.

Son şişeyi kapatırken başını eğiyor.

Cebimdeki telefonum titrer ve onu çıkarıp Varius'tan gelen mesajı okurum. "Öğle yemeğinde herkesin toplantıya gelmesini istiyor," derim. Mutfaktaki saate bakarım.

saate bakıyorum. On iki on beş. O saat birde yemek yemeyi sever. Gözlerimi kısarak cevap yazıyorum.

Micha: *Daha iyi bir uyarı veremez miydin?*

On bir kişiye yemek pişirmek (sekiz Shadow kardeşi, ben, Sau ve Leno'nun köpeği, ki Leno yediği her şeyi tadabildiği için köpek maması kesinlikle yemiyor) çok uzun sürüyor. En azından kahvaltıda, sadece yarısı geliyor. Maddox o saatte nadiren uyanık oluyor. Rudy ve Enoch mısır gevreği seviyor. Ezriel sadece kahve içiyor ve Talon genellikle burada olmuyor.

Cevap vermez ve ben de telefonumu cebime geri koyarken gözlerimi deviririm. "Öğle yemeği toplantısı," derim Sau'ya.

O benim kadar sinirlenmiyor. Sadece zarifçe başını sallıyor, her zamanki gibi kibar bir hanımefendi gibi – benim de öğrenmem gereken gibi.

Belli bir neandertal için mırıldandığım küfürleri geri çekerek, tavada kızartmak için gerekli malzemeleri çıkarmaya başlıyorum.

ALT

O

Yedi kardeşim ve ben mutfak masasının etrafında oturmuş, Micha ve annemin servis yapmasını beklerken, dün gece başımıza gelen felaketi tartışıyoruz. Antonio lanet bir mermi kadar hızlı – bu mümkün olmaması gereken bir şey ve bizi tamamen hazırlıksız yakaladı.

Onun ailesi, "ruhlarını" yanlarında tutmak için her zaman sürülerinin ölü üyelerini yemiştir. Ancak bir noktada, bu ritüel gerçek bir büyüye dönüştü ve her ruhu tükettiklerinde, küçük bir güç artışı elde ettiler. Ama anahtar kelime "*küçük*". Antonio, şu anda sahip olduğu gücü ve hızı elde etmek için bir sürü, hatta daha fazlasını yemesi gerekirdi.

"Sence rakip bir sürüyü ele geçirdi mi?" Rudy, ikinci en küçük kardeşim, işaret diliyle soruyor. Annem hamileyken bir büyü patlamasına maruz kaldığı için konuşamadan doğdu.

Bu iyi bir soru. Büyü, ancak yenen kurtadamlar sürünün bir parçasıysa işe yarasa da

yediği kurtadamlar sürünün bir parçasıysa işe yarasa da, onları öldürmeden önce sürünün geri kalanını güçlendirmek için ezilen omega olarak zorla dahil etmiş olabilir.

Talon başını sallar, sonra hepimizin Rudy'ye saygı gösterdiği gibi işaret diliyle konuşur. "Öyle olsaydı bir şeyler duyardık."

"Kendi adamlarını yiyor olabilir mi?" Maddox bana bakarak sorar.

"O zaman meydan okunurdu," diyor Leno. O, ikinci en yaşlısı ve çocukken bir kurt adam tarafından gözlerini kaybettiği için köpeği Krypto aracılığıyla görüyor (ayrıca hissediyor ve tadıyor). Yaralanmasına rağmen, Talon'un vampirlerden nefret ettiği gibi onlardan nefret etmiyor. Aksine, onların kültüründen etkileniyor ve çoğumuzdan daha fazla şey biliyor.

Ancak, bir kurt adamın alfa olarak doğmadığını ben bile biliyorum. Bu, mücadele edilerek kazanılan bir konumdur ve sürünün çoğu, onun siktiği kadınlardan oluşur. Antonio, güç kaynağı olarak yemek için kendi sürüsünü öldürmeye başlasaydı, onlar ona karşı dönerdi.

"Öyleyse, herhangi bir saldırı duymadığımıza göre dışarıdan biri olamaz," diyor en küçük kardeşim Maddox, sandalyesini iki ayağı üzerinde sallanana kadar geriye doğru iterek, "ve kendi sürüsü de olamaz, çünkü onu öldürürlerdi, o zaman geriye kim kalıyor?"

Micha elinde bir tabak kızartma ile bana doğru yürürken dikkatim bir an için dağılıyor. Schezwan sığır etinin baharatlı aromasının altında onun ahududu ve krema kokulu vücut şampuanının kokusunu alana kadar derin nefes alıyorum. Penisimdeki dövme sertleşmeye başlayınca yanıyor ve bu toplantıyı bitirip onu masada sikkem için can atıyorum.

Sabah boyunca, Antonio'nun bölgesini nasıl bölüşeceğimi düşünürken, ona mesaj atıp yukarıdaki ofisime gelmesini ve dilimi amına gömmemi söyleme isteğine direndim. Dün gece kan bağı kurduktan sonra, tek istediğim onun bacaklarının arasında tembellik etmek gibi görünüyor. Ama korumam gereken bir ailem ve yönetmem gereken bir Aile var. Bu yüzden bakışlarımı ona yöneltmek yerine kardeşlerime çeviriyorum. "Kimi yediğine bakılmaksızın," diyorum, "Antonio bir melez yaratmayı başarmadan öldürülmeli. Bu da bize en fazla birkaç ay zaman veriyor." Bakışlarım kardeşim, korumam ve bu Ailenin ölüm meleği Khalid'de duruyor. "Bu yüzden bugün sen ve ben Aleric'i ziyaret edip bir anlaşma yapacağız."

"Ne?" Maddox, sandalyesini dört ayak üzerine bırakarak bağıırır.

Ahşap döşemeye çarpan sandalyenin sesi, Leno'nun yanındaki kırılan tabakla daha da belirginleşir.

tabak kırılmasının etkisiyle daha da belirginleşir. O irkilir. Krypto'nun gözleri bendeydi, bu yüzden olanları görmedi. Annem, kızarmış sebzelerin arasında duruyor.

"Varius," diye başlar, ama onu keserim.

"Ne pahasına olursa olsun melezlerin yaratılmasına izin veremeyiz. İkinizin yaşadıklarından dolayı ondan hoşlanmamamı anlıyorum." Dudakları ince bir çizgiye dönüşür. "Ama bu tartışılacak bir konu değil. Ölüm Avını birlikte ortadan kaldıracamız, sonra da bölgelerini ve işlerini paylaşacağız." Bütün sabahı, iki çete arasında her şeyi nasıl paylaşacağımızı düşünerek geçirdim. Onların uyuşturucu ticaretinin çoğunu ele geçirerek bundan yararlanacağız ve Aleric insan kaçakçılığı üzerinde tekel sahibi olacak.

"Neden onları da öldürmüyoruz?" Talon, annem neden olduğu pisliği temizlemek için eğilirken alaycı bir şekilde sorar. Elleri önündeki masaya yumruk atar. Orada henüz tabak yok, Micha şu ana kadar sadece Leno ve bana servis yaptı. Sırada Khalid var, sonra Talon, masadaki en yaşlıdan en gence doğru ilerleyecek. "Bu Aileye yaptıkları şeyin intikamı alınmalı," kardeşim homurdanır.

Kelimelerini seçişine rağmen, *ona* yaptıklarını kastettiğini biliyorum. Talon'un onlara olan nefreti, sadece annesinin nefretinden daha fazladır. Çocukluk aşkı Jackie, bir kan bankasıydı – grubun beslendiği insanlardan biriydi. Bir seferde kanı kurutulan sığırların aksine, kan bankaları çetede bir rütbeye sahiptir. En alt rütbe olsa da, yine de bir rütbeydi ve kendi aralarından birinin düşmanla aşık olmasına aldırış etmediler. Bu yüzden ikisinin ilk randevusunda onları takip ettiler ve kardeşim onu iki saniye yalnız bıraktığında onu öldürdüler ve alnına kendi kanıyla "cadı fahişe" yazdılar. Talon, onun kollarında ölmesini izlemek için tam zamanında geri döndü.

O zamandan beri onlarca yıldır onları affetmedi ve anlaşmamızın sınırlarını sürekli zorladı, elinden geldiğince zorladı ama onu bozacak kadar değil.

Gözlerine bakarak, "Kan Dişleri anlaşmanın hiçbir şartını ihlal etmedi ve polis teşkilatının neredeyse yarısını oluşturuyorlar" diyorum. Bir şey söylemeye başlıyor, ama ben keskin bir şekilde ekliyorum, "Ve yerel mahkeme sisteminin büyük bir kısmını da. Hepsini ayıklamak, WALL'un doldurabileceği pozisyonlar açacaktır. Uzun süren bir savaş, SCU'yu devreye sokma şansını artıracaktır."

"Onlarca yıldır bu şehri ziyaret etmediler."

"Annemin Antonio ve Aleric'e imzalatmış olduğu antlaşma sayesinde. Artık o antlaşma yok ve biz başka bir savaş başlatırsak geri dönecekler." Özel Suçlar

Birim, Dünya'da bizim türümüzü denetliyor, ancak sayıları çok az. Bu yüzden, sadece diğer süperleri öldürdüğümüz ve varlığımızı açığa çıkarmadığımız sürece bizi rahat bırakıyorlar, ancak insanları ölüm sayımıza dahil edemeyiz. Bir savaş ayırım yapmayacak ve sihirle öldürdüğümüz cesetleri bıçakla saklayacak zamanı bize vermeyecektir. Bu tür ölümler yerel toplumu şaşırtacak ve Özel Suçlar Birimi'ni çağıracaklar. İnsanlar, garip vakaları çözmesiyle ünlü bu özel uluslararası şirketin, aslında onların hiçbir şey bilmedikleri bir dünyanın parçası olduğunu bilmiyorlar. Ama onları buraya çekersek ve Antonio'nun lanet olası melezler yaratmaya çalıştığını öğrenirlerse ne olur? Onlar Elv've'Nor'un bir kolu – CIA veya MI6'nın gezegenler arası eşdeğeri ve lanet olası başmeleklerle doğrudan bağlantıları var.

"Bizim işimiz, vampirlerin yaptığı kan bankacılığı ve seks ticareti ile çelişmiyor," diyorum kardeşlerime. "Bu toplantıdan sonra bizim bölgemizde avlanmaktan ve ticaret yapmaktan kaçınacaklar." Gözlerimi masanın üzerinde gezdiriyorum. "Yani onlar bir tehdit haline gelene kadar, onları rahat bırakacağız. Artık onlara saldırmayacağız" –bakışlarım sessizce öfkelenen Talon'a dönüyor– "bugün Aleric ile yaptığım anlaşmayı bozacak hiçbir şey olmayacak. Anlaşıldı mı?"

Kardeşim başını sallayarak itaat ettiğini gösterir. Bundan memnun değildir, ama açık bir emri görmezden gelirse öleceğini bilir. Bu ailede hainlere ikinci bir şans verilmez. Kan bağı olsun ya da olmasın.

Güvendiğim bir adamın işkence görerek ölmesinin ağırlığını hissederken, Micha'yı gözümün ucuyla görüyorum. Bana küçük bir gülümsemeyle dönüyor ve ben, onun satın aldığım rahimden daha fazlası olduğunu ailemin bilmediğinden emin olduğum için başka yere bakıyorum.

Diğer kardeşlerim de başlarını sallıyor, ama yemek yerken kararımın yarattığı gerginlik ortadan kalkmıyor. Szechwan usulü kızartmanın zengin baharatları ağzımı doldururken, bu kararımın ailemi mahvettiğini düşünmeden edemiyorum.

Talon, annem veya herhangi biri bu anlaşmanın şartlarını ihlal ederse, Khalid onları öldürmek zorunda kalacak. Ama Blood Fangs ittifakı olmadan hayatta kalamayız.

Umarım bunu anlarlar.

"Ne halt ediyorsun sen?" Talon, öğle yemeğinden sonra odasında ikimiz baş başa bu konuyu tartışırken öfkeyle sorar. Onun en kötüsü olacağını biliyordum.

Özellikle Blood Fangs'ın operasyonlarını bozmayı ne kadar sevdiğini düşünürsek, bu işe katılmalıyız. Onların mallarını sabote ediyor, müşterilerini çalıyor ve hatta birkaç vampir öldürdü - ama sadece düşük rütbeli olanları, ölümleri anlaşılanın şartlarını ihlal etmeyecek olanları.

"Antonio'nun tüm Blood Fangs'ı öldürmesine izin vermeliyiz," diyor.

"Ve sonra Death Hunt ile uyumlu bir şekilde yaşamaya devam mı?"

diye soruyorum düz bir sesle. "Vampirlerle işlerini bitirdikten sonra onları öldürebiliriz."

Gözlerim omuzlarındaki pembe kesiklere kayıyor. "Sana yaptıklarından sonra onlarla başa çıkabileceğimizi mi düşünüyorsun?" Antonio, Talon'u parçalamak için otuz saniyeden az bir süreye ihtiyaç duydu. Kolları ve bacakları neredeyse vücudundan kopmak üzereydi, kesikler o kadar derindi ki sadece deri parçaları kalmıştı. Kalbi, ezilmiş göğüs kafesinin altında atıyordu.

"Bunu sadece beni yalnız yakaladığı için başardı," diyor. "Eğer hep birlikte saldırırsak..."

"Enoch ve Ezriel bile onu yakalayamayacak kadar hızlı." İkisi de babamın doğuştan gelen büyüsünü miras almış güçlü telekinetikler oldukları için, bir şeyi yakalamak için ona yakın olmaları gerekmez. Ama Antonio'yu gördüklerinde, o çoktan gitmişti.

"Onu büyüyle tuzağa düşürsek..." diye başlıyor Talon.

"Bu ona pek etki etmez." Kurtadamlar doğuştan büyüye dirençlidir ve Antonio çoğundan daha bağışıktır. Şu anki gücüyle, Khalid'in ruh büyüsünün ona etki edip etmeyeceğinden bile emin değilim. Kardeşim genellikle DNA'sı olduğu sürece dünyanın herhangi bir yerinden birini öldürebilir, ama kimsenin bilmediği şey, bunun her zaman ruhlarının gücü arasındaki bir güç savaşı olduğudur. Khalid onları öldürecek kadar güçlü değilse, ölecek olan o olur.

Talon çenesini sıkar ama cevap veremez, ben de konuyu zorlarım. "Kaç tane vampir kaçırdıklarını bir düşün, T. Antonio her kaçırmayı kendisi denetlemiş olamaz, bu yüzden onun kadar hızlı olan başka üyeler de olmalı." Doğal vampirler faz değiştirme yeteneğine sahiptir. Bir saniyeden az bir sürede ortadan kaybolabilirler. Keskin koku alma duyuları sayesinde, bir kilometre öteden bir kurt adamı fark edebilirler; büyü kullanmadan hiçbir kurt onlara gizlice yaklaşamaz.

"Tuzak kuruyor olabilirler," diye karşı çıkıyor ve ensemdeki tüyler diken diken oluyor. Ölüm Avcıları'nı fazla savunuyor, onları rahat bırakmamız için hazır bahaneler uyduruyor.

Sesim ölümcül bir sakinlikle, "Öyle mi yapıyorlar, T?" diyorum.

"Olabilir. Ben..." Ne sorduğumu anladığında gözleri büyüdü. *Onların genelevlerinde gizli görevdeyken onların saçmalıklarına inandın mı?*

"Bu aileyi *asla* ihanet etmem," diye homurdanıyor, omurgası kaskatı kesiliyor.

Gözlerimi sıkıca tuttu ve bana yakın zamanda kaybettiği "kardeşi" hatırlattı. O, en yakın arkadaşıydı, kan bağı kadar yakındı, ama hain olduğunda Talon ondan uzaklaştı ve işkence görmesine izin verdi. Bu aileye olan sadakati hiç sorgulanmadı, sadece bana olan sadakati sorgulandı. Ama o da asılsızdı.

Yine de, biri nişanlımı şantajla ailemizin defterini bulup çalması için zorluyor. Defterin yerini hepsi bildiği için kardeşlerimden biri olduğunu sanmıyorum, ama Talon teknolojiyle uğraşma yeteneğine sahip. Onun telefonunu kolayca hackleyip tehdit mesajları gönderebilirdi.

"Lanet olsun, Varius," diye tükürüyor. "Melezlere karşı tutumumu biliyorsun. Antonio bu işlere bulaşıyorsa, onu desteklemeyeceğim."

Talon'un vampirlerden daha çok nefret ettiği bir şey varsa, o da melezlerdir. Ona göre onlar dünyanın pislikleridir. Yok edilmesi gereken iğrenç yaratıklar. Bu görüş çoğu insan tarafından paylaşılr; melezlere hamile olanlar avlanır ve fetüsleri karınlarından çıkarılıp yakılır.

"O halde anlaşıyoruz. Vampirlerin tarafında olmak, melezlerle uğraşmaktan daha iyidir."

Kardeşim koyu renk saçlarını eliyle düzeltirken dudaklarını sıkıştırdı. "Siktir. Tamam," diye tersler. "Anlaşmaya uyacağım."

"İyi," diyorum, "çünkü toplanıya bizimle birlikte geleceksin."

"Hayatta gelmem!"

Tekrarlamadım ve o küfretti. "Neden?"

diye sordu.

"Bu ittifaka desteğini göstermek için. Alt düzey vampirleri öldürenin sen olduğunu biliyorum."

Dişlerini gıcırdattığını duyabiliyorum, ama itiraz etmiyor.

"On beş dakikan var," derim ve arkanı dönerim. "Sonra Khalid'i uyandır."

Kardeşimiz bütün gece ayaktaydı, önce kurtları öldürdü, sonra kızına zarar verenleri öldürdü. Canavarın karnına girmeden önce dinlenmeye ihtiyacı var. Kapıyı açıp, Talon'u öfkeyle bırakıyorum. Telefonumu çıkarıp Micha'ya ofisime gelmesi için mesaj atıyorum.

Micha: *Evet, efendim.*

Onun alaycı sesini neredeyse duyabiliyorum ve telefonumu cebime geri koyarken dudaklarım seğiriyor. Ben içeri girdikten bir dakikadan az bir süre sonra o da geliyor ve ben parmağımı iğneyle delerken kapıyı arkasında kapatıyor.

"Hızlı bir seks ister misin?" diye umutla sorar.

Acıya rağmen (şimdi sardım ama) sikim sıçrayarak evet diyor, ama ben başımı sallıyorum. "Buraya gel."

Gülümsemesi biraz kaybolur, ben parmağımın ucuna büyük bir damla kan sıkarken o odayı geçer.

"Sence seni kim şantaj yapıyor?" diye soruyorum, onun bunu anlamaya çalıştığını bilerek.

Masasının diğer tarafında durur. Gözlerinde bir parıltı vardır, paranoyamı artıran bir suçluluk ifadesi. "Ben bilmiyorum..."

"Bana yalan söyleme," derim, bir anlığına gözlerine bakıp sonra arkayı dönerek arkamdaki kasaya kanımı bulaştırırım. Normalde kasaya asılı olan tablo, kasadan aşağıya, duvara yaslanmış. Erişim kodunu girerken kanım, metal kasayı koruyan büyü tarafından emilir ve sonra koruma bana erişim izni verir. Kapıyı açar ve içindeki deri defteri çıkarırım. Micha'ya dönerek, defteri masamın üzerine bırakırım.

Bana dikkatle bakar, gözlerinde bir ihtiyat vardır.

"Şantajcıya defteri aldığını söyle," dedim. "Peki onu nasıl almış olabilirim?"

"Nasıl olduğunu bilmek isteyeceğini mi sanıyorsun?"

"Sence bu bir erkek mi?" diye sorar, aynı keskinlikle.

Gülümserim. Onun zekası beni tahrik eder ve penisim hareketlenir. "Sen öyle düşünmüyor musun?"

Tereddüt ediyor, beni inceliyor. Gözlerinde bir anlık acı beliriyor, sonra onu gizliyor. Kanım damarlarımdan donarken bile yüzümde hiçbir şey belli etmiyorum. Neyden endişeleniyor? Ne saklıyor?

"Şantajcı, ev boşken bana mesaj attı," diyor yavaşça. "Kardeşlerin..."

"Herkes kasayı nerede olduğunu biliyor," diyorum, gözlerimi hafifçe kısarak. "Ve nasıl açılacağını da."

"Bunu bilmiyordum," diyor Micha, ama onun da onlardan biri olmadığına pek ikna olmuş gibi görünmüyor.

Parmaklarımı yumruk yapıp çantayla birkaç raunt dövüşmek, ya da kanatabileceğim bir rakiple dövüşmek için can atıyorum.

"Sence kimdir?" diye soruyorum. Ona inanmak istemiyorum, ama beni onlara karşı kışkırtmaya çalıştığına da inanmak istemiyorum. Bizi bölmek için

ailesi ya da onu tutmuş olabilecek başka biri gelip, biz kendi aramızda kavga ederken bizi mahvedebilsin diye.

"Bilmiyorum." Başını sallar. "Ama kim olursa olsun, bana mesaj attığında evin boş olduğunu biliyordun."

"Yani kardeşlerimden biri olduğunu mu düşünüyorsun?" diye soruyorum düz bir sesle. Ve sonra birden aklıma geliyor.

Şantajcının erkek olduğu konusundaki sorusu. "Ya da annem mi?"

"Başka kim bilebilir ki?" diyor.

Sen.

Şantajcı, telefonundan onların varlığına dair tüm kanıtları "uygun bir şekilde" silmişti. Onun en iyi arkadaşı Dayne'i onu manipüle etmek için kullandıklarını iddia etti, ama ben onu aylarca izleyen bir adam tutmuştum, çünkü Micha'ya (ve dolayısıyla bana) ulaşmanın en kolay yolunun en iyi arkadaşı olduğunu biliyordum. Kimse onu tehdit etmemişti.

Her şey hakkında yalan mı söylüyor?

Bu düşüncelere kapıldığım için kendimden nefret ediyorum. Aramızda bir bağ oluşmuş olmasına rağmen, ona hala güvenemiyorum.

İçimde, bu bağın ilk ipucunu, herhangi bir duygusal bağlantıyı arıyorum.

Ama hiçbir şey yok.

Gerçekten o mu başlattı? Yoksa sadece gardımı düşürmek için bir yalan mıydı?

Kanım donuyor, ama bu düşünce aklıma girdiğinden beri, onu kafamdan atamıyorum. Sözde birbirimize verdiğimiz birkaç damla kanla bile *bir şeyler* hissedebilmem gerekirdi, ama hiçbir şey hissetmiyorum.

Onun duygularından tek bir zerresi bile içime işliyor.

Bana karşı hiçbir şeyi yok mu?

"Onunla nasıl iletişime geçeceksin?" diye soruyorum. "Bana iki hafta süre verdi."

"O süre doldu."

"Evet..." diyor yavaşça. "Evet, geçti."

Yine de hiçbir tepki gelmedi... Sanki defter umurunda değilmiş gibi. Ya da sanki hiç var olmamış gibi...

Sessizlik çöküyor, gergin, ağır ve ezici bir sessizlik. Bana ona güvenmem için bir neden vermesi, kafamdaki tüm soruları yanıtlayacak bir şey söylemesi istiyorum. Bana köstebek olmadığını kanıtlaması için. Bana yakınlaşmak, az önce aramızdaki masaya attığım defteri almak için uydurmadığını kanıtlaması için.

"Eğer telefonunu izliyorsa, fotoğrafını çekmek yeterli olabilir," diyorum, sahte olsa bile onu ofisten çıkarmasından artık rahatsızlık duyuyorum.

"Evet..." der ve çantasından telefonunu çıkarırken hafifçe başını sallar. "Onlar bizimle iletişime geçecek mi bakalım." Bir fotoğraf çeker. "Muhtemelen içinden birkaç sayfa görmek isteyeceklerdir."

"Aklında bir sayfa var mı?"

Kafası hala kitaba dönükken bana bakıyor. "Orada sevmediğin müttefiklerin var mı?"

Bana attığı sinsi gülümsemeyle göğsümdeki gerginlik biraz azalır. "Herkes. İnsanları pek sevmem."

O güldü ve kaslarım biraz daha gevşedi. Kitabı, kardeşlerimi veya annemi suçlamayan rastgele bir sayfada açtım. Bu kişinin şifremi çözme şansı düşük. Kitabın tamamı yanlış bilgilerle dolu olduğu için, bu bilgileri herhangi bir şekilde kullanma şansı daha da düşük. Kitaptaki suçlar gerçek olabilir, ancak her şey biraz değiştirilmiş, böylece hiçbir şey herhangi bir kanıtla eşleştirilemez.

Kitapta, John'u öldürdüğüm ve cesedini Müşteri A'nın bahçesine gömdüğüm yazıyor olabilir (çünkü bunun için yasal bir peyzaj işimiz var), ama gerçekte, Talon onu öldürüp cesedini denize attığında ben Miami'deydim.

Başka bir sayfaya geçiyorum, bu sayfada şantaj yaptığımız kişilerin isimleri var – politikacılar, CEO'lar, ünlüler, parası veya nüfuzu olan herkes. Onları işlediğimiz otellere çekip, ilişkilerini, uyuşturucu kullanımlarını, fahişe satın almalarını belgeliyoruz. Ayrıca DNA'larını alıp suç mahallerinde veya kardeşimin ruh büyüünde kullanarak onları sonsuza kadar kölemiz yapıyoruz.

Telefonu çantasına koyuyor ve ben de kitabı alıp kasaya geri koyuyorum. Ama dönünce beni durduruyor. "Burada yaşayan biri ise, senin evde olmadığını öğrendiklerinde benden daha fazla fotoğraf çekmemi isteyebilirler. Sadece gerçekten sahip olduğumun kesin kanıtı olarak."

"O zaman oyala."

"Bana güvenmiyor musun?" diye sorar açıkça ve ben, elimdeki kitapla ona dönerim.

"Kardeşlerimin hayatını kimse için riske atmam."

"Sahte bir şeyle hiçbir şeyi riske atmıyorsun, değil mi?"

Hareketsizim. Defterin sahte olduğunu ailem bile bilmiyor.

"Ne kadar paranoyak olduğunu biliyorum, Varius," diyor yumuşak bir sesle. "Düşmanlarının bile suçlayıcı fotoğraflarını çekmeme izin vermezdin."

"Seni kurtarmak için izin verirdim."

Ağzı hafifçe açılır.

Dönerek, defteri kasaya atıyorum, sonra kapısını kapatıp soyut tabloyu tekrar üzerine asıyorum. Masayı dolaşarak koridora doğru ilerliyorum. O yoluma çıkıyor.

"Seni sevdiğimi biliyorsun, değil mi?" Micha başını kaldırıp gözlerime bakarak sorar; benden çok daha kısadır, başının tepesi göğsüme kadar geliyor.

Evet demek istiyorum, ama kelime boğazımda takılıyor. Aramızdaki bağ aracılığıyla bir şeyler hissetmeye çalışıyorum. Ama yine de hiçbir şey hissetmiyorum.

Başımı sallıyorum. Ama bunun yalan olup olmadığını bilmiyorum.

Göğsüm sıkışmış halde onun etrafından dolaşarak onu ofisimde yalnız bırakıyorum.

YEDİ

O

Aleric ile görüşmeden önce anneme bir soru sormam gerektiği için aşağıya iniyorum. Onu mutfakta, tezgahın başında oturmuş, ellerini tahtaya dayamış, mırıldanırken buluyorum. Ona konuşuyor – daha doğrusu, *ona*. Ölen ve külleri zebrano ağacının kıvrımlı düğümlerine sihirli bir şekilde karıştırılan canavara – Olivia adında eski bir arkadaşına.

Mutfağa girdiğimde başını kaldırıyor. Veda edercesine ellerini tezgâhın üzerinde kaydırıyor, sonra ben ona ulaştığımda ayağa kalkıyor.

"Ona güvenemezsin," diyor.

"Khalid'i kurtarması için ona güvendir," diye karşılık veriyorum, üç ay önce ona yaptığı aramayı kastederek. Vampirden ne kadar nefret ettiğini iddia etse de, ona yardım etmesi için ilk aklına gelen kişi oydu.

"Onun istediği bir şeyim var," diyor sıkı bir şekilde. "Yok."

"Onun ailesini kurtaracak kaynaklarım var."

"O pislüğün tek umursadığı kişi kendisidir," diye alay eder, bir kez olsun yetiştirildiği gibi mükemmel ve hoş bir hanımefendi gibi davranmaz.

"O zaman neden görüşmeyi kabul etti?" diye soruyorum. "Seni tuzağa düşürmek ve öldürmek için."

Kafamı sallıyorum. "İki tarafla da savaşacak gücü yok."

"Bütün ailesini feda edecek..." Dudaklarını ince bir çizgiye getirerek sözünü keser.

"Senden ne istiyor?" diye soruyorum yumuşak bir sesle.

Kafasını sallar. "Bu benimle onun arasında." "Bu ittifaka engel olur mu?"

"Hayır."

"Toplantı?" "Hayır."

Ona güvenmek istiyorum, ama diğer konularda bana çok uzun süre yalan söyledi. "Khalid'i kurtardığında karşılığında senden ne istedi?" diye tekrar soruyorum, bu sefer bir evlat olarak değil, patronu olarak.

Çenesini kaldırır. "Lütfen bu konuyu zorlama."

Tek kelime etmiyorum, sessizliğimin benim adıma konuşmasına izin veriyorum. "Her gece losyon sürmemi istiyor."

Gözlerimi kısıyorum. "Losyon mu?"

"Evet." Bu kelime zorla çıkarılır ve bu basit eylemin daha fazla anlamı olduğunu biliyorum. Onun nefret ettiği bir şey.

"Khalid'i kurtarmak için hayatını tehlikeye attığında istediği şey bu muydu?"

Kardeşim, hain olan bir müttefikini avlamak için ölüm meleği olarak görev yapıyordu. Parçalanmış, neredeyse iki elini de kaybetmiş ve kan kaybından bayılmadan önce, sözlü bir büyüünün pervasız gücünü kullanarak rakibini alt etmeyi başarmıştı.

Ama ben, hainin cesedini toplarken boynunda iki iz gördüm. Bıçak izinin altında diş izleri vardı ve o gece Aleric'in ağzında kan vardı. Khalid haini öldürmedi, ya da en azından onu yeterince hızlı öldürmedi. Aleric gelip onun şah damarını koparmamış olsaydı, adam son anlarında onu öldürmüş olacaktı.

Bunu, annesinin her gece losyon sürmesi karşılığında mı yaptı?

Bu hiç mantıklı değil. Tabii bu

sadece bir güç oyunu değilse.

Onu itaat etmeye zorlayarak zevk almak.

Ailemle dalga geçebileceğini düşünmesine sinirlenerek, onu öldürmek için kapıya yöneldim. Toplantıyı siktir et. Kendi ailemi korumak için onun çetesini kullanmayı siktir et. Bizim için başka bir yol bulacağım...

"Varius, bekle."

İçgüdüsel olarak duruyorum, kullandığı ses tonu ruhuma işlenmiş, itaat talep ediyor.

"O seni zorluyor..." Ona sırtımı dönerek homurdanıyorum. "Hayatım boyunca, bir şeyler yapmaya *zorlandım*." Yumruklarım sıkılıyor. "Ben durdurabilirim..."

"Ama ben buna zorlanmıyorum," diye araya girer. "Khalid'i kurtarmak için bunu *seçtim*. Bu sadece bir losyon," der kararlı bir sesle. "Bana istediği şeyi düşünmem için beni zorlayamaz."

Onu sürerken onu düşünmek, demek istiyor.

Onun ona takıntılı olduğunu düşünmek midemi bulandırıyor. Onu düşünerek mastürbasyon yapması. Sonra aniden gelen bir anı midemi bulandırıyor.

Kısa bir süre önce, o dışarıdayken odasında biri olduğunu düşünerek odasına girdim. Ama duyduğum sesler, televizyonunda oynayan bir pornodan geliyordu. Ona benzeyen bir kadın vardı. Komodinin üzerinde bir şişe losyon vardı...

O gün Micha şantaja uğradı. O gün biri hepimizin dışarıda olduğunu biliyordu.

Aleric'in beni şehir merkezinde düzenlenen bir toplantıya çağırdığı ve sonra gelmediği gün.

"Aleric bizim koruma alanlarımızdan geçebilir mi?" diye soruyorum.

O geri çekildi. "Tabii ki geçemez. Neden..."

"Khalid'i kurtardığında onu nasıl bıraktı?" "Gelip beni aldı. Beni yakaladığını gördün..." "Daha önce de bizim koruma kalkanlarımızı aşmıştı."

"Onlarca yıl önce. O zamandan beri önlemlerimizi güçlendirdik. Bu soru nereden çıktı?"

Bir an durup, sözleri söylemeye zorladım, söylerken hayal etmemeye çalışarak. "Hepimiz evden çıktığımız gün, odadaki televizyonu açık bırakmıştın." Bir başka duraklama. "Porno film oynuyordu."

Ayakları üzerinde dönerek, lavabonun musluğuna asılı duran bulaşık bezini aldı. Onu ıslattı, sonra bana sırtını dönerek tertemiz tezgahı silmeye başladı.

"Anne."

"Ben bıraktım," diyor. "Ondan bir iyilik daha istedim ve o..." "Onu öldüreceğim." Dönüyorum.

"Yapma."

Yine o lanet ton beni durdurur.

"Bu ittifaka ihtiyacımız var, Varius," diyor.

"Sen başlangıçta buna karşıydın."

"O zaman mantıklı düşünmüyordum; sen de şu anda mantıklı düşünmüyorsun."

Çenemi sıkıyorum, ama onun haklı olduğunu biliyorum. O adamı öldürmek için tek bir bahane arıyorum. Beni hiç kimse onun kadar sinirlendiremiyor.

"Anlaşmanı bozmasını sağlayacağım," diyorum. "Bizim anlaşmamızın bir parçası olarak..." "Yapma."

Arkamı döndüğümde, şimdi bana dönmüş durumda, ıslak bezi parmakları arasında sıkıştırmış.

"Neden olmasın?"

"Çünkü Aleric'in aklı çarpık. Losyon beni rahatsız etmiyor, ama onu ondan alırsan, daha kötü bir şey düşünecektir."

Sanki tantrum yapan lanet bir çocuk gibi.

"Vlad'ı destekleyebiliriz..."

"O liderlik etmek istemiyor."

"O zaman neden onunla birlikte?" "Aleric'in bir zamanlar bir oğlu vardı."

"Kendini mi öldürdü?"

"Hayır. Caden, Aleric'in bizim oğlumuzu öldürmesine misilleme olarak onu öldürdü. Ama adı Colton'dı ve Vlad'ın kız kardeşi ile evliydi," diyor. "Aleric'in yanında kalıyor çünkü ona kalan tek şey o."

"Yalnız kalması daha iyi olur."

"Katılıyorum." Kardeşlerimin geldiğini hissettiğimde dudaklarının köşesi hafifçe yukarı kıvrıldı.

Çenemi sıkıyorum. Diğer tüm sorularım beklemek zorunda kalacak. Düşmanımızla bir anlaşma yapma zamanı geldi.

SEKİZ

O

Yirmi dakika sonra, Vilano Plajı'nda bulunan Aleric'in milyonlarca dolarlık evinin önüne park ediyoruz. Şehirde yaşayan çetesinin tüm üyeleri bu caddede yaşıyor ve her evin kapısında bir vampir duruyor, öğleden sonra güneşinde arabayla geçerken bizi izliyorlar. Güneş ışığına en ufak bir dokunuşta küle dönüşecekleri, uzun zaman önce vampirler tarafından başlatılan bir efsanedir. WALL'un inandığı gibi, izinsiz bir eve girememeleri veya yansımaları olmaması da yalandır. Bu, vampirlerin insan olduklarını "kanıtlamalarını" kolaylaştırır.

Ancak hiçbiri bizi takip etmedi; sadece izlediler, bu yüzden bizi burada karşılayan sadece Aleric.

Kapının önünde duruyor, Talon, Khalid ve ben arabadan inerken koyu gri gözleri üzerimde. Kapının önünde duruyor, Talon, Khalid ve ben arabadan inerken koyu gri gözleri üzerimde. Maddox sürücü koltuğunda kalıyor. Onu da yanımızda getirdik, böylece Aleric onu gizlice içeri sokmadığımızı, bu buluşmanın onun vücudunu inceleyip ona dönüşebilecek kadar tanımak için bir tuzak olmadığını anlayacaktı.

Güneş ışığı burnundaki at nalı küpeden yansıyor ve ben içgüdüsel olarak parlak ışıktan gözlerimi kaçırıyorum. Bakışlarım yanımdaki Talon'a kayıyor ve arabada kokladığım tüm pislikleri görüyorum - hormonlarının, öfkesinin, şiddetinin ve adrenalininin patlaması, yumruklarını sıkması ve çenesini gerginleştirmesi ile açıkça belli oluyor. Aleric'e bakarken gözlerinde bıçaklar var, şüphesiz onun ölümünü binlerce farklı şekilde hayal ediyor.

Aleric'in de bunu hissettiğini biliyorum. Bizi [katliam] evine götürürken çok mutlu görünüyor. Koyu gri ve beyaz renklerle, yüksek tavanlı ve geniş odalardan oluşan geniş açık alanlarla dolu, modern yaşamın tanımını gibi bir yer.

Yine de, klostrofobik bir his uyandırmayı başarıyor.

Ya da belki de düşman topraklarına girerken hissedilen duygudur bu. Aleric bana dönerek sırtıyor. "Shadow Domain'in başı evimi ziyaret ettiğinde yeni bir dönem başlıyor," diyor. "Ve evime hiçbir muhafız girmiyor." görüyor," diyor. "Ve hiçbir muhafız olmadan

." İki kardeşime bakarak, sözlerinin etkisini kontrol eder. Khalid bunu görmezden gelir, ama Talon bu yüzden onu öldürmeye hazırdır.

Aleric'in gülümsemesi genişliyor ve zaten sinirli olan ayıyı daha da kışkırtmak istediğini görebiliyorum.

"Ölüm Avı senin halkını katletmeye başladığında yeni bir dönem başladı," diye cevap veriyorum düz bir sesle.

"Evet, öyle." Bu durum onu pek ilgilendirmiyor gibi görünüyor, ama en azından dikkatini kardeşimden uzaklaştırıyor.

Oturma odasından geçerek mutfığa girer, sonra üst kattaki çalışma odasına doğru ilerler. Kapıya dik olan iki duvar kitaplarla kaplıdır. Karşımızdaki duvarda, oturmak için bir köşe bulunan, okyanusa bakan geniş bir çift pencere vardır. Bir masa odanın neredeyse üçte birini kaplar ve arkasında siyah deri bir döner sandalye bulunur. Önünde duran tek bir sandalye daha vardır. Ben oturduğumda, iki kardeşim arkamda ayakta kalır.

Aleric sandalyesine yaslanarak ayaklarını masanın üzerine koyar. "Anastasia Adası'nı, Miami'deki topraklarını ve Georgia'dan Kuzey Carolina'ya kadar uzanan bölgeleri istiyorum. Bu da size Florida'nın tamamını verir."

"Ama bu durumda senin bölgenle çevrili kalırız." Gülümsüyor.

"Sana vereceğim," diyorum, pazarlık yapma konumunda olmadığını, tek yapabileceğinin benim ona nezaketle vermek istediğim şeyi kabul etmek olduğunu fark edince gülümsemesinin kaybolmasını izlemekten büyük zevk duyarak, "Anastasia Adası ve Miami'deki sokakları, ayrıca Tallahassee'den Atlanta'ya kadar uzanan bölgesi, bu da Alabama'daki hakimiyetini güçlendirecek. Güney Carolina sahili ve Asheville çevresindeki dağlar senin olabilir, ama Antonio'nun topraklarının geri kalanı bizindir."

Aleric'in gri gözleri maun rengi bir parıltıyla ışıldadı – onu kızdırdığının ilk işareti. Eğer gerçekten sinirlenirse, irisleri kan kırmızısına dönecektir. "Sert pazarlık yapıyorsun," dedi.

"Kurtların sizi yok etmesine her zaman yardım edebiliriz."

Gülümsemesi geri geldi ve bu hiç hoşuma gitmedi. "Antonio melezleri yarattığına göre, artık bizim yok oluşumuzla yetinecek mi sence?" diye sordu.

Hareketsizim, kaslarım gerginleşiyor, cildim sıkılaşıyor. Hareket etmek istiyorum, ama bunu bilmediğimizi kabul etmiyorum. Onun sadece onları yaratmaya çalıştığını düşündüğümüzü. Gerçekten harekete geçmemiz için aylarca vaktimiz olduğunu. Düz bir ses tonuyla soruyorum, "Kaç tane yarattı?"

"Dört."

"Onları bu gece öldüreceğiz," diye homurdanıyor Talon arkamdan.

"Gerek yok," diyor Aleric sakın bir şekilde, arkasına yaslanıp ellerini başının arkasına koyarak parmaklarını birbirine kenetliyor. "Onları doğumdan kısa süre sonra tüketiyor." Tembel bir gülümsemeyle alaycı bir şekilde mırıldanıyor, "Sau'nun dengesizliği hissetmemesine şaşırdım. O bu tür şeylere her zaman çok duyarlıydı..."

Talon'un öfkesi o kadar belirgin ki, tüylerim diken diken oluyor. Elektrik yüklü büyüsünün çatırtıları havayı dolduruyor, ama önümdeki piçi öldürmekten bir santim uzakta olan benim. Talon benim yaptıklarımı, annemizle oynadığı oyunları bilseydi, vampir lanet olası duvarlar ve tavanda kırmızı lekeler halinde dağılmış olurdu.

Ama bu ittifaka ihtiyacımız var. En azından Antonio'nun elinde hangi silahlar olduğunu öğrenmek için onları yem ve kurban olarak kullanmayı bitirene kadar.

"Hasta mı?" diye sorar Aleric masumca.

"Hayır."

"Eşi dediği o pislik için yas tutuyor mu?"

Talon arkamda hareket eder ve ben ona bakmak için dönerim. "Dışarı çıkmak ister misin?" Babam onun için her zaman hassas bir konu olmuştur.

Kafasını sallar, çenesini sıkıca kapatır. Ama nefes verir ve büyüsü sakinleşir, havadaki gerilim azalır.

"Onun hakkında konuşmak için burada değilim," derim, tekrar ona dönerek.

"Öyle." Dudakları sıkışır ve gözlerinde beni ürperten kırmızı bir parıltı belirir. "Belki de o, ona yalvardığında onunla kaçmalıydı," der.

"Babam korkak değildi," diye homurdanır Talon.

Gözlerini T'ye kaldırır, onunla alay eder, onu kızdırır. "Korkak olmak babanın en belirgin özelliği idi. Sau'nun ölen çocuklarının intikamını neden kendisi almak zorunda kaldığını sanıyorsun? Eğer ona liderlik yapma izni verilseydi, çok farklı bir dünyada yaşıyor olurduk."

Onu yakından izliyorum, yüzündeki en ufak değişimi bile yakalamaya çalışıyorum. Ve orada gurur var. *Ona* karşı.

Midemde bir düğüm oluşur, yapbozun parçaları istemediğim şekilde bir araya gelir.

"Önerdiğin toprak bölüşümünü kabul edeceğim," diyor, sesi artık tamamen iş odaklı. "Ancak, önce seninle özel olarak konuşmam gereken bir şey var."

"Dışarı," emrediyorum.

Kapı arkalarından kapanır kapanmaz, Aleric masadan ayağını indirip öne doğru eğildi.

"Kaç erkek kaldı?" diye soruyorum, o bir şey söylemeden. Sayı çok düşükse, onu ve bu ittifakı siktir et. Ve bugün Annemle oynadığı için ölecek.

"Doksan altı erkek," omuz silkerek cevaplar, "bunların yarısı yirmi yaşın altında. İş yerinde olanlar hariç, diğerlerini gördün. Üç yüz yedi kadın vampir var, çoğu doğuştan. Senin kadınlarının aksine, benimkiler savaşabilir." O sırtıyor, ben sırtmıyorum. Başını eğiyor. "Yarın daha fazla erkek gelecek." Bunu rahat bir şekilde söylüyor, ama ben bunun altında yatan itirafı duyuyorum. Bizim yardımımız olmadan bu savaşı kaybedeceğini biliyor.

Biz de öyle.

Kan Dişleri sadece bu şehirde bin kişiden fazlaydı. Ölüm Avı birkaç ayda yüzlerce kişiyi öldürebiliyorsa, endişelenmemiz gereken tek kişi Antonio değil. Yeni güçlerini başkalarıyla paylaştı. Artık buna şüphe yok. Tek soru, dışarıda kaç tane süper kurt adam var? Kaç tanesi onun yeni hızına sahip? Onun gücüne?

"Ama tüm bu konuşmalar anlamsız," diyor gülümseyerek. "Ailenizde bir hain var ve onunla ilgilenene kadar hiçbir şeyi imzalamayacağım."

"Ne olduğunu bilmiyorum..."

Elini sallıyor. "Biri Khalid'in ölmesini istiyor. Bir saat önce bir telefon geldi, kardeşinin dün geceki cinayet için mazereti olmadığını ve polisin sorgulayabileceği bir tanık olduğunu söylüyor."

Kardeşim dün gece kızına zarar verenleri işkence edip öldürdü. Bu sabah bana tüm kanıtları ortadan kaldırdığını söyledi. Talon'a, kasetler karakola teslim edilmeden önce otelin güvenlik kameralarından görüntülerini silmesini sağlamış. Koridorda yanından geçen bir adam vardı – Aleric'in bahsettiği tanık. O adam hiçbir şey görmemişti, onu öldürmek daha fazla sorun yaratırdı. Ama Khalid'in binaya ne zaman girdiğini biliyor. Tanık ifadesinin yalan olduğunu biliyor. Artık gün batımını göremeyecek.

Sesimi düz tutuyorum, yüzüm ifadesiz. "Kim ihbar etti?" *Micha'ya şantaj yapan kişi mi? Reaper'a karşı koz elde etmek için defteri mi arıyorlar?*

"Bana annenin fotoğrafını getir," diyor Aleric, "sana söyleyeyim."

"Annemden bir daha bahsedersen, seni öldürürüm."

Hareketsiz kalır. "Çok koruyucusun..." Gözleri kırmızı bir ışıkla dolar. "Onunla yatıyor musun?"

Ayağa kalktım, ama o benden önce davrandı ve elini boğazıma doladı. Bıçağım onun yan tarafına değdi, ama o umursamadı bile. Gözlerinden bunu okuyabiliyordum. Daha hızlı ve daha güçlü olan o, ben onu öldürmeden önce beni öldürecekti ve benim ailem intikam almak için harekete geçtiğinde, kendi ailesini kaybetmeyi hiç umursamayacaktı.

"Ona öyle dokunursan," diyor, "seni bir domuzla kan bağı kurmaya zorlarım." Bu bir hırıltı değil. Vahşi bir tehdit de değil. Basit bir söz. Lanet olası bir gerçek.

Öyle ya da böyle, bunu gerçekleştirecek.

Artık Aleric'in onunla sadece oynamadığını biliyorum. Ona takıntılı.

Ona aşık mı?

Ve sonra anlıyorum.

Tüm sorularımın cevabını.

Midem bulanıyor, onu itiyorum. Beni bırakıyor ve bıçağımı gizli kılıfına koyuyorum. "Hainle ben ilgilenirim," diyorum. "İki hafta içinde Ölüm Avını yok etmeye hazır olun."

O başını sallayınca kapıyı açıp koridora çıkıyorum. Talon patlamaya hazır bir enerji yumağı, ama Khalid ölümcül bir sakinlik içinde. Gözleri omzumun üzerinden Aleric'e kayıyor. O pislik el sallarsa hiç şaşırمام.

Kardeşim sessiz bir soru ile bana bakar, ama ben uzaklaşırken ona cevap vermiyorum. Hiçbir sorun yaşamadan arabaya biniyoruz, bize pusu kuran vampir yok, ama midemdeki düğüm gevşemiyor. Boynumdaki tüyler yatışmıyor.

Ailemde başka bir lanet olası hain var, kardeşim ölmesini isteyen biri, ama dilimi tutan, kelimeleri bir araya getirmemi zorlaştıran sorun bu değil.

Sorun, Aleric'in anneme aşık olması.

Ve benim, hiçbir cadının sahip olmaması gereken, ama vampirlerde çok yaygın olan güçlerim var.

Hayır. Çok paranoyak davranıyorum. Birbirimize hiç benzemiyoruz bile.

Ama bu düşünce bir kez aklıma girdi mi, bir türlü atamıyorum.

Özellikle de annemin tek sabit özelliği, çocuklarını kurtarmak için her şeyi yapacağıdır – biri Aleric Zadar'ın oğlu olsa bile. Nefret edilen

düşman olsa bile. O çocuk tecavüz sonucu doğmuş bir bebek olsa bile. İğrenç bir şey. Asla gün ışığına çıkmaması gereken lanet olası bir *melez* asla gün ışığı görmemesi gereken bir iğrenç yaratık olsa bile.

O güçlü bir cadı.

Beni lanetleyebilirdi...

Gerçek doğamın her iki tarafını da bağlayıp, sadece küçük parçaları kalacak şekilde.

Paranoyak davranıyorsun...

Ama tüm yapboz parçaları yerine oturuyor.

Neden babam *Caden*, yükselişimi başaramadığımda bana bakamadı? Neden sevgi dolu, gülümseyen bir adamdan, anneme ve bana saldırgan davranan bir ayyaş'a dönüştü?

Neden annem, sihir yeteneğim olmadığı için beni bir uzmana götürmedi? Neden babam, annemi sevmesine rağmen ona lanet okudu?

En son hain beni nasıl öldürmeyi başaramadı? Annem bıçağın kalbimi ıskaladığını iddia etti, ama o adam asla ıskalamazdı.

Doğmuş bir vampiri bu şekilde öldüremezsin. Kalbini tamamen kesip çıkarmalısın. Ya da kafasını kesmelisin.

Aklımda kanı akıtılmış bir kadının hatırası belirirken, çok fazla parça yerine oturduğu için ağzım kurur. Onu saldırıya uğradığım sokakta görmüştüm. Aleric, onu bir haydut vampirin öldürdüğünü düşünüyor, ama onu hiç bulamadı.

Ellerime bakıyorum. Dişlerimde nabzımı hissediyorum.

Lanet kalbimde gerçeği hissediyorum.

Aleric Zadar benim lanet olası babam.

Ve ben lanet olası bir melezim.

DOKUZ

O

Eve vardığımızda, tüm vücudum enerjiyle gergin. Arabadan inerim ve parmak uçlarım sıkma ihtiyacı ile yanar, sonra sekiz raunt kum torbası ile dövüşürüm. Ama yüzümü ifadesiz tutarım, keşiflerimi gizli tutarım ve Khalid'e beni takip etmesini işaret ederim. Mülkümüzün içindeki gölde, kimsenin duymayacağı bir yerde dururum ve ona şehirde kaç vampir kaldığını anlatırım. Ona hain hakkında bir şey söylemiyorum. Aleric'in annemin fotoğrafını istediğini de söylemiyorum. Ve elbette ona potansiyel bir melez olduğumu ya da Aleric'in oğlu olduğumu da söylemiyorum. Gölge Diyarı'nın patronu olarak Khalid'e hayatımı emanet ederim. Ama bir melez olarak? Daha doğmadan avlanan bir iğrençlik olarak? Kimseye güvenmiyorum.

Khalid benden ayrıldığında eve dönmüyorum. Annemin de buraya geleceğini biliyorum, Aleric'in bana ne söylediği konusunda çok endişeli. Bu yüzden göl kenarında kalıyorum, kıyıya vuran dalgaların huzur ve sükunetini içime çekiyorum. Uzun süre beklemem gerekmeden rüzgarda onun kokusunu alıyorum.

Dudaklarımı sıkı sıkı kapatıp, bana ulaştığında ona dönerek bakarım. Gözleri bana bilmem gereken her şeyi anlatır, ama yine de sorarım, bu sefer ne tür yalanlar uydurduğunu duymak isterim.

"O benim babam mı?" diye soruyorum yumuşak bir sesle. "Ve bana kim olduğunu sorma."

Dudaklarını sıkıştırır ve başını eve doğru çevirir. Bana bakarak, gölün aşağısını işaret eder. Benim onu takip etmemi beklemez, belki de benimki kadar huzursuz bacaklarıyla, hala zarif hareketlerine rağmen.

On beş dakika boyunca, ağır bir sessizlik içinde su kenarında yürüdük. Sabrım öfkemin sıcaklığıyla buharlaşmaya başlarken, fısıldadı: "Sana öyle olduğunu söyledi mi?"

"Soruma cevap ver." Onun oyunlarına katılmak, bana verdiklerinin karşılığında ona bir şey vermek gibi bir niyetim yok. Yalanlarının acısını çekebilir.

"Varius..."

"Cevap ver," diyorum yumuşak bir sesle.

"Lanet olası –" "Evet."

Durdum, sonra tekrar yürümeye başladım, yerinde duramayacak kadar huzursuzdum. Biliyordum. Arabada anlamıştım, ama yine de onun ağzından duymak... Bunca zamandır bana yalan söylediğini itiraf ettiğini duymak. Birkaç ay önce ona gerçeği sorduğumda yine yalan söylediğini duymak.

"O bilmiyor," diyor yanımda yürürken. Sesi hafif, benim işitme yeteneğimle bile, bu kadar yakın olsak bile duyması zor. "Sokakta senin kanını bulduğundan beri, benim büyümlle bile onu tanıyabileceğinden çok korkuyordum." Sesi kesiliyor. Derin bir nefes alıyor. "Sana yalan söyledığım için üzgünüm, ama seni korumak için yaptım."

"Çünkü ben bir melezim." "Evet."

Boğazım aniden şişmiş gibi hissediyorum. "Çocuk sahibi olabilir miyim?" diye soruyorum, asıl soruyu, gerçek soruyu yutarak. *Micha ile evlenebilecek miyim?*

"Evet."

Alaycı bir şekilde güldüm. Melezler kısırdır. "Bir başka yalan daha..."

"Değil. Senin benim karnımda bir melez olduğunu fark ettim ve ben..." Sesi kesilir. Durur. Kollarını kendine sararak göle doğru dönüp bakar. Gözleri uzaklara dalmıştır. Hareket etmeye devam etmek istiyorum. İçimdeki bu yakıcı enerjiye bir çıkış yolu bulmam lazım, ama ben de duruyorum.

"Ne yaptın?" diye sorarım.

"Seninle ilgili her şeyi değiştirdim." Yutkunur. "Yüzünü, onun gibi büyümeyeceksin diye. Kanının kokusunu, seni onun çocuğu olarak tanımayacağı için. DNA'nı bile biraz değiştirdim. Çok değil, sadece hamile kalabilmen için yeterli kadar. Hibritler için tek bir küçük genin eksikliği olduğunu biliyorsun..."

"Sana lanet olsun, sana inanmıyorum." Tüm vücudum titriyor ve bir şeyi yok etme ihtiyacı ile yumruklarımı sıkıyorum, ama o öfkeyi geri çekip kontrol ediyorum. Düşünmem gerekiyor, bana daha fazla yalan söylemediğinden emin olmak için. Daha da kötü bir şeyi saklamadığından emin olmak için. "Böyle bir şey için kara büyü gerekir," diyorum.

Kendini içine kapanıyor. Sağ kolu aşağı kayıyor ve avucunu karnına bastırıyor. Bir şey söylüyor, dudakları hareket ediyor, ama duyamıyorum.

"Anne," diye homurdanıyorum, sesimde ilk kez öfke beliriyor.

O irkilir. "Sen ikizdin," diyor, duyabileceğim kadar yüksek sesle.

"Ne?" diye soruyorum. Sertçe yutkunuyorum, ağızımdaki ani kül tadını gidermek için dilimi hareket ettiriyorum.

"Bir seçim yapmak zorundaydım - ikinizi de kaybetmek ya da birinizi kurtarmak." "Yani onu öldürdün."

"Onu," diye fısıldadı. "Adı Uri'ydi ve seni doğurmadan önce onu doğurdum. Baban onu ölü doğduğunda çok üzüldü. O zamandan beri ikinizin onun çocuğu olmadığını şüphelenmiş olabilir. O zaman bile *ona* çok benziyordu, ama Caden seni seviyordu. Seni o kadar çok seviyordu ki, umursamadı."

"O zaman neden gitti?" Kadın irkildi.

"Neden?"

"Senin yüzünden değil," diyor.

"Ama geri döndüğünde bana bakamadı."

"Senin yüzünden *değildi*. Kavga ettikten sonra seni gördü. O gitti..." Yutkunur, bir an durur. "O gitti çünkü kan bağı kurduk ve bu bizi mahvetti. Yaşadığımız onca şeyden sonra, o bununla baş edemedi..." Sesinde acı bir ton belirir.

Kanım donar, ama onu zorlamam. Düşüncelerim Micha'ya uçar. Her kan bağı bir fedakarlık gerektirir; ya biz de hayatta kalamazsak?

Aramızda sessizlik uzar. Başladığımızdan önceki kadar ağır olmasa da, yine de yoğun, boğucu ve omuzlarımızda ezici bir sessizliktir. Yıllar boyunca yalanlar birikmişken, gerçekler bu sessizliği ancak bir dereceye kadar kaldırabilir.

"Lanetimin sınırları nelerdir?" diye soruyorum sonunda.

"Hiçbir şekilde büyü kullanamazsın. Dönüşemezsin. Asla dişlerin çıkmayacak. Yaşlanacak ve yara izlerin olacak. Kanla beslenebileceğin tek zaman, ölmek üzere olduğun zamandır." Ellerimdeki iki yüzüğe bakıyor. Bana vampir gücü veren yüzükler. "Ve onlar sadece plasebo; yaptığın şeyi yapmak için onlara ihtiyacın yok."

Onlara bakıyorum, yalanlarının ağırlığını hissediyorum. "Ve asla aşık olamazsın."

Başımı kaldırırım. "Ne?"

"Eğer aşık olursan, lanet kalkar."

Ona bakarım, şimdiye kadar söylediği her şeyden daha çok şok olmuşumdur. "Lanet kırıcı olarak *lanet olası* bir *masal* seçtin. Neden? Dünyam paramparça olsa bile mutlu olayım diye mi?"

"Çünkü sen ilk doğan çocuksun," diyor basitçe. "Gerçek aşkın ne olduğunu bilme lüksüne sahip değiliz. Çok paranoyak, çok hedef alınmış, konumumuzdan dolayı çok mahvolmuş durumdayız. Bu asla gerçekleşmeyecek bir şey."

Ona inanamadan bakıyorum. "Ama sen bizi seviyorsun." *Ve ben Micha'yı seviyorum.*

Gözlerinde kalbi kırılıyor. "Seni bildiğim kadarıyla seviyorum. Ama o kadar çok çocuk kaybettim ki, sana sahip olduğum her şeyi vermekten korkuyorum." Dudaklarından kuru bir kahkaha çıkıyor. "Verecek bir şeyim var mı, onu bile bilmiyorum. Caden sonunda öyle düşünmüyordu..."

Bir an tereddüt eder, gözleri yaşlı, dudakları sıkıdır. Sonra, "Lanetini bozacak türden aşk, incitildiğinde seni tamamen yok edecek türden bir aştır. Sevgimi birden fazla çocuğa bölmek zorundayım. Kimi önce kurtaracağımı seçmek zorunda kaldım... Kurtarmaya *çalışmak* için... Ve sen de Boss olarak aynı seçimleri yapmak zorunda kalacaksın. Sevginin ne olduğunu asla bilemezsin. Sorumluluğumuz buna izin vermez; bakman gereken başkaları varken birinin ölümüne üzülmek yıkılamazsın. Üzgünüm."

"Ama Caden'ı kan bağı kuracak kadar sevdin."

Omuzları çöküyor ve onu hiç bu kadar yaşlı görmemiştim. "Onu bildiğim kadarıyla sevdim. Ama ben ona çocukken verildim. Bana ismimi o verdi. Ben o kelimenin anlamını bile bilmeden beni sahiplendi. Hiçbir kelimenin anlamını bilmeden. Ve sonra o benim tek bildiğim şey oldu. Antonio bana yaptıklarından sonra... Ona sarıldım çünkü eski hayatımdan geriye kalan tek şey oydu. Tüm kardeşlerim ölmüştü. Annem de beni onu sevmem için yetiştirmişti. Onu büyük bir prens, büyük bir onur olarak göstermişti..."

"Onu sevdim. Hala seviyorum. Ona sahip olduğum her şeyi verdim; ama bu yeterli olmadı. Onun beni sevdiği gibi onu sevmeyi hiç öğrenemedim."

"Ama o patron ve ilk çocuktu," diye karşılık verdim.

"Ve o beni bir saplantı gibi sevdi, sadece ben onun olduğum sürece sevgisini verdi. Seni lanetlediğim aşk, sınırsız ve koşulsuz bir aşk. Onlar seni nasıl sevse de, sana nasıl davransa da, sen onları seviyorsun. Caden beni öyle sevseydi, öğrendiğinde beni asla lanetlemezdi..."

Durur.

Yine kendine sarılır.

Ancak bu seferki sessizliğinde bir fark var, bana yönelik suçluluk duygusu daha az. Ne saklıyorsa, bu onun sırrı, benim değil.

Ama ona tekrar bilgisizliğimin güvenini vermek için hazır değilim. Onun sırlarını saklamasına izin vermek için hazır değilim.

"Neyi öğrendiğinde?"

"Varius, lütfen, bu konuyu zorlama."

"Onlarca yıl bana yalan söyledin. Benim kim *olduğum* konusunda bana yalan söyledin."

Bana dönüp kollarını indiriyor. Sonra çenesini kaldırıyor. "Seni korumak için yaptım. Bunun için üzgün değilim ve çocuğumu kurtarmak için en iyisi olduğunu düşündüğüm şeyi yaptığım için acı çekmeyeceğim. Sadece babanın günahlarıyla uğraşmak zorunda olduğun için üzgünüm. Sevdiğin insanlardan bu kadar büyük bir sır saklamak zorunda olduğun için."

Vücudum donar.

Eğer T

öğrenirse...

Benden o kadar nefret eder ki, kurtların tarafına geçer.

Antonio melezler yetiştiriyor olabilir, ama bunu onları kullanmak, onlara işkence etmek için yapıyor. Onlara insan gibi davranmıyor.

Bulmacanın parçaları bir araya geldikçe içimde patlayıcı bir enerji yanıyor.

"İçlerinden biri zaten biliyor," diyorum. "Biri Micha'yı defter için şantaj yapıyor. Peki, suçları da orada yazan kardeşlerimden biri neden böyle bir şey yapsın ki?" Bakışlarım zehirli hale geliyor, kanım donuyor. "Tabii başka bir Aileye girmek için kullanmak istemiyorlarsa. Bizi, onların iyiliği ve kendi saflarında yüksek bir konum karşılığında ele vermek istemiyorlarsa."

"Kendi kardeşlerini ihanet edenlere kimse güvenmez."

"Antonio onları kullanmak için onlara güvenmesine gerek yok."

Bana sert bir bakış atarken çenesi sıkılır ve bir an için, Sired'in Reaper'ını görürüm, Aleric'in çetesini tek başına, onların bölgesinin tam kalbinde ele geçiren ve neredeyse hepsini öldürmeyi başaran kişiyi. Aleric'in, ona liderlik yapmasına izin verilseydi sahip olabileceğimizi söylediği geleceği görürüm.

Bu yıkık şehre barışı zorla kabul ettirdi.

Doğduğundan beri eğitilmiş olsaydı daha ne yapabilirdi? Bir damızlık kısraktan daha fazlası olarak görülseydi?

"Antonio," diye tükürür, "onunla ilgilenmeyecek. Bu aile için tek istediği, ona yaptıklarımın bedelini bizim çekmemiz."

"Yine de, başka hiçbir cadı giremezken Talon'u genelevlerine alıyor."

"Kardeşin defteri çalmaya çalışmıyor," diye tıslar. "Bu, onun kafasında zaten var olan

zaten kafasında olanlara ek bir avantaj sağlamaz."

Öfkemle bile bu ifadenin doğruluğunu inkar edemediğim için dilimi ısırıyorum. Talon, Ailenin neredeyse her bölümünde parmağı var.

Defterde yazan her şeyi bilmiyor olabilir, ama Antonio'ya karşı kullanabileceği yeterince bilgiye sahip.

Tüm kardeşlerim öyle.

"Ama bir düşün, Varius," diye ısrar ediyor. "Bu defteri en yüksek teklifi verene satmaktan fayda sağlayacak tek bir kişi var bu evde."

Her sinirim hareketle patlasa da, derimin altında *dışarı çıkmak* isteyen bir kaşıntı olsa da, hala sabit duruyorum.

Micha.

Hayır, o yapmaz...

Ama lanet tohum çoktan ekildi, kökleri derine uzadı. Bitki filizlendi. Büyüdü. Dikenli bir gül olarak çiçek açtı.

Benden çalmak niyetindeyse neden kan bağı kurmak istesin ki? Kendi kendime tartışıyorum. Bağlandığımızda, onu her zaman bulabileceğim. Kaçabileceği hiçbir yer kalmayacak.

Hayır, *annem* yanılıyor. O lanet olasıca işimize karışıyor, bizi ayırmaya çalışıyor ki ben asla aşık olmayayım.

"Sana güvenemem," diye homurdanıyorum.

"O zaman güvenme," diyor tereddüt etmeden. "Kendin araştıır."

Çaresizliğin eşiğinde, öyle yapıyorum. Micha'nın başlattığını iddia ettiği bağı arıyorum. Onun benim olduğunu kanıtlamak için. Onun asla...

Kalbim durur.

Ayaklarımın dibine kadar düşüyor. Orada hiçbir şey yok.

Bağ yok.

Bağlantı yok. Hiçbir şey yok.

Çünkü birbirimizden çok uzaktayız, diye karar veriyorum. Çok fazla kan bağımız yoktu.

Evden buraya kadar olan mesafeyi aşacak kadar paylaşmadık.

Çiçek tarlasının arkasında uzanan iki katlı malikaneye bakıyorum. Sonra ona doğru yürümeye başlıyorum, her adımında umut ve korku karışımı hissediyorum. Bir sonraki adımda o bağı hissedeceğim umuduyla. Henüz hissetmediğim korkuyla. Asla hissetmeyeceğim korkuyla.

Çünkü o bağı yok. Çünkü o bana yalan söyledi.

Defteri çalmak niyetinde.

Eve vardığımda aramızda hala bir bağı hissetmediğimde, ofisime fırtına gibi giriyorum. Günün geri kalanını ve ertesi günü, küçük canavarımdan başka birini suçlayacak bir hain ararken geçiriyorum.

, küçük canavarımdan başka suçlayacak birini arıyorum.

Ancak bulduğum her şey Micha Black'i işaret ediyor. Seçtiğim eşimi.

Güvenebileceğimi sandığım kadına.

Çünkü defterde adı geçmeyen tek bir kişi var, bu yüzden defter polise teslim edildiğinde o kişi yakalanmayacak.

Bu bilgiye henüz sahip olmayan tek bir kişi var, bu yüzden satmak için fiziksel kopyaya ihtiyaçları var.

Sadece bir kişi, karaborsa sitesindeki hesap kimliği, iki hafta önce defterimizi çalmak için işi kabul eden kişinin kimliğiyle eşleşiyor.

Ve Khalid'i sevmeyen, istediğini elde etmek için onu suçlamaktan çekinmeyecek tek bir kişi.

Gözlerim kızarıırken, ofisimin kapısını açtım. Micha'yı kendim cezalandırmak, onun eşi olarak lanet olası hakkım olan şekilde onunla ilgilenmek istesem de, onun günahlarını ölüm meleğine bildirmek benim görevim.

Bu yüzden koridoru geçip kapısını çaldım, saatin gece yarısını çok geçtiğini umursamadan. Muhtemelen uyuyor ya da kız arkadaşıyla sevişiyordu – bu sabah, vücudunda birçok delik açılmış ve kanlar içindeyken baygın halde kollarında getirmişti. Bir insanın evini havaya uçurarak bana temizlemem gereken başka bir pislik daha yaratmıştı, ama en azından kız arkadaşı şimdi burada, onun koruması altında, umarım başka kimseyi öldürmez.

Khalid kapıyı çıplak ve utanmadan açtığında, Micha'nın hain olduğunu ona söylemeye başladım.

"Üzgünüm," diyor, ama ben acımı bastırıyor, ağrımı gizliyorum. Onu kendime ait ilan ettiğimi öğrenirse, yapması gereken görevi yerine getirmeyecektir. O görevi yapmasına ihtiyacım var, çünkü ben kesinlikle yapamayacağımdan eminim.

"Onun hayatı önemli değil," diye yalan söylüyorum. "Ama babası onu buraya yerleştirdiyse, bu Blacks'lerle savaş anlamına gelir."

Bunu, onun ne kadar cezalandırılması gerektiğini kendime hatırlatmak için söylüyorum. Antonio'ya karşı savaşımızda Blacks'in desteğine ihtiyacımız olmasa da, ikisiyle aynı anda savaşmak zorunda kalırsak, hayatta kalamayabiliriz. Para ya da temiz bir sayfa için defteri sattığı çete ya da polis gücü ne olursa olsun, biz bittik demektir.

Khalid kızına bakarken çenesini sıkıyor. Kız onun yatağında uyuyor ve onun yanına gitmek istediğini biliyorum. Ama onu daha çok korumak istiyor ve kızın uyuduğu yerde bir hain var.

Micha'nın peşine düşmesinden korktuğum için, "Biraz dinlen. Micha'yı daha ayrıntılı inceleyeceğim ve sana ihtiyacım olduğunda haber veririm" diye emrediyorum.

Arkamdan kapıyı kapatarak onu dışarıda bırakıyorum, kızıma giden yolu kesiyorum. Ama koridorda, onun korunması gereken kimseden uzak, yalnızlık içinde yumruklarımı sıkıyorum.

Onun günahları için onu cezalandırmam gerekiyor.

Bana acı verdiği gibi ona da acı vermem gerekiyor.

Koridorda ilerleyerek, küçük hainimin derin uykuda olduğu odasına yöneliyorum.

ON KIZIM

Ağır bir el beni yataktan çekip kaldırıyor. İçgüdüsel olarak tepki vererek saldırganın vücuduna yumruk atıyorum. Vurduğum yere isabet ettiğimde o inliyor, ama benim odak noktam hala beni tutan eli. Başparmağını yakalayıp, kendimi kurtarmak için kolumu çevirirken onu geriye doğru çekiyorum.

Diğeri eli boynumu sarar ve beni yatağına geri iter. Vücudu hızla üzerime çöker ve bir an için ilkel bir panik beni sarar. Ama sonra dudakları dudaklarıma değdiğinde, tanıdık bir his beni kaplar. Bu ağzı tanıyorum, göğüslerimi okşarken ellerinin sertliğini tanıyorum.

"Varius?" Odamın karanlığında boğuk bir sesle soruyorum, bacaklarımdan arasına sert bir uyluk bastırınca nabzım hızlanıyor.

Aleric'in evinden döndüğünden beri herkesten kaçınıyor, ama bağıımız sayesinde öfkesini ve acısını hissediyorum. Son iki gündür ofisine kapanmışken ona gitmeye, kapısını çalmaya çalıştım, ama içeri girmeme izin vermedi. Bu yüzden bana gelene kadar beklemek zorunda kaldım.

"Konuşmak ister misin?"

Dilimi ağzına çekerek beni susturuyor. Parmakları boğazımı sıkıyor ve benden ne istediğini çok net bir şekilde belli ediyor.

Sözlerimden değil, bedenimden.

Uyluklarını bana daha sert bastırarak, "Karşı koy" diye homurdanır.

Omurgamdan bir titreme geçer. Tereddüt etmem. Soru sorarak itaatsizlik etmeye cesaret edemem. İstesem bile edemem, sanki gerçekten tehlikeydeymişim gibi kaç ya da savaş tepkim devreye girer.

Ağzımı onunkinden çekiyorum; yüzümün yanını yalarken inliyor. Yumruğumu en küçük kaburgasına doğru savuruyorum. Homurdanıyor ve boynumu bırakıp iki elimi de yakalıyor. Parmaklarıma ateş gönderiyorum, ama ellerimi yumruk haline getirip büyük avuçlarıyla bastırarak ateşi söndürüyor.

Bağırıyorum, itaat etmenin heyecanı beni heyecanlandırıyor, ama aynı zamanda onu alevlerimle yaktığımdan endişeleniyorum. Ama acı çekiyor gibi görünmüyor. Ya da en azından farkında değil gibi görünüyor, dikkatini tekrar ağzıma verip dilini ağzımın içine zorla sokuyor.

Onu ısıriyorum ve o tıslıyor. Dilini geri çekiyor, ama sadece konuşmak için. "Daha sert," diyor boğuk bir sesle, sonra tekrar dudaklarımın arasına dalıyor.

Dişlerim hızla kapanır, ama dilini fırçalamaktan öteye geçemedi, bir elimi bırakıp çenemi tutar. Ağzımı açık tutmaya zorlar, dişlerim onun etini sıyrırken o istediğini alır.

Serbest kalan elimle tekrar göğüs kafesine vuruyorum. O da beni öpmeyi bırakıp o elimi yakalıyor ve başımın arkasına sıkıştırıyor. Büyük avucunu benim iki elimle kaplayarak beni sıkıca tutuyor, böylece hareket edemiyorum.

Ona bakıyorum, göğsüm inip kalkıyor, vücudum onun zaferinin heyecanıyla titriyor.

Bana bakarken, gözlerinde karanlık bir döngü var, bir elini çıplak vücudumda gezdiriyor. Dokunduğu her yerde tüylerim diken diken oluyor ve göğüslerime geldiğinde ona doğru eğiliyorum, meme uçlarım o kadar hassas ki acıyor.

"Hoşuna gitti, değil mi?" Varius beni avuçlarken homurdanır. "Ne yaramaz bir şeysin. Eminim sadece bunlarla oynayarak seni boşaltabilirim." Meme ucumu çimdikler ve ben çığlık atarım.

Yüzünü boynuma yaklaştırır, göğüslerimle oynamaya devam ederken boynumu baştan aşağı yalar. Parmakları okşar, avuçlar, yoğurur ve çimdikler. Ağzı yalar, emer, ısırır ve öper. Onun altında kıvranırm, orgazmım yaklaşırken vücudum ısınır. Göğüslerim aşırı hassasiyetle karıncalanır, uyluklarımı birbirine sıkıştırırım. Ama bacaklarım hâlâ onun bacaklarına dolanmıştır, bu yüzden kendimi onun sert uyluk kaslarına sürterim.

"İşte böyle," diye homurdanıyor, boynumu ısırırken, eli hala göğüslerimde ileri geri hareket ediyor, birini, sonra diğerini okşuyor, onları hiç rahat bırakmıyor. "Bana nasıl benim olduğumu göster."

İnleyerek, am dudaklarımı onun uyluğuna sürüyorum. Bölge kısa sürede ıslanıyor ve ben, onun bana verdiği hazzı kovalarken gözlerimi kapatıyorum. Ağzı boynuma küçük öpücükler konduruyor ve dudaklarının her dokunuşunda, sert bir nefes alıyorum. Onun göğüslerime ulaşmasını bekleme heyecanı artıyor ve o oraya vardığında, ben tamamen dağınık bir haldeyim, orgazmım çoktan yaklaşmış durumda.

Ona bakıyorum, dudaklarının göğüslerimin üst kısmında dolaşmasını izliyorum. Meme uçlarım sertleşiyor, onu ağzına alması için yalvarıyor. Nefesi

üzerine üfleyerek tüy gibi dokunuyor, onu, beni, patlamaya hazır olan lanet olası orgazmımı alay ediyor.

"Varius, *lütfe*," diye yalvarıyorum, vücudunun altında titreyerek.

"Lütfe ne?" diye soruyor, sözlerinde beynimin sisinde belirsiz bir şekilde algıladığım bir keskinlik var. Bu gece onda tehlikeli bir yan var, şehvetin altında bir canavar ve bir an duruyorum, ama sonra uylukları bana daha sert baskı yapıyor, beynimi kapatan düğmeyi açıyor ve ben inliyorum.

"Lütfe meme ucumu ağzına al."

Dudaklarını ayırarak, tam olarak dediğimi yapıyor, ama ağzını çok fazla açmış ve dudakları ağrıyan meme ucuma hiç yaklaşmıyor. Onların dokunuşunu hissetmek için vücudumu çevirmeye çalışıyorum, ama o sadece başını geri kaldırıyor. İnliyorum.

"Öyle değil," diye hırıltıyla söylüyorum, başımı sallayarak. "Em onu. Bırak boşalayım. Çok yaklaştım, Varius. *Lütfe*."

Dudakları diğer göğsüme yapışır ve ben yataktan kalkarım. Diğer meme ucumu parmakları arasında sıkıştırır, sonra ellerimi serbest bırakıp amımı okşamaya başlar. Beni okşarken bacağı kenara çekilir. Onun altında titriyorum. Gözlerimi sıkıca kapatıyorum. Nefeslerim gittikçe kısalıyor, gittikçe sertleşiyor. Ta ki ben...

O uzaklaşır.

Ben hayal kırıklığıyla ağlarken yataktan atlar. "Hayır," diye sızlanırım. "Lütfe geri gel. Çok yakındım. İhtiyacım var..."

Göğüslerimi avuçlamaya başlıyorum, ama o kolumu yakalayıp beni yataktan çekiyor. "Koş."

Küfrederek kolumu ondan çekip yatak odamdan fırladım. Beni yakalamadan yeterince uzağa kaçabilirsem, kendimi tatmin edebilirim...

Evi koşarak geçip, dışarıya açılan kapıyı açarım, sonra karanlıkta onu atlatmayı umarak ormana doğru koşarım. Ama beni kovalarken ayak seslerinin ağırlığını duyabiliyorum. Ne kadar yakın olduğunu hissedebiliyorum.

Nabzım hızlanıyor, tüm gücümle koşuyorum. Ağaçlar etrafımı doldurmaya başlıyor. Kurt tarafından avlanan korkmuş bir tavşan gibi yön değiştirerek sağa sola koşuyorum. Ama o hala peşimde.

Çılgınca, bir ağacın dalına atlıyorum, tırmanırsam ondan kurtulabileceğimi düşünüyorum, ama ellerim kabuğu kavradığı anda, bana çarpıyor. Avuç içlerimdeki deri yırtılıyor. Çarpmanın etkisiyle ciğerlerimdeki hava dışarı çıkıyor. Duyularımı gıcıklayan ilkel korku şimdi tam anlamıyla saldırıyor ve dirseğimi yüzüne vuruyorum.

Ben onunla dövüşürken o beni savuşturur. Nabzım hızlanır, vücudum aşırı adrenalinle dolup taşar, bacaklarımı kıvrıp onu itmek için kullanırım. Bacaklarımın boynuna dolanmasını engellerken homurdanır, sonra tekrar bacaklarımı aşağı itip ayırır.

Uyluklarımdaki bir tendon keskin bir acı ile patladığında çığlık atıyorum, ama onun kopardığından endişelenecek kadar değil.

Ellerimi görmezden gelerek, bacaklarımın arasına diz çöküyor, boxer şortu artık yok - belki de beni kovalamadan önce çıkarmıştı - ve penisini tutuyor. Hızlı ve sert bir hamlede, vajinamın her santimini dolduruyor.

Parmaklarımı göğsüne düz bir şekilde koyarken inliyorum, onun savunmasız olduğu bir anda beni "silahlı" bırakmaktan hala rahatsız olduğunu biliyorum. Bir cadı, parmakları olmadan büyüsünü güvenli bir şekilde kullanamaz, istediği şekle getiremez. Ve şu anda etrafında dönen karanlık ile, onun bu güvenlik ağına daha çok ihtiyacı olduğunu biliyorum. Kalçalarımı kaldırarak, her sallanışında onu derinlemesine alıyorum.

Beni sikerken parmaklarını boğazıma doluyor. Bana o kadar sert giriyor ki, vücudum zeminde bir çukur oluşturuyor. Yapraklar çıtırdıyor ve dallar kırılıyor. Nefesim çığlıklara dönüşüyor. Tüm vücudum yukarı doğru kıvrılırken, onun ritmine uymaya çalışmayı bırakıyorum, o orgazm bir kez daha beni eşikte bırakıyor.

Beni boğarken, "Sakin boşalma" diye homurdanıyor.

Tam da sevdiğim gibi yavaş ve sert bir şekilde içeri giriyor, ben inliyorum, sonra ağlıyorum, sonra dudağımı ısırıyorum, tüm vücudum titrerken başım bir yandan diğer yana sallanıyor, itaat etmeye çalışıyorum. Onun istediği gibi iyi bir kız olmak için.

Parmakları boğazımı sıkıyor. Bana vururken nefesim kesiliyor. Zevk ve korku birbirine karışıyor, ama orgazm olamıyorum. Buna karşı koyuyorum. Nefes alamayan ciğerlerimde onu kilitliyorum.

Kalçalarımız birbirine çarpıyor.

Çevremizde cırcır böcekleri cıvıldıyor.

Dolunay ağaçların arasından parıldıyor, ama yavaş yavaş, karanlık etrafımı sararken solmaya başlıyor.

Göz kapaklarım titriyor.

Ve sonra aniden nefes almama izin verilir.

O içime derinlemesine girerken, ben nefes nefese kalıyorum, rahim ağzımın arkasına vuruyor, onu morartıyor, sahipleniyor, onun olduğunu işaretliyor. İki kolumu da tutup başımın arkasına sabitliyor. Eğilip, ulaşabildiği tüm eti, bileklerimden dirseklerime kadar ısırıyor. Parmaklarını tekrar boğazıma doluyor.

Onun altında titriyorum, her ısırık beni daha da ateşliyor. Beni işaretlemesini, tüm dünyaya benim onun olduğumu söylemesini seviyorum. Onun.

Varius Shadow'un.

Dişleri koluma kanatacak kadar sertçe ısırıldığında, çığlık atıyorum. Oturuyor ve beni kucağına çekiyor. Ellerimden birini amıma götürüyor.

"Kılları yak," diye homurdanıyor, kalçaları içime girerken.

Donup kalıyorum, bu talep beni şok ediyor. O benim buklelerimi hep sevmiştir, hatta daha önce tıraş olduğum için beni cezalandırmıştı. Daha önce hissettiğim endişe geri geliyor, bu gece havada gerçek bir tehlike var.

Bir çaresizlik.

Karanlık.

Bir delilik.

Aleric'in toplantısında ne olduysa, bunun sebebi o değil bence. Bana kızgın gibi görünüyor. Sanki *beni* cezalandırıyor gibi.

Kalbim hızla atıyor, omurgam titriyor, gözlerine bakıyorum. Bir canavar bana bakıyor.

Tehlikeli bir adama aşık olmak tehlikelidir. Boğazıma koyduğu eli birden çok sıcak geliyor. Beni sıkıyor.

Panikledim.

Elini gevşetir, nefes almama izin verir.

Ama panik, ciğerlerime dolan hava ile geçmiyor. Pençelerini bana sıkıca geçiriyor.

"Seni seviyorum," derim, amımın kıllarını yakarken, itaatimle onu yatıştırabileceğimi umarak. Sevgimle. Onun içindeki bu karanlığı yaratan her neyse, *benim ona ait olduğumu* hatırlatarak düzeltilebilir. Onun bakması, koruması gereken, tıpkı benim ona yaptığım gibi.

Yanan kılların kükürt kokusu burnuma ulaşıyor. Büyüm pelvisimi ısıtıyor. Penisi titriyor, ben de kalçalarımı sallayarak her itişte onu derinlemesine içime alıyorum. Parmaklarımı omuzlarında düz tutuyorum, tehditkar olmadan onu yavaş, derin penetrasyonlarla sürüyorum.

Gözlerim dudaklarına kayıyor, beni öpmesini, aramızdaki her şeyin yolunda olduğunu göstermesini istiyorum. Ama gözleri benim amımda. Orada yazılı olan kelimelerde.

Varius Shadow'un Mülkiyeti

"Ben seninim," diye fısıldıyorum, ellerim onun ellerini arıyor. Parmaklarımızı birbirine doluyorum, ona büyümün kontrolünü veriyorum, onun karanlık bir uçurumun kenarında olduğunu bilmeme rağmen kendimi savunmasız hale getiriyorum.

Ama buna ihtiyacı var. Bunu gözlerinde, sert nefes alışında görebiliyorum. Her zaman çok yalnızdı, birçok kez ihanete uğradı, bağ kurmamayı öğrendi. Onlara kendisini incitme fırsatı vermemeyi öğrendi. Sevdiği insanlara bile karşı temkinli olmayı öğrendi. Kimse onun yanında iyi günde kötü günde kalmadığı için onlara asla tam olarak güvenemedi.

Ama ben güveneceğim.

"Buradayım," diye fısıldayarak öne eğilip dudaklarına öpücük kondurdum. Nazikçe. Şefkatle.

Sevgiyle. "Hiçbir yere gitmiyorum."

Yarım saniye boyunca altımda gerginleşir, kasları vücudumun altında sertleşir.

Sonra sanki *hareket etmesi* gerekiyormuş gibi beni seks bebeği gibi sikiyor. Dişlerini boynuma gömüyor, sertçe ısıyor. Penisini içime giriyor. Parmaklarımı bırakıp kalçalarımı tutup beni hareket ettiriyor. Yukarı aşağı. Yukarı aşağı. Yukarı aşağı sikiyor.

Rahim ağzımdaki acıya rağmen, onun istediği her şeyi vermeye çalışarak, yırtık pantolonuyla onu sürüyorum. Bu anda *ihtiyacı olan* her şeyi, böylece atlamaya zorlayan uçurumun kenarından geri çekilebilsin. Onu uçurumun kenarına sıkıştıran ilişkiden kaçabilsin.

Sadece korkudan kaçtığını biliyorum, birini bu kadar çok sevmenin ne anlama geldiğinden o kadar emin değil ki, bu onu korkutuyor. Bunun *doğru* olduğuna, bu ilişkinin korkutucu olmadığına dair güvenceye ihtiyacı var, az önce attığımız büyük adımlara rağmen – evlenmeden önce bağ kurmamıza rağmen. Birbirimizi bir yıl bile tanımadan.

Bu yüzden o beni kullanırken ben dayanıyorum. Beni cezalandırırken. Onu bu kadar savunmasız hissettirdiğim, duvarlarını yıkıp onu tüm çıplaklığıyla gördüğüm için benden nefret ederken.

Elleri kalçalarımı sıkıca kavıyor. Beni kaldırıyor. Bana sertçe vuruyor.

Ve sonra, kalbimi, ciğerlerimi ve boğazımı sıkı bir duygu patlamasıyla içime boşalıyor.

Parmaklarımı saçlarına geçirip onu kendime çekiyorum.

Başını eğip beni öper. Sert. Vahşi. Çaresiz.

Ben de onu öpüyorum, dilim onun diliyle dans ediyor, ona her santimimi hissettirerek hiçbir yere gitmeyeceğimi, burada olduğumu, onun için, bizim için olduğumu hissettiriyorum.

"Seni seviyorum," diye fısıldıyorum.

Dudakları benimkine sürtünüyor. Nefeslerimiz karışıyor.

Sonra beni kendinden uzaklaştırır ve "Eve koş, k canavar" der.

Birkaç saniye tereddüt ediyorum, yüzüne bakıyorum, ama sonra gidiyorum. Onun menisiyle ıslanan titrek bacaklarımla ormanda koşuyorum. Elimi bacaklarımla arasına sokuyorum, sonra dudaklarıma götürüyorum. Parmaklarımdan onun tadını emerek inliyorum.

Arkamda bir dalın kırılma sesi kalbimin atışını hızlandırır. Beni kovaladığı sesi beni tahrik eder ve eve varabilecek miyim diye merak ederim. Yoksa tahrik ve yorgunluktan çöküp, ciğerlerim artık hava almaya istekli olmayacak mı?

Ama kısa süre sonra ev görünür ve yorgun bacaklarımdan sıkabileceğim son damla enerjiyle, onun odasının altındaki binanın yan tarafına koşar, penceresinin pervazına tutunur ve kendimi yukarı çekerim. Bir santim genişliğindeki çıkıntıda dengede dururken iim sıkışıyor, düşme ihtimali adrenalini mi yükseltiyor. Ama sonra pencereyi sihrimle açıp yukarı itiyorum ve Varius'un odasına yuvarlanıyorum.

Ayaklarımla zerine zar zor kalkarken, onu arkamda hissediyorum. Kolları belimi sarıyor ve beni kaldırıyor. Dönerek beni yatağına atıyor.

Zıplıyorum, nefes nefese kalmışım, çenem gevşemiş, gözlerim önümde tüm ihtiyaımıyla duran kaslı, çıplak vücuduna sabitlenmiş. Ağzım sulanıyor. Göğsüm inip kalkıyor.

Sonra üzerime çıkıyor, bacaklarımla ayırıyor ve yüzünü bacaklarımla arasına gömüyor.

Bir ığlık atarak, o beni yalarken ona srtnyorum. Ellerini bacaklarımla etrafına dolayarak sırt üstü yuvarlanıyor, böylece ben onun üstüne ıkıyorum. Tamamen oturuyorum, zevkten titreyene kadar yüzüne binip duruyorum. Sonra beni kendinden kaldırıyor ve döndürüyor. Kalın kolunu sırtıma koyarak beni karnına bastırıyor, yüzüm onun zonklayan penisinin tam önünde.

ne uzanıp onu yakaladım. Parmaklarımla birbirine ulaşamıyorum, o kadar büyük ki. Ama onu sıkıca sıkıştırıp, Varius'un ağzından ayrılmadan olabildiğince ne eğildim. Dilim onun başını yaladı, onu ilk kez tattım.

O benim amıma inliyor ve bunun titreşimi beni nefes nefese bırakıyor. Kolunu belimden başımın arkasına doğru hareket ettirerek beni penisine yönlendiriyor. Onu olabildiğince içime alıyorum, ama sadece ucu bile dudaklarımla çok fazla gerginleştiriyor. Onun başını ağzıma alırken, o içime giriyor, dudaklarımla geçip daha da derine iniyor.

Tükürüğüm çenemden akıp onun testislerini ıslatırken nefes almakta zorlanıyorum. Ama durmuyorum, başımı sallayıp sarsarak, onun beni memnun ettiği gibi onu memnun etmeye çalışıyorum.

Dili dudaklarımın arasında dolaşıyor, beni tekrar boşalmaya yakın hale getiriyor. Boşaldığımda onun içimde olmasını, bizi en ilkel şekilde birbirimize bağlamasını istiyorum, kalçalarımı sallayarak beni bırakmasını istiyorum. Hareket etmeme izin vermesini.

Elini ensemin arkasına koyup birkaç saniye daha bastırıyor ve ben onu olabildiğince derine alıyorum. Sonra beni serbest bırakıyor ve ben vücudunu tırmanarak amım onun sikinin üzerinde durana kadar çıkıyorum. Kalın damarlı canavarı tutup, benim uyarılmamla, onun spermi ve tükürüğüyle ıslanan dudaklarımın arasında ovuyorum. O bana doğru kayıyor. Elleri kalçalarımı sıkıyor, beni teşvik ediyor.

Onu bir elimle sıkıca tutarak, tamamen içine girene, tamamen ona ait olana kadar yavaşça onun penisine doğru alçalıyorum.

İnleyerek, onu sürmeye başlıyorum. İçime çok derin giriyor. Ellerimi dizlerine koyarak, kendimi onun muhteşem penisi üzerinde yukarı aşağı kaldırıyorum.

Nefesi arkamda hızlanırken, parmakları kalçalarımın gömülüyor. Nefesim hızlanıyor, gözlerimi sıkıca kapatıyorum, saf bir coşku vücudumu sarıyor.

"Siktir, bebeğim, içimde çok iyi hissettiriyorsun," diyorum, zevkten titreyerek.

Parmaklarım dizlerini sıkıyor, birleştığımız tüm bölge benim uyarılmamla ıslanıyor. "Sikini çok seviyorum

çok seviyorum."

Titreyerek, pelvis kaslarımı sıkıştırıp onu sıkıca kavradım. O kadar ıslaktım ki, onu ıslak bir karmaşa içinde yukarı aşağı kayıyordum. Beni doğru yerde vurduğu her seferinde inliyordum.

"Siktir, bebeğim, daha sert sik beni," diye inliyor, parmakları benim etimi yoğururken. Ama beni zorlamıyor. Beni kendisi hareket ettirmiyor. Benim yapmamı bekliyor. Dinlememi. İtaat etmemi. Ona boyun eğmemi.

İnleyerek, onu daha sert sikiyorum. Ve daha sert.

Onu o kadar hızlı sikiyorum ki yıldızlar görüyorum. Uzuvarlarım artık nasıl çalışacaklarını bilmiyor gibi görünüyor, o kadar yorgunlar ki, o kadar ecstasy'nin eşliğinde duruyorlar ki.

Arkamda oturuyor, penisi bana yeni bir açıyla çarpıyor ve ben büyük bir zevkle inliyorum. Elleriyle beni sararak amımı okşuyor, tam da sevdiğim şekilde bastırıyor. Diğer eli boğazımı sıkıyor.

Nefesi kulağımı gıdıklıyor. Dişleri kulak mememe yapışıyor. "Sakın boşalma," diye homurdanıyor ve elini boynumun etrafında sıkılaştırıyor.

Elini amımdan çekip başımı yana çevirerek beni öpüyor, sonra tekrar elini koyuyor ve parmaklarıyla beni yavaşça okşarken diğer eliyle beni çok sıkı tutuyor. Dili ağzımın içine dalıyor ve son nefesimi de alıyor. Nefesimi alıp kendine ait kılıyor. Ona karşılık vermeye, onun istediği gibi onu sürmeye çalışıyorum, ama ciğerlerimdeki tüm oksijen tükenmiş ve uzuvlarım çok ağırlaşıyor. Beynim çok yavaş çalışıyor, sonra çok gürültülü bir şekilde bana öldüğümü haykırıyor.

Beni öldürdüğünü.

Sevdiğim kişinin çok tehlikeli bir adam olduğunu.

Hayır.

Hayır, o beni seviyor.

Sadece benim onu hissettirdiğim kırılganlıktan korkuyor, ama beni seviyor. Bana zarar vermez.

Bilincimin son kalıntıları kaybolmaya başlarken, dudaklarımı onun dudaklarına sürterek, "Seni seviyorum. Ben buradayım..." diyorum.

Her zaman burada olacağım.

ON BİR

O

O lanet olası bir
yalancı. Beni
sevmiyor. Beni
istemiyor.

Sadece beni manipüle etmeye çalışıyor.

Kan bağı kurmaya bile başlamadı. Son iki gündür onunla bağlantı kurmaya, onu bulmaya, onu suçlu gösteren tüm kanıtları görmezden gelmek için bir neden olarak kullanmaya çalıştım. Her saat başı onu aramaya çalıştım, sanki önceki kırk kusur denemem bir şekilde yanlış yapılmış gibi, ki bu imkansız. Kan bağı ruh büyüyle kurulur; bir kişinin onu gerçekleştirmek için yeterince istemesi yeterlidir. Hiçbir lanet bunu engelleyemez.

İşte *bu* kaltak bana ihanet ettiği için hak ettiği şey bu. Defteri gösterene kadar onu sevmem için beni kandırdığı için. Gardımı indirdiğim için. Lanet olası dikenli oklarıyla kalbimi deldi ve acı çekmeme rağmen onları çıkarmam gerekiyor.

Bu yüzden boynunu daha sıkı sıkıyorum. Bayılsa bile hava almasını engelliyorum. Bunu birkaç dakika daha yapmam gerekiyor, sonra içimdeki tüm bu *acı* yok olacak.

"Seni çok sevdim," diye homurdanıyorum.

Dudaklarım onun dudaklarına değdiğinde parmaklarım biraz daha sıkılaşıyor. O bana karşılık vermiyor. Hiç kıpırdamıyor.

Ölüyor.

Onu

öldürüyorum.

Ve kalbim buna dayanamıyor.

Boğazımdan acı dolu bir çığlık atarak boynunu bırakıyorum. Hemen nefes alıyor.

Üzgünüm Micha. Kahretsin, çok üzgünüm. Bana yaslanırken onu tutuyorum, kollarımı sıkıca ona doluyorum. Gözleri açılıyor ve benimkilere bakıyor, orada güven var, sanki ben durmayacak olsam bile duracağımı biliyormuş gibi.

Boğazım, nasıl söyleyeceğimi bilmediğim sözlerle doluydu, kalçalarını tutup üstümde tuttum. Sonra onu sert, hızlı ve vahşice sikmeye başladım. Ama

şimdi beni yönlendiren öfke değil, çaresizlik.

Siktir.

Kardeşlerimi korumak için her şeyden vazgeçmeye hazır olmalıyım. Babam, *Caden* bizi terk ettiğinde onlara söz vermiştim.

Ama yine de...

yapamıyorum. Ondan

vazgeçemem. *Bizden*

vazgeçemem.

O, ellerini benim ellerimin üzerine koyarken inliyor, parmakları bana düz bir şekilde baskı yapıyor, böylece her hareketini hissedebiliyorum. Şimdi bile bana ihtiyacım olanı veriyor. Kendini teslim ediyor. Kendini savunmasız bırakıyor. Neredeyse benim ellerimde ölecek olmasına rağmen bana lanet olası güvenini veriyor.

Bundan nefret ediyorum. Ondan nefret ediyorum. Yapmam gereken şeyde tereddüt etmeme neden olmasından nefret ediyorum.

Parmaklarımı tekrar boğazına dolayarak derin bir nefes alıyorum, korku kokusu beklerken sadece aşk kokusu alıyorum. Bu nasıl gerçek olamaz?

Hırlayarak onu aşağı çekiyorum. Penisim rahim ağzına çarpıyor. Morartıyor. Ona acı veriyor. Kollarımda çığlık atarak sarsılıyor, ama bunun zevkten mi acıdan mı olduğunu bilmiyorum. Ve onun gerçekten hangisini hissetmesini istediğimi de bilmiyorum.

Onu üstümden kaldırıp, yüzünü görebilmek için onu döndürdüm. Dizleri benim iki yanımda, o da benim onu siktiğim kadar sert bir şekilde beni sikiyor. Ellerini saçlarımın arasına geçirip geriye yaslanarak ağzımı göğüslerine doğru çekiyor. Onları ağzıma alıp, birini tamamen içine alabiliyorum. Çok küçük.

O çok küçük. Onu bir dal gibi kırabilirim.

Bunun yerine, diğer meme ucuna geçiyorum, çığlık atana kadar emiyorum. Sonra dudaklarım tekrar onun dudaklarına yapışıyor. Dilim onun ağzında. Sikim onun içinde. Beni aldatmayı planlıyor olabilir, bana sürekli yalan söylüyor olabilir, ama *şu* anda, tam da bu lanet olası anda, o *benim*.

"Siktir, küçük canavar," diye dudaklarına karşı homurdanıyorum, sikim onun amının içinde zonkluyor.

Geri çekilir ve gözlerini açar, benim karanlık gözlerimin derinliklerini arar. Sonra orada anlayış çiçek açar.

"Seni seviyorum," diyor bana, bunun bana gerekli olduğunu düşünüyor belli ki. İlişkimizde büyük bir adım attıktan sonra korkarak kaçtığımı düşünüyor. Kendimi savunmasız hale getirdikten sonra.

Ama değilim.

Değilim.

Ona her şeyi verirdim.

Şimdi onun yerine hepsini ondan
alacağım. Kardeşlerime zarar verme
cüretini gösterdiğin için.

Kan bağı hakkında yalan söylediği için.

Boğazını sıkıca kavradım. Sonra
gevşettim, nefes almasına izin verdim.

Yapamıyorum.

Yapamıyorum lan.

Onu ölümden başka şekillerde cezalandıracağım. Onu lüks bir hücreye
kilitleyeceğim. Bütün dünyası benim etrafımda dönsün diye. Onu beslemek,
temizlemek, çığlık atana kadar sıkmak için geldiğim zamanlar hariç. Böylece
beni asla ihanet etme şansı olmayacak. Açgözlülüğüyle kardeşlerime zarar verme
şansı olmayacak.

Beni sürerken inliyor. Beni sıkıyor. Amıyla beni kendine ait olarak işaretliyor,
sonra öne eğilip omzumu ısırarak dişleriyle de işaretliyor. Kafasının arkasını
tutup kendime çekerek inliyorum, derimi parçalamasını istiyorum.

Beni istediğini kanıtlamasını istiyorum. *Bunu* istediğini. Yarısı sikilmiş ve
yeniden yapılması gereken sikimdeki dövmenin gerçek olduğunu.

Micha Shadow'un mülkiyeti

O benim karım.

Henüz evlenmemiş olsak da. O *benim*.

Dişleri bana batıyor. Beni
kocası olarak işaretliyor.

Parmaklarım onun kışını yoğuruyor, onu daha hızlı sallıyor.

Taşaklarım gerilene kadar amının benim üzerimdeki sürtünmesini artırıyor.

İnleyerek, benim sikime otururken göğüslerinin sallanışını izliyorum.

Ben içinden boşalana kadar tekrar tekrar.

Kalçalarını birkaç kez daha sarsar, sonra omzumun kıvrımına çığlık atarak
sonuna kadar aşağı iner. Amcığı beni sıkıca sarar, titreyerek ve sarsılarak kendini
bana tamamen teslim eder.

Başını yukarı çekip, dişlerimi boynuna geçiriyorum. O inliyor, parmaklarını
saçlarıma geçiriyor. Öpüyorum, emiyorum ve ısırıyorum. Dudaklarımı kaldırıp
gözlerine bakıyorum. Orgazmının yoğunluğundan dolayı bakışları biraz
odaklanmamış. Ama yine de, o derinliğin içinde aşk var.

Lanet bir yalan.

"Boşaldın," diye homurdanıyorum, bana değer verdiğine inandırdığı için onu cezalandırmak istiyorum.

"Evet, geldim." Elini boynuna götürürken sırtıyor. "*Çok yoğundu.*" Gözleri büyüterek başını sallıyor. "Uh, yani... özür dilerim," diyor, bakışlarını indirerek özür diler gibi davranıyor ama kendinden çok memnun görünüyor. "Ben çok kötü bir kıyım. Belki de beni dövmeleisin."

Bu bariz manipölasyon onu reddetmemi sağlıyor ve bir an için neredeyse reddediyorum, ama onu daha fazla merhametime bırakmak istiyorum. Bana bağımlı olmasını istiyorum, böylece asla kaçamayacak. Böylece asla gidemeyecek.

Onu benden uzaklaştırarak, "Yatağın kenarına geç ve eğil" diye emrediyorum. O hızla hareket ediyor ve ben de son birkaç ayda satın aldığım oyuncaklarla dolu şifonyere doğru büyük adımlarla yürüyorum. Görünüşe göre her şeyden en az bir tane satın almışım, hepsini denemek ve neyi sevdiğimizi keşfetmek, o ilkleri onunla paylaşmak istemişim.

Şimdi ise hepsi neredeyse bir alay gibi geliyor.

En üst çekmeceyi açıp aradığım şeyi bulmak için eşyaları karıştırıyorum. Kürekler ve kırbaçlar beni çağırıyor ama onları görmezden geliyorum. Bu anda ona gerçekten zarar vermeyeceğime güvenmiyorum. Bir kez başladığımda durabilir miyim bilmiyorum. Seans onun ölümüyle ve kanlar içinde yatakta yatmasıyla mı sona erecek?

Ona sırtımı döndükçe ensemdeki tüyler diken diken oluyor, bu yüzden hızlıca çalışıyorum, dildoları, vibratörleri, meme kelepçelerini ve dükkanda satılan diğer her şeyi bir kenara iterek istediğim oyuncağı bulana kadar.

Döndüğümde, bana sırtını dönmüş, kışını havaya kaldırmış, ön kollarını yatağa düz bir şekilde koymuş halde buluyorum. Spermim ıslak amından akıp sol uyluğuna damlıyor. Sikim, tekrar içine girmek için kıpırdanıyor. Sadece dinlenmek için. O uyurken, savunmasızken onunla bağlantı kurmak için.

Bunun yerine, ondan bir adım uzaklıkta duruyorum. Orada durup, varlığını hissetmesine izin veriyorum. Kıvrınmaya başlıyor, bacaklarını kıvrıyor ve ayak parmaklarını beklenti içinde kıvrıyor. Nefesi biraz daha sert çıkıyor. Ama gözeneklerinden korku sızıyor. Arkasında olduğumdan, karanlıkta bir canavar olduğumdan, onun bir sahtekar olduğunu keşfeden bir düşman olduğumdan korkmuyor. *Neden korkmuyor?*

Sonunda pes eder ve başını çevirir. O omzunun üzerinden bakamadan kışına bir tokat atarım. Küçük bir çığlık atarak sıçrar. Elimi biraz daha ağırlaştırarak ona tekrar şaplak atarım. *Şaplak* göğsümde yankılanırken, avucumda bir acı hissedirim. Vücudu yatak üzerinde sarsılır. İnler ve kışını tekrar kıpırdatır.

Kalçalarını tutup onu yataktan çekiyorum, böylece amına ulaşabiliyorum. Bacağını metal ve silikon parçanın dokunduğunu hissedebildiğini biliyorum

Çünkü dönmeye başlıyor, başını eğip sol elimde ne olduğunu görmek istiyor. şok içinde ona bakarken, kasıklarına iffet kemerini takıp kilitliyorum.

"Kalasındaki şey bir cadı tuzağı mı?" diye soruyor.

Kilitli iffet kemerleri insanlar için yeterli olabilir, ama bir cadı onları kolayca kırabilir. Kaçınılması imkansız olan şey ise cadı tuzağıdır – sihirle donatılmış altın bir zincir, "anahtar" olmadan çıkarılması imkansızdır.

Yani bana ihanet ederse, o lanet şey takılıyken ölecek.

Vücudum gergin, açıkta kalan kıçına tokat atıyorum. Yanağı sallanıyor ve sadece benim ona zevk verebileceğim şekilde bağlanmış halini görünce sikim titriyor.

Siktir, küçük canavar. Sana her şeyi verirdim.

"Evet," diyorum.

"Ne kadar süre kalacak?" diye soruyor, bana dönerek. "Yalvaracak kadar pişman olana kadar."

ON İKİ

O

Varius'un sözlerinin hırıltılı sesiyle donakalıyorum. Sıcaklığın altında karanlık bir hava vardır. Zevkin altında gizlenen bir tehlike. Son iki gündür onu ağır bir yük baskılamaktadır. Bunun nedeninin Aleric ya da bu ilişkinin hızla ilerlemesinden korkması olduğunu düşünmüştüm, ama şimdi?

Boynumdaki morluklar birdenbire farklı hissettiriyor. Artık güvenin sembolü değiller. Gelecek olanın uyarısı gibiler.

Elimi boğazıma götürüp yutkunuyorum ve acıyı hissediyorum.

"Varius?" diye soruyorum yumuşak bir sesle, adrenalin yüzünden sinirlerim gergin. Gözümün ucuyla açık pencereye bakıyorum ama gözlerimi ondan ayırmıyorum. Geyiği izleyen aslan gibi. "Lütfen konuş benimle. Sence ne yaptım?"

Hiçbir şey söylemiyor. Sadece bakıyor ve omurgamdan aşağı ürperti geçiriyor.

Beni neyle suçladığını düşünmeye çalışıyorum. Paranoyası onu bunca yıl hayatta tuttu. Çok gelişmiş ve güvenilir bir paranoya ve şimdi doğrudan bana yönelmiş durumda. Onu sakinleştiremezsem, beni öldüreceğini biliyorum. Aşkımızı, acımasız ve affetmez deneyimlerinden dolayı, bir manipülasyon girişimi olarak görecektir. Benden önceki ilk ve tek aşkı onu öldürmeye çalışmıştı. Ona oğul gibi sevdiğini sandığı bir adam tarafından ihanete uğramıştı. Güvenebileceğini sandığı ailesi tarafından. Ben ise onun yanında bir yabancıyım.

Bu yüzden, hala konuşmamasından rahatsız olsam da, bu durum beni rahatlatıyor. Çünkü ben ölmedim. Bu gece herhangi bir anda beni öldürebilirdi, ama yapmadı.

Bu da konuşmak istediği anlamına geliyor. Kırılan bu şeyi düzeltmemi *istiyor*. Sadece bana sorunu anlatacak kadar güvenmiyor.

Ama yıllardır bu tür çocuklarla uğraşıyorum. Ebeveynleri onları öldürmem için beni tutan çocuklar. Ama bunun yerine, ölümlerini sahte olarak düzenleyip onlara yeni bir isim verdim. Bazen yeni bir yüz de. Ve onların "suikastı" için aldığım ücretin yarısını, on sekiz yaşına geldiklerinde kullanabilmeleri için bir banka hesabına yatırdım.

"Bu şantajcıyla mı ilgili?" diye soruyorum. Bu iş bana pek mantıklı gelmiyor. Kim böyle bir şeyi yarım yamalak yapar ki? "Çünkü bunun bir aldatmaca olduğunu düşünüyorum. Onlar defteri hiç istemiyorlar."

Konuşmuyor, ama bana susmamı da söylemiyor. Ben de devam ediyorum, gerekirse onun da eleştirebilmesi için düşüncelerimi açıklıyorum. "Birincisi, Dayne'i rehin almak için kaçırmadılar. Onu korumak için peşine taktığın adamdan çaldıkları bir fotoğrafı gönderdiler. İkincisi, o zamandan beri beni tehdit ederek fotoğrafı almaya çalışmadılar. Son tarih geçti ve hiçbir şey olmadı, başka tehdit yok, hiçbir şey yok, sanki Dayne'in hayatta ve iyi olduğunu ve onlara yakın bir yerde olmadığını bilmiyormuşum gibi davrandım. Üç, defterin fotoğraflarına cevap vermediler. Onların istediği ürün bende. Sahte olduğunu bilseler bile, aramaya devam etmemi söylemek için cevap vermeliydiler. Dördüncüsü, ailenizden kimsenin, bu defterdeki bilgileri size karşı kullanarak bu hayattan ayrılıp rahat bırakılmak dışında, onu istemek için tek bir neden bile düşünemiyorum. Ama yine de, bunun için deftere ihtiyaçları yok; kafalarındaki bilgileri kullanabilirler.

Derin bir nefes alıp verdim. Onun sessizliği yüzünden tüylerim diken diken oldu. Ama şimdi anlıyorum. Neden bana kızgın olduğunu. Tüm fikirlerimi bu şekilde ortaya koymak beni tek bir sonuca götürdü. "Amaçları defteri almak değil," dedim yavaşça. "Beni kurban olarak kullanmak."

"Ya da benim güvenimi kazanmak için bir şantajcının kimliğini kullandın," diye karşılık verdi. "Senin bir kurban olduğuna inanmamı sağladın, böylece sana karşı değil, seninle birlikte çalışayım."

"Öyle yapıyorsam, Dayne'i saklanmaya gönderir ve kendime daha fazla baskı uygulayarak bunu gerçekten oynardım. Ama yapmadım."

En ufak bir şüphe, dudaklarının köşesinde belirir. "Peki, onu çalmak için ne gibi bir nedenim olabilir sence?" "Satmak için. Hesapların düşük."

Alaycı bir şekilde gülümserim. "Vay canına. Ne kadar elitist." Hesaplarımda milyonlarca dolar var. Sonra başımı sallarım. "Ama bu da benim lehime olan bir başka nokta. Buradaki dolabımda, bir yıl boyunca suikastçi olarak kazandığım paradan daha fazla para var. Eğer açgözlü olsaydım, burada kalmak için elimden gelen her şeyi yapmak daha mantıklı olurdu. Mesela, seni tuzağa düşürmek için sürekli seks yapmak gibi."

Gözleri kısılır.

Ama bu, maskesinin kırılmaya başladığı anlamına geliyor. Onun bana tekrar güvenmesini sağlamak için doğru yoldayım.

"Gitmek için bir nedenim yok, Varius. Defter için bana milyarlarca dolar teklif etseler bile kabul etmem. Burada olmak istiyorum. Seninle birlikte. Bunu değiştirmek için bana bir şey yaptırmanın *tek* yolu Dayne'i veya kız kardeşim Lou'yu tehdit etmek, ama ikisi de güvende."

"O zaman neden defteri çalma işini kabul ettin?"

Gözlerimi kırıştırdım. "Kabul etmedim."

"Kullandığın siteyi, Black Marks'ı hackletmiştim. İşe kabul eden senin kullanıcı adın."

Kafamı sallıyorum. "Ödeme yapmadan teslim etmem için şantaj yapılıyorsa, neden para karşılığında çalmak için anlaşıyım ki?"

"Çünkü dediğin gibi, Dayne onlarda değil. Sadece kafana bir fikir soktular, gerçek olanı çalabileceğini fark etmeni sağladılar."

"Siktir, Varius. O sitenin anonimliğine güveniyor olsam bile, bunu yapmadan önce sana haber verip senden çalacağımı söyleyecek kadar aptal olduğumu mu düşünüyorsun? Ayrıca, defter için talepte bulunan kişi, Shadow Domain'e karşı koyacak kadar tehlikeli, büyük ya da *aptal* olduğunu düşünüyor. Onlara bir şey *alacağımı* söylemeyeceğim. Onu aldıktan sonra onlarla iletişime geçeceğim, böylece bana şantaj yapmak için bir nedenleri olmayacak."

"Geriye dönüp bakmak..."

"Hayır, sen bir kaltaksın." Ne dediğimi fark edince ağzımı kapattım. Lanet olsun. Öfkemin beni ele geçirmesine izin vermemeliydim; bunun tek sonucu benim ölmem olacak. Nefes aldım, sonra sesimin tonunu sabit tutmak için elimden geleni yaptım. "Kardeşlerini ve anneni seviyorum, Varius. Hiçbirinin beni kurban olarak kullanacağını düşünmek istemiyorum, ama eğer haklıysam, bunun ne anlama geldiğini bir düşün."

Gözlerim yumuşar, onun yaşadıkları için kalbim acır ve sorarım, "Herhangi bir nedenle kurban arayan biri aklına geliyor mu?"

Nefesimi tutuyorum, onun beni söyleyeceğini umuyorum. Ama söylemiyor.

Gözleri öfkeyle parıldayarak, "Anne" diye homurdanır.

ON ÜÇ

O

Annem bana kaç tane yalan söyledi? Benden kaç tane gerçeği sakladı?

Micha dün gece cevabımı nasıl karşılamış olursa olsun, annemin bir kurban aradığını veya defteri istediğini sanmıyorum. Bence o sadece benimle eşim arasına nifak sokmak isteyen, burnunu her şeye sokan bir kaltak. Böylece aşık olmayayım. Böylece onun saklamak istediği laneti bozamayayım. Gerçek aşkı asla bilemeyeceğime o kadar eminmiş gibi konuşmasına rağmen.

Bana söylediği tüm yalanları düşündükçe öfkem çok fazla artıyor, bu yüzden henüz ona gitmedim. Bu kadar öfkeli halde onunla yüzleşirsem, onu öldürürüm ve bu savaşta onun iyileştirme büyüsüne ihtiyacımız var. Bu yüzden Blood Fangs ile yeni bir ittifak yazmaya ve yarın öğleden sonra Aleric ile bir toplantı ayarlamaya odaklanıyorum.

Birkaç gün önce, polis kayıtlarını kontrol ettim ve bana söylenen isimsiz aramayı, o gece Khalid'in ziyaret ettiği otelin resepsiyonunda

O kaçtı. Şimdi öldü. Micha'nın, beni kandırmaya çalıştığından şüphelendiğim için, onunla konuşmadan onu öldürmüş olabileceğini düşündüm. Ama durum öyle değilmiş ve Aleric'in ima ettiği hain, muhtemelen tanık koruma programı karşılığında Khalid'i polise teslim etmek isteyen düşük rütbeli bir askermiş.

Diğer işlerim ve sorumluluklarım arasında Aleric'in imzalaması için hazırladığım anlaşmayı ancak gece yarısı tamamlayabiliyorum. Dosyayı dizüstü bilgisayarına kaydedip, yarın için iki kopya çıkarıyorum ve toplantı saatini belirlemek için onu arıyorum.

"E-posta adresimi mi soruyorsun?" "Ne?" diye soruyorum.

"Annenin adresini nereye göndereceğimi..."

"Cümleyi bitir, yoksa Antonio'ya karşı tek başıma şansımı deneyeceğim." O gülüyor. "O da cümlelerimi nadiren *bitirmeme* izin verir."

Kızgınlığımdan parmaklarım cep telefonunu sıkıca kavrar.

"O da beni hep kesiyor." Bir duraklama. "Dinlemeye değer bir şeyim olmadığını düşünüyor."

"Sadece çeneni kapat ve dinle." O içini çeker. "Anneye benzer oğul."

Ama babasına benzemez...

Elimi zorla gevşetiyorum. O pisliği ne kadar sevmesem de, ittifaka ihtiyacımız var. Micha'nın dün geceki mantığına güvenmek istiyorum, ama bana yalan söylediye, Blacks defteri çalmak ya da beni öldürerek yönetimi ele geçirmek planlıyorsa, müttefiklere ihtiyacımız var. "Toplantı. Yarın. Saat dörtte," diyorum.

"Altı."

"Dört."

"Beş."

"Dört."

Uzun bir nefes alır. "Peki. Ama tüm kardeşlerinin de imzalamasını istiyorum. Bu haini yakalamış olabilirsin, ama onları balın sinekleri gibi kendine çekiyorsun. Böylece sen ölürsen, anlaşma hala geçerli olur."

"Leno yeterli olacaktır." Ben ölürsem, yönetimi devralacak olan odur.

"Antonio'yu açıkça tanımıyorsun. Hepiniz ölene kadar durmayacak. Seni tek tek ortadan kaldırırken, sevgili annene olabildiğince zarar verirken, benim hayatta kalma şansımın en yüksek olmasını sağlamak istiyorum. Gerçekten, neden beni hedef aldığını bile bilmiyorum. Bu yıl ona doğum günü pastası

ve her şeyi gönderdim." Tamamen keyifle gülüyor. "Muhtemelen üzerine plasenta koyup üç fetüs yerleştirmemeliydim, değil mi?"

Midem düğümleniyor, çünkü onun pasta süslerinden bahsetmediğini çok iyi biliyorum. Tam anlamıyla konuşuyor. Bir anda üç yavrusunu ve eşini kaybeden bir babaya bunu vermek... Aleric lanet olası bir canavar.

Babası gibi oğlu da...

Çenemi sıkarak, "Tamam. Hepimiz imza için orada olacağız" diyorum.

O başka bir şey söylemeden telefonu kapatıyorum, gereğinden fazla onunla konuşmak istemiyorum. Lanet olası babam...

Siktir.

Şanslıysam, benim onun oğlu olduğumu asla öğrenmeyecek. Şu anda ona zar zor katlanabiliyorum.

Eğer baba şakaları yapmaya başlarsa, onu gerçekten öldürürüm.

Boynumu ovuşturarak kendime nefes almam için bir dakika veriyorum, ama rahatlamak yerine, geçen her dakika annemin bana söylediği tüm yalanları düşünerek daha da sinirleniyorum. Micha ile aramda yaratabileceği tüm hasarı düşünüyorum.

Öfkeden donmuş bir halde ayağa kalkıp bıçaklarımı çıkarıyorum, sahip olduğum her türlü cazibeyi ortadan kaldırıyorum. Koridora çıkıp merdivenlerden aşağı iniyorum ve annemin odasına gidiyorum. Kapıyı çalmadan önce kapıyı açıyor; altıncı hissi her zaman keskin olmuştur. Ben çocukken lanet olası bir medyum gibiydi, kardeşlerimle yapmamamız gereken şeyleri yaptığımızda her zaman biliyordu.

Neden burada olduğumu biliyor mu acaba?

Yüzü soluyor, geri çekiliyor ve beni içeri alıyor.

"Başka biri olsaydın," diyorum ona dönerek, sesim yumuşak, soğuk, ölümcül, "şu anda ölmüş olurdun."

"Beni neyle suçladığını bilmiyorum."

"Benimle oyun oynama," diyorum, bilmediğim başka şeyler yapmış olma ihtimaline karşı kasıtlı olarak belirsiz kalarak. "Seni bu lanet evden kovmak üzereyim zaten."

"Kardeşlerin izin vermez..." "Onlar patron değil."

Dilini ısırarak bana öfkeyle bakar. Ama ben, sessizliğiyle kırabileceği küçük çocuk değilim. "Seni Micha ile gülerken gördüğümde," der, her kelimeyi zorla çıkarır, "panikledim. Baban gittiğinden beri hiç bu kadar mutlu görünmemiştin."

Babamın kim olduğu konusunda onu düzeltmedim. Aleric'in oğlu olmaktansa Caden'in oğlu olmayı tercih ederim.

"İki gün sonra, Talon'un bana öğrettiği bir büyü kullanarak ona isimsiz bir mesaj attım. Sadece paranoyanı tetikleyecek kadar tuhaf davranmasını istedim."

Onun sözleri kanımı dondurdu. "Peki ne olacaktı anne," diye sordum yumuşak bir sesle, sözlerim düz ve ölümcül, "eğer onu çalmaya çalışsaydı? Onu öldürmeme izin verir miydin?"

Yüzü yumuşadı. "Bu çok üzücü olurdu, ama senin hayatını herhangi bir hayatla takas ederdim. Bir damızlık kısırağın hayatıyla bile..."

Kolunu yakalayıp onu duvara itekledim ve parmaklarımla sıkıca tutturdum. "O benim *lanet olası eşim*," diye tısladım, sözler ağzımdan çıkmadan önce durduramadım.

Gözleri fal taşı gibi bana bakıyor ve korkusunu koklayabiliyorum. Midemi bulandırıyor ama onu bırakmıyorum.

"Bağlandınız mı?" diye sordu.

Bu soru içime işlerken kolunu daha da sıkı tutuyorum. Gerçekten bağlandık mı bilmiyorum; Micha, ona güvenmem için bir neden olarak bunu gündeme getirmedi. Ben de dürüst cevabın ne olacağından korktuğum için sormadım.

"Evet," diyorum, inanmak istediğim tüm kararlılıkla. "Bir daha aramıza girmeye kalkışırsan, seni bu lanet evden kovarım. Seni Güney Amerika'da tanrıların unuttuğu bir kasabaya gönderirim ve bir daha asla geri dönemezsin. Oğullarını bir daha asla göremezsin. Belki torunum doğduğunda sana bir kart gönderirim."

Gözleri benimkilerle buluşur ve ben göz kırpmadan, gerçeği görmesine izin veririm. Eğer beni onunla Micha arasında seçim yapmaya zorlarsa, beni sırtımdan bıçaklamayan tarafı seçeceğim. Bana defalarca yalan söylemeyen tarafı.

"Varius, ona aşık olamazsın..." diye başlar.

"Senin de dediğin gibi, benim için bu imkansız," diye alaycı bir şekilde sözünü kesiyorum. "Yani endişelenecek bir şeyin yok."

Odasından çıkarken, kapıyı menteşelerinden söküp atmamak için kendimi *zor* tutuyorum.

ON DÖRT

O

Uyanıklık ve uykunun sınırındayım, gerçekliğin henüz sert parmaklarını bana batırmadığı rüya gibi bir durumdayım. Bir şey tenimde uçuyor, sinirlerimde zevk uyandırıyor, onları uyandırıyor ama sadece biraz – farkında ama *uyanık* değil. O şey vücudumda dans ediyor, bana burada dokunuyor, orada dokunuyor. Zevkle iç çekiyorum, ama o zevk peşinde değil. Aranmıyor. Vücuduma bir sonraki dokunuşu beklemiyorum. Beklemiyorum. Sadece *var oluyorum*.

Sadece bu güzel, lezzetli zevk durumunda var oluyorum.

Ve sonra o şey beni sırt üstü çeviriyor ve ben direnmeden ona uyuyorum; tam olarak onun istediği gibi davranıyorum. Çünkü lanet olsun, bu çok iyi hissettiriyor.

Şimdi bir dere içindeki kağıt tekne gibi ileri geri sallanıyorum, akıntının nazik hareketleri tüm dünyamı kontrol ediyor. Ve beni çekiyor... çekiyor... rüya dünyasının akıntılarından uzaklaştırıp yaşayanların nehirlerine çekiyor.

Gözlerim yavaşça açılıyor, iffet kemerimin çıkarılmış olduğunu ve Varius'un penisinin zaten içimde olduğunu görüyorum.

Daha önce hissettiğim zevk yoğunlaştıkça inliyorum, ona odaklanıyorum, peşinden gidiyorum. O yavaşça içime girerken onu bacaklarımın arasında yakalıyorum. Normalde olduğum kadar ıslak değilim, bu yüzden onun amımın her santimini ovuşturduğunu hissedebiliyorum. Yavaşça çekiliyor. Derin bir şekilde giriyor.

"Varius?" Ellerimi göğsüne bastırarak soruyorum.

"Üzgünüm, küçük canavar," diyor, olabildiğince derine girerek. Bir saniye orada tutuyor, sonra geri çekiliyor. "Bekleyemedim."

"Sorun değil. Ben..."

İnliyor ve bir kez daha içime giriyor. Kollarımı ona dolayarak, orgazmının gücüyle titrerken onu tutuyorum. Üzerimde nefes nefese kalıyor ve ben boynumu uzatıp ona bakıyorum. Gözleri kapalı, ama yüzünde çok fazla acı var ve annesini görmeye gittiğini biliyorum.

"İyi misin?" diye fısıldayarak, elimi uzatıp saçlarını okşuyorum. Gözleri açılıyor.

Bana bakar.

Ve bir an için, aramızda hiçbir engel yok. Ta ki bir engel olana kadar.

Üzerimden yuvarlanarak beni yan çevirir, sırtım ona dönük kalır. Sonra penisini dudaklarımın arasında sürter, içeri sokar ve kolunu bana dolayarak beni göğsüne bastırır.

"Seni rahat bırakması gerektiğini biliyor," diye fısıldadı.

Kaşlarımı çattım. "İkinizin kavga etmesine neden olduğum için üzgünüm. Neden yaptığını söyledi mi?"

"Evet."

Ayrıntıları anlatmasını bekledim. Ama anlatmadı.

Kalbim ağırlaşır, göğsümün üzerinde duran kolunu iki elimle sararım. Bana henüz güvenmiyor. Belki de başından beri bana hiç güvenmemiştir. Ne de olsa o, Varius Shadow'dur.

Paranoyak bir adam.

Tehlikeli bir adam.

Öyle olmadığını iddia eden kırık bir adam.

Göğsüne sokulup gözlerimi kapatıyorum ve umut ediyorum ki, benim kırık parçalarım onun kırık uçurumlarına yerleşsin ve birlikte bütün olabilelim.

Ben uykuya dalana kadar onun da uyuyamayacağını bildiğimden, nefes almaya odaklanıyorum. Nefes al. Nefes ver. Nefes al... Nefes ver...

ON BEŞ

O

Düşman hatlarının gerisinde olmaya alışkınım. Dayne ve ben, dünyanın dört bir yanındaki hükümet yetkililerini öldürmek için sayısız sözleşme kabul ettik. Bu yüzden, ertesi gün kahvaltı hazırlamak için aşağı indiğimde, Sau her zamanki gibi oradaydı ve ben, bana karşı beslediği düşmanlığı hiç bilmiyormuş gibi ona gülümsedim.

O da gülümser.

Ve maskesinde hiçbir çatlak yok.

Benden nefret ettiğini gösteren hiçbir şey yok.

Düşman hatlarının ne kadar gerisinde olduğumu düşünerek tüylerim diken diken olurken, buzdolabından beş paket domuz pastırması alırım.

"Oh, teşekkürler, ama pastırmaya ihtiyacım yok. Waffle yapıyorum," diyor, elindeki karışım kasesine başını sallayarak. Waffle, Varius'un rahatlatıcı yemeğidir. Beni şantaj ettikten sonra yapmayı planladığı her neyse, bunun için bir özür niteliğindeydi – çünkü oğullarını mahvetmek için defterdeki bilgilere kesinlikle ihtiyacı yoktu. Caden'in ayrılmasından Varius'un reşit olana kadar geçen on yıldan fazla bir süre boyunca bu Aile'ye hükmetti ve daha öncesinde de, kapalı kapılar ardında, kocasının arkasından hüküm sürdüğü söylentileri var.

Ancak onun hayatta olması, oğullarına zarar vermeyi planlamadığını gösteriyor, bu yüzden ona karşı doğrudan bir kaltak değilim. Çoğunlukla öyle biriyim.

"Pastırmalı ve yumurtalı sandviç istiyor,"
diyorum. "Öyle mi dedi?"

"Hamburger sever." Bana ilk kez flört etmeye çalıştığında bana böyle demişti ve ilk randevumuzda hamburger yemeye gittik. Sonunda o garsonu erkekliğinden etti ve benim amcığıma dövme yaptı. *Ah. Romantik, sevgi dolu zamanlar.*

Omuz silkiyorum. "Bunlar da bir çeşit
hamburger." "Waffle sever."

Omuz silkiyorum. "Hamburgerlerimin yanında waffle yapabilirsin, ama bu muhtemelen ona, benimle senin arasında seçim yapmasını istediğini hissettirir."

seçmeye zorladığını hissettirir."

Gözleri hafifçe kısıılır.

"Ve dün gece beni seçtiği kesin."

Dudaklarını büzdü. "Biliyorsun."

"Evet." Tam olarak doğru değil. Aslında, açıkça yalan. Benim soruma cevap olarak onun adını söylemekten başka bir şey söylemedi, ama onun bunu bilmesine gerek yok. Bir bıçak alıp ilk paket pastırmaya saplıyorum, sonra plastiği boydan boya yırtıyorum.

Dudaklarında bir gülümseme belirdi. "Bu bir tehdit girişimi ise, kızım, sen..."

"Neden bahsettiğini bilmiyorum. Kahvaltı hazırlıyorum.

yapmadığım şey, seninle onun arasına nifak sokmak. Yani..." Bıçakla ona işaret ederken parlak bir gülümseme takındım. "Lanet olası waffle'larını yap."

Gülümsemesi kaybolur. Kaseyi masaya bırakır. Varius dün gece ona iyice bağırması olmalı.

"O zaman yumurtaları ben alırım," dedi.

Ona siktirip gitmesini ve ona hizmet etmemi ve onun istediği her şey olmama bakmasını söylemek istesem de, söylemiyorum. Birincisi, Varius sevgisini açıkça göstermez. İkincisi, o kaltakla yaşamak zorundayım. Beni onun oğlu için yeterince iyi bulmamış olabilir. Bildiğim kadarıyla Varius, evlenen ilk çocuğu. Evlenmeye yakın olan bir çocuğu daha vardı, ama düğün yerinde öldürüldü. Antonio, o yokken onu öldürdü – nerede, bilmiyorum. Geçmişi oldukça gizli ve ben buraya geldiğim dört ayda Varius'un kardeşleri hakkında sadece ufak tefek şeyler öğrendim. Ama içimden bir his, oğullarının bile onun hikayesinin çoğunu bilmediğini söylüyor.

Beni şantaj yaptığı için ondan nefret etmek istesem de, kendime izin vermiyorum. Dayne ile ilişkimiz pek iyi başlamamıştı ve Varius'un bu durumu iyi idare ettiğine inanıyorum. Annesi olsa da olmasa da, ondan biraz korkması gerekir. Sevdiği insanlara bile karşı soğuk davranma yeteneği var.

Khalid gibi.

Ve o pislik beni korkutuyor.

"Teşekkür ederim," diyorum.

"Mmm."

Tavayı açıyorum. Isıtıyorum. Pastırma cızırdamaya başlayınca, garip sessizliği bozmaya karar veriyorum. "Biliyor musun, Dayne ile ilk tanıştığımda, o pislik beni ısırdı, sonra bıçakladı, ama şimdi en iyi arkadaşım."

"Anlattıklarına bakılırsa, tek arkadaşın o."

"Vay canına. Birisi gerçekten de kaltakmış."

"Ben bir anneyim, bunu bir gün anlayacaksın."

O diğer ocağı açıp yumurtaları pişirirken, ben düz karnıma bakıyorum. Bu kadar büyük bir evde yemek pişirmek için dört ocak yeterli olmuyor.

"Dört ay oldu," diyorum, ama hala bebek yok.

"Bir cadının hamile kalmakta zorlanması alışılmadık bir durum değildir. Büyü zayıfları öldürür. Kendini test ettirdin mi?"

"Gerek yok. İki hafta kadar önce adet gördüm." "Adet mi, yoksa..."

"Micha," diyor Varius mutfağın girişinden geçerken. İçeri girmeye tenezzül etmedi, ama ses tonu bana dışarı çıkmamı söylüyor, bu yüzden önümde cızırdayan pastırmaya ve yanımdaki Sau'ya bakıyorum.

"Lütfen bunları yakma, olur mu?"

Bana bir saniye baktı, sonra başını salladı. "Git."

"Teşekkürler." Ellerimi tek boynuzlu at ve gökkuşağı desenli önlüğümle silip Varius'u aramaya çıktım.

O oturma odasıdadır. Beni görünce ön verandaya çıkar, ben de onu takip ederim.

"Bugün gidiyorsun. Babana konuşmak için kuzeye gidiyorsun."

"Mattos ikizleriyle olan görüşmesinde bir sorun mu çıktı?" Birkaç hafta önce oraya gidip bunu ayarlamıştım. ABD'nin doğu yarısındaki Ricks dağıtımında tek el konumundalar. Ricks, kullanıcının penisini *süslü* bir şeye dönüştüren sihirli bir ilaç. Çıkıntılar, titreşimli parçalar, sperm keseleri, G noktası kancaları... Ne isterseniz. Hatta penisin tadını ve ondan çıkan spermin tadını bile değiştirebilirler. Eğer bir erkek gerçekten şanslı hissediyorsa, bunları iki katına çıkararak ikinci bir penis yetiştirebilir.

Ben denemedim, biraz korkuyorum ve Varius uyuşturucu kullanmaz. Uyuşturucu bağımlılığa yol açar ve bağımlılık zayıflığın eş anlamlısıdır. Ama meraklı olduğumu itiraf edebilirim. Ve potansiyel olarak Vs'yi denemeye hazırım – vajina eşdeğeri. Titreşirler, tadı lezzetlidir ve organlarınızı yeniden düzenlerler, böylece ikiye bölünmeden devasa penisleri alabilir, rahim ağzınızda sikilebilir veya karnınız spermle şişebilir. Bazıları hamileliğe bile yardımcı olur, spermleri haftalarca depolar ve kadının döngüsünün en uygun zamanında serbest bırakır.

"Hayır. Ama bu savaş için erkeklere ihtiyacımız var. Her şey için Aleric'e güvenmek istemiyorum."

"Onunla görüşmen bugün mü?"

"Evet."

"O zaman yarını beklemem gerekmez mi? Aksi takdirde, burada sadece annen var." Dışarıda kimse olmamasına rağmen sesimi alçaltıyorum. "Güvenebilir miyiz..."

"Evet."

Ona neden bana şantaj yaptığını sormak istiyorum, ama cevap vermeyeceğini biliyorum. Patronun karısı olmak, çoğu şeyi bilmemeyi kabul etmek demektir. Bu yüzden dilimi ısırıp başımı sallıyorum. "Kahvaltıdan sonra çantamı hazırlayacağım." Tek yön sekiz buçuk saatlik bir yolculuk. "Kemerini çıkaracak mısın?"

Gülümsüyor. Gözleri elbisenin altındaki amıma kayıyor.

"Hayır." "Ama..."

Yaklaşıyor. Kafasını kulağıma eğiyor. "Geri döndüğünde, küçük canavar, onu çıkarmam için bana yalvarabilirsin."

"Ahhh." Zorlukla yutkunuyorum.

Burun delikleri genişler ve sonra beni kollarına alır ve öper.

Odamızın dışında gösterdiği bu sevgiye o kadar şaşırıyorum ki, ona karşılık veremem.

Ta ki o homurdanana kadar.

Sonra kıcımı tokatlayarak, bunu yapmam gerektiğini söyler. Dudaklarına gülümseyerek, yaparım.

Ne yazık ki, öpücük daha başlamadan biter, ama yine de şimdiye kadar yaşadığım en ateşli öpücük olur.

O beni ön verandada bırakıp giderken, elimi dudaklarıma götürdüm. Ve hala aptalca sırtışımanın yüzümde olduğunu fark ettim.

Saat dokuzda yola çikalı beş saat oldu ki, telefonuma bir mesaj geldi. Arabanın müzik sistemine bağlı olduğu için radyoda çalan şarkıyı kesintiye uğrattı ve robotik bir ses mesajımı okudu.

Varius: Hemen eve dön. Annene güvenme. Biz yokken onu gözetle.

Gözlerimi yoldan ayırıp telefonumun ekranına bakıyorum, az önce duyduğumun doğru olduğunu bir kez daha teyit etmek istiyorum. Saat iki. Toplantı iki saat sonra. Toplantıyı iptal etmediğine ve

kardeşlerinden birini geride bırakmayı düşünmüyorsa, o kadar da endişeli olamaz. Muhtemelen sadece paranoyak davranıyor.

Öyle olmalı.

Khalid, gerçek bir tehlike varsa kızını orada bırakmaya razı olmazdı.

Mesajlaşma uygulamamdaki mikrofondan metne dönüştürme seçeneğini kullanarak, ona yolda olduğumu söylüyorum. İlk fırsatta arabayı döndürüyorum ve biraz hız yaptığım için sekiz buçuk saatlik yolculuğum dokuz saate çıkıyor.

Geri döndüğümde, geç kalmamak için kahve molası bile vermeden yorgunluktan bitkin düşmüştüm. Ayrıca acıkmıştım, bu yüzden arabayı boş garaja park ettim – Aleric ile görüşmemiz muhtemelen geç saatlere kadar sürecekti – ve içeri girip mutfaka doğru yöneldim.

Nedense mutfak lanet olası bir lağım gibi kokuyor. Kemerli geçitten geçmeden önce öğürürken, ocakta kaynayan iğrenç ama son derece ölümcül bir iksir bekleyerek ocağa bakıyorum. Burnumu kırıştırıyorum.

"Tanrım, bu koku berbat," diyorum.

Masadaki bir sandalye gıcırıyor ve dönüp Khalid'in kızının orada oturduğunu görüyorum. Gergin bir şekilde ayağa kalkıyor ve Sau'nun onu bana karşı kışkırtmaya çalıştığını düşünmeden edemiyorum.

Bu düşünce kalbimi delip geçer. Onun benden nefret etmesine neden olacak kadar ne kadar kötü bir şey yaptım? Onun benden hoşlandığını gerçekten düşünmüştüm. Aramızda gerginlik yaşadığımız tek an, ona Varius'un sihir yeteneğinin olmamasını sorduğum zamandı.

Bir düşünce bilincimin kenarını gıcıkıyor, ama ocaktan gelen iğrenç koku, muhtemelen düşünmeden önce kaçmasına neden oluyor. İki elimi kaldırarak, tencerenin etrafına bir büyü yapıyorum, etrafındaki havayı bir balon şeklinde kıvrımlayarak lağım kokusunu içinde hapsediyorum. *Tanrılar, bu çok daha iyi.*

Khalid'in kızına dönüp gülümserim ve küçük bir sohbet başlatmaya çalışırım, ama tanımadığım bir kadına ne söyleyeceğimi bilmiyorum. Üç gündür buradadır, ama Khalid onu bunca zaman odasında tutmuştur. Dürüst olmak gerekirse, pantolonundaki şişkinliği gördüğüm ve son iki yıldır cinsel ilişkide bulunmadığını bildiğim için, onun yürüyebilmesine şaşırıyorum. Ayrıca, eminim bu çocuk tuhaf şeylerden hoşlanıyordur.

Bunu söyleyemeyeceğimi bildiğim için, aklıma gelen ilk şeyi seçiyorum: kan bağı. Kimsenin bilmediği halde, ortak noktamızın bu olduğunu biliyorum.

Ancak, elbette konuşmanın ilerleyen kısımlarında aklıma gelen ikinci bir düşünceyle, cadılıkla ilgili konuşmanın onu çok korkuttuğunu fark ediyorum. O açıkça bir insan ve bizim dünyamız hakkında çok sınırlı bilgiye sahip.

Harika.

Muhtemelen Khalid'in kısa listesine girmişimdir.

Eminim bu liste sürekli yenileniyordur, çünkü o insanları öldürmede çok verimli.

Siktir.

"Hey, Khalid seni gerçekten önemsiyor. Bunu biliyorum," diyorum, az önce yaptığım "o zaman neden sana kan bağı hakkındaki gerçeği söylemedi" konuşmamla onun seni önemsemediğini ima etmediğimi göstermeye çalışarak. "Ve senin için her şeyi yapacağından bir an bile şüphem yok. Ama bu ailenin erkekleri bazen çok duygusuz ve bencil olabiliyorlar, bunu aklında tut. Seninle ilgilendiklerinde bu çok zor gelebilir."

Bana biraz rahatsız edici olacak kadar uzun bir süre baktıktan sonra yumuşak bir sesle sordu: "Seninki hangisi?"

Gülüyorum, kalbim bir an duruyor. "Hiçbiri *benim* değil. Ama ben Varius Shadow ile nişanlıyım." Boş boş bakışına karşılık, "Onunla henüz tanışmadın, değil mi?" diye soruyorum. *Başımı sallıyorum*. Tabii ki tanışmadın. Aksi takdirde anlardın.

"Ama ondan hoşlanıyorsun, değil mi?" diye sorar.

Hala, bunların onun soruları mı yoksa Sau'nun soruları mı olduğunu merak ediyorum. Neden bana şantaj yapmaya çalıştığını bilmiyorum, ama kişisel meselelerimi bilmesini sevmiyorum. Ona doğrudan soramadan, söz konusu kaltak elinde siyah deri bir grimoire ile içeri girer.

"İşte *Micha*, geri dönmüşsün," diyor, köpekbalığına yakışır bir gülümsemeyle bize doğru yürürken. "Yarına kadar dışarıda olacağını sanıyordum."

"Evet, erken döndüm," diyorum neşeli bir gülümsemeyle, ona güvenlik için burada olduğumu söylemeden hemen önce, çünkü laneti yüzünden o kadar işe yaramaz ki. Tanrım, ne kadar cadalozum, ama siktir et. Bu karma.

"Lanetlendin mi?" Khalid'in kızı soruyor.

Sau bana dönüyor, dişlerini gösteriyor. Bazıları buna gülümseme der, ama ben kesinlikle deyim. Gözlerindeki o bakışla olmaz. "Evet. Hayatımı tüketmeden büyü yapamıyorum, ama bu onu kullanmayacağım anlamına gelmez."

Sürtük, az önce beni tehdit mi ettin?

Gözlerimi Sau'ya dikip ayağa kalkmaya başlıyorum. "Onu korurken öleceğini biliyorum, ama ben buradaysam, ölmene gerek yok." Kurtadamlar gelirse

Çocuklar yokken, sihirimle hepsini yakabilirim. "Kurtlar..."

"*Yapma?*" Sau sözümü keser, hava yaklaşan bir fırtına gibi elektriklenir.

"Öyle mi dedim?" Başımı yana eğiyorum, ama zihnim çoktan konuşmadan uzaklaşmış durumda. Az önce bir şey hissettim – derimde bir tehlike hissi, tüylerimi diken diken eden bir his. Gözlerim pencereye kayıyor, ani paranoyamın nedenini anlamaya çalışıyorum. Varius mu, bağımız aracılığıyla mı? O Aleric'le birlikte. Bu, herkesi...

Hayır.

Havadaki bir kırılma var. Sanki hiç fark etmediğim beyaz gürültü şimdi sustu. Tıpkı koruma kalkanları gibi...

Gözlerim büyüdü, parıldayan mavi bir sihirli kalkan oluşturdum. Koyu kırmızı şimşekler kalkanın kenarlarında çatırdıyor, ben geriye doğru sendeliyorum. Sarmallar bana uzanıyor, bedenimi arıyor ve ben kalkanıma bir ateş dalgası gönderiyorum. Mor alevler avucumdan her yöne doğru yayılıyor. Sau'nun büyüüne çarptığı anda, rengi ve uzunluğu yoğunlaşıyor, bana attığı her damlayı tüketiyor. Bu kadar sinirli olmasaydım, tüm bu renkleri güzel bulabilirdim.

Ama ben bizim arkadaş olduğumuzu sanıyordum. Sau'nun beni sevdiğini sanıyordum. Bana şantaj yapacağını hiç düşünmemiştim. Çocuklar dışarıdayken bana saldırmaya çalışacağını hiç düşünmemiştim. Koruma kalkanlarını yıkmakla beni suçlamak için - havadaki o kırılma, daha önce hissettiğim beyaz gürültünün durması. Varius geri döndüğünde ona ne söyleyeceğini tam olarak duyabiliyorum.

"Sana daha önce yalan söylediğimi biliyorum, ama biliyorsun ki koruma kalkanlarını asla yıkmazdım. Bu riski almazdım."

Lanet olası *kaltak*.

Elimi indirip mutfaktan kaçışını izliyorum. Gitmesine izin veriyorum. Benden uzaklaşması için ilk birkaç adımı atmasına izin veriyorum, çünkü onu avlamaktan zevk alacağım. Sonra onu yakalayacağım ve onu lanet olası bir hamur haline getireceğim.

Öfkem artarken, ilk adımı attım. Parmak uçlarım arasında mor bir ateş parladı. Ona geldiğimi haber vermek için ağzımı açtım, ama dudaklarımdan S harfi çıkarken, bir uluma korusu onu bastırdı.

Duruyorum, başım pencereye doğru dönüyor.

Sesleri yakın geliyor.

Çok yakın.

Ve bunun zamanlaması tesadüf olamaz. Eğer tek bir kurt olsaydı, o zaman belki. Evi gözetliyor olabilirlerdi. Koruma kalktığında, içeri sızıp yalnız kalan kadınları öldürmek için bir fırsat gördüler. Aptalca bir strateji, ama rütbe atlamak ve Patronu etkilemek isteyen adamlar daha aptalca şeyler de yapmışlardır. Ama bu tek bir kurt değil. Bütün lanet olası sürü.

Yani Sau, Antonio'yu ya hileyle ya da onunla doğrudan bir anlaşma yaparak buraya getirmiş olmalı. Her halükarda, bunun için onu öldüreceğim. Çünkü açıkça görülüyor ki, sadece günahlarının suçunu bana yıkmak istemiyor. Ölümüne niyetli. Ya da daha kötüsü, kurtlar tarafından yakalanmama.

Onun beni bu kadar nefret etmesine neden olacak ne yaptım ben?

Evi ateşe verip o kaltağı öldürme dürtüsünü bastırarak, oturma odasına koşuyorum. Koridora doğru yöneliyorum ve içeri girerken, ileride iki kadını görüyorum.

Avuç içlerime sihrimi çağırmaya başlıyorum. Ancak duvar tam önümde patlıyor ve alçı ve tahta parçaları her yere saçılıyor. Bir kurt adamın kolu evin yan tarafına bir delik açmış ve Sau'ya ateş etmemi engelliyor.

Hırlayarak, onun bileğini yakaladım. "Çekil lanet olası yoldan," diye bağırdım ve koluna ateş püskürterek onu küle çevirdim.

Kurt, benden uzaklaşırken uluyor ve yanık saç ve et kokusu bırakıyor. Bir sürü kül parçacığı önümdeki yere düşüyor.

Onların arasından geçerek, Sau'yu merdivenlere ulaştığı anda görürüm. Çok sinirliyim, ona siyah bir sihir topu fırlatırım. Top, öfkemi besleyerek büyür ve koridorun neredeyse yarısını kaplar. Sau son anda dönerek topu yakalar. Sonra sanki hiçbir şey olmamış gibi onu yok eder. Laneti yüzünden bunu yaparken ne kadar ömrü tükettiğini bilmiyorum, ama umarım *yıllar* sürmüştür.

"Devam et!" diye Khalid'in kızına bağırır. "Merdivenler hemen orada."

Tanrılar, bu panik yüzünden olmalı; kız merdivenlere bir adım uzaklıkta. Aslında, eminim ki birkaç basamak aşağı koştular, sonra geri koştular, böylece kız beni düz zeminde savuşturabilirdi. İyi. Umarım Sau onu öldüreceğim için çok korkuyordur. Çünkü öldüreceğim.

"Micha'yı oylarım," diyor.

"Ama..."

"Git! Kapıyı kapattıktan sonra Khalid'i ara."

Kalbim yerinden çıkacak gibi. *Khalid de bu işin içinde mi?* Ondan, burada bile olmadan beni öldürebileceğinden ne kadar korkarsam da, içimi acı ve keder kaplıyor. Ben öleceğim ve Varius annesinin ona söylediği yalanlara inanacak. Daha da kötüsü, güvendiği kardeşi, güvenilebileceği tek kişi de onu ihanet etti.

Artık bu lanet olası bir kişisel mesele.

Benim olanı incitecekler.

Lanet olası eşime zarar verecekler.

Doğduğumdan beri içimde olan ateşi çağırıyorum, büyüü yiyen, benden başka hiçbir şeyin söndüremeyeceği ateşi, ve Varius'un annesine doğru yaklaşıyorum.

"Seni öldüreceğim," diye hırlıyorum, parmaklarımın arasında mor alevler dans ederken.

"Hayır, kızım," diyor yumuşak bir sesle. "Denediğin için öleceksin."

ON ALTI

O

Aleric sandalyesine yaslanır, ayaklarını masanın üzerine atar, ayak bileklerini çaprazlar. Normalde, okumaya çalışırken ayaklarını havada sürekli hareket ettirmesi beni çok rahatsız ederdi, ama düşüncelerim zaten çok dağınık olduğundan önümdeki sayfaya odaklanamıyorum. Son iki buçuk saati sözleşmeyi gözden geçirerek, A'yı B'ye, sonra B'yi C'ye, sonra C'yi tekrar lanet olası A'ya değıştirerek geçirdik. Sanki kasten zamanımızı boa harcıyor, bizi burada tutup evimizden uzak tutuyor gibi. Kendime, onun yardımımıza ihtiyacı olduğunu, Antonio ile savaşmak için yardım alabileceğİ tek şansı sabote etmeyeceğini söylüyorum, ama Aleric her zaman istediğini yapar, sonuçları umursamadan.

Ve istediğİ şey annem.

Evde tek başına. Kendini savunacak büyüsü olmayan.

Ama o da burada ve bizim yerimizi saldırmak için bir ekip gönderebilirdi, ama bunu yapmayacağını biliyorum. Aleric onunla bir oyun oynuyor ve bir sonraki tur geldiğinde, onu kendisi

onu kendisi yakalayacak.

Yine de, içimde bir kaşıntı var, bir şey bana buradan ayrılıp eve dönmemi söylüyor. Bir şeyler yolunda değil. Bu yüzden sözleşmenin son sayfasına geçip hızlıca imzalıyorum, sonra dosyayı masanın üzerine atıp ayağa kalkıyorum. Leno imzalamak için içeri girer ve ben Aleric'in kopyasını almak için elimi uzatırım. Bana bakar ve bir an için onun benim babam olduğunu anlarım. Etrafındaki her şeyi incelemek için tanıdık bir ihtiyaç vardır. Beni tedirgin eden bir şey olduğunu bilir ve hangisinin çözüleceğini görmek için rastgele ipleri çekmeye başlamak üzeredir.

"Siktir et, imzala şunu," diyorum. "Yapacak işlerimiz var."

Bana bir saniye daha bakar, sonra kopyasını gösterişli bir hareketle imzalar. Bana uzatır. "Bu ittifak çok çabuk bozulmasın." Gülümser ve bu pisliğin bana yakında öleceğimi düşündüğünü söylediğini anlarım.

"Bu ittifakın herhangi bir kısmını bozarsan, seni kendi ellerimle öldürürüm." İmzalayıp ona geri atıyorum, o da gülüyor.

"Sen annenin oğluymuşsun." Gülümsayarak başını yana eğiyor. "Şüphesiz onun gibi başarısız olacaksın."

Talon'a bakıyor, o da defteri imzalamak için öne çıkmış. Kardeşimin parmak eklemleri kalemin etrafında bembeyaz, vampirlerin boynuna saplamayı düşündüğünü biliyorum.

Ama bu onu öldürmez. Muhtemelen onu rahatsız bile etmez. Aleric'in gülümsemesi meydan okurcasına genişler.

"T," diye uyar Khalid. Ve Talon, iki kopyayı da imzalar, sonra geri çekilir.

Aleric, gözleri sevinçle parıldarken ısıklık çalar. "Artık böyle eğitilmiş köpekler görmüyoruz. Onu dövüyor musun yoksa emiyor musun ki bu kadar itaatkar olsun?"

"Onun emilecek bir aleti yok," diye araya girer Maddox, T'nin öfkesini üzerine çeker. Kardeşim Maddox'un onu parmağında oynattığını fark etmeden önce, ben ittifak belgesini alıp kapıya yönelirken, Maddox omzuna bir yumruk atar.

Kardeşlerim beni takip eder. Talon'un öfkesi, kırılmak üzere olan bir kunduz barajı gibi gözeneklerinden sızar. Arabamızın ön yolcu kapısını açarken ona bir bakış atarım.

"Ben hiçbir şey yapmadım," diye mırıldanır. "Ve sen beni ondan uzak tuttuğun sürece de hiçbir şey yapmayacağım."

Tek kelime etmeden arka koltuğa geçiyorum. Khalid çenesi sıkı bir şekilde karşımda oturuyor. Maddox direksiyona geçiyor, diğer kardeşlerim ve

Krypto ikinci arabaya biniyor.

Khalid'e dönüp, yüzüncü kez telefonunu kontrol etmesini izliyorum. Benden bile daha gergin görünüyor, ama bunun nedeninin kız arkadaşını ilk kez yalnız bıraktığı için olduğunu biliyorum. Bu endişesinin, biz dışarıdayken Micha'nın geri dönmüş olabileceğini düşündüğü için daha da arttığını merak ediyorum. Ona, Micha'nın sandığım gibi bir hain olmadığını söylemedim, buna tam olarak güvenemiyorum. Bu kararı verebilecek kadar kendime güvenmiyorum.

Bana yaptıkları...

Onun yanındayken lanet olasıca düzgün düşünemiyorum.

Khalid telefonuna kaşlarını çattığında, cildimdeki kaşıntı tam bir kızarıklığa dönüşüyor. Ama o kız arkadaşına bağlı ve onun duygularını hissedebiliyor. Evde bir sorun varsa, hemen haberimiz olur.

Ona haber almak için mesaj atmaz, bağlantıları sayesinde hissedebileceği hiçbir şey için cevaplara ihtiyaç duymaz.

Yani bu sadece paranoyamın yine başını kaldırması. Her şey yolunda...

Yine de, St. Augustine sokakları yavaşça geçip giderken, içimden bir ses her şeyin yolunda olmadığını haykırıyor. Bu yolculuk çok uzun sürüyor. *Hemen* eve gitmem gerekiyor.

Huzursuz hissederek Khalid'e bakıyorum.

Ama o paniklemiyor. Telefonunu tutan parmak eklemleri beyazlaşmamış ve ben de onunla aynı nedenden dolayı gergin olup olmadığını merak ediyorum. Micha tek başına babasının evine gidiyor. Arabada takip cihazı var ve güvenliği için onu takip eden iki kişi var ama o bunların hiçbirinden haberdar değil. Yine de onun benden uzak olmasını sevmiyorum.

Cildimdeki kaşıntının sebebinin bu olduğuna karar verip, telefonumu çıkarıp bildirimleri kontrol ediyorum.

Adamlar, babasının evine vardığını söylediler. Yolda bir sorun çıkmamış.

Takip uygulaması da onun orada olduğunu gösteriyor. Ama mesaj yok...

Telefonum titriyor.

Micha: *Vardım. Haydutları gördüm. Daha iyi takip eğitimi lazım.*

Düz dudaklarımın arkasında küçük bir gülümseme belirir. Kızım güvende.

Her şey yolunda.

SEVENTEEN

HER

Kahretsin, öleceğim.

Ayaklarım takılıp duvara çarptım. Kaçtığım büyük pençe önümdeki zemini deldi, sanki ahşap ve beton değil de tereyağıymış gibi zemini kesti. Yaratık bana baktı, neon yeşili gözleri gerçekten hipnotize ediciydi ve beni donduracak olmadan bakışlarımı ondan ayırdım.

Diğer pençesi bana doğru sallanırken duvardan uzaklaşıyorum ve silah sesini duyuyorum. Pençe sıvaya saplanıyor, şüphesiz dışarıya kadar delip geçiyor ve bir kurşun kolumu sıyrıyor. Dönüyorum, ayaklarım çılgınca dans ediyor. Dizlerim tutmaz ve bir taş gibi yere düşerim, hareketlerimi tahmin edilemez hale getirmeye çalışırım; canavara doğru yuvarlanırım. Kalbim gırtlığıma kadar çıkmıştır, bu kadar yaklaşmışken, ama her iki pençesi de sıkışmıştır ve... *Siktir*.

Pençeleri sıkışmamış. Zemindeki pençeyi kurtarmış ve şimdi bana doğru ateş ediyor, kafamı ikiye ayırmak, bir şakaktan diğerine şiş kebab gibi saplamak için.

Yanımdaki bir runu etkinleştirerek hızlıca bir kalkan oluşturuyorum. Darbenin şiddetiyle hala inliyorum, çok sert ama pençenin bana ulaşmasını engelliyorum. Diğer elimle canavarın yarasa benzeri yüzüne bir ateş patlaması yöneltiyorum, geniş ağzı hayal kırıklığıyla tıslıyor - net bir atış.

Ama ayaklarımın yanında aniden beliren siyah bir ışık, elimi aşağıya doğru çevirip yere ateş etmeme neden oluyor. Ayaklarımın dibinde dönen ve beni Canavarlar Düzlemi'ne çekmeye hazır olan gölgelerden uzaklaşmak için roket gibi fırlıyorum. Anında öldürülüyor ve bu lanet gorgon-yarasa şeyin geldiği yer yok oluyor.

Vücudu bir gorgonun vücuduna benziyor – yılan gibi vücudunda koyu yeşil pullar ve açık yeşil lekeler var. Üst vücudundan iki büyük kanat benzeri pençe çıkıntı yapıyor. Kafası, aslan gibi yelesi olan uzun tüylü bir burnu olan, uyuşturucu almış bir yarasayı andırıyor, ancak içinde yüzlerce siyah tüp benzeri şey var – sanki Medusa tüm yılanlarını geri çekmiş gibi. Şimdiye kadar

hareket etmediler, bu yüzden hareket edemeyeceklerinden eminim, ama Sau'yu öldürebileceğimden de emindim, bu yüzden artık hiçbir şeyi kesin olarak kabul etmiyorum.

Ama lanet olsun, onun neden ünlü bir süper kahraman olduğunu anlayabiliyorum - temelde "sert piç" unvanı, dünyada sadece yedi tane var. Sired'in Reaper'ı, öldürdüğü kişilerin listesine bir isim daha eklemek üzere ve ben silah ateşlerinden ve bıçaklı pençelerden kaçarken, Aleric'in tüm çocuklarını bu şekilde mi öldürdüğünü ve *neden* kimse onun hakkında yazan bloglarda bundan bahsetmediğini merak ediyorum.

Çünkü bu bilgiyi üç dakika önce, aptal gibi ona saldırdığımda bilmek harika olurdu. Onun gölgelerini kullanarak beni Canavarlar Düzlemi'ne çekmeye çalışacağını biliyordum. Kendi büyümle onu yorarken yere dikkat etmem gerektiğini biliyordum. Ama bilmediğim şey, onun minimum büyü ve dolayısıyla minimum yaşam gücü kullanarak o yere bir geçit açıp orada yaşayan canavarlardan birini çağırabileceğiydi.

Şimdi ise hala taze bir papatya gibi, merdivenlerin önündeki yerinden bana ateş ederken, ben hayatta kalmak için tüm enerjimi ve büyümü harcıyorum.

Siktir

.
Hayat

ım.

Hayatım.

Sırtımı kamburlaştırıp ayağa fırladım, fikrimi değiştirdim ve tam o anda bir pençe önümdeki havayı kesti. Pençe bacağıma takıldı ve vücudumda acı yayılırken, pençenin kesip delebildiğini anladım. Bacağıma büyümü yönelterek kanamayı durdurdum. İyileşmedi, ama beni öldürecek ilk şey bu olmayacak.

Dönerek, bir elimle yere inerim, iterek ayağa kalkarım. Hemen yana doğru atlarım. Sau'nun mermisini yakalamak için bir kalkan oluştururum. Mermi kalkanımdan seker. Arkamdaki hava hareket eder ve arkamdan bir pençe gelip beni ikiye bölmek üzere olduğunu anlarım. Yere düşerim, tam da bıçak gibi bir nesnenin vınlayarak az önce bulunduğum yeri kestiği anda karnım yere gelir. Hemen pençenin gittiği yönün tersine yuvarlanırım, kalkanımı bırakırım, avuç içlerime ateş çekerim ve yaratığın açıkta kalan tarafına ateş ederim.

Öfkeyle tıslayarak bana dönüyor. Beni bıçaklamaya çalışmıyor, sadece tüm gücüyle bana bir tokat atmaya çalışıyor.

Kalkanımı kaldırdım.

Tam zamanında, pençenin "dirseği" kalkanı vurur (lanet olası canavar anatomisi) ve ben salonun diğer ucuna fırlarım. Kafam duvara çarpar. Alçı üzerime yağar. Görüşüm bulanıklaşır. Kafatasım zonklar.

Bir kükreme

duyulur. Bir

çığlık.

Benim mi bilmiyorum.

Artık düşünemiyorum, hiçbir şeyi anlayamıyorum.

Dişlerimi sıkarak, Varius'un onu ihanet ettiğime inanacağı bir şekilde ölmeyi reddederek, elimi başıma götürüp iyileştirici büyü yapıyorum. Aldığım hasarı iyileştirmek için yeterli değil, ama acıyı azaltmak için yeterli. Ayağa kalkmam, kollarımı kaldırmam, yönümü bulurken önümde soluk mavi bir kalkan tutmam için yeterli.

Gözlerim fal taşı gibi açıldı. Kahretsin, şanslıydım. Ben yerdeyken bir kurt adam kavgaya katılmaya çalışmış olmalı, çünkü şimdi canavarın pençelerinin altında sıkışmış durumda ve canavarın kafasının arkasındaki tüp benzeri şeyler onu parçalıyor, yumruk büyüklüğünde parçalar koparıyor. Kurt acı içinde çığlık atıyor, uluyor, kendini savunmak için kollarını havaya kaldırıyor. Ama umutsuz bir durum. Kurt çoktan ölmüş, sadece henüz bunun farkında değil.

Sau'ya dönüp neden kurşunlarla delik deşik olmadığımı merak ediyorum ve nedenini anında anlıyorum.

Ölü kurt adam savaşa katılan tek kişi değil. İki tane daha var ve ikisi de Sau'ya saldırıyor. Artık silahı yok - ya bir kenara attı ya da elinden alındı, bilmiyorum. Ama şimdi hayatını yakıyor, kurtların hızlı pençelerine ve dişlerine karşı kendini savunmak için büyüsünü kullanıyor. Şu ana kadar ona dokunmayı başaramamış gibi görünüyor, ayaklarının dibinde dönen gölgeler onları uzak tutarken, o da onlara büyü topları fırlatıyor, ama bu sadece an meselesi. Onların hızına yetişemez ve gölgelerini sonsuza kadar kullanamaz.

Ve eğer onlardan biri ona dokunursa, bu sadece bana karşı olan "kanıtlarına" bir yenisini ekleyecektir.

Siktir.

Müdahale etmeliyim.

Canavara bakıp hala meşgul olduğundan emin olduktan sonra, kalkanımı indirip Sau'ya saldıran kurtlardan birine nişan alıyorum. Tam büyümü serbest bırakmak üzereyken, sağımdaki bir bulanıklık dikkatimi dağıtır. Kafamı çeviririm, ama yeterince hızlı olamam ve kaslı ve güçlü bir vücut tarafından duvara itilirim. Bir insan, kurt değil.

Kollarından biri belimi sarıyor. Diğer eli ise başımın arkasına dolanmış. Ne olduğunu anlamadan, sert dudaklar benim dudaklarımın üzerine iniyor.

Gözlerim büyüdü, onu benden uzaklaştırmak için parmaklarıma büyü yapmaya çalıştım, ama sonra ellerimin arkamda, onun kolunun altında sıkıştığını fark ettim. Kalbim boğazıma kadar çıktı ve deli gibi atmaya başladı. Şu anda ölü olabilirdim. O kadar hızlı hareket etti ki, *beni* çok hızlı hareket ettirdi. Eğer beni canlı istemeseydi, hayatta kalma şansım hiç yoktu.

Bir saniye sonra benden uzaklaşır. Duvardan uzaklaşır, ne haltlar döndüğünü anlamaya çalışırım. Sau, onun adamlarıyla savaşıyorsa onunla çalışıyor olamaz. Bu da, onu buraya gelmesi için manipüle ettiği, ona bugün korumanın kalkacağını söylemeden bir şekilde haber verdiği anlamına gelir. Böylece düşmanını beni öldürmek için kirli işlerini yapması için kullanabilir, yalanlarına inandırıcılık katmak için onu kullanabilir. Bu mantıklı. Bunu anlıyorum.

Anlamadığım şey, neden beni öptü?

Bir sonraki düşünce oluşmadan önce, gördüklerimden beynim eriyor. Antonio, hala insan formunda, Sau'nun etrafına kurduğu gölgelerin hendeğini atlıyor. Havada çok hızlı bir şekilde dönüşür ve normalde bir kurt adamın dönüşümünde eşlik eden acı dolu çığlıklar, kemiklerinin kırılması, derisinin yırtılması, tendonlarının ve bağlarının ve vücudunun diğer tüm parçalarının parçalanması olmadan, vahşi dişleri, bıçak gibi pençeleri ve uzun kırmızı kürkü olan iki ayaklı bir canavara dönüşür. Dişleri Sau'nun omzuna yapışır ve yüzünün etrafında beyaz bir ışık parlar. Yere devrilip, zeminde kayarlar. Sau'nun gölgeleri onu sarar ve diğer boyuttan gelen canavarlar onu canlı canlı yemeye başladığında adam çığlık atar, ama onu öldürmeden önce onu öldürür, pençeleri Sau'nun göğsünü, karnını, ulaşabildiği her yeri parçalar, sağa sola parçalar koparır, hareketlerinde incelik yoktur, güzellik yoktur. Sadece ham bir katliam.

Onun da aynı hızla iyileştiğini, delikleri kapattığını, eti yeniden diktiğini görünce ağzım açık kalır. Ellerinde kara büyü oluşur ve onları onun göğsüne saplar. O çığlık atar, onu bırakır. Sendeleyerek geri çekilir. Diğer iki kurt da kavgaya atılır, kadına ayağa kalkması için zaman tanımazlar. Enerjisini yeniden toplaması için. Kadın hayatının büyük bir kısmını tüketiyor ve bana yaptıkları için ondan nefret etsem de, onun parçalara ayrılmasını izlemeye dayanamıyorum.

O, Varius'un annesi.

Bu yüzden elimi kaldırıp kırmızı bir enerji topu oluştuyorum. Etrafımdaki hava çatırdıyor. Ellerimi birleştirip büyüü güçlendiriyorum, olabildiğince güçlü hale getiriyorum. Bu sırada, benim üç saniye süren bu işlemde, o zaten kurtlardan birini öldürmüş, diğeri ise acı içinde çığlık atıyor. Antonio, ben büyümü yapmaya başlarken geriye atılıyor. Ama büyüü ona isabet etmiyor çünkü lanet olası gorgon-yarasa şeyi beni yemek için tıslayarak bana doğru sürünürken, ben de dönüp büyüü yana doğru göndermek zorunda kalıyorum.

Canavar saldırımı ağzıyla yakaladı ve başının tamamı alev almadan bir saniye önce parlak yeşil gözlerinde bir anlık acı belirdi. O kadar şiddetli yandı ki, saniyeler içinde küle dönüştü. İçgüdüsel olarak gözlerimi kapattım, böylece alevler bana sıçramasın diye, sonra yüzümü elime sildim. Ancak tekrar görebildiğimde, artık çok geçti.

Sau'ya yardım etmek için yapabileceğim hiçbir şey yok.

Antonio onun üzerine diz çökmüş, iki elini de göğsünün içine sokmuş, onun sihrinin onu iyileştirmesini engelliyor. Ben çaresiz ve bitkin bir şekilde izlerken, Antonio onun göğüs kafesini yırtıyor, kemiklerini kırıyor ve her yöne kan sıçratıyor. Bacaklarını saran gölgeler serbest kalıyor ve arkalarında açık yaralar bırakıyor.

Sau ilk kez çığlık atıyor, ama sesi zayıf, kırılğan. Son bir nefes.

Sonra başı yana düşüyor, gözlerindeki ışık sönüyor. Bana doğrudan bakıyor ve onun öldüğüne seviniyor muyum, seviniyor muyum, bilmiyorum.

Ama burada durup bunu düşünmek kadar aptal değilim.

Antonio onu öldürürken merdivenlere koşarak bodruma doğru yöneliyorum. Bir kurt önümden geçip duvarın deliğinden içeri giriyor, ama iki tarafa da bakmıyor. Beni görmedi, tüm dikkati bodrum merdivenlerinde, Khalid'in kızı, sihir gücü olmayan bir kadın, içeride korku içinde kıvrılmışken, merdivenlerden yükselen korku kokusunu şüphesiz alabiliyor.

Merdivenlerin tepesine vardığımda, kurt çoktan merdivenlerin dibine gelmiş, içeri girmeye çalışıyordu. Ancak ahşaptaki büyüü onu durduruyordu. Koruma büyüü aktif olduğu sürece, Shadow kanından olanlar dışında kimse geçemezdi. Bu da içeri girmek için koruma büyüüsünü kaldırmam gerektiği anlamına geliyordu. Bir an tereddüt ettim, kendi güvenliğim için Khalid'in kızını tehlikeye atmalı mıyım diye düşündüm. O içeride ve koruma kalkanı aktif olduğu sürece güvende olacaktır. Koruma kalkanı devre dışı kaldığında hayatta kalamaz.

Ama ölmek istemiyorum, özellikle de Varius'a koruma kalkanını kaldıranın ben olduğumu söylerse. Sau'nun yalanlarına inanıp benim hain olduğumu düşünürse

söylediği yalanlar yüzünden benim hain olduğumu düşünürse.

Eşimle sahip olduğum şeyi korumak için tüm dünyayı feda ederim, bu yüzden avucumu duvara dayayıp ateşimi runelere aktarıyorum.

Bütün gücümü, bacaklarımı ayakta tutan tüm enerjimi, kolumun titremesini engelleyen tüm gücümü kullanıyorum. Yüzümden terler akıyor ve daha önce düştüğüm için kafamdaki zonklama şiddetleniyor. Elimden gelen her şeyi yapıyorum, ama yine de yetmiyor. Ateşim büyüyü yiyor, ama güvenli odayı koruyan koruma kalkanları çok güçlü.

Çok güçlü.

Dişlerimi sıkıp, ölüm korkusunu bastırarak, kendimi alevlerime açıyorum. Böbreklerimden bir acı geçiyor, ateşim bana geri dönüyor. Rünleri yiyip bitirdiği gibi beni de yiyor ve ben sendeliyorum, bacaklarım beni taşıyamıyor. Merdivenlerden yuvarlanıyorum, başımı ve vücudumun diğer her yerini vuruyorum.

Ama kulaklarımda güzel bir ses var. Kurt çılgınca kapıyı parçalarken odunların çatlama sesi. Korumayı kırdım.

Ayağa kalkıp içeri girebilirim, çocuklar gelene kadar hayatta kalma şansımız var. Varius bir şeylerin ters gittiğini anlamış olmalı. Hemen geri dönmüş olmalı, muhtemelen şu anda araba yolundan geliyor. Bize birkaç dakika daha zaman kazandırman gerekiyor ve bunu bodrumdaki iksirlerle yapabilirim.

Kendimi ayağa kaldırırken, kurtun kolunu kapıdan içeri sokup sonunda kapıyı kırmasını izliyorum. Geri çekiliyor, sonra gözünü deliğe dayıyor, ama yüksek tiz bir uluma ile tekrar geri çekiliyor, tüyleri yanarken, mide bulandırıcı ve tatlı bir koku havayı dolduruyor. Yüzüne bir iksir atılmış ve iksir onu asit gibi yakıyor. İksir beynine ulaştığında birkaç saniye içinde ölecek.

Yine de, birkaç saniye bekleyebilecek durumda değilim. Koruma kalkanını aşmak için zaten çok zaman harcadım. Antonio, Sau'yu çoktan öldürmüş olmalı, en son gördüğümde bir şekilde iyileşmiş olsa bile. O güçlü bir cadı, Antonio ise değil. Hayatta kalmış olması, hala hayatta olması mümkün, ama bir mucize eseri hayatta olsa bile, çok uzun süre hayatta kalamaz. Artık bana zaman kazandırmasına güvenemem.

Bu yüzden elimi kurtun göğsünün arkasına, kalbinin hemen arkasına koyuyorum ve ateşimle onu yakıyorum. Böbreklerimden bir acı geçiyor ve büyümün beni canlı canlı yediğini biliyorum. İlk kez değil, büyümüzün televizyondaki gibi, risk almadan, endişelenmeden kullanabileceğimiz şekilde çalışmasını diledim.

Ama Hollywood her zaman yalan söyler. Eğer onu çok fazla kullanırsak, şu anda beni öldürdüğü gibi bizi de öldürecektir.

İyileşeceğim. Eninde sonunda. Tabii çok fazla zorlamazsam. Bu yüzden iksirlere ihtiyacım var. Bodruma inmeme lazım.

Kuruğulak'ı kenara çekmeye başladığımda, kapının deliğinden beyaz bir kol uzanır. Khalid'in kızı, kuruğulak'ın üzerine bir şişe daha asitli büyü döker ve sonunda çığlıkları kesilir.

Ona içeri gireceğimi söyleyecek gücüm yok. Sau ona zarar vermeyeceğimi söylediğini varsayarsak, ona zarar vermeyeceğime inanması için hangi kelimeleri kullanmam gerektiğini bilemiyorum. Bunun yerine, kolunu geri çektiği anda kapıyı itip içeri giriyorum.

Elindeki tüm iksirleri yüzüme fırlatmaya çalışır. Böyle bir şey beklediğim için bir kalkan oluştururum. Şişeler kalkana çarparak yere düşer, o ise geriye doğru sendeler, gözleri dehşetle açılır. Ayağına takılır ve cam şişeler önündeki yere düşerken poposunun üstüne oturur.

Tam boy kalkanım sayesinde asit sıçramalarından korunuyorum. Ancak o korunamıyor ve kırmızı sıvı damlaları bacaklarını yakarken çığlık atmaya başlıyor. Sonra sarsılıyor, acı onu felç ediyor ve şoka sokuyor.

Ondan uzaklaşarak, önümdeki açık girişe odaklanıyorum. Ona yardım etmediğim için beni kaltak olarak görebilir, ama işlerime öncelik vermem gerekiyor, yoksa ikimiz de benim seçimlerim hakkında tartışacak kadar uzun süre hayatta kalamayız. Son gücümü kullanarak kapının üzerine bir koruma büyüü yapıyorum. Öncekinden kadar güçlü değil ve kurt adamlar dışında herkes girebilir, ama bize zaman kazandıracak ve tek ihtiyacım olan da bu. Sadece biraz daha zaman.

Çocuklar yolda. Yakında burada olacaklar.

İksir rafına koşarak, bir şifa iksiri alıp bir dikişte içiyorum. Bir tane daha alıp aynısını yapıyorum. Buz mavisi sıvı boğazımdan aşağı kayıyor, sonra bir kucaklamanın sıcaklığıyla genişliyor. Kafatasımdaki zonklama azalmaya başlıyor ve bacağımdaki kesik kendiliğinden kapanıyor. Bir enerji patlaması beni doldurur, bana ikinci bir nefes verir ve birkaç şişe daha alırım, sonra Khalid'in kızının yanına diz çökerim. İyileştirici iksirin mantarını çıkarır ve dudaklarına tutarım.

"İç," diyorum. "Ağrıyı dindirecek."

Vücudu acı içinde titrerken inler. Şişeyi almak için kolunu kaldırmaz, belki de kaldıramaz, ama ağzını açar, ben de içini dökerim.

Bir kez titrer, sonra titremesi durur. Gözlerini açar ve bana bakar. Ama ben çoktan ondan ayrılmış, ayağa kalkmış ve kapıya doğru yönelmişimdir. Nazik davranacak vaktim yok, ona nasıl olduğunu soracak vaktim yok. Bir sonraki kurt gelmeden önce savunmamızı güçlendirmem gerekiyor.

"Neden beni kurtardın?" diye soruyor.

Ona dönmüyorum, ona bakmıyorum, gözlerim bodrumun tek giriş ve çıkış kapısında. Yukarıdan, görünmeyen bir yerden, gürültüler ve hırıltılar geliyor. Kurtlar hala yukarıda savaşıyorsa, Sau hala hayatta olmalı. Tabii çocuklar geri dönmediyse...

Umut boğazıma kadar yükselir, ama onu bastırırım. Onlardan birini kendi gözlerimle görene kadar rahatlayamam. Bu yüzden, iki saldırı iksiri hariç tüm şişeleri yanımdaki yere koyarım.

"Micha?" diye tereddütle sordu.

Kendimi savunmak zorunda kalmaktan nefret ederek, "Çünkü biz aynı taraftayız" diyorum.

"O zaman neden koruma büyülerini kaldırdın?" "Kaldırmadım."

"Ama Sau dedi ki..."

"Yanlış bilgilendirilmiş," diye terslerim, şu anda tartışmaya girmek istemiyorum. En iyi performansımı göstermem gerekiyor. Antonio lanet bir mermiden daha hızlı tepki verebilir, benim atabileceğimden daha hızlı. Buradan çıkma umudum varsa, hayatta kalmaya odaklanmam gerekiyor, yalanları düzeltmeye değil. O iş sonra da yapılabilir. *Eğer hala hayatta olursak.*

Ben hayatta olacağım.

Çünkü onu tanımadan Varius'tan ayrılmayacağım. Uyurken nasıl görüldüğünü öğrenmek istiyorum; o hep benden sonra uyanık kalır, ben uyanmadan önce giderdi. Onun, mutluluğun hayatını boğmasından korkmadan, sınırsızca güldüğünü duymak istiyorum. Kimse bakmıyorken dans ettiğini görmek, kırıksıklıklarla kaplı elinin dokunuşunu hissetmek istiyorum. Onunla bir ömür geçirmek istiyorum. Bağımızın tamamlanmasını istiyorum.

Bu yüzden bugün burada ölemem.

Yapmak istediğim çok şey var –

Güm!

Tavandan gelen yüksek sesli patlama beni topuklarımın üzerinde döndürüp yukarı bakmaya zorladı. Kapıyı korudum. Lanet tavanı korumadım. Nereden gireceklerini anlamaya çalışırken gözlerimi kısarak baktım, ama sonra gözlerim büyüdü ve

iki iksir parmaklarımdan kayıp düşüyor. Parçalanıp parçalanmadıklarını bilmiyorum. İçlerindeki sıvının üzerime sıçrayıp sıçramadığını bilmiyorum.

Çünkü tüm dikkatim midemde patlayan acıya odaklanmış durumda. Ateş karıncalarının yuvası. Bir otobüsün çarpması. Birinin etine saplanan testerenin yırtması. Bunların hiçbirinin bu kadar kötü hissettirdiğini sanmıyorum.

Görüşüm bulanıklaştıkça gözlerim geriye kayıyor. Ağzımdan kanın aktığını belli belirsiz fark ediyorum. Bakır tadı alıyorum, demir kokusu alıyorum.

Biri çılgılık atıyor, ama sanırım o ben değilim. Nefes almaktan başka bir şey yapma gücüm yok, ve o da zor geliyor.

Çenemi düşürüyorum, başımı dik tutamıyorum, karnıma bakıyorum. Pençeli bir yumruk vücudumun sağ tarafını deliyor. Arkamda büyük bir varlık hissediyorum. Ama korumanın ne halt yediğini sorgulayamadan, karanlık beni ele geçirmeye başlıyor.

Hayır! Hayır, savaşmam lazım – Varius...

"Şşş," Antonio kulağıma fısıldıyor, sözleri o kadar yumuşak ki zar zor duyabiliyorum. "Sadece rahatla. Karşı koyma." Pençelerini açarak, elini vücudumdan çekiyor. Parçalarım ayaklarımın dibine sıçrıyor ve dizlerim bir anda çöküyor. Beni yere indiriyor, dudakları hala kulağımın yanında. "Seni şimdi öldürmeyeceğim," diye mırıldanıyor. "Önce önündeki kaltağı alacağım."

Gözlerim onu iksir rafında bulur. Kim bilir neyi avuç avuç alıyor. Ona dönmesini, ona sırtını dönmemesini söylemek için bağırarak istiyorum, ama kanı boğazımdan çıkarmak dışında hiçbir şey yapamıyorum.

Yanağıma yere çarpar. Antonio, beni tuttuğu omzumdan elini aşağıya, sırtıma, bana attığı yumruğun açtığı deliğin altına kaydırır. Nefesi kulağımı ürpertirken, "Sonra da rahmindeki piç kurusu için geri geleceğim," diye hırlar.

Gözlerim fal taşı gibi açılır.

Eli boğazımı kavrar.

Kalk, Micha! Kalk!

"Benim çektiğim acıyı sana da çektireceğim."

O sıkıştırıyor ve karanlık üzerime çöküyor. Beynim bana kalkmamı, onun ima ettiği bu çocuğu korumamı haykırıyor.

Ama uzuvlarım çalışmıyor.

Ve görüşüm netleşmiyor. Geri gelmiyor. Sanki ona düşüyormuşum gibi karanlığa düşüyor.

Hayır!

Hayır, lanet olsun! Kalk! Kalk...

"Çocuksuz bir ebeveyn olmanın nasıl bir şey olduğunu sana göstereceğim."

Kanım kaynıyor. Çığlık atmak istiyorum, ama tek yapabildiğim onun elinin altında yatıp kan kaybetmek.

"Ve ancak o zaman, Gölge fahişesi, seni öldüreceğim."

Kalk... Tanrım... Lanet olsun...

Kalk...

ON SEKİZ

O

Khalid'in kızı telefonu açmıyor.

Telefonu kulağına dayamış. Omuzları gergin. Parmak eklemleri beyazlamış ve telefonun çaldığını arabamın içinden duyabiliyorum.

Çınlıyor.

Pencereden dışarı bakarken kolumdaki tüyler diken diken oldu, aklıma birden bir düşünce geldi. *Siktir.*

Riiing.

Khalid'in kalp atışları hızlanıyor, benimki de öyle. Bunu daha önce nasıl fark etmedim?

Riiing.

Gözeneklerinden yayılan paniğin kokusunu alabiliyorum, vücudunda dolaşan adrenalin patlamasını hissedebiliyorum.

Telefonu düşüyor. Ve

kalbim duruyor.

Azrail asla korkmaz. Kafamı

ona çeviriyorum.

"Ne oldu?" diye sorar Talon, ama Khalid'e cevap verecek zaman tanımadan, hızlıca "Git" diye bağırırım.

Ve o tereddüt etmiyor. Ne fark etti, ne hissetti, ne duyduğunu bize anlatmaya çalışmıyor. Sadece gölgesine dönüşüyor ve gidiyor. Neyden korkuyorsa, *şimdi* bununla yüzleşmesi gerekiyor, bize iki saniyelik bir açıklama yapmak için durursa çok geç kalacağından korkuyor. Ve aynı korku benim de ciğerlerimi sıkıştırıyor, çünkü Aleric'in lanet olası koruma kalkanımızı aşabileceğini yeni fark ettim.

Bu, türlere özgü bir şey – Annem ve Caden, cadı olmayanları dışarıda tutmak için yaşadığımız evi inşa ederken yaratmışlar.

Ama ben lanet olası bir cadı değilim. Ben kısmen vampirim.

Yani ben girebiliyorsam, babam da girebilir.

Çenem kilitlendi, telefonumu çıkarıp Enoch'u aradım. Bağlantı kurulduğunda, "Maddox, Talon, Khalid'i takip edin" dedim.

Talon anında gölgesine geçer, ama Maddox rahatlamayı bekler. Enoch cevap verir vermez, "Sen sürüyorsun" derim.

"Anlaşıldı."

Talon'un gölgesi zemindeki çatlaklardan kayarken telefonu kapatıyorum. Birkaç saniye sonra, ayak boşluğunda başka bir siyah kütle beliriyor. Maddox dönüş yaparken öne eğilip direksiyonu tutuyorum, sonra kardeşlerinin peşinden gidiyorum.

Enoch sürücü koltuğunda belirir, gölgeleri kaslı vücudunun etrafında, kızıl saçlarına kadar kıvrılır. Direksiyonu tutarken ön kolunu esnetir. "Durum nedir?" diye sorar.

"Zorla."

Bana bakarak cevap arar, ama arabayı hızlandırmadan önce zorlamaz. Trafikte zikzaklar çizerek, telekinezi yeteneğini kullanarak insanları yolundan çekip, zar zor var olan boşluklardan geçecek kadar yer açar.

"Khalid kız arkadaşı için endişeleniyor," diye annemin numarasını çevirmeye başlıyorum.

O inliyor. "Muhtemelen en üst rafa ulaşamıyor falan. Ona deli gibi düşkün. Dün gece Leno onu çiçek toplarken yakaladı, biliyor musun? Adam *hiç* mutlu değildi. Ben de Khalid'in hala nefes almasından mutlu değilim."

Telefonumu kulağıma götürüyorum, kardeşim konuşmaya devam ederken telefonun çalmasını dinliyorum.

"Yedi yaşındayken Anneler Günü için gül koparmaya çalıştığımı hatırlıyor musun?"

O lanet şey beni boğdu, dikenleri boynuma saplandı.

Annem eve gelene kadar beni saatlerce orada bıraktı! Sonra bir hafta boyunca evden her çıktığımda, o lanet bitkiler bana saldırdı! Ama hayır, Khalid *yarım* çalı kopardı ve tek aldığı şey sert bir 'Bunu yapma' ve çiçeklerin elinden alınması oldu. En azından bir elini kaybetmeyi hak etmişti."

"Çiçeklerin mülkü korumak için olduğunu biliyordun," diyorum. Leno, her bitkiyi tohum veya soğan halinden yetiştirmiş, köklerine sihrini katmış, içindeki özüyle büyümesine izin vermiş. Onlara uzaktan bağlanabilir, ama konsantre olması, toprağa dokunabilmesi gerekir, bu yüzden her zaman yanında bir torba ev toprağı taşır.

Telefon çalmaya devam ederken, ona ikinci güvenlik hattımızı kontrol etmesi için bir mesaj gönderiyorum. Koruma kalkanlarının tehlikeye girmiş olabileceğini söylemiyorum, gerekmedikçe bu karmaşık açıklamalara girmek istemiyorum.

"Tek bir çiçektir," diye devam eder Enoch. "Ve Khalid..."

Dudaklarım sıkışır. "Annem cevap vermiyor."

"Belki cevap veremiyordur? İksir yapıyorlar..."

"Kehanet."

O homurdanır, ama her şeyin yolunda olduğuna dair tüm düşüncelerine rağmen, itaat etmekte tereddüt etmez. Tek eliyle direksiyonu bırakır, havada bir sembol çizer ve arkasında koyu turkuaz bir çizgi bırakır. Göz bebeği dönen bir göz belirir. Diğer eliyle de direksiyonu bırakır ve iki eliyle arka aynanın üzerinde bir scry oluşturur. Göz yarım saniye boyunca cama baskı yapar, sonra kaybolur. Evimizin görüntüsü belirince öne doğru eğildim.

"Siktir," diye küfreden Enoch, gaza basar. Büyüsü bizi bir balonla sarar. Bir yan sokağa, sonra bir başkasına döner, kardeşlerimizin bulunduğu diğer araba da hemen arkamızdadır. Tanık kalmayınca, büyü balonunu etkinleştirir ve araba görünmez olur.

Bir saniye sonra, havaya yükseliriz, şehrin üzerinde düz bir çizgi çizerek ilerleriz, aynadaki manzara bizi daha hızlı gitmeye teşvik eder.

Kurtadamların cesetleri, sapları ve dalları etlerinden filizlenen sürünen bitkilerin altında yatıyor, onları yere sabitliyor. Ama evin çatısında ve verandasında daha fazla düşman var, pençelerini tahtaya geçirip, içeri girmeye çalışmak yerine içeridekileri korkutmaya çalışıyorlar. Aptalca bir çaba. Annem hiçbir şeyden korkmaz, sadece bir çocuğun ölümünden korkar ve biz orada değiliz.

"Scry the..." diye başlıyorum, ama Khalid bahçemize geldiğinde duruyorum. İnsan formuna dönüşüyor ve anında kurtadamlara bir ısı dalgası fırlatıyor.

canavarları canlı canlı kaynatarak, kürklerini eritir, altındaki derileri kabartır ve sıyrılır. Dizlerinin üzerine çöker, kan tükürür ve ben lanetlerim. Zaten kırılma noktasına gelmiştir. Son birkaç gündür ne kadar lanet olası büyü kullanmıştır?

Dudaklarımı sıkarak, bir an önce oraya varmamızı dilerken, koltuğumda dönüp yanımdakinin arkasını aşağı çekerek bagaja erişirim. "Mutfağı tarayın," derim omzumun üzerinden, bir M4 ve dolu bir şarjör çantası çıkarırken. Önümdeki ayna parıldarken kemeri belime bağlarım.

Mutfağımız göründü. Orada kimseyi görünce çenem sıkıldı, bu da Annem'in Khalid'in kızını bodruma atıp güçlü bir savunma pozisyonuna geri dönmeyi başaramadığı anlamına geliyordu. Tezgahın tahıl taneleri hareket ediyordu, huzursuzca hareket ederken gözümü çekti. Ama içindeki canavar bağlarından kurtulamıyordu. Onun bakışlarını yakaladığımı hissettiğimde içimi bir ürperti kaplar. Tahılın altında bir yüz olmasa da, onu serbest bırakmam için çılglık attığını neredeyse duyabiliyorum. Annem için paniğe kapıldığını biliyorum. Annemiz – Sau ile paylaştığı bağ, bir çocuğunki gibidir. Canavar bir kız kardeş. Kullanılmamış üçüncü bir savunma.

"Bakışını" sabit tutarak, M4'ü dolduruyorum, şarjörü klik sesi gelene kadar yukarı doğru itiyorum, sonra kilitlendiğini kontrol etmek için hafifçe çekiyorum. Şarj kolunu geri çekip bırakıyorum, tanıdık metal kayma sesiyle nabzım sakinleşiyor. Dünyam, elimdeki silah ve onunla öldüreceğim kurtlara indirgeniyor.

"Siktir," diye küfrediyor Enoch, sesi gergin, vücudu gergin. Benim ona yeni bir emir vermemi beklemiyor. Ayna çeşitli odalar arasında titriyor, büyücü, büyüsüyle tutunabildiği her yansıtıcı yüzeye bağlanıyor. Tüm büyüünün geçmesini engelleyen koruma büyüsü nedeniyle bodrum katını göremiyoruz, ama oraya giden koridoru görüyoruz.

Nefesini içine çeker.

Yılan gibi bir canavar yerde ölü yatıyor, kafası o kadar siyah ki, en ufak bir rüzgârda parçalanacağını biliyorum. Uçuşan küller. Gerçekleşen savaşın kaybolan kanıtları.

"Antonio'nun bunu yapabilecek neyi var?" diye soruyor kardeşim, midemde bir sıkışma hissediyorum. O kadar sıcak alevlere sahip tek bir kişi tanıyorum, ama o Tennessee'nin kuzeyinde.

Telefonum titrediğinde onu daha sıkı tutuyorum. Yeni mesajı görmezden gelerek Micha'nın arabasındaki takip uygulamasını açıyorum. Uygulama, onun buradan yaklaşık 800 kilometre uzakta olduğunu gösteriyor. Onu takip eden adamlardan mı geldi diye mesaj bildirimine bakıyorum. Ama mesaj Rudy'den geliyor ve Leno'nun bahçemizdeki bitkilerle ilgilendiğini, ancak kardeşlerimizin çoktan eve girdiğini söylüyor. Stefaan Black'in numarasını yazmaya başlıyorum, ama Enoch'un aniden "Anne!" diye bağırmasıyla parmaklarım duruyor ve başımı kaldırıyorum.

"Siktir!" diye bağırıyor ve ben daha iyi görebilmek için öne eğiliyorum.

Yatağında oturuyor, beyaz çarşafı kırmızıya boyanmış, başı aşağı sarkmış, biz onu şifonyerindeki küçük aynadan izliyoruz. Tüm giysileri yırtılmış, çıplak ve savunmasız kalmış. Kolları iki yana açılmış ve bilekleri ve elleri düzinelerce çivi ile yatak çerçevesine çivilenmiş.

"Nefes alıyor," dedim, sesim sakindi. Enoch bana baktı ve söylemediği sözleri duydum. *Umurunda mı?*

Ama şimdi mülkümüzün üzerindeyiz. Soru sormaya zaman yok. O arabayı ön verandamızın önüne indirmeye başladığında yargılamaya zaman yok. Gözlerim evi tarıyor, kurtadamların veya kardeşlerimizin izini arıyor.

Birini gördüğümde, arabanın kapısını açtım. Hâlâ yaklaşık üç metre yükseklikteydik, ama tereddüt etmeden dışarı atladım. Silahımı kaldırdım, emniyeti açtım ve düşmeye başlarken, evimizin duvarındaki bir delikten fırlayan kurt adama ateş ettim. Ormana doğru koşuyordu, ama mermilerim onu sırtından vurdu. Sendeledi. Yere düşüp yuvarlandım ve ayağa kalkana kadar emniyet kilidini açtım. Başparmağımla kolu aşağı ittim. Tekrar ateş etmeye hazırdım ve o pislik sürünerek uzaklaşmaya başladığında ateş ettim.

Araba arkamda yere çarparak durur.

"Nasıl böyle tepki verdin?" diye soruyor Enoch arabadan atlarken.

"Antrenman yapıyorum. Şimdi onu yakala," derim, az önce vurduğum kurdu işaret ederek. "Sorgulamak için onu canlı istiyorum. Ve Leno'ya Annem'e gitmesini söyle."

İkinci araba yere çakılırken, eve dönüyorum. Silahımı kaldırarak içeri giriyorum ve bodruma doğru ilerliyorum, kehanette gördüğüm canavara doğru çekiliyorum. Siyah kül kafasının ne *anlama geldiğini öğrenmek* için.

Paranoyaklaşıyorsun.

Yine de... neredeyse eşimin kokusunu alabiliyorum. Tattığım kanın kokusunu.

Lanet olsun, Varius. O Tennessee'de.

Evi dolaşırken, silahımı ileri geri sallayarak, hala burada olan herhangi bir kurt adama ateş etmeye hazırım. Nabzım sabit kalıyor. Düşüncelerim de öyle, ama yüzeyin hemen altında çılgılık atıyorlar.

Çünkü koridordaki katliamın içinden geçerken, artık onun kanının kokusunu inkar edemiyorum. Yılan gibi kıvrılan canavara doğru ilerlerken, koku burnuma saldırıyor.

Kızım burada kanını akıtmış.

Burada savaştım.

Burada ne halt ediyor?

Ve neden Annemin canavarlarından birini öldürdü?

Belki de o evcilleştirilmiş bir canavar değildi. Belki de Annem bir geçit açtı ve bulabildiği ilk canavarı oradan çıkardı. Ya da belki Micha ıskaladı. Canavar araya girdiğinde Antonio'yu mu hedefliyordu? Öyle olmalı, çünkü o lanet olası bir hain olamaz. Onu az önce aklamıştım. Ona güvenmeye başlamıştım.

Kolumdaki tüyler diken diken olurken, kan izlerini takip ederek bodrum merdivenlerinden aşağı iniyorum. Bir dişi kurt, yüzünün yarısı erimiş halde yerde yatıyor. Sırtında da bir yanık izi var, bu da beni biraz rahatlatıyor. Micha ona saldırmış olmalı, yani onlarla savaşıyordu. O bir hain değil.

Ama sonra göğsüm yine sıkışıyor, nefesim ciğerlerimden kaçıyor. Çünkü güvenli odamızı koruyan korumanın kırıldığını fark ettim. Bir kurt adam bunu yapamazdı. Bunu çok güçlü bir cadı yapmış olmalı.

Micha gibi...

Kocaman kırmızı kürk yığınını geçerek bodruma giriyorum. Ve şimdi kanım beynimden akıyor.

Ciğerlerimi

dolduruyor. Nefes

alamayana kadar.

Düşünemiyordum

gibi.

Artık elimdeki lanet silahı bile hissedemiyorum. Çünkü arkadaşım yerde yatıyor.

Ve hareket etmiyor.

ON DOKUZ

O

Tüm dünyam ona odaklanıyor. Bir an için, omuzlarımı ezen ağır bir sessizlikten başka hiçbir şey yok. Hayatın, anlamın, anlayışın yokluğu.

Sonra bir gürültü duyuluyor, beynim ona koşmam için çığlık atarken ani bir patlama sesi.

Ve ilk adımı attığımda, silahım düşmeye başlıyor, baldır kaslarım geriliyor, çığlık atanın beynim olmadığını anlıyorum.

Benim.

Ağzım açık.

Boğazım kurumuş, saf terörden kalbi parçalanan bir ses çıkartıyor.

O ölmüş olamaz.

Henüz birlikte yaşamaya başlamamışken olamaz. Benim onu sevdiğimi bile bilmeden olamaz.

Bir sonraki adımı atıyorum, neredeyse bir sıçrama gibi, içimdeki bir ses bana onu bırakmamı haykırırsa da.

Bölgeyi temizlemek için. Diğer odalarda gizli sürprizler olmadığından emin olmak için. Beni gardımı düşürmek için canlı bırakılmış bir yem olmadığından emin olmak için.

Çünkü şimdi nefesini duyabiliyorum, zayıf da olsa göğsünün inip kalktığını görebiliyorum.

Ve içimdeki çılgılık atan kısım, beni bunca zaman hayatta tutan zeka, ivme kazanıyor. Daha yüksek sesle bağıyor. Eğer yanına diz çökersem, silahımı bırakıp ona şifa iksiri veririm, bu odada bir yerde saklanan kurtun saldırısına uğrayacağımı söylüyor.

Ama hayatımda ilk kez, onu görmezden geliyorum. Karnındaki o delikle, Micha'nın benim bölgeyi temizlemem için zamanı yok.

Bu yüzden silahımı arkama atıyorum, omuz askısında sallanmasına izin veriyorum ve pantolonumun cebinden bir şişe çıkarıyorum.

"Micha," diye hırıltıyla sesleniyorum, yanına diz çökerek. Mantarını açıp, iyileştirici iksiri dudaklarının arasına döküyorum. Hiçbir etkisi yok gibi görünüyor, bu da içerdeki hasarın çok fazla olduğunu ve derisini dikmeye odaklanamadığını gösteriyor.

"Micha." Adı artık bir tıslama, bu zamana kadar sakın kalan nabzım boğazıma kadar yükselirken lanet bir emir. Eşim nefes almasına rağmen bu kadar solgun, bu kadar cansız olduğunu görmek beni lanet *olasıca zayıflatıyor*.

Çok kızgıyım.

Bunu ona yapan her kimse onu öldüreceğim. "Varius!"

Yukarıdaki koridordan gelen Enoch'un sesiyle başımı kaldırıyorum. "Buradayım!" diye bağıyorum ve kollarımı eşimin altına sokup onu havaya kaldırıyorum. Kardeşim buraya indiğinde, ben kapının önündeyim.

"Çekil," diye bağıyorum.

"Bana izin ver..."

"Ona dokunma lan."

Gözleri büyür, ama hızla geri çekilir ve bana çıkmam için yer açmak için kendini duvara dayar. Hızlı adımlarla merdivenleri çıkarım, sert adımlara rağmen ona çarpmamaya özen gösteririm. Kardeşim arkamdan aceleyle gelir.

"Vurduğun kurt..." diye başlar, ama onu keserim.

"Annem bilinçli mi?"

"Hayır. O..."

"O zaman Leno'yu

çağır." "Ama o..."

"Siktir et onu," diye bağıyorum merdiven sahanlığına ulaştığımda.

Gözlerinin üzerimde olduğunu hissederek öfkemi bastırırım. Etrafımdaki her şeye saldıрма isteğim onu kurtarmayacak.

"*Enoch*," diye homurdanarak koridora çıkıyorum, yanmış canavarın korkunç kokusu burnuma geliyor.

"Evet, tamam." Telefonunu çıkarır ve ikizini arar. Leno, annemi tedavi etmekle meşgulse cevap vermez. Mesajı iletir, karnındaki delikten bahseder ve ben Micha'nın odasına gidip onu yatağına yatırırken, Leno bir elinde küçük bir bira şişesi, yanında Krypto ile içeri girer. Diğer parmaklarını bardağın üzerinde döndüren Leno, fısıltıyla bir büyü mırıldanır ve koyu yeşil sıvı parlaklaşır.

"Onu tutun," diyor. "Bu cehennem gibi yakacak."

Onun acısını görmeye kendimi hazırlayarak, ellerimi omuzlarına bastırırım. Enoch telekinezi kullanmak için ellerini kaldırır, ama benim düşük sesli homurtum onu tekrar ellerini indirmelerine neden olur. Geri adım atar ve Leno ile hızlıca bakışır.

Çenemi sıkarak, "Onu tut lan!" diye bağırırım. Onun ona yaklaşmasını istemediğim kadar, duygularımın onun rahatını bozmasına izin vermeyeceğim. Kendini hırpalayarak incitebilir, Leno'nun büyüyle iyileştirebileceğinden daha fazla zarar verebilir. O, annem kadar iyi bir şifacı değil. Başka bir erkeğin ona dokunmasına izin vermezsem ölebilir. *Başka bir erkek mi? O benim lanet kardeşim.*

Yatağa yaklaşan Enoch, ellerini havada gezdirerek Micha'nın vücudunu büyüyle sarar ve onu tahta gibi sertleştirir. Omuzlarını serbest bırakabileceğimi, ona yardım etmek için hiçbir şey yapmadığımı biliyorum, ama yapmıyorum.

Yapamıyorum.

O benim.

Yolumdan çekilmediğimi fark eden Leno yanıma yaklaşır ve camı Micha'nın karnındaki deliğe hizalar. Bana yan gözle bakar ve ben de iksiri kapıp kendim dökmek üzereyken, o yavaşça iksiri dökmeye başlar. Bir saniye boyunca, Micha bilinçsizliğinin derinliklerinde kaybolmuş, hiçbir şey yapmaz, ama sonra çılgılık atar.

Gözleri birden açılır.

Cam gibi ve kararsız, ama öfkeyle dolu. Ve acı.

Çok fazla acı.

Omuzlarını bırakıp ellerini tutuyorum. Onun içinmiş gibi davranıyorum, böylece ihtiyacı olduğunda ellerimi sıkabilir (Enoch'un büyüğü sadece uzuvlarında etkili), ama gerçekte, bu bağlantıya ihtiyacım var. Onun sıcaklığını, gücünü, *hayatını* hissetmek için. Onun hayatta olduğunu bilmek için. Ne kadar öyle görünse de onu öldürmediğimizi bilmek için. Çünkü gözlerindeki ıstırap, çılgınlıklarının keskin sesiyle eşleşiyor.

"Bitir şunu lan!" diye kardeşime bağıriyorum, sesim tanıdık olamayacak kadar sert. Leno, kadının içine daha fazla iksir dökerken bana bir bakış atıyor. Yeni pozisyonum onu benim etrafımda garip bir şekilde dönmeye zorluyor, ama ben hareket edemiyorum.

Ona rahatça çalışması için gereken alanı veremem. Lanet olasıca eşimi bırakamam.

İçine biraz daha iksir döker, ama benim istediğim gibi hepsini birden dökmez. Ellerim Micha'nın ellerini sarmalamış olmasaydı, ona gücümü verip karşılığında onun gücünü almıyor olsaydım, onları onun lanet boğazına sarardım. "*Leno*."

Krypto hırılıyor, dişlerini bana gösteriyor, kulakları düzleşmiş.

"Daha hızlı yapamam; onu katman katman iyileştirmem gerekiyor," diyor kardeşim, boş eliyle köpeğinin kulaklarının arasını okşayarak. "Sorun yok, evlat. Sadece pantolonu kışına sıkışmış. İşte."

Son damla düşer.

Dikkatim ondan kopar ve Micha'nın karnına uçar. Derisi kırmızı ve yaralıdır, ama daha önce olmayan bir yerde deri vardır. Gözleri hala cam gibidir, hala odaklanamamış gibidir, sanki gerçekten farkında değilmiş gibi, ve nefes alışları sert ve düzensizdir, ama artık ölmek üzereymiş gibi görünmüyor. Onu kaybedecekmişim gibi görünmüyor.

Gözleri benimkilere değdiğinde nefesim kesildi. Onu sevdiğimi söylemek istiyorum, ama kelimeler boğazımda sıkışıp kalıyor. Dilimi ağzımda hareket ettiriyorum, ama dudaklarımı açmaya başladığımda, gözleri kapanıyor ve nefes alışları derinleşiyor.

Parmakları beni sıkmayı bırakıyor.

Ama ben onları sıkmayı

bırakmıyorum. Bırakamıyorum.

Hâlâ yapamıyorum.

Gözlerimi kapatıp eğilip dudaklarımı alnına bastırıyorum, vücudunun sıcaklığını, terinin tadını hissediyorum.

O yaşıyor.

Hayatta lan.

"Tamam," diyor Leno, bardağı yanına bırakırken. "Annemi görmeye gidiyorum."

Dikkatim tekrar ona, daha doğrusu, bana yardımcı olabileceği cevaplara odaklanıyor. Dik duruyorum, duygularımı bastırıyorum, kendimi olması gereken mantıklı patron olmaya zorluyorum.

Ama yine de Micha'nın ellerini bırakmıyorum. "Uyandığında onu içeri gönder," diyorum.

Kaşlarını çatıyor. "Çok fazla ma..."

Gözlerimin bakışından kendini kesiyor. Benim sormadığımı biliyor. Annemin canavarına ne olduğunu bilmem gerekiyor – Micha'nın öldürdüğü canavara. Ne zaman geldiğini bilmem gerekiyor. Neden geri döndüğünü bilmem gerekiyor.

Leno başını sallayarak nefesini verir. Sonra topuklarını döndürür ve Krypto'yu da yanına alarak odadan çıkar.

O kaybolduktan bir saniye sonra, Maddox nefes nefese odaya girer. "Antonio Khalid'i kaçırdı!"

Anında ayağa kalkarım, sonunda onu bırakırım. Leno ve Krypto, haberi duymuş olmalı ki odaya koşarak geri gelirler.

"Hayatta mı?" diye sorarım.

"Sanırım. Onu görmedim." Maddox, ellerini dizlerine koyup nefes nefese başını sallar. Boynunu uzatır. "Talon, sizler gelmeden önce arkadan koşarak çıkarken Antonio'nun peşine düşeceğini bağırdı."

"Siktir," diyor Enoch. "Geldiğimizden beri T'yi görmedim." Yani henüz geri dönmemiş. Belki de hiç dönmeyecek.

Lanet olası aptal.

"Ona beni beklemesini söylemeye çalıştım," diyor Maddox, "ama Zita'yı zincirleyene kadar o pislik gitmişti."

"Kurt şekline dönüşüp onu takip edebilirdin," diyorum.

Bana aptalmışım gibi bakıyor. "Ne yaptığımı sanıyorsun? Ama tüm bitkiler çok heyecanlı, sağa sola koku yayıyorlar. Başka hiçbir şeyin kokusunu alamıyorum. T'nin kaçtığı yönü gördüm, ama yine de lanet olasıca daireler çizip durdum."

"Talon'un hiç şansı yok," diyor Enoch, yüzü soluyor. "Antonio geçen sefer onu neredeyse öldürüyordu."

"Belki de onu takip ettiğini umursamaz?" diyor Leno, her zamanki gibi umutlu. "Talon onun gölgesinde bile ona yetişemiyor ve Antonio Khalid'i kaçırdıysa, o da Khalid iyileşip karşılık vermeden önce onu kendi yerine geri götürmek isteyecektir."

Maddox başını sallar. "Khalid'in kızı da gitti. Sanırım onu da kaçırdılar. Tamamen iyileşse bile, kızı tehlikeye atacaksa savaşmayacaktır."

"Siktir. Ya o da bu işin içindeyse?" diyor Enoch ve hepimizin başı ona dönüyor. "Birisi kurtları içeri sokmuş olmalı," diye ısrar ediyor, "ve Khalid onu kaçırdı. Belki de özgürlüğü karşılığında koruyucuları öldürdü."

Maddox burun kıvrır. "Çok fazla televizyon izliyorsun, Eno."

Enoch sinirlenir. "O lanet olası bir WALL üyesi. Onlar *tüm* süperleri avlarlar. Khalid onu kendisiyle kan bağı kurmaya zorladı diye onu sevdiği anlamına gelmez. Bizimle buluşmak için bir kez bile odasından çıkmadı."

"Antonio onu neredeyse öldürüyordu," diye araya girer Leno. "Neden onun tarafında olsun ki?"

Maddox gözlerini devirdi. "*Dostum*, benim takımımda olacaksan, herhangi bir maymun bile parçalayabileceği boktan bir argümanla gelme." Dikleşti. "O *tüm* süperleri nefret ediyor. Eğer birbirimizle savaşmakla meşgul olursak, onun peşine düşemeyiz. Uh, *lanet olsun*." Bana baktı. "Ama onun hain olduğunu sanmıyorum. Hiç biftek istemedi."

Enoch sinirlenerek "Biftek ne alakası var lan?" diye sorarken dudaklarım sıkılaşır.

Maddox'un sırf sırf sırf sırf sırf sırf sırf sırf sırf sırf sırf sırf sırf sırf sırf sırf
sırf sırf sırf sırf sırf sırf sırf sırf sırf sırf sırf sırf sırf sırf sırf sırf sırf sırf
sırf sırf sırf sırf sırf sırf sırf sırf sırf sırf sırf sırf sırf sırf sırf sırf sırf sırf
sırf sırf sırf sırf sırf sırf sırf sırf sırf

Bunu kanıtlamak için bana dönüyor. "Zita'yı bayılttım ve garaja zincirledim. Onu Khalid ile takas edebiliriz." O Antonio'nun torunu, ama bu onun onu umursadığı anlamına gelmiyor. Yine de, onlardan birini geri almak için elimizdeki en iyi şans bu.

Elimi cebime sokup telefonumu çıkarırım. "Zita gitmeden önce ondan olabildiğince fazla bilgi al," derim.

Maddox'un bana attığı sırtış tamamen delice. Haftalardır ona elini sürmek için can atıyordu. O ayrılmak için dönünce, rehberimi kaydırıp Antonio Garcia'yı seçiyorum.

"Enoch, vurduğum kurdu bana getir," dedim ve telefonu kulağıma kaldırıp çalmasını dinledim. Gözlerim Leno'ya kaydı. "Git annemi iyileştir." Yakında ona ihtiyacımız olabilir.

Leno gider, ama Enoch başını sallar. "Sana daha önce söylemeye çalıştım. O kurt kendini öldürdü. Ben ona ulaşmadan zehir falan içti."

Gözlerimi kısıyorum. "Rudy nerede?" "Koruma kalkanlarını yeniden kuruyor."

"Onu bırak, ama Ez'i getir. On dakika sonra gidiyoruz."

Dönüp dışarı çıkar. Telefon çalmaya devam eder ve ben Micha'ya bakarım. Enoch'un dediği gibi, biri koruma kalkanlarını devre dışı bırakmış olmalı. Aleric bir zamanlar başka bir cadının yardımıyla onları aşmıştı, ama bu on yıllar önceydi. O zamandan beri koruma kalkanlarını büyük ölçüde güçlendirdik ve kaba kuvvetle kırmak büyük hasara yol açardı. Ama hiçbir ağaç yanmıyor. Sınırımızı çevreleyen toprak ölmemiş. Demek ki bu evde başka bir hain var.

Sakın sen olma.

Telefon sesli mesaja geçiyor ve ben kapatıyorum. Bir saniye daha eşime bakıyorum, sonra dönüp kapıya doğru yürüyorum. Bulmam gereken iki kardeşim var; cevapları bulmak için bir saniye bile boşa harcayamam.

Ama koridora çıktığımda, annemin odasına doğru dönmüyorum. Maddox diğer yönden geri geliyor ve Talon da onunla birlikte, ona yaslanmış, bir kolunu omzuna dolamış. Giysileri birçok yerinden kanla lekelenmiş ve sol bacağına her yük bindirdiğinde yüzünü buruşturuyor. Yüzü solgun görünüyor.

"Leno!" diye bağırarak onlara doğru koşuyorum. "T'nin sana ihtiyacı var."

"Ben iyiyim," diyor kardeşim, Maddox'tan uzaklaşırken yüzünü buruşturarak. "Bu sefer sadece uyluğuma bir pençe izi kaldı."

"Ve kafatası çatladı," diye ekliyor küçük kardeşim.

"Hayır, ben..." Maddox kafasının arkasına *sertçe* vurunca acı içinde bağırır.

"Ne oluyor lan?" diye bağırır T, bir elini başına koyarak sendeleyerek uzaklaşırken. Aniden ağırlığını koyduğunda dizleri bükülür ve kendini tutmak için duvara doğru döner. Zarif bir hareket değildir ve çarpma, kesiklerinin daha fazla kanamasına neden olur. Bir elini duvara koyup bize dönerek inler. Ama Maddox onun acısını umursamadığı açıktır.

"Bu, aptal olup kendi başına kaçtığın için," diye bağırır. "Sana bekle demiştim lan."

"Khalid ondaydı!"

"Aynen! Öyleyse neden ona karşı bir şansın olduğunu düşündün?" "Yeter," diye sakın bir şekilde araya girerim, tam da Leno bize katılırken. "Khalid nerede?"

T'nin sinirlenmesi, acı ve kederin ortaya çıkmasıyla yok olur. Leno çantasını karıştırırken o başını sallar. "Bilmiyorum. Onun

Antonio'nun adamlarından birini takip ediyordum. Kahretsin! Ne oluyor lan! *Siktir!*" Leno, ezilmiş bezelye gibi görünen şeyi yarasına bastırırken, küçük bir orospu gibi çığlık atıyor.

"Bu kadar korkak olma –"

"Ballsack," Maddox araya girer. "Korkaklar dayak yiyebilir, biliyor musun?"

"*Ballsack* gibi davranmayı bırak," Leno düzeltir.

"Nereye gidiyorlardı?" diye sorarım.

Talon, dengesini korumak için iki elini duvara dayayarak dişlerini sıkar. "Güneye," der titrek bir sesle.

Maddox'a bakarım. "Zita. Hemen."

"Hayır." T, başını geriye yaslayıp gözlerini kapatarak inler. "Micha'yı istiyorsun."

Hareketsiz kalırım. Sonra çok yavaşça bakışlarımı ona çeviririm. "Neden?" diye sorarım, sesim yumuşak ama ölümcül.

Leno bana bakar ve gerginliğini hissedebilirim, ama T fark etmez, belki de çok fazla acı çekiyordur. Belki de çok *aptaldır*.

"O, koruma kalkanını kaldırdı," der, uyluk ağrısından nefes nefese. "Kurtları içeri aldı."

Ona doğru adım attığımda kanım donar. "Bunu nereden biliyorsun?"

Bana bakar ve sonunda kokuyu alırım, ilk korku kokusunu. Gözlerimi yakaladığında gözleri büyür – orada, olanları sadece tahmin ediyorsa onu parçalamaya hazır olan karanlık.

"Siktir, V, üzgünüm, ama Khalid'in ölmesinin sebebi o. Kız arkadaşına saldırdı, sonra Khalid onu sırtından bıçakladı, ama Antonio bir saniye sonra onu öldürdü. Onu durdurmaya çalıştım, ama beni geri itti."

"Sen ölmedin," diyorum suçlayıcı bir tonla.

Gözlerini kaçırır, dudakları sıkıdır. "Benim için uğraşmaya değmeyeceğimi söyledi."

"Bir saniyeden az sürerdi."

Bana öfkeyle bakarken burun delikleri genişledi. "Bence onun amacı da buydu."

Nefes alıp, feromonlarını içime çekerek yalanın izini arıyorum. Gergin, ama teri, yalan söylediğinde aldığı o özel kokuyu taşımıyor.

Siktir.

Geri adım atarak, "İkizleri al ve güneye git. Sana yakında varış noktasını gönderirim," dedim.

"Maddox da bizimle gelirse..." diye başlar T.

"O burada lazım," diyorum yumuşak bir sesle, kafamın içindeki çılgınlıklarla tam bir tezat oluşturarak. Ona *güvenmiştim*. Onu seviyordum. Bana geri verseydi, ona her şeyi verirdim.

Leno ve Maddox'a beni takip etmeleri için başımla işaret ederek, koridordan annemin odasına doğru yürüdüm. Artık başucuna çivilenmemişti, ama kollarındaki dairesel yaralar hala kanıyordu. Leno büyüsünü başka bir yere, belki de iç yaralanmaya odaklamıştı.

"Onu uyandır,"

emrediyorum. "Bu zarar verecek..."

"İyileşecek. Şimdi *onu uyandır*."

"Varius –"

Krypto'ya bakarak, ona tüm gücümle bakışlarımı yönelttim. Köpek geri adım attı, başını eğdi ve inledi.

"Kahretsin. Peki. Ama sadece birkaç dakikan var. Ciddi beyin hasarı var. Daha sonra Khalid'i iyileştirmesi gerekiyorsa, dinlenmesi lazım."

Elini uzatarak köpeğini yanına çağırır. Krypto bana ihtiyatla bakar ve yavaşça geri döner. Leno'nun istediği pozisyona geçip onun gözü olarak görevini yerine getirmeye başlayan kardeşim, ellerini kız kardeşimin başına koyar. Benim nefesim boğazımda takılıp kalırken, o derin bir nefes alır.

Avuçlarından beyaz bir ışık akıyor, kızın başını çevreliyor, tamamen sarıyor. Fısıltıyla büyü sözleri mırıldanıyor, gittikçe daha hızlı, daha sert konuşuyor, sonra öne doğru eğiliyor. Krypto inliyor, sonra başını çevirip ona dokunuyor. Leno onu görmezden geliyor, ellerinden daha fazla büyü akıtmaya devam ediyor, onu uyandırmadan önce elinden geldiğince iyileştiriyor.

Göz kapakları titremeye başlar başlamaz, tamamen yere yığılır. Maddox, ona düşmeden önce onu yakalamak için harekete geçer, ama sabırsızlığımdan ikisini de itip kakarım.

"Neden canavarın Micha'ya saldırdı?" diye sorarım.

Gözlerini tavana doğru kırpar, bakışları odaklanmamıştır.

"Onu şantajla tatmin olmadın mı?" diye tıslayarak eğilip çenesini tutup bana bakmasını sağlarım. "Onu öldürmeye mi çalıştın?" *Bu lanet olası bir meşru müdafaa mıydı?*

Yine gözlerini kırıştırır, ama artık farkındalık vardır. Ve acı. Çocuğunu koruyamayan bir annenin kederi. "Keşke evet diyebilseydim..."

Başını sallayarak elimi tutar. "Ama üzgünüm evlat, o Antonio'yla birlikte. Onlar... öpüştiler."

Geri çekiliyorum. "Yalan söylüyorsun. Sen sadece bizi tutmaya çalışıyorsun..." Duruyorum, iki kardeşim hala burada olduğunu fark ediyorum. Bazı gerçekleri konuşmak için mahremiyetim olmadığını fark ediyorum. "Yalan söylüyorsun," diyorum tekrar.

Gözleri dalmaya başlar. "Keşke yalan söylüyor olsaydım. Asla istememiştim..."

Eli elimden kayar ve ben geri çekilirim, hareketlerim sarsıntılıdır, cildim kaslarımın hareket etmesi için çok gergindir.

"Yeter," der Leno ve öne doğru iterek. "Dinlenmeye ihtiyacı var."

Ama umurumda değil. Çünkü tek bilmek istediğim, hainin kim olduğu. Khalid'in kızı mı, *benimki* mi?

Ve şimdi biliyorum.

Topuklarımı döndürerek Micha'nın odasına doğru ilerlerim, ama kapıya ulaştığım anda Maddox önüme atlar.

"Yapma," diyor, sesi keskin, gözleri ciddi.

"Çekil önümden," diye homurdanıyorum, sözlerim, çekmezse ne olacağına dair düşük bir uyarı niteliğinde.

Kafasını sallar, gözleri benimkilerden hiç ayrılmaz. "Bunu kendine yapmana izin vermeyeceğim, V. Onunla bir şey yaşamaya başladın, değil mi? Bunu mahvetme. Onu yeniden inşa edebiliriz. Onu bizim tarafımıza çekebiliriz. Sadece bunu mahvetme."

"Neden umursuyorsun?" Gözlerimi kısıyorum. "O senin için ne ifade ediyor?"

O, menzilimin dışına, odanın içine çekiliyor ve ellerini kaldırıyor.

"O benim için bir bok değil, kardeşim. *Sen* öylesin. Hayatım boyunca hep yanımda oldun. Hepimizin yanındaydın. Çoğunlukla sinir bozucu bir şekilde, ama yine de, ve kimsenin sana bakmasına izin vermedin, annem bile. Ama yalnız değilsin, kardeşim. Bunu biliyorsun, değil mi? Yalnız değilsin. *Seni* önemsiyorum ve ilk kez bir şeye bu kadar tutkuyla bağlı olduğunu görüyorum. Buna ihtiyacın var, V. Ona ihtiyacın var."

"Bana yalan söyledi," diyorum düz bir sesle. "Khalid'in gitmesinin, annemin yatağa mahkum olmasının sebebi o. Bizi ihanet etti." Başka bir adamla öpüştü.

"Evet. Evet, öyle yaptı. Onu bunun için daha sonra cezalandırabilirsin ama böyle değil."

"Bir hainin cezası ölümdür."

"Sen patronun. Kuralları değiştirebilirsin." Sesi yumuşar. "Ama yapamayacağın şey, V, bundan geri dönmek. Bunu biliyorsun."

Duruyorum, gözlerindeki gerçek beni hareketsiz bırakıyor. Onu kırmak beni de kırar. Onun derisindeki her kesik, sanki benimmiş gibi hissedeceğim. İlişkimizin çatlaklarını hissedeceğim, keskin parçalara ayrılıp beni daha da kesene kadar asla onarılamayacak çatlakları. Onun cansız bedeninin başında durduğumda, insanlığımın son parçasını da kaybedeceğim. Onu gölgeme bile alamadığım, her zaman benimle birlikte olacağı bir şekilde dinlendirmeye alamadığım gerçeği üzerine haykıracağım.

Ama kardeşimizi kurtarmış
olacağım. Nerede olduğunu
öğrenmiş olacağım.

Bu yeterli olmalı.

"Çekil yolumdan, Maddox," diyorum yumuşak
bir sesle. O başını sallıyor.

"Zita ile konuşmama izin ver," diyor Maddox, sesi yumuşak ve alçak. "Ondan ihtiyacımız olan bilgiyi alacağım. Khalid'i kurtaracağız ve geri döndüğümüzde onu kıracağız. Birlikte. Böylece onu istediğin gibi yeniden inşa edebilirsin. Seni bir daha asla ihanet etmeyecek sadık bir damızlık olarak. Bunu yapabileceğimi biliyorsun. Bunu senin için yapmama izin ver."

Onun arkasını bakıyorum, boğazım düğümleniyor ve bakışlarım kızıma takılıyor. Onun kayıtsız olmasını, bir oyuncak bebek ya da gerçek bir damızlık olmasını istemiyorum. *Onu* istiyorum.

Onun tüm ateşini, tutkusunu ve hiçbir emri dinleyememe özelliğini istiyorum. Onun sadakatini, sevgisini, bana başlattığımızı söylediği lanet olası kan bağıını istiyorum.

Ama istediğim her şey lanet bir yalan. Bir oyun.

Bu yüzden kardeşim tepki veremeden öne atılıyorum ve yumruğumu çenesine indiriyorum. Geriye sendeliyor. Havadaki değişimi, kullanmaya çalıştığı büyüünün dalgalanmasını hissediyorum ve diğer ayağımla ileri atılıyorum, dönüp topuğumun arkasını kafatasının yan tarafına vuruyorum.

Çat!

O yere yığılır ve ben, yere çarpmadan onu yakalamak için oradayım. O küçük bir pisliktir, ama kalbi her zaman doğru yerde atar.

Ama benimki de öyle.

Çünkü bu Aileye karşı bir görevim var, kendi arzularımdan daha öncelikli bir görev. Kardeşimi kurtarmalıyım. Onu eve geri getirmeliyim.

Ama belki bir sonraki hayatta...

Belki bir sonraki hayatta, onu tekrar bulurum ve yeniden başlarız.

Gözlerimi kapatıp, alışık olmadığım gözyaşlarını geri püskürterek, kardeşimizi yere yatırırım.

Sonra ayağa kalktım.

Micha'nın yanına gidip, hala beline sıkıca sarılmış olan cadının tuzağını çıkarıyorum. Artık bu odadan hiç çıkmayacağına göre, ona artık ihtiyacı olmayacak. Kardeşimin yanına geri dönüp, ellerini arkada bağlayarak parmaklarını birbirine bağladım, böylece kendine geldiğinde büyüsünü kullanamayacak. Sonra kapıyı kapattım. Kilitledim.

Ve yatakta hareketsiz yatan hainin yanına döndüm.

YİRMİ

KIZ

Odamda birinin hışırtısını belli belirsiz fark ediyorum. Konuşmaları. Beni hareket ettirirken birinin ellerinin dokunuşunu. Ama gözlerimi son açtığımda Varius'u gördüm. Güvende olduğumu biliyorum. Bana bakışı, beni tutuşu, sanki beni asla bırakamayacakmış gibi ellerimi sıkması... Kimsenin bana dokunmasına izin vermez. Biraz daha uyuyabilirim, karnımdaki ağrı geçtikten sonra çok ihtiyacım olan dinlenmeyi alabilirim...

Donuyorum.

Karnımdaki ağrı.

Karnım...

Keskin bir nefes alıp, elimi karnıma bastırıyorum, kontrol ediyorum, bebeğimin hayatta olup olmadığını anlamaya çalışıyorum. Gerçek olup olmadığını.

En azından, ben bunu yapmaya çalıştım.

Ama elim hareket etmiyor. Bir şey onu engelliyor – bileğimi kesen bir bant. Parmaklarımı kesen daha küçük iplikler.

Gözlerimi açıyorum ve odamda, çalışma sandalyemde, ellerim kolçaklara bağlanmış halde oturduğumu görüyorum – bileklerimde deri kemerler, parmaklarımda ayakkabı bağcıkları. Karşımda biri var, ama dikkatim karnımda, içinde olduğu varsayılan bebekte. Eğiliyorum – deniyorum, ama güçlü bir el boğazımı sarıyor ve beni geri iterek sandalyeye yapıştırıyor.

Panik başlarken gözlerim fal taşı gibi açılır.

Çünkü sonunda önümde duran kişinin kim olduğunu anlıyorum. O Varius, ama aynı zamanda o değil.

Bu benim tanıdığım adam değil.

Aşık olduğum adam değil.

Ben çılgık attığımda ellerimi tutan, gözleriyle bana cesaret verici sözler fısıldayan, içtenlikle iyi olmam için yalvaran adam.

Bu adamın gözleri tamamen boş. Boş. Gözlerindeki tüm duygular yok olmuş. Ve onun yerine, canavarların bile korktuğu bir canavar var.

Varius.

Lanet
olası.
Shadow.

YİRMİ BİR

KIZ

"Sana her şeyi verirdim, Micha," diyor parmakları boğazımı sıkarken. "Sadece senin olmak için, senin benim olman için, senin asla bilemeyeceğin kadar büyük bir risk alırdım." Eğiliyor, nefesi kulağıma okşuyor ve omurgamdan aşağı titreme geçiriyor. "Ama bana yalan söyledin. Beni aldattın. Şimdi sana hak ettiğini vereceğim."

Parmaklarım tahtaya gömüldü, tırnaklarımın altına kıymıklar girdi. Nefes alamıyorum. Ona yanıldığını, annesinin ona söylediği her şeyin yalan olduğunu söyleyemiyorum. Ağzım sadece yukarı aşağı hareket ediyor, yapamayacağını bildiği halde hava almaya çalışan işe yaramaz bir menteşe gibi.

"Seni bu sandalyede öldüreceğim, Micha. Bundan sağ çıkamayacaksın, ama kendini rahatlatılabilirsin. Acı başlamadan onu durdurabilirsin." Biraz geri çekilir, gözlerime bakar.

Gözleri hala çok donuk, çok soğuk. Karanlıktan çıkan bir canavar ve ben av olduğum konusunda hiçbir yanılsamam yok.

Geri çekilirken boynumu bırakır ve ben anında öne eğilirim, nefes almaya çalışırken ciğerlerimi parçalarım. İki hareket birbirine o kadar zıt ki, bir an için ikisini de yapamam. Kendimi kontrol etmeye çalışırken tırnaklarım ahşaba daha da derin batır. Omuzlarım titrer. Gözlerim yaşarır.

Ama sonra başardım.

Bir nefes aldım.

İki.

Beynime yayılan bulanıklık dağılmaya başlar ve yerini, uykuya dalmam için yalvaran şiddetli bir baş ağrısına bırakır. Rüyalarındaki acıyı atlatmak için, ama Varius boş vaatlerde bulunmuyor. Kurtları içeri almadığını ona ikna edemezsem, öleceğim.

Bu yüzden başımı kaldırıp düşüncelerimi odaklamaya çalışıyorum. Varius yatağımın yanında duruyor, sırtı bana dönük, bakışları orada yayılmış eşyalara odaklanmış. Çantam ayaklarının yanında boş duruyor ve kalbim gırtlığıma kadar çıkıyor.

İçinde nakit para ve ona hiç bahsetmediğim yeni kimlikler vardı. Yurtdışı hesaplarına ait kartlar. ABD'nin dört bir yanındaki güvenli evlerin anahtarları. Sihirli kelepçeler, hatta bir cadı tuzağı ve çeşitli aletler ve silahlar, en sevdiğim hatıralarımın yanı sıra.

Nabzım kafatasımın içinde çarparken, bağlarıma karşı direniyorum. Bunun nasıl görüldüğünü biliyorum - sanki onu her zaman ihanet etmeyi planlıyordum, çantamı hazırlamış ve gitmeye hazırmışım gibi. "Ben..." Boğazımda yanarken sözlerimi kesiyorum.

Yataktan iki eşya aldıktan sonra bana dönüyor – aldığım ilk hediyeler – bir çekiç ve bir vida. Dayne, bir vida ile karşı karşıya kaldığımda bile, onu çekiçle vurmak için yeterince inatçı olduğumu şaka yapmayı sever ve Varius'un en sevdiğim anılarımdan birini lekelemek üzere olduğunu bilerek kalbim kırılıyor.

"Lütfen Varius, bunu yapma," diye yalvarırım, o bana doğru yürürken. "Seni terk etmiyordum. Yemin ederim, koruma büyülerini de kaldırmadım. Annen..."

Vidası olan yumruğu yüzüme çarptı ve başım yana doğru savruldu, yanağımda kanlı bir çizgi belirdi. Yara acıyordu, ama sevdiğim biri tarafından vurulmanın acısı daha ağır basıyordu.

"Varius, lütfen," diye bağıriyorum, ağlamamaya çalışırken sesim çatlıyor. Acıyla başa çıkabilirim. Babamın eğitiminde daha kötüsünü de yaşadım. Ama Varius, babamın asla yapamadığı bir yerde bana vuruyor. Dinlemeyi bile reddederek ruhumu parçalıyor. Olduğumuz her şey, olabileceğimiz her şey, benimle birlikte burada ölüyor.

"Buradaki kurallar basit, Micha. Bana yalan söylersen, cezalandırılırsın. Bana gerçeği söylersen, seni öldürene kadar sana dokunmam. Şimdi." Duraklıyor, sözlerinin ağırlığını, içlerindeki dürüstlüğü hissetmemi sağlıyor. "Bu gece ne olduğunu anlat bana."

"Annen beni kandırdığı için geri geldim." Mesajda ondan geldiği yazıyor olabilir, ama artık o kaltağın beni buraya çektiğinden eminim. "Sonra koruma kalkanlarını kaldırdı ve bana saldırdı. Ben sadece kendimi savunmak için karşılık verdim."

"O asla böyle bir şey yapmaz."

"Ben asla böyle bir şey yapmam." Ona bakarak, aramızdaki bağı bastırmaya çalışıyorum. "Lütfen, Varius. Beni tanıyorsun," diye fısıldıyorum.

"Bir yalancıyı tanıyorum." Çenesi seğiriyor. Sesi alçalıyor. "Ve bir fahişeyi."

"Ben fahişe değilim." Sözler ağzımdan çıkar çıkmaz hatamı fark ettim, yalancı olduğumu da kabul etmedim, ama hala Antonio'nun dudaklarını

dilini ağzımda hissediyorum ve bu ihlal beni hasta ediyor – sevdiğim adamın beni fahişe olmakla suçlamasından sonra ikinci sırada.

Sözlerimi düzeltmek için ağzımı açmaya başlıyorum, ama eli yüzüme uçar. Dişlerim birbirine çarpar, çenemin her yerine acı yayılır. Vidadan çıkan uç, yanağımda yeni bir pürüzlü çizgi oluşturur.

"Onu öptün," diyor. "Onunla de siktin mi? Yoksa bu bir kutlama eylemi mi olacak?"

"Siktir git."

Bu sefer eli boğazımı kavrar ve yüzünü benimkine çok yaklaştırır. "Belki de şimdi seni öpmeliyim," diye mırıldanır, ama bu sözlerde ne tutku ne de arzu vardır. Sevgilinin barışma seksi yapmak istemesinin, düşmanın cezalandırmak istemesinin öfkesi bile yoktur. Sözleri düz, tamamen ve tamamen boştur. "Böylece yalnız ölebilirsin, seni teselli edecek sevgilinin dudakları bile olmadan."

Beni boğarken yüzünü yüzüme yakın tutuyor, gözleri beni delip geçiyor, beni dışlarken bile öfkesinin gücünü hissetmeme izin veriyor. Panik beni sarıyor ve ellerim bağlı olmasaydı, boğazına yapışardım. Kafam bulanıklaşıyor. Görüşüm bulanıklaşmaya başlıyor.

Ama tam bayılmak üzereyken, beni bırakıp geri çekiliyor. Öne eğiliyorum, kafamdaki ses bunun anlamsız olduğunu söylese de nefes almaya çalışıyorum. Bu odadan çıkamayacaksam neden yaşamaya çalışayım ki?

Çünkü artık sadece kendin için savaşıyorsun.

Bu sözler birdenbire ortaya çıkıyor ve az önce geri kazandığım nefesimi alıyor. Antonio, karnımdaki çocuk için geri geleceğini söyledi. Beni rahmimin üstüne vurdu ve bacaklarımın arasında kan yok.

Kalp atışlarım hızlanırken başımı kaldırıp, "Hamileyim" diye patlarım. Bir an için, o bana bakarken dünya donar.

Ama sonra elindeki çekici çevirir, gözleri lanet olasıca boş bakıyor. "Bana yalan söylersen ne olacağını sana söylemiştim," diye dişlerini sıkarak söyler ve nabzım damarlarımın içinde çılgınca atmaya başlar. Bağlarımı çekiştiririm, büyümün beni kurtarmasını isterim. Ama parmaklarımı sıkıca bağlamıştır, beni tamamen çaresiz bırakmıştır.

"Yalan söylemiyorum. Ben..."

Yumrukları göğsüme çarpar, tam solar pleksusuma vurur. Öne eğilirim, göğsümde yayılan acıdan nefes nefese kalırım. Elindeki nesneleri değiştirir. Çekiç artık dominant elindedir ve

onu orada görmek beni korkutuyor. Artık bana yumruk atmayı planlamıyor.

"Varius, yapma," diye yalvarıyorum, öksürerek tükürükler saçarak nefes almaya çalışıyorum. "Lütfen. Ben yapmadım. Beni dinle. Varius, lütfen."

Uzun vidayı elimin arkasına koyuyor ve kalbim gırtlığıma kadar çıkıyor. Gözleri soğuk bir şekilde çekici kaldırıyor.

"Yapma. Varius. Varius, lütfen, bana bak. Seni seviyorum. Ben..."

Çekiş aşağı iner ve vidayı etime saplar.

Çığlık atıyorum, sesim çatlıyor, ağrım koluma ve ses tellerime yayılıyor. Çekiş vidaya tekrar vuruyor, metal etime daha da derinlemesine girerken saf acı vücudumu sarıyor, çıkıntılar daha da fazla hasara neden oluyor, deliği düzgün değil, pürüzlü ve yırtık hale getiriyor.

Ağlayarak ona bakıyorum ve ilk kez maske takmıyor. Yüzü acı ve öfkeyle eşit ölçüde çarpılmış ve beni önemseydiğini biliyorum. Beni önemsiyor ve ona ihanet ettiğimi düşünerek kalbi kırılıyor. Bu onu öldürüyor, bizi öldürüyor.

Ama biliyorum ki durmayacak.

Beni bu kadar ağır cezalandırmasının nedeni, beni önemsemesi. Bana inanmaya cesaret ettiği için kendini cezalandırıyor. Bana güvendiği için. Kendini benim manipüle etmeme izin verdiği için.

"Yemin ederim, Varius... Kurtadamları içeri ben almadım," diye tekrar deniyorum, sesim elim kadar titriyor.

Gözleri buğulanır. Çekici tutan kolu titrer. Göğsü hızla inip kalkarken, adem elması asla çıkaramayacağı bir iniltiyle sallanır. Sonunda, sert ve çatlak bir sesle konuşur. "Anneme saldırdın," der. "Kurtadamlar geldiğinde, hepimizin dışarıda olduğunu bilerek buradaydın. Ve sen bunu yapamazsın..." Sözü keser, yüzü acıdan buruşur, sonra kendini kontrol eder ve yüzünü düzeltir. "Sen öyle olamazsın."

Çekicin pençesini vidanın etrafına yerleştirir. Dudakları titrer. Acıyı beklerken midem burkulur.

"Varius! Lütfen! Doğru söylüyorum! Ben..." O vidayı söküp, et parçalarını koparıırken, aramızda kan sıçrarken ben çığlık atarım.

Bağlarımın gerginliğine karşı direnirim, ayak parmaklarım kıvrılırken çığlık atarım, acı beni ezici bir dalga gibi sarar. "Onları içeri ben almadım," diye ağlarım, başım öne eğik, gözyaşlarım yanaklarımdan akar. "Onları içeri ben almadım."

Elim o kadar şiddetli bir şekilde zonkluyor ki, metalin tenime dokunuşunu tekrar hissedemiyorum, ama avucumun başka bir kısmına girdiğinde hissediyorum. Koltuğun koluna gömüldüğünü hissediyorum. Onu tekrar çıkardığını hissediyorum. Başka bir yere tekrar çağıyor.

"Khalid'in nerede olduğunu söyle," diyor Varius, sesi kendi acısıyla gergin.

Khalid mi? "O seninle birlikteydi. O..." O vidayı diğer elime kaydırduğunda inleyerek sözümü kesiyorum. Bağlarımdan kurtulmak için çabalıyorum, ama bu boşuna, acınası bir girişim. Kaçamam. Onu durduramam. "Hain ben değilim," diyorum, bildiğim gerçeklere odaklanarak. "Hain ben değilim. Sana şantajdan bahsetmiştim." Annesi bunu gerçekten istemese de, onu çalmak yerine ona söyledim.

Bu bir şey ifade etmelidir – bu dürüstlük, bu gerçek.

"Güvenimi kazanmak için," diye tükürüyor. "Büyük bir şeyi gizlemek için küçük bir şeyi itiraf etmek. Bu klasik bir numara."

"Hayır..." Başımı sallıyorum. "Hayır, bu değil..." Çekiç iniyor.

Acı içinde kıvranırken sırtım sandalyeden kalkar. Çığlıklarım tiz ve çatlak, boğazımı parçalıyor. "Sadece bağı hisset," diye yalvarırım. "Sadece hisset. Seni seviyorum. Varius, *lütfen*."

Elleri titriyor, vidayı cildime dayıyor. Kolunun titremesiyle keskin ucu beni çiziyor, ama bu acı, onun bana inanması anlamına geliyorsa, ben mutluyum.

Gözleri kapanır. Titreyerek zorlukla yutar.

Göğsümde umut parlar, ama bana tekrar baktığında, umudum midemin asidine düşer.

"Hiçbir şey hissetmiyorum," diyor. "Şimdi Khalid nerede?"

"Varius..." Yüzüm acı ve paniğin etkisiyle buruşuyor. "Nasıl hiçbir şey hissetmezsin? Seni seviyorum. Biz birbirimize bağlıyız. Ben..." Çığlık atıyorum. Sarsılıyorum. O vidayı tekrar tekrar elime çakarken, bağlarımın içinde çırpınıyorum.

"Khalid nerede?"

"Khalid'in nerede olduğunu

söyle." *Khalid nerede,*

Micha?"

"Bilmiyorum. Yemin ederim bilmiyorum... Ama Varius, dur lütfen.

Ben..." Kollarım bağlarımın içinde sarsılırken çığlık atarım.

Ve bu sefer, duramıyorum.

YİRMİ İKİ

O

Sana zarar veren kişiye aşık olmak korkunç bir şey. Onun öfkesine rağmen ona ulaşabileceğini hissetmek, ona ne kadar çok sevdiğini hatırlatırsan... durur diye düşünmek. O da seni sevdiğini hatırlayacak ve her şey eskisi gibi olacak. Sadece bir anlık bir yanlış anlaşılma. Kardeşi için endişeleniyor. Bunu hak ettiğini düşünüyor. Yani gerçekten öyle demek istemiyor. Şu anda sadece kızgın, ama yakında geçecek.

Yakında beni sevdiğini hatırlayacak. Benim onu sevdiğimi...

Ama Varius durmuyor.

Çekiç onlarca kez vuruyor.

O vida ellerime, altındaki sandalyeye saplanır ve çekilir, kasları, eti ve kemik parçalarını da beraberinde götürür.

Parmaklarım artık hareket etmiyor.

Hissedemiyorum bile.

Ve o hala durmuyor. "O

nerede, Micha?" *Vur!*

"Khalid nerede?"

Çat!

Çekici odanın diğer ucuna fırlatıyor, sonra da arkasını dönüyor. Nereye gittiğini göremiyorum, başım çok aşağıda, ağrıdan dolayı görüşüm bulanık. Ağrı kollarımdan tüm vücuduma yayılıyor, midemi bulandırıyor.

"Bu kadar stres..." diyorum, sesim titriyor, kelimelerim ağırlaşıyor. "...bebek için iyi değil."

Bu sözlerim daha bitmeden karşımda belirir. Eli boğazımı sıkar, boğazımı kapatır. "Bir daha sakın bundan bahsetme. Sen hamile değilsin Micha. Şimdi bana kardeşimin nerede olduğunu söyle, ben de tüm bunları durdurayım."

Beni bırakıyor, ama acı çekme korkusu bebeğimi korumaya çalışmamı engelleyemiyor. "Annen..." diyorum, sesim çatlıyor. "Ona muayene ettir. Lütfen... Varius. Stres..." Aniden bacaklarımın arasında bir ıslaklık hissedince çığlık atıyorum. "Varius, lütfen!" bağıryorum, bağlarımdan titreyerek. "Annemi çağır. Annemi çağır ve muayene ettir."

Bacaklarımı sıkıştırmaya çalışırken panik içinde sözler dökülüyor ağızımdan. Aşağıya bakıyorum, bunun sadece hayalim olduğunu umuyorum. Vücudumu aşırı yükleyen stresin sadece zihnimi karıştırdığını umuyorum.

"Sana bebek hakkında yalan söylemeyi bırakmanı söylemiştim!" Sözleri sert ve kesik kesik, sonunda kontrolünü kaybediyor ve bıçağı parmaklarıma saplayarak üçünün ucunu kesiyor. Çığlık atıyorum. Kanın uyluklarımdan aşağı aktığını hissediyorum ve çığlığımın hem tınısı hem de sıklığı artıyor.

"Varius, *lütfen!* Onu kaybediyorum. Onu kaybediyorum."

"Kapa çeneni!" diye bağıryor ve bıçağı tekrar indiriyor. Parmaklarımı tek tek kesiyor, ama tüm dikkatim kucağımdaki bebeğimde. *Bizim* bebeğimiz... Hıçkırarak ağlarken, kanamayı durdurmak ve bebeği içimde tutmak için bacaklarımı sıkıtmaya çalışıyorum, ama çok yorgunum. Kan kaybından çok zayıfım. Onu içimde tutamıyorum. Onu tek başıma kurtaramam. Yardıma ihtiyacım var. Bir şifacıya ihtiyacım var.

"Lütfen!" diye bağıryorum. "Annemi çağır. O senin oğlun, Va..."

Eli boğazımı sıkıyor. Kırmızı lekelerle kaplı metal bir nesne havaya yükseliyor. Bacaklarımı birbirine sıkıştırarak onun elinden kurtulmaya çalışıyorum, ama imkansız. Panik giderek artıyor.

Kan akmaya devam ediyor.

Gözlerini tutarak, gözlerimle ona yalvarıyorum. *Yapma bunu. Lütfen yapma.*

Yüzü öfke ve acı ile buruşuyor. Bıçak aşağı doğru sallanıyor, ama göğsümü sıyırdığı anda, büyük tüylü bir yaratık onu benden uzaklaştırıyor. Bıçak yere düşüyor. Kafamı çevirip, ne haltlar döndüğünü anlamaya çalışıyorum. Neden bir kurt adam gelip beni kurtardı? Antonio mu? Söz verdiği gibi çocuğumuzu kendisi öldürmek için benim yaşamamı mı istiyor?

"Çekil üstümden!"

Yüksek *bir gürültü* duyulur ve kurtun çıkardığı vahşi hırıltılar iniltiye dönüşür. Kurt yana doğru sendeler, başını sallar ve ağzından kan fişkirir. Gözleri parlak ve mor renktedir. Varius ayağa kalkarken ve ellerini kaldırırken gözleri ona kilitlenir. Vücudu benim kanımla kaplıdır, her tarafına sıçramıştır ve az önce bana şiddetli bıçak darbeleriyle

sadece soğuk bir canavar kalır. Kurt adam hayatta kalamaz.

Yine de, benimle onun arasında hareket ederek Varius'un bana ulaşmasını engelliyor. Düşük sesle, neredeyse yalvarırcasına inliyor ve o anda bunun gerçek bir kurt olmadığını anlıyorum. Bu, kurt şekline bürünmüş Maddox.

Khalid'i bulmuş mu? Varius'a benim hain olmadığımı söylemeye mi gelmiş? Bunun neredeyse bittiği düşüncesi içimde umut uyandırıyor.

Vücudum titreyerek, ona bebekten bahsetmek, Sau'yu alması için yalvarmak için ağzımı açıyorum. Ama tek bir hece bile çıkaramadan, Maddox dönüp kapıya doğru koşuyor.

Beni kardeşi ile yalnız bırakırken çığlık atıyorum.

Varius bir anlığına bana bakar, yüzünde hiçbir ifade yoktur, duyguları kilitlidir.

"Lütfen, Varius," diye yalvarıyorum. "Sadece bacaklarımı kontrol et.

Kanıyorum. Yalan söylemiyorum.

O senin oğlun. O senin oğlun."

Gözleri kucağıma kayar. Nefes alırken burun delikleri genişler ve bir an için, Antonio gibi kan kokusunu alabilme yeteneğine sahip olmasını, benim hamile olduğumu koklayabilmesini dilerim, bu onu bir melez yapsa bile.

İğrenç bir şey.

Çocuğumuzu kurtardığı sürece onu hala seveceğim.

"Lütfen."

Bana doğru yürüyor. "*Lütfen*."

Eğilip bıçağı aldı. Kalbim gırtlığıma kadar çıktı.

"Bacaklarını aç," diyor yaklaşırken ve ben açmaya başlıyorum, ama hemen duruyorum. Bunu yapamam. Bunun çocuğumuzu öldürmek için gerekli son adım olmasını göze alamam.

"Yapamam," diyorum boğuk bir sesle. "Lütfen sadece kontrol et."

Önümde durur. Kanım bıçaktan damlar. Ellerim çok acıyor ve vücudumdaki her sinir, bana zarar veren canavardan kaçma, uzaklaşma dürtüsüyle patlıyor.

Ama bacaklarımı birbirine kenetleyip çenemi kaldırıyorum. Önümde eğiliyor, Antonio'nun ortasına açtığı delikten aşağı inmek yerine elbiseni yukarı çekiyor. Bacaklarım, dokunuşunu hissedince titriyor. Parmaklarını cildimde gezdirirken gözleri hiçbir şey belli etmiyor. Geri çekilmeden önce bacaklarımın V şeklindeki kısmına kadar yukarı itiyor. Elini kaldırıyor...

Yüzünde kan var, çok fazla kan var ve ben çığlık atıyorum, çocuğumuzu bir daha göremeyeceğim diye korkuyorum.

"Sau'yu çağır," diye bağıyorum. "Lütfen Sau'yu çağır."

Parmaklarına bakıyor, yüzü soluyor. "Micha..." "Git!"

Benden uzaklaşır.

"Git!" diye bağıyorum, tüm gücümle o kelimeye. Tüm dualarımla. Tüm umutlarımla. Korkularımla. Benim için bunu yapacağına olan inancımla. Beni, çocuğumuzla birlikte kan kaybından ölecek şekilde burada bırakmayacağına olan inancımla.

O giderken başım öne eğilir, gözlerimi kapatırım.

Lütfen... Dizlerimi birbirine sıkıştırarak yalvarırım.

Lütfen onu kaybetmeme izin verme.

YİRMİ ÜÇ

O

O lanet olası bir fahişe.

Antonio'yu öptü.

Çocuk muhtemelen benim değil.

Hatta hiç var olmayabilir bile.

Annemin odasından sadece üç adım uzaklıkta duruyorum, düşüncelerim karmakarışık, çenem gergin. Micha sadece adet döneminde olabilir ve beni odadan çıkarmak için bunu kullanıyor olabilir, böylece kaçabilir. En son ne zaman kanaması oldu?

On altı gün önce. Adetler bu kadar sık olabilir, ama hamileyken kanama olmaz.

Dudaklarımı sıkıp, topuklarımı döndürerek, kaçmadan önce odaya geri dönüyorum. Artık hıçkırıkları o kadar yüksek değil, o kadar dramatik değil ve ona aşık olduğum için kendimi lanetliyorum...

"Varius!" Arkamdan gelen annemin sesiyle dönüp bakıyorum.

Maddox, bir kolunu beline dolayarak onu odasından çıkarmaya yardım ediyor. Koridordan inerken gözleri benimkilere takılıyor. Gözlerindeki meydan okuma ve endişe çok açık. *Benim için mi, dediği gibi, yoksa Micha için mi?* O da onunla yatıyor mu? Her zaman çok samimi görünüyorlardı, birbirlerine gülüyorlar, rahatça konuşuyorlardı.

"Hâlâ düzeltebilirsin," diyor yumuşak bir sesle. "Bizi içeri al." "O numara yapıyor..."

"Sen paranoyaksın..." Maddox başlıyor, ama annemin gölgeleri bana saldırınca sözünü kesiyor. Tek gidebileceğim yer olan odaya geri koşuyorum ve o da Maddox'tan kurtulup odaya giriyor.

"Ya bizi bırakıp Aleric'i arayarak Khalid ve Varius'u bulursun, ya da Gölge Diyarında zaman geçirirsin, ama torunumu kurtarabilmem için yolumdan çekil."

"O senin torunun değil..."

Gölgeleri ayaklarımın etrafında dönüyor, ama beni susturan Micha'nın çılgılığı.

"Sau!" diye ağılıyor. "Kanamayı durduramıyorum. *Lütfen*. Onun beni terk ettiğini hissedebiliyorum

... *Lütfen*."

Kalbim göğsümde burkuluyor, ama ona gidip acısını dindirmek için içgüdülerimle savaşıyorum. Ama annemin ona ulaşmasını da engellemiyorum, her ne kadar içimden bir ses, Micha'ya Khalid'in yerini söyleyene kadar ona yardım etmezsem onu bulabileceğimi fısıldasa da.

O benim kardeşim. Onu kurtarmak için her şeye katlanabilmeliyim. Ama bu? Sevdiğim kadına, bir hain olmasına rağmen zarar vermek...

Kendimi çok kötü hissediyorum.

Maddox yavaşça yanıma geliyor. "Gidip Zita ile konuşalım," diyor yumuşak bir sesle. "Yolda Aleric'i arayabiliriz."

"Annemi onunla yalnız bırakmamalıyız. Numara yapıyor olabilir."

"Onun ellerini sen mahvettin, Varius. Ona bir tehdit oluşturmuyor. Hadi gel. Khalid'i bulalım."

Dilim ağırlaşıyor, ama sonra bunların onu yalnız bırakmamak için uydurduğum bahaneler olduğunu fark ediyorum.

Micha, kardeşimi ve kız arkadaşını kaçırmak için Ölüm Avcılarını evimize soka bir hain. Onu affetmek istesem de, yapamıyorum. Onu öldürmezsem, Khalid öldürecek.

Sonra da ona zarar verdiği için Khalid'i öldüreceğim.

Ellerime bakıyorum, üzerlerindeki kan bu sözlerim için benimle alay ediyor.

Yumruklarımı sıkarak, cildimin aniden gerilmesinden dolayı *hareket etme* ihtiyacı duyarak, Maddox'u itip kapıya doğru ilerliyorum. Koridorda ilerlerken, bacaklarının arasında gezdirdiğim, çocuğunun kanıyla lekelenmiş iki parmağımı sol pazıımın arkasına sürüyorum – bebek benim çıkarsa ve ondan geriye kalan tek şey bu leke olursa diye, gömleğimin temiz bir kısmına.

Micha'nın çığlıkları arkamda şiddetlenirken boğazım düğümlenir ve gözlerimi kısaca kapatıp, çocuğu kaybettiğini merak ederim.

Antonio'nun çocuğu mu?

O benim evimde onu öptü.

Onun için kaç kez bacaklarını açtı? Onu sevdiğini söyledi mi? Onun lanet olası sikinde boşalırken onun adını inledi mi? Onunla tanıştığımda bakire miydi, yoksa ağzından çıkan her şey lanet olası bir yalan mıydı?

Babası da bu işin içinde mi? Bütün ailesi mi? Death Hunt, bizim Blood Fang ile yaptığımız gibi ittifaklar kurmuş mu?

Maddox yanıma geldiğinde, "Zita'yı konuştur" diye bağırdım. Micha doğum yapana kadar onu öldüremeyeceğime dair lanet olası düşüncelerini duymak istemiyorum. O beş, altı ayda, kırdığım şeyi nasıl kurtarabileceğimi.

O hala Khalid'in kızına zarar veren bir hain. O çocuk rahminden çıktığında, kardeşimin onu öldürmesini engelleyecek hiçbir şey kalmayacak.

Maddox garaja doğru yola çıkarken, ben de telefonumu çıkarıp Aleric'e mesaj atıyorum.

Varius: *House, Death Hunt tarafından vuruldu.*

Aleric: *Tamam*

Çenem kilitlenir, onu ararım. Cevap vermezse, telefonumu fırlatmamak için kendimi zor tutarım. Aptalca bir şey yapmamak için öfkemi bastırarak, ona tekrar mesaj atarım.

Varius: *Domuzlarını kullan Khalid'i bulmak için. Antonio onu kaçırdı.*

Bu mesajı görünce kendimden nefret etmeye başladım. Ona daha önce mesaj atabilirdim, kızımı incitmeden Khalid'i bulmaya çalışabilirdim, ama bunun yerine onu cezalandırmak istedim. Antonio'yu öptüğü, arkamdan onunla yattığı için onu incitmek istedim.

Benim sadece bir hedef olduğum halde bana aşık olduğum için.

Güvenmemem gerekirken ona güvendiğim için.

Hamile olabilir, ama yine de lanet bir hain. Suçluluk duygumu bastırarak Talon'u arıyorum.

"Neredesin?" diye soruyorum, o cevap verir vermez.

"Ocala. Micha'dan yerini öğrendin mi?" "Henüz değil."

"Siktir. Eğer konuşmazsa ne yapacağız?" "Konuşacaktır."

"Antonio Khalid'i öldürmeden önce mi?"

Sesim düzleşir. "Maddox, Zita ile konuşuyor ve gerekirse onun lanet olası tüm tesislerini basacağız." Khalid'i hemen öldürmek için kaçırmış olamaz. Muhtemelen onu kendi için istiyor... "Kahretsin."

"Ne?" diye soruyor, sesi paniklemiş.

Telefonu kapatıp bodruma koşuyorum. Khalid'in büyüğü ruhu hedef alıyor, bu da ona tüm yaratıkları, büyüye karşı doğal dirençleri olmasına rağmen kurtadamları bile incitme gücü veriyor. Ayrıca, DNA'sı ve alexandrite (Dünya'da nadir bulunan bir madde) varsa, dünyanın herhangi bir yerindeki herhangi birini öldürebilir. Bu maddenin stoğumuz son derece sınırlıdır, çünkü ailemiz Dünya'ya ilk göç ettiğinde diğer Boyutlardan getirilmiştir. Micha, DNA'sına sahip olduğumuzu, kaçsa bile onu öldürebileceğimizi biliyor. Sonrasında yaşama şansı olmasaydı bu işi kabul etmezdi.

Bu yüzden bodrumun merdivenlerinden atlayıp içeri koşuyorum. Eşiği geçer geçmez, bir elektrik şoku beni vuruyor. Beni sendeletmeye yetmiyor, ama yine de durmamı sağlıyor. Dönerek, gözlerimi kısarak tekrar kapı çerçevesine bakıyorum.

Havada hafif bir mavi tonu var – aktif bir koruma kalkanı.

İlk geldiğimde de var mıydı?

Öyle olmalı. Micha'yı kendi kanında yatarken gördüğümde, kederimden hissetmemişimdir.

Çünkü bu koruma, ailemden birinin yaptığı korumalarla aynı hissi vermiyor. Yıllar boyunca hepsinin etkisini hissettim. Büyü gücüm olmadığı için beni sevmediklerini, cadı olduğumu anlayamadıklarını düşünmüştüm. Ama şimdi bunun sebebinin melez olmam olduğunu biliyorum. Bu yüzden kardeşlerimin ve annemin koruma kalkanlarının izlerini hissettim. Bu onlarınkinden farklıydı.

Ama Antonio'nun burada tek cadısı Micha'ydı.

Ve onun kapıyı cadılar dışında herkese karşı koruması için tek bir lanet olası neden bile aklıma gelmiyor. Sau buradan geçebilir. Khalid de öyle. Sanki...

Midem düğümlenir ve buraya inme nedenimi, yani alexandrite stoğumuzu kontrol etmeyi

– Khalid'in ruh bebeklerini yapmak için ihtiyaç duyduğu yeşil taş.

Telefonumu çıkararak Aleric'e mesaj atıyorum: *Talon'u kontrol et.* Tam o sırada Maddox dışarıdan içeri giriyor, sinirli görünüyor. "Zita gitmiş," diyor. "Ve kendi başına kaçmamış çünkü lanet olası gümüş kullandım."

Kalbim hızla atarken, "Micha hain değil" diyorum.

Bana bir bakış attı, ama yüzünde hiç şaşkınlık yoktu. Bunu çoktan anlamıştı. Yüzü asık bir şekilde, "Talon" dedi.

Onu tuzağa düşüren, beni onun yaptığını inandırmaya çalışan pislik. Onu yakaladığımda, onu öldüreceğim.

Ama önce kardeşimi kurtarmam lazım. Benim aptallığım yüzünden ölürse, Micha'yı boşuna işkence etmiş olurum. *Siktir!*

"Zita'yı bırakmakla aptallık ettin," Maddox mırıldanıyor, ben nefes almaya çalışıyorum. "Eğer o olmasaydı, onun yaptığını anlayamazdık..."

"Bana Micha olduğunu söylediğinde boku yediğini biliyordu." Onun hakkında yalan söylerse onu öldüreceğimi gördüğünde. Artık hepsi onun bir zayıflık olduğunu, bana ulaşmak için onu hedef alabileceklerini biliyorlar. Ya da belki de bu boktan durumun bir iyi yanı vardır. Ona yaptıklarımın, sevdiğim birine yapabileceğimi kanıtladığım şeylerden sonra... Belki de onu hiç rahatsız etmeyeceklerdir.

Dudaklarımı sıkarak Enoch'u arıyorum.

Telefon çalarken Maddox kolumu tuttu. "Khalid ona işkence ettiğini öğrenirse," dedi alçak sesle, "seni fena halde döver. Hatta bunun için seni öldürebilir."

Khalid ölüm meleği ve benim korumam olabilir, ama kimsenin çiğnemesine izin vermediği bir kuralı vardır. Bir erkek kız arkadaşına göz kulak olur. Onu sahiplendiğinde, onu kurtarmak için lanet hayatını feda etmesi gerekir.

"O zaman herkese benim yaptığımı söyleriz," diye ısrar eder Maddox. "Hayır."

"Varius..."

"Onu sadece incitmedim, Maddox. Onu işkence ettim." Azrail'in bana vereceği her cezayı hak ediyorum.

"Evet, öyle yaptın ve bunun için ondan özür dilemelisin, ama ölürsen bunu yapamazsın."

Sinsi piç kurusu. İsteddiği şeyi elde etmek için nereye vurması gerektiğini her zaman bilir.

"Alo?"

Enoch telefona cevap verince kolumu çekip, "Neredesin?" diye soruyorum.

"Jacksonville yakınlarında."

"Kuzeye git."

"Adresin var mı?"

Dudaklarım sıkılaşıır. "Henüz yok."

Maddox, Leno ve Krypto'yu almak için koridora doğru yola çıkar ve ben dikkatimi Enoch'tan başka yöne çeviririm. "Annem Micha'nın ellerini iyileştirsin," derim en küçük kardeşime. "Sonra Leno'ya evin toprağından bir ton almasını söyle. Biz yokken onunla sürekli bağlantıda olmasını istiyorum."

Maddox başını sallar, Enoch ise "Neler oluyor?" diye sorar. "Micha hain değil," derim sertçe.

"Ne..."

"Talon."

"Siktir. Lanet olsun..."

"Ezriel'i ara ve olabildiğince çabuk kuzeye git," diye araya giriyorum, telefonum başka bir arama ile titriyor ve kulağımdan çekip arayanı kontrol ediyorum. Kardeşimi kapatıp yeni aramayı kabul ediyorum.

"Ne buldun?" diye soruyorum Aleric'e.

"Merhaba sana da, güzelim."

"Saçmalamayı kes..."

"İshal olduğumda bunu yapmak oldukça zor. Hiç çorbayı – ile kesmeyi denedin mi?"

"Şu anda benimle dalga geçme, Aleric."

"Tabii ki, güzelim. Daha sonra bunun için bir randevu ayarlayacağım." Bir sonraki nefeste ciddi bir havaya büründü. "Khalid ile ilgili bir şey görmedim, ama Talon Jacksonville'de görüldü."

Arabamın sürücü kapısını açıyorum. "Nerede..."

"Morn Tower. Nehirden önceki müzede buluşalım."

Hat kesilir ve ben arabaya binerim. Tam kapıyı kapatmak üzereyken evin kapısı açılır. İki kardeşim ve Krypto'nun bana katılmasını beklerken, Enoch ve Ezriel'e gideceğimiz yeri mesajla bildiririm. Antonio'nun kendisine ait olmayan bir binada ne istediğini merak ederek uzaklara bakarken gözlerimi kısarım. *Ve neden Khalid'i güvenli tesislerinden birine değil de oraya götürsün ki?*

"Ondan bir şey öğrendin mi?" Maddox arka koltuğa binerken sorar. Leno ön koltuğa geçer ve oturmak için silahımı geri verir. Sonra Krypto bacaklarının arasına atlar.

"Evet," diyorum yavaşça, arabayı geri vitese alırken hala kafamda düşünmeye devam ediyorum. "Morn Tower."

"O nedir? Bir banka mı?" diye sorar Leno.

"Öyle bir banka bilmiyorum. Ama Khalid'i neden bir bankada tutsunlar ki?" diye sorar Maddox.

"Kasa için mi? Kolay bir gözaltı hücresi."

"Ama bu, son dakika işi olduğu anlamına gelir. Öyle hissettirmiyor."

Hayır, her adım planlanmıştı. Talon tarafından değilse, Antonio tarafından. Peki kardeşimizin orada olmasının önemi ne?

"Onu oradaki sunuculara sızmak için kullanmadıkları kesin." Leno gülümser. "O sunucunun ne olduğunu bile bilmiyor."

"Sunucu mu?" Maddox, Khalid'in sesini taklit ederek diyor. "Restoranda menüleri olan insanlar gibi mi?"

"Hepsi robot mu diyorsun?" Leno araya girer, sesi Maddox'unkinden daha kötü ama yine de oldukça isabetlidir. "O zaman birini hackleyip bedava tatlı alabilir miyim?"

"Çilekli olanı mı?" "Ve kremalı olanı mı?"

"Hayır, o krema değil..."

Arabayla yola çıkarken onları kolayca görmezden geliyorum. Yıllarca "o moda" girmiş olmak, bunu benim için ikinci bir doğa haline getirdi – görevim dışında hiçbir şeyin var olmadığı o moda. Ama engellemesi daha zor olan şey, tekerleklerin her dönüşünde, olmak istediğim yerden gittikçe uzaklaştığım korkusu. Gözlerim dikiz aynasına kayarken göğsüm sıkışıyor. Evin geceye karışıp, sonra yolun kenarındaki ağaçların arkasında kayboluşunu izliyorum. Geri dönüp ona gitmek istiyorum. Dizlerimin üzerine çöküp affını dilemek istiyorum. Ama yapamam.

Bebeğin kurtulamadığı haberini duyduğumda ya da beni asla affetmeyeceğini söylediğinde gözlerindeki bakışı gördüğümde yıkılma riskini göze alamam. Bu yüzden sürmeye devam ediyorum, nefes almam gittikçe zorlaşırken, çılgınca atan kalbimi görmezden gelmeye çalışıyorum.

Omzuma ani bir dokunuş beni gerginleştirir.

Maddox arkamdaki koltuğunda öne eğiliyor. "Bu arada dostum," diyor. "Gelecekte baba olacağın için tebrikler."

"Ne oluyor lan?" diye bağıırıyor Leno, ben sert bir nefes alırken. Gözlerim yanarken etrafım bulanıklaşmaya başlıyor. Gözlerimi kırıp gözyaşlarımı yutuyorum

ama bir tanesi yine de gözümünden süzölüp düşer. Yanağımda hissettiğim bu duygu bana çok yabancı gelir, ama onu silmek için elimi kaldırmam.

Bunu hissetmek istiyorum. Beni sertçe saran duyguları hissetmek istiyorum.

Onun başardığı için duyduğum lanet olası sevinç ve rahatlama, annesiyle ilişkimizi tamamen mahvetmediğim için duyduğum küçük umut. Khalid'i alıp eve döndükten sonra, aramızdaki bu kopukluğu düzeltebileceğimi.

"Evet," diyor Maddox neşeli bir sesle. "Annemin dediğine göre bir kızı olacak. On üç haftalık hamile."

Bu söz üzerine Rudy'yi neredeyse ezip geçiyordum. Yola çıkmadan hemen önce, bizim evin yolunun kenarında durmuş, onu almamı bekliyordu. "Kız" kelimesini duyunca direksiyonu kırdım ve şimdi ona doğru hızla ilerliyorum. Neyse ki, gölgesine çekilme akıllılığını gösterdi, çünkü ne kadar hızlı dönüp yola çıksam da, ona kesinlikle çarpacaktım.

"Rudy, 'Ne oluyor lan?' diyor," diyor Maddox bir saniye sonra, kardeşim arka koltukta belirip gölgesinden çıkarken.

Leno gülüyor. "Varius baba olacak," diye heyecanla bağırıyor. Rudy öne eğilip omzumu sıkıyor.

"Dur. Bekle." Leno hemen gülmeyi keser, sonra koltuğunda dönerek Maddox'a bakar. "Micha *hamileyken ona* işkence mi ettin?" Leno başını sallar. "Dostum, sen kesinlikle cehenneme gideceksin."

Parmaklarım direksiyonu sıkıca kavrar.

"Hayır, bu eşitlik, kardeşim," diyor Maddox. "Bu tamamen cennete layık bir şey." Bir an durur. "Oh, lanet olsun, evet. Talon geri döndüğünde sen dışarıda koruma kalkanlarını tamir ediyordun."

Rudy'ye Talon'un Micha'yı suçladığını, ancak kendisinin hain olduğu ortaya çıktığını anlatırken, ben yine onları dinlemekten vazgeçiyorum. Ve bu sefer, karımla ilgili tüm umutların kaybolmadığını, her şeyi mahvetmediğimi bilerek, onu ve çocuğumuzu da düşünmekten vazgeçiyorum.

Nabzım düzelince, "bölgeye" giriyorum.

YİRMİ DÖRT

O

Aleric'in bizimle buluşmak istediği müzenin arkasına park ediyorum. Burası kuleden yeterince uzak, kurtlar kokumuzu alamayacaklar. Bu öncelikle bir kurtarma operasyonu, sonra bir saldırı olduğu için, Antonio'yu öldürebileceğimizden emin olmadıkça Blood Fangs ile çalıştığımızı belli etmek istemiyoruz.

Arabadan indiğimizde, Aleric ve altı askeri – iki erkek, dört kadın – gölgelerin içinden süzülerek çıkar. Normalde koyu kahverengi olan gözleri şimdi kan kırmızısıdır ve gecenin karanlığında güçlü bir şekilde parlar. Kaşında, burnunda ve kulaklarında bulunan gümüş ve siyah piercingler de öyle.

"Şuna bak," diyor Aleric, önümde durup neredeyse parmak uçlarında zıplarken. Telefonunu kaldırıyor. Ekranında Antonio ile yaptığı bir mesajlaşma var.

Aleric: *Görünüşe göre kötü adamlık dönemine giriyorsun.*

Aleric: *Kostüm almanı önerebilir miyim? Spandeks giydiğinde çok seksi olacağını düşünüyorum.*

Aleric: *Ama pelerin yok. Pelerin yok!*

"Vaktim yok..." diye başlıyorum.

"En alttan oku. En son mesaj o," diyor, sanki bu konuşmadan bıkmış olan kendisiymiş gibi.

En son mesaja göz atıyorum.

"Beni bağlamana ve sana baba demene izin verirsem," Maddox omzumun üzerinden okur, "kışındaki sopayı çıkarabilir miyim? Hatta beni kırbaçlamak için kullanmana bile izin veririm. O güzelim küçük sikini öper, yalar ve ısırırım."

Aleric telefonunu ona doğru çevirir. "LOL. Yanlışlıkla yukarı kaydırılmış olmalıyım." Tabii ki öyle yapmıştır. Aksi takdirde, bize okumanızı istemezdi.

Sohbeti aşağı kaydırır, sonra tekrar bana doğru çevirir.

"Vay canına!" Maddox der. "Leno, şuna bak."

Krypto başını yana eğip kuyruğunu sallarken, Aleric telefonu ona doğru tutar.

"Vay anasını!" Leno köpeğini ensesinden yakalar ve ekrandan uzaklaştırır. "Sen bir pisliksin," der ve Maddox'un omzuna vurur. Krypto havlar.

"Hayır, pislik *olan bu*," en küçük kardeşim kollarını beline dolayarak gülerek söyler.

Aleric'in bize gösterdiği görüntü, dizlerinin üzerinde, kıcı havada duran bir kadının görüntüsüydü. Kadının deliği kanayacak kadar gerilmişti.

"Siome'ye benziyor, Antonio'nun ölen karısı," diyor Vlad, şüphesiz benim patronunu kasıklarından vurmaktan bir adım uzakta olduğumu fark ederek. "Bunu dün gece gönderdi ve Antonio misilleme yapmadı."

Ekranın sağ alt köşesine bakıyorum. İki tik işareti, onun gördüğünü gösteriyor.

"Demek senin için büyük bir şey planlıyor. Bana ayıracak zamanı yok," diyor Aleric

telefonu cebine koyarken diyor. "Bu gece içeri girersen, geri çıkamayabilirsin."

"Bizim için mi endişeleniyorsun?" diye soruyorum kuru bir şekilde.

"Anlaşmayı onurlandırmak için sadece birinizin

hayatta kalması gerekiyor." Bir an ona bakarım, sonra

Rudy'ye dönerim.

O başını sallar. "En güçlü olan benim..."

"İşte bu yüzden senin kurtarıcı olmana ihtiyacımız var," diye işaret diliyle ona söylerim. "Her şey boka sararsa, bizi kurtarabilirsin."

Mutlu görünmüyor, ama başını sallıyor.

"Antonio'nun bu civardaki diğer üslerinde kayıp asker yok," diyor Vlad, ben onlara dönünce, yani binayı

"Ve kalp atışlarını gizlemek için yanında bir cadı yoksa, içeride sadece dört insan tespit ettik."

Dört mü? Bu bir tuzak için çok az. Hepimizin kardeşimizi geri almaya geleceğimizi beklerdi. Talon'un tarafında kimlerin olduğunu ve kimlerin olmadığını bilmediğimiz için kendi askerlerimizi çağırmayacağımızı biliyor olsa da, dört kişi ona bire bir şans bile vermez, özellikle de o kalp atışlarından ikisi Khalid ve kız arkadaşıysa.

"Talon'un uzmanlık alanı teknolojidir," diyor Maddox. "Gizlenmeyi beceremez." Günümüzde buna ihtiyacı yok. Çoğu süper güç teknolojiden yararlanıyor. Telefon kullanabiliyorsan neden kehanet yapasın? Kameraları hackleyebiliyorsan neden kalın duvarlı bir binanın içindeki kalp atışlarına odaklanasın?

"O zaman büyük olasılıkla iki kurt adam, bir cadı, ki onun Khalid olduğunu varsayıyorum, ve bir Earther var."

Kalp atışlarımız hepimiz farklıdır, kurtadamlar en yavaş olanlardır, dinlenme hızları dakikada otuz ila kırk atıştır. Ortalama bir Dünya insanının kalp atış hızı altmış ila seksen arasındadır, ancak sporcuların kalp atış hızı kırktan daha düşük olabilir. Cadıların kalp atış hızları insanlardan biraz daha düşüktür, ancak çok fazla değil.

"Bir kurt adam birinci katta ve bu herif çok hızlı. Sanki bir şeyden kafası güzelmiş gibi etrafta koşuşturuyor."

Kahretsin. Bu bir tuzak değil, lanet olası bir deney. Antonio, süper kurtadamlarından birini bizi beklemesi için göndermiş ve onun neler yapabileceğini görmek istiyor.

"Diğer herkes sekizinci kattaki ofiste." Bir süre durdu. "Khalid'in kontrolü kayboldu. Kalp atışları çok düzensiz."

"Siktir," diye küfür eder Leno, ben arabanın kapısını açarken. Rudy artık geride kaldığına göre, Antonio'yu köşeye sıkıştırırsak vampirlerin ne zaman devreye gireceklerini bilmeleri için onlara işaret vermemize gerek yok. Leno onunla açık hatta kalacak.

"Biz yan binada olacağız," diyor Aleric. "Antie, Maddox'un binada olduğunu öğrenirse, büyük olasılıkla kaçacaktır, ama kaçmazsa beni ara, canım."

"Enoch ve Ez ne olacak?" diye soruyor Maddox arkamdan arabaya binerken. Vlad bize brifing verirken telefonum çaldı.

"Beş dakika uzaklıktalar. Onlarla orada buluşacağız."

Rudy kapımın yanında durur. "Bana ihtiyacın olur olmaz ara beni. Cesetlerinizi temizlemek zorunda bırakma beni," der işaret diliyle.

"Kötü durum, dostum," Maddox arkadan seslenir, duyabilmemiz için yüksek sesle konuşur. "Yardımcı olabilirsin diye ararım," işaret diliyle söylerim.

O itiraz etmeye başlar, ama ben arabayı geri vitese alıp onu vampirlerle birlikte bırakırım. Onun da bizimle birlikte ölmesi için gelmesinin bir anlamı yok. Antonio, hepimizi alt etmek için bir kurt seçti. Ya o kurt gerçekten hepimizi öldürebilecek güçte, ya da bizim bu geceyi atlatmamızı istiyor. Eğer başaramazsak, Rudy'nin Micha ve kızımı koruyacağına güveniyorum.

Tabii savaştan sağ çıkıp doğum yapabilirse.

Bu endişeleri bir kenara bırakıp, tamamen şu ana odaklanıyorum. Dikkatimizin dağılması ölümümüzü getirir.

"Khalid ve kızı öncelikli hedefler," diyorum köprüden geçerken. "Antonio ikinci sırada. Maddox, olabildiğince çabuk yukarı çık. Geri kalanımız sana zaman kazandıracak. Leno, eve göz kulak ol ve bu kavgadan çekilmen gerekirse çekil."

Krypto'nun kulaklarını kaşıyarak başını sallar. Kolları dirseklerine kadar kirle kaplıdır, bu da onu evdeki bitkilere bağlı tutar. Antonio, hepimiz dışarıdayken geri dönüp kadınlara saldırmaya karar verirse, Leno onları paramparça eder. Bitkiler tek başlarına acımasızdır, ama Leno tarafından kontrol edildiklerinde yüzde yüz ölümcüldürler.

"Ve sen, Krypto," diyor Leno sevimli bir sesle. "Bu kavgaya karışmayacaksın. Hayır, karışmayacaksın. Hayır. Dışarı çıkmanın güvenli olana kadar dışarıdaki güzel bir ağacın üzerinde oturacaksın. Evet, öyle yapacaksın. Evet, öyle yapacaksın. Kim iyi bir çocuk?"

Krypto havlar, sonra kardeşim çantasından bir kutu tavuk nugget çıkarırken mutlu bir şekilde nefes nefese kalır. "Sadece bir tane," der ve kutuyu açıp köpeğine uzatır. Krypto ona bakar, sonra kutunun tamamına bakar, köpek suratında düşünceleri açıkça okunur.

"Sadece bir tane, evlat," der Leno aynı tonda, Krypto'ya sadece sert seslere tepki vermeyi öğretmek istemediği için. Köpeğinin eğitimini sürekli pekiştiriyor, ona sürekli testler yapıyor, herhangi bir emir verildiğinde, herhangi bir emir, itaat edeceğinden emin olmak için. Leno, Krypto'yu daha tehlikeli durumlardan uzak tutmaya çalışsa da, hatalar olur ve geri dönmeyi reddetmesi, yerde kalmayı reddetmesi veya başka birinin ona sunduğu yiyeceği reddetmesi, kötü bir şeyin olmasına neden olabilir.

Kafasını kutuya eğen Krypto, bir tanesini yalıyor.

"Aferin oğlum!" Ancak Leno köpeğine sevgiyle bakarken, endişesi de azalmıyor. Bizi bekleyen kurt adam Antonio kadar hızlı hareket ederse, Leno veya ağacı onu kurtaramadan Krypto'ya ulaşabilir.

"İşte orada," diyor Maddox, koltukların arasına eğilip diğerlerinden hiçbir farkı olmayan bir gökdeleni işaret ederek. Beyaz taş. Cam zeminler. Hiçbir özelliği yok. Etrafında halkı engelleyecek bir inşaat alanı bile yok.

"Khalid'i neden buraya getirdi?" diye soruyorum, midemde bir rahatsızlık hissi büyüyor. Bir şeyi gözden kaçırıyoruz ve bu bizi öldürebilir.

Maddox arabayı koruyan bir kalkan oluştururken şaka yapıyor: "Belki bir şeyi telafi etmeye çalışıyordur?"

"Bu, binanın sahibi olması durumunda işe yarardı," diyor Leno. "Ben de öyle dedim dostum."

Arabayı park alanının diğer tarafına park ederken binaya bakıyorum. Kapı ile aramızdaki mesafe bir kurt adamın bir saniyede kolayca kat edebileceği bir mesafe olsa da, büyü yaparken bir saniye her şeyi değiştirebilir.

"Morn Industries hakkında bir şey biliyor muyuz?" diye soruyorum kapıyı açarken. "Hayır, ama buradan sağ çıkarsak, araştırırım," diyor Maddox.

Arabadan ineriz ve Maddox kalkanı genişletir. Avımızın kokusunu aramak için nefesimi alırım. İnsan kokularının karışımı içinde iki kurt kokusu alırım, bunlardan biri... bir şekilde farklıdır ve Talon'a aittir, Khalid'e veya kız arkadaşına ait değildir. Talon onları gölgeleriyle buraya getirmiş olmalı, yani Khalid'in kızı ölmek üzere olabilir. O düzlemde gizlenen canavarlar bize zarar veremez, ama biz de orada büyümüzü kullanamayız, bu yüzden onu korumak onun için zor olmuştur. Eğer kız bu gece ölürse, o da ölecektir. Onun kızına olan sevgisi çok derindir.

"Asla gerçek aşkı bilemeyeceksin." Khalid'in bildiği gibi değil.

Bu kıskançlığı bastırarak, Leno'ya bakıyorum. O, büyüsünü kullanarak bir ağacın dallarını yere eğiyor. Dallara eliyle iki kez vuruyor ve köpeği dallara tırmanıp oturuyor. Dallar onun etrafını sarıyor, ona bir tüneme yeri sağlarken, hala yürüyen ve araba süren insanlardan korunmasını sağlıyor. En son ihtiyacımız olan şey, onu kurtarmaya çalışan ve biz kanlar içinde ve yaralı halde çıktığımızda hala burada olan birileri.

Ağaçtan aldığı bir avuç yaprağı ezip, pazılarına sürüyor ve onu ağaca bağlayan yeşil bir iz bırakıyor. Hazır olduğunu belirtmek için başını sallıyor. Maddox da benzer bir şekilde başını sallıyor, binanın alt sekiz katını sessizlik büyüyle kaplamayı yeni bitirmiş.

Hep birlikte çift cam kapıya yöneliyoruz. İçeri girerken silahımı kaldırıyorum ve duyularımı açıyorum. İçeri girdiğimiz için kurtun kokusu çok daha güçlü, ama her yerde olduğu için şu anki konumunu belirlemek zor. Gözlerim sürekli hareket halindeyken, kokuyu tespit etmek için başımı sola ve sağa çeviriyorum. Büyük beyaz ve altın rengi mermer lobide dolaşarak düşmanımızın herhangi bir izini arıyorum. Silahın metali parmak uçlarımın her bir çıkıntısında hissediliyor, ellerimdeki en ufak bir ağırlık değişikliğinde sinirlerim karıncalanıyor.

Ama bizimle uzak duvar arasında uzanan dört sütunun etrafında hiçbir şey hareket etmiyor. Resepsiyon masasının önündeki kırmızı (L'nin üst kısmı) ve siyah (alt kısmı) taşlara işlenmiş Morn logosu, açılı bir L, hiçbir şeyin önünden geçmiyor. Üzerimizde o kadar yüksekte duran ve sürekli gölgeyle kaplı tavandan hiçbir şey düşmüyor.

Derin ve yavaş nefes alıp, burnuma gelen kokuları inceliyorum. Kurt sağa doğru gitti ve o yöne baktığımda, merdivenleri gösteren bir tabela görüyorum. Ona doğru işaret ediyorum ve birlikte hareket ediyoruz. Leno'nun kalp atışları hızlanmaya başlıyor ve kapıyı gördüğümüzde Maddox'un ki de aynı şekilde hızlanıyor. Kapı tamamen sağlam. İçeride ne olduğunu görmek için bakabileceğimiz bir pencere yok.

Boynumdaki ve kollarımdaki tüyler diken diken olurken, kapı koluna uzanırım. Parmaklarım kolu sıyrır sıyırmaz, bir üst kattan yüksek bir gürültü duyulur, ardından tüyler ürpertici bir uluma gelir. Yakın değil, ama yakında olacak.

Kapıyı açtım. "Çekilin!"

Maddox içeriye dalar, Leno onu takip eder, ben de arkadan gelirim. Canavarın bulunduğu katı geçebilirsek, merdivenlerde onunla savaşabiliriz. Geçemezsek, geri çekilip Maddox'un tırmanabileceği başka bir merdiven bulmamız gerekecek.

"Siktir!" Maddox, merdiven sahanlığına ulaştığında dönerek kollarını kapıya doğru uzatır. Kapı menteşelerinden fırlayıp çıkarken, etrafında mavi bir kalkan oluşur. Kapı kalkanına çarparak onu duvara fırlatır. Leno, devasa gri bir kurt adam merdiven sahanlığına hücum ederken, benim hemen üstümdeki basamakta aniden durur. Maddox'un çığlığı, kurt omzunu kapıya çarparak onu daha da içine doğru ezdiğinde kesilir. Kalkanı sallanır. Kurt hırlar ve ben Leno'nun arkasından ateş etmek için nişan alırım.

Bana yer açmak için yana doğru atlayan Leno, bir elini öne doğru uzatır ve çantasındaki sarmaşıklar fırlar. Bir an önce kurt, yarım basamak yukarıdaki sahanlıkta dururken, bir sonraki anda Leno ortadan kaybolur ve

kurt üzerime atlar, pençeleri silahımı kavrayarak ezmeye başlar. Eli parçalanınca acı içinde ulur, ama saldırısını durdurmaz ve tüfeği benden almayı başarır. Parmağım tetiğe takılınca geriye doğru kırılır. Geri çekilmeye çalışmak yerine kendimi bir kaya gibi yere bırakırım ve pençeleri az önce bulunduğum yeri havada savururken kafamı kurtarmayı başarırım.

Leno'nun sarmaşıkları üzerime fırlayarak tüylü kolu sarmış. Kurt, kolunu kurtarmaya çalışırken hırlıyor, ama Leno'nun büyüü bitkiye akarak onu zincirden daha güçlü hale getiriyor. Kardeşimin en zayıf halka olduğuna karar veren kurt üzerime atılıyor, ama ben kınından gümüş bir bıçak çıkarıp karnına saplıyorum.

Kılıcım, momentumuyla karnından penisine kadar bir çizgi açarken, kurt uluyor. Kan yüzüme yağmur gibi yağıyor ve burnumu yakıcı bir koku doldururken nefesimi tutuyorum. Bu iğrenç, hastalık kokusu ve Death Hunt tarafından terk edildikten sonra bulduğumuz bir vampirin anısı aklımı kurcalıyor. Derisi kaynıyordu ve vücudundan kayıyordu, yanaklarının içi boğazına kayıyordu, gözleri dudaklarından eriyordu. Kurtlar onu sıvılarıyla zehirlemişlerdi ve bir an için bunun bana da bulaştığından korktum.

Ama öleceksem, bu pisliği de yanımda götüreceğim.

Bıçağı bırakıp gümüşün içinde yanmasına izin vererek, o üzerimden atlarken arka bacaklarından birine kollarımı doladım ve tüm gücümle ve hızımla öne doğru atıldım. Kardeşimin sarmaşıkları onu tutarken ben onu geriye doğru ittim ve bir an için, iki ayrı yöne çekilirken bir anlık bir direnç hissettim.

Sonra bir *çıt* sesi duyulur!

Kan kokusu burnuma doluyor, dilimi bakır tadı ile gıdıklıyor. Kurt, vücudu bacağına doğru geriye doğru savrulurken acı içinde uluyor, bacağı merdivenin kenarına çarparak *kırılıyor*. Leno'nun dallarıyla tuttuğu kol kopmuş, omuzu yırtık tendonlar ve bağlarla dolu, arterleri uzun, nabız gibi atan fişkirmalarla duvarlara sıcıyor.

Üstümdeki sahanlığa bakarak Maddox'un ayağa kalkıp kalkmadığını kontrol ediyorum. Ama çocuk gitmiş, umarım Khalid'i almak için merdivenleri koşarak çıkmıştır. Bakışlarımı kurda çeviriyorum, tam da ayağını göğsüme çarptığı anda. Havada geriye doğru savrulurken kaburgalarımın bir acı geçiyor. Kendimi tutmak için dönmeye çalışıyorum, ama yüzüm Leno'ya çarpıyor ve ikimiz de merdivenlerden aşağı yuvarlanıyoruz.

Yarı katta indiğimizde yanımda inliyor ve nefesim kesiliyor. Ayağa kalkmaya çalışıyorum ama kafam uzuvlarımı kontrol etmeyi reddediyor ve bir dizimin üzerine çöküyorum. Kafamdaki bir kesikten kan gözlerime damlıyor ve bir elimi kaldırıp onu silmeye çalışıyorum. Diğer elimle kınından başka bir gümüş bıçak çıkarıyorum. Kurt'a odaklanmak için yukarı bakıyorum. Ama bir an önce oradaydı, bir an sonra ise tam önümde, ağzını açmış kafatasımı ısırarak için. Kahretsin! İçinde hala bıçak varken bile çok hızlı hareket ediyor.

Yere düşüp yerçekiminin yardımıyla kurtulmaya çalışıyorum ama çok yavaşım. Leno tam zamanında kalkanı kaldırmayıp, dişleri kafamı parçalamış olacaktı. Bir saniye sonra kafamı tamamen koparacaklardı.

Kurt, delemeyemediği kalkanın karşısında hırıldarken, ben de bacaklarımı döndürerek dizlerimin yerine ayaklarımın üzerinde duruyorum. Kaslarım gergin, atlamaya hazır, iki sarmaşık kolu kurdun başını ve omzunu sarıyor. Soluk mavi kalkan düşüyor. Sarmaşıklar başını bir tarafa, omzunu diğer tarafa çekiyor ve ben de bıçağımla karotis arterini kesiyorum.

Kan, duvara güzel bir fıskiye gibi sıçrar, ama sarmaşıklar, kurtun başı omuzlarından tamamen kopana kadar çekmeye devam eder, sonra duvara çarpar.

Kıçımın üstüne düşerek, ağır ağır nefes alıyorum. Leno, küçük sahanlığın diğer tarafındaki duvara yaslanmış oturuyor. Bir gözü şişmiş ve kapalı, nabızı deli gibi atıyor, bana bakıyor.

"Vay anasını," diye hırıltıyla söylüyor. "Ve bu merdivenin içindeydi, yani gerçekten hareket edemiyordu."

"Ve içinde gümüş vardı," diye ekliyorum. "Siktir."

Nefes alıp, o iğrenç kokuyu bir saniye ciğerlerimde tutuyorum, ama artık hiç şüphe yok. Bu, hastalık şeklinde gelen ölüm kokusu. Lanet kurt zaten ölümün eşliğindeydi. *Kahretsin.*

"Khalid'e ulaştım," diye bağıyor Maddox merdivenlerden aşağıya. "Siz ikiniz hala hayatta mısınız?"

Leno cevap vermek üzereyken, altımızdaki merdiven kapısı menteşelerinden sökülür. Merdiven sahanlığında dönerek, içgüdüsel olarak bıçağımla yeni tehdide karşı kaldırıyorum.

"Lanet olsun, ikiniz de berbat görünüyorsunuz," diyor Enoch içeri girerken. "Kokunuz da öyle," diye ekliyor Ezriel.

"Çok uzun sürdü lan!" diye bağırır Leno. "Her zamanki gibi biraz geç kaldın, işe yaramaz herif."

Enoch omuz silkiyor. "Sikim için durmak zorunda kaldım."

Onlar tartışırken, ben bir şifa iksiri içiyorum ve onun sıcaklığının içimi dolaştığını, yaraları dikip çürük kaburgaları iyileştirdiğini hissediyorum. Tetik parmağımdan başka bir yerim kırılmamış olması bir mucize. Üç kardeşim de merdivene çıkıyor ve dikkatleri, odanın çoğunu kaplayan ölü kurda yöneliyor.

"Onun DNA'sını kopyalayabilir misin?" diye Maddox'a sorarım. O canavarı cephaneliğinde bulundurmak harika olurdu, ama o başını sallamadan önce cevabı biliyorum. Antonio, onu kullanabilseydik, deneyi bizim ellerimize bırakmazdı.

"Hayır, kardeşim," diyor Maddox. "Hastalıklarla dolu. Eğer onu değiştirmeye çalışırsam, beni öldürebilir."

"Yani yarı ölü halde onunla savaştık mı diyorsun?" diye bağırır Leno.

"Onu birkaç dakika içinde öldürdün; savaşmak o kadar da zor olamazdı," diyor Maddox.

"Şanslıydık. Bir anda benim sarmaşıklarına takıldı. O pisliğin hareket ettiğini hissedemedim. Açık alanda onunla savaşmak zorunda kalmak istemem."

"Khalid nerede?" diye Maddox'a soruyorum.

"Yukarıda kız arkadaşıyla. Antonio ile savaşmaya çalıştı ama korkak pencereden atladı." Gülümser. "Antonio, Khalid değil, ama bunun kafa karıştırıcı olabileceğini anlıyorum."

"Khalid ondan DNA örneği aldı mı?"

Başını sallar.

"Rudy'yi ara ve temizlik yapması için onu çağır. Aleric'i aramam lazım."

"Gerçek bir mazoşist, ha?" Leno ayağa kalkarken alaycı bir şekilde sorar.

"Krypto'yu almaya gidiyorum."

İkizler, onun geçebilmesi için kenara çekilir, sonra onu takip ederler.

"Gerçekten Talon muydu?" Enoch acı içinde sorar.

"Evet..."

Onlar ayrılırken, telefonumu çıkarıp Blood Fangs'ın patronunu arıyorum. İlk çalıntıda cevap verdi.

"Burada bir ceset var," diyorum. "Süper kurtadamlardan biri..."

Telefonu yüzüme kapattı, ama bir dakika sonra, Vlad hariç diğer askerleriyle birlikte merdivenlerdeydi. "Oh, ne güzel," dedi ve kurtun bacaklarının yanına çömeldi. "Bu çok güzel bir örnek."

"Onu öldüren bir hastalığı vardı," diyorum. "Cara Jervis bunu kopyalayabilirse, geri kalanlarına karşı kullanabiliriz."

"Mmm," diyor. "Evet... Muhtemelen onu becereceğim."

Tanrım. Nasıl olur da aynı DNA'ya sahibiz?

Bana bir gülümseme atar ve sonra o ve askerleri giderler. Maddox ile koridorda yalnız kalırım, ona dönerim. "Nasılsın?"

Omzunu döndürür ve boynunu çitlatır. "Biraz ağrıyor ama hayatta kalacağım."

"Peki Khalid?"

"İyi. İyileştirme iksiri ile tedavi edilemeyecek bir yarası yok."

Başımı salladım, göğsümde bir rahatlama hissettim. Ama durup bunun tadını çıkaramadım, bir an durup nefes alamadım. Bunun yerine, tüm capolarıma bir e-posta göndermek zorundaydım. Parmaklarım telefonumda yazarken, onlara Talon'un ihanetinden ve onu bulan ve rapor eden herkese ödül verileceğinden bahsettim. Onu yakalayanlara iki katı ödül verilecek, ama onu canlı yakalamak istiyorum ki kendim işkence edebileyim.

Telefonumu cebime koyup merdivenlerden aşağı iniyorum, Maddox da peşimden geliyor. Asansörlerin önündeki cam kapıdan, dışarıdaki otoparka çıkan kardeşlerimizi görüyoruz. Enoch elini kaldırıp sihirle kapıyı açıyor, böylece lobiden geri dönmemize gerek kalmıyor. Onlara katıldığımızda sıcak gece havası tenime baskı yapıyor.

"Talon'un bunu neden yaptığını anlamıyorum," diyor Leno üzgün bir şekilde, kollarını göğsünde kavuşturmuş. Krypto ağaçları kokluyor. "Hepimize böyle sırtını dönmek için mi?"

"Belki de sadece Khalid'den nefret ediyordur?" diyor Ezriel. "Kaçırdığı kişi oydu." Ağır bir sessizlik oluyor, ortalıkta bir baskı hissediliyor. Khalid ölüm meleği ve onların kardeşi olmasına rağmen, hepsini kolayca öldürebileceği için tam olarak sevilmiyor ve güvenilmiyor.

Sessizlik uzadıkça çenem kilitleniyor, Talon'un neden böyle bir şey yapmış olabileceğine dair *anlayış* havayı kaplıyor. Khalid hayatını bu lanet olası aileye adadı, onların yapamayacakları tüm pis işleri üstlendi, ve onlar onun hakkında gerçekten böyle mi düşünüyorlar?

Maddox bana bakıyor ve gözlerinde bir ifade var. "*Biz buradayız*" diyor. Onun için hayatımızı riske attık.

Bu yüzden yükselen öfkemi ve paranoyamı bastırıyorum. Zihinlerinin karanlık derinliklerinde ölüm meleğinden ne kadar korkuyor olsalar da, bu gece buraya gelmekten hiçbiri tereddüt etmedi.

"Belki de Talon'un ortadan kaldırmak istediği kişi Khalid değildi," diyor Enoch yavaşça. Bana özür diler gibi bakıyor. "Sen onun en iyi arkadaşını öldürdün."

"Khalid onu öldürdü," diyor Maddox.

"Emri o verdi."

"Çünkü o adam delinin tekiydi ve..."

"Talon'un neden hain olduğu önemli değil," diye araya girdim. "Micha'yı kurban olarak kullandı ve annemi neredeyse öldürttü. Sebepleri onu kurtarmaz."

Üzerimize kasvetli bir sessizlik çöküyor, kardeşlerimin kederiyle, benim öfkemle dolu. Her ne kadar tüm bunları Talon'a yöneltmek istesem de, yapamıyorum. Micha'ya öyle zarar vermeyi karar veren bendim.

Aleric'i arayabilirdim.

Zita'yı sorgulayabilirdim.

Bunun yerine, ellerine defalarca vida çaktım ve parmaklarını parça parça kestim. Çığlıkları kafamın içinde yankılanıyor ve yaptıklarımı düzeltmek için yapabileceğim hiçbir şeyin olmadığını düşünüyorum.

Ama tanrılar adına, hayatımın geri kalanını bunu denemeye harcayacağım. Eve döner dönmez.

YİRMİ BEŞ

KIZ

Odamda oturmuş, ellerime bakıyorum, üzerinde tek bir iz bile göremiyorum. Sau, karanlık büyü kullanarak kopmuş parmaklarımı yeniden oluşturdu. Uyluklarımın bir bölümünü uyuşturdu, sonra fazla yağdan küçük bir parça kesti – diğer bacağımda da aynı kesiyi yaptı. Buzdolabındaki eti kullanabilirdi, ama domuz, inek veya timsahın bir parçası olma fikri hoşuma gitmedi. Ve Varius'un bana yaptıklarından sonra... iki kesik daha hiçbir şeydi.

Ama ellerim ne kadar düzgün görünse de, onları ne kadar iyi onarsa onarsın, şimdi tamamen iyileştiğini söylese de, bir *terslik* var. Çünkü son bir saattir parmaklarıma alev çağırmaya çalışıyorum ama ısı yok, ateş yok. Işık parlaması yok.

İçimde, göğsümde sıkıca sarılmış olarak büyüün yandığını hissedebiliyorum, ama ne kadar istesem de, ne kadar yalvarsam da, *gelmiyor*.

Bu yüzden hiperventilasyona girmeye başladım.

Çocuğumuzu kaybettiğimi sandığımda olduğu kadar kötü bir panik başlıyor.

"Hadi," diye mırıldanıyorum, parmaklarımın yanmasını istiyorum. "Hadi... *hadi!*" Ama hiçbir şey olmuyor.

Gerçeklik üzerime baskı yapmaya başladığında göğsüm çöküyor. "Hayır," diye homurdanıyorum, inkarım sert ve acımasız. "*Hayır.*"

Gözlerim yaşlarla doluyor, ama bunlar, tekrar oturduğum lanet sandalyeye bağlandığımda ağladığım gözyaşları değil. Giysilerim hala kırmızı lekelerle kaplı, ama ellerim bağlı değil. Bunlar üzüntü gözyaşları değil. Varius ve benim kaybettiklerimize duyduğum panik, korku veya kederden kaynaklanan gözyaşları da değil.

Bunlar öfkeli gözyaşları. Haklı bir öfkenin gözyaşları. *Lanet olası sinirlenmenin* tüm lanet olası eşanlımlılarının gözyaşları.

Varius beni bu lanet sandalyede işkence etmekle kalmadı. Çocuğumuzun öldüğünü söylerken, çok uzun süre çılgınlıklarımı görmezden geldi. Yardım istemek için. Bana inanması için.

O lanet olasıca *benden büyümü aldı*.

"Hayır! Lanet olsun, hadi!" diye bağıyorum, kendimi açarken, ateşi serbest bırakırken.

Ve ateş
serbest
kalıyor.
Çılgınca.

KontROLSÜZ bir şekilde.

Alevler aç ve açgözlü bir şekilde yüzüme doğru fırlıyor. Sandalye düşmeye başladığında hazırlıksız yakalanmış olarak sandalyeye geri yaslanıyorum, kalbim güm güm atıyor. Ama dikkatimi alevlere veriyorum, onları kontrol etmeye çalışıyorum ki bu lanet evi ateşe vermeyelim.

Alevler büyüyor.

Isınıyorlar.

Paniklemeye başlıyorum, ellerimi tanıdık hareketlerle döndürüyorum, alevleri istediğim şekle getirmeye çalışıyorum. Ama dinlemiyorlar. Ve yer arkamda hızla yaklaşıyor. Ve bir kez dokunduğumda, kollarımı kaldırdığım pozisyonundan indirip başka bir nesneye yaklaştığımda, alevlerin serbest kalacağını biliyorum.

O zaman kimse onları durduramayacak ve öfkelenecekler.

Bu yüzden, çılgılık atarak ellerimi yumruk yapıyorum, bana çok kolay gelen sihri söndürüyorum. Bu benim bir parçam, başka bir lanet uzvum, ama artık kontrol edemediğim bir parçam.

Sandalye yere çarpar.

Sırtım çarpmanın etkisiyle titrer ve öfkeyle döktüğüm gözyaşları daha da hızlı akmaya başlar.

"Hayır," diye homurdanırım. "Bunu *yapabilirim* lan."

Bu yüzden kendimi tekrar açarım. Alevlerime değil, sihre. Öğrendiğim ilk büyülerden birine. Herhangi bir cadı çocuğunun beş dakikalık bir dersle yapabileceği basit bir büyü. Ama istediğim küçük kırmızı enerji parıltıları yerine, büyü ellerimde patlar.

Isı avuç içlerimi ve parmaklarımı yakarken çılgılık atarım. Onu söndürmeye çalışıyorum, ama alevlerim gibi, beni dinlemiyor. Korkmuş bir şekilde ellerimi kendimden uzağa uzatıyorum ve büyü ellerimden fırlayıp yatak çerçevesine çarpıyor. Şey ikiye ayrılmadan hemen önce büyük bir inilti duyuluyor; eğer bana çarpmış olsaydı, hayatta kalamazdım. Yatağın iki yarısı yere düşerken, sandalyeden yuvarlanıp çılgılık atıyorum.

Ellerimdeki acıyı görmezden gelerek, sadece öfkemi dışa vurmak için, sandalyeyi kaldırıp odanın diğer ucuna fırlatıyorum. Sandalyenin çarpmasının etkisi, kalbime vuran darbelerle aynı.

O benim sihrimi benden aldı. Beni bir
ucubeye çevirdi.
Onun gibi.

Gözlerimden yaşlar akıyor, hem üzüntü hem de öfke dolu gözyaşları, çünkü onun bir ucube olduğunu düşünmüyorum. Sihir kullanamıyor diye onun daha aşağı olduğunu düşünmüyorum. O sözler acıdan, onun bana verdiği acıyı ona da vermek istemekten çıktı.

Onu çok sevmiştim.
Ve o bizi *ayırdı*.

Bir kükremeyle, odanın diğer ucuna, Dayne ile birlikte çekilmiş bir fotoğrafıma atladım. Duvarda asılıydı, onu kanca yerinden kopardım ve Maddox'un iki kolunun hala durduğu radyatöre fırlattım. Parçalanan camın sesi içimdeki kırık parçayı memnun etti, ama bu haz uzun sürmedi ve atmak için başka bir şey aldım. O rahatlamayı yaşamak için. Öfkemin en azından *bir* kısmını serbest bırakmak için.

Lamba ve başka bir fotoğrafın bulunduğu komodinin havaya uçar. Sonra şifonyerimdeki tüm çekmeceleri boşaltırım.

İçindeki her şeyi yere döküyorum.

Elbiselerimi askılarından koparıyorum.

Onları ellerimle parçalayıp, hissettiklerimi yansıtan kaotik bir karmaşa içinde kalana kadar birbirini ardına parçalıyorum.

"Siktir!" diye bağıriyorum ve her şeyi yok etmeye devam ediyorum. Sevdiğim adam tarafından yok edildiğim gibi yok ediyorum. *Bana* benzetiyorum.

Duvarlarıma delikler açarım.

Tavan vantilatörüne, tüm parçaları kırılana kadar bir şeyler fırlatıyorum.

Ortasındaki lambayı kırıyorum.

Yatağımdan battaniyeyi ve yastıkları bile atıyorum, düzenin, huzurun hiçbir izini istemiyorum.

Göğsüm inip kalkarken, öfkem hala tatmin olmamışken, kırık cam parçalarıyla yatağıma büyük, derin yarıklar açıyorum. Sonra o delikleri kıymıklarla dolduruyorum.

Nefret ve acı ile. Ve
sevgi ile.

O kadar çok aşk ki, acıtıyor.

Bunu bana o yaptı.

Bunu bana o yaptı.

Sonra tek kelime etmeden gitti. Özür dilemedi. Mesaj atmadı.

Bunu yaptı ve hiç umursamadı.

Ama ben hala umursuyorum. Hala onun kapımdan girip beni kollarına almasını ve özür dilemesini, bir daha beni incitmeyeceğini, kendi içindeki canavardan bile beni koruyacağını söylemesini istiyorum.

Ve bunu istediğim için
kendimden nefret ediyorum. Şu
anda buna *ihtiyacım olduğu* için.

Halı kaplı zemine dizlerimin üzerine çöküp, ruhumu haykırıyorum.

YİRMİ ALTI

O

Geliyor. Sonunda. Çok geç
olduğunda.

Öfkem yeniden düşünebilecek kadar soğuduğunda. Onu nefret
ettiğime kendimi ikna ettiğimde.

Ona ihtiyacım olmadığını.

O lanet olası cehennemde çürüyebilir.

O odama girdiğinde ona dönmüyorum bile. Yaptığım dağınıklığın ortasında
oturuyorum, bacaklarım kıvrılmış, ellerim kucağымda, gözlerim ellerimde.
Sihirimi geri kazanmak için onu feda edebilir miyim?

"Micha!" Kapıyı kapatmasaydı, sesindeki endişe içimdeki küçük bir parçayı
onarabilirdi. *Bana karşı* tamamen duygusal bir tepki verseydik, ama hayır, o her
zaman lanet olası oyunu oynamak zorunda. Kardeşlerinin, durumu düzeltmek
istediğini bilmelerine izin veremez. Onların, ona bağırdığımı duymalarına izin
veremez. Kız arkadaşı aleyhindeki kanıtlara rağmen onun için savaşan biri olarak
zayıf görünemez.

Gözlerim yaşlarla doldu.

Onun için savaşırdım.

Dünyada en çok sevdiğim kişi olan Dayne –*siktir git*, Varius– kaybolmuş
olsaydı ve bulduğum tüm kanıtlar onu Varius'un kaçırdığını gösteriyor olsaydı,
yine de onu işkence ederek yerini öğrenmeye çalışmazdım.

Ona güvenirdim.

Ona *inanırdım*.

Bize inanırdım.

O benim önümde diz çöküp ellerini bana uzattığında, ellerini çekiyorum. Ne
halt ettiğini sanıyor bu? Bana *dokunamaz*.

Çetesindeki tüm kadınlar, kocalarının onlara ne yaptığına bakılmaksızın, "iyi
ve düzgün" küçük damızlıklar olarak yetiştirilmiş olabilirler.

Ama ben lanet olası bir Shadow
değilim. Ben lanet olası bir
Black'im.

Alaycı bir şekilde başımı kaldırıp, "Benden uzak dur lan" diyorum.

Ayağa kalkar, sonra benden uzaklaşır ve ben şok, acı ve *öfkeyle* ona bakarım. Şimdi, mantıklı bir ses bana onun tam olarak istediğim şeyi yaptığını söylüyor. Ama hissettiğim o soğuk öfke, o mantıklı öfke, lanet olası bir volkanın içine düşmüş gibi.

Sağımdaki en yakın nesneyi, bana işkence ettiği sandalyenin kırık parçasını kapıp, onun kafasının arkasına fırlatıyorum.

Son anda yana doğru eğildi ve nesne yüzünün önünden uçup gitti. Burnuna bile değmedi. Lanet olası *piç*.

Hırlayarak başka bir nesne kapıp ona fırlatıyorum. Bu sefer eğiliyor. Onun ayaklarına fırlatıyorum. O da zıplıyor. Öfkem o kadar artıyor ki, ona büyü yapıp hepimizi lanetlemeye hazırım, ama o sırada o banyoya girip lavabonun altındaki dolabı açıyor.

Onun çömelip dolabın içinden şifa değneğini almasını izlerken donakalırım. Beni korumak istemesine boğazım düğümlenir. Ama sonra acı tekrar boğazımı tıkar.

Siktir et onu.

"Onu kullanmayacağım," diyorum, onun istediği hiçbir şeyi yapmayı reddederek. "Yaralandın."

Yanmış etimi yumruklarımla sıkarken çılgın bir kahkaha atıyorum. Orada patlayan acı çok korkunç, ama göğsümdeki ıstıraptan çok daha katlanılabilir. "Yaralandım mı?" Tekrar gülüyorum. "Bu çok komik."

"Micha..." diyor.

"Bana işkence ettin!" diye bağıyorum, o bana doğru yürürken ayağa fırlıyorum. "Sana yapmadığımı söyledim, ama sen bana çok acı çektirdin, ben –" Boğazım sıkışıyor, sözlerim kesiliyor. Ama onları zorla dışarı çıkarıyorum. Benden ne aldığını tam olarak bilmesini sağlıyorum. "Artık büyümü kullanamıyorum," diyorum, ellerimi kaldırıp açarak, avuç içlerimin halini görmesini sağlıyorum. "Basit bir büyü yapmaya çalıştım – *Bir çocuğun* yapabileceği bir şey... Ve neredeyse kendimi öldürüyordu."

Bileğimi yakalayıp beni kendine doğru çeker. Gözlerinde karanlık vardır – omurgamdan aşağı titremeye neden olan ilkel, vahşi bir meydan okuma. Ona benden uzak durmasını ve bir daha bana dokunmamasını söylemeye başlıyorum ki, o homurdanarak, "Ölmen yasak," der.

Gözlerimi kırkıyorum ve beynim bunun ne anlama geldiğini anlamaya çalışmak için duruyor, ama ağzım umursamıyor. İçimdeki tüm acı ve öfkeyle beslenerek konuşmaya devam ediyor

. Ona emirlerini siktirip gitmesini söylemeye başladığımda, ağzı benim ağzıma çarpar.

Bir an için donup kalırım.

Sonra ona dizimle vurmaya çalışıyorum. Tam taşaklarına.

Çarpışma.

Dudaklarıma karşı homurdanır ve biraz sarkar, ama beni bırakmaz. Beni öpmeyi bırakmaz. Elleri yüzümü kavrar ve dili açık ağzımın içine girer. Bana özlediğim rahatlığı verir. Sonra elleri kıcıma gelir, beni kaldırır ve düzleşir, benim ellerim ise onun göğsündedir.

Onu itmek için.

Onu bana çekmek

için.

Yatağa doğru büyük adımlarla yürüdü ama sadece birkaç adım attıktan sonra dönüp banyoya geri döndü – öfkemle dokunmadığım tek yer orasıydı.

"Seninle sevişmeyeceğim," diyorum
dudaklarına. "Sen benim karımsın."

Kalbim bu sözlerle titrer, ama o, kimsenin görmediği, duymadığı, *bilmediği* karanlıkta, gölgelerde beni sahiplenmekten hiç çekinmez.

"Seninle evlenmeyeceğim."

"Siktir git," diye homurdanır ve ben sözlerimi tekrarlayamam bile, çünkü çok boşlar. Şu anda ondan çok nefret etsem de, bu onun beni satın aldığı gerçeğini değiştirmez.

Babamdan, kaçarsam kendi ailemin beni bulup öldüreceğini belirten imzalı bir sözleşme aldı.

Ben onun malıyım.

Ne zaman isterse alabileceği damızlık atı.

Ve şimdi hamile olduğum için, o sözleşme sonsuza kadar bağlayıcı; kısırlılığım ile ilgili geri çekilme maddesi resmi olarak kapanmış durumda.

"Bizi öldüreceksin," diye fısıldıyorum, o beni lavabonun üzerine yatırıp elbisenin eteğini tutarken. Dizlerimin üstüne kadar çekip duruyor. Dudaklarını benden ayırıp alnını alnıma bastırıyor.

"Öldürecek bir şey kaldı mı?" diye fısıldadı ve o sesinde o kadar çok acı, o kadar çok lanet olası umut vardı ki, hala kalan bir şey, beni ona bağlayan küçük bir bağ vardı ki, kaybettiğimiz şey için, ellerime çivi çakarak kırdığı şey için ağlamak istedim.

Çıglıklarımı, acımı rağmen devam edebildiğim için.

Kalpsiz ve acımasız.

"Bilmiyorum," diye fısıldıyorum. "Bilmiyorum."

Derin bir nefes verip geri adım atar, sonra beline sıkıştırdığı asayı bana uzatır.

"Kendini iyileştir, Micha. Sonra seni yatağa götüreceğim."

"Seninle yatmak istemiyorum," diye

mırıldanıyorum. "Yatmak mı, sevişmek mi?"

Sessiz kalırım. Onun kollarının beni sarmalamasını istediğimi itiraf etmek istemiyorum. Nasıl yapabileceğini hiç bilmesem de, kırdığı şeyi düzeltmesini

istediğimi. Belki de sadece denemesini ve başarısız olmasını istiyorum. O

sandalyede olduğum gibi, bir şeyi değiştirmek için çaresizce çabalarken, asla başaramadığını hissetmesini istiyorum.

Bileğimi tutup, asayı nazıkçe avucuma koyar. "Kendini iyileştir, Micha. Görmek istemiyorum..." Ben burnumu çekince durur.

"Siktir git," diyorum.

"Senin bir hain olduğunu sanıyordum. Bütün kanıtlar..." "Siktir git."

"Peki. Bana kızgın ol," diyor, sesi düzleşiyor. "Ama kendini iyileştir. Bu bir emir."

Gözlerim kısılr ve ellerim bu kadar ağrıyıyor olsaydı, ona yumruk atardım. "Siktir git."

Çenesi seğiriyor, sabrı açıkça tükeniyor. Ama siktir et onu ve sabrını. Son dört aydır ona karşı çok sabırlı davrandım. Tüm paranoyasını ve acısını anladım. Lanet olsun, onu hala anlayabiliyorum. Kardeşinin hayatının son saatlerinde yapmak zorunda kaldığı seçimi hala anlayabiliyorum. Ama artık umursamıyorum. Beni neden incittiğini umursamıyorum. Beni *incitti*.

Ve durmadı.

Ben acı içinde çığlık atarken bile durmadı. Bunu telafi edecek hiçbir *neden* yok.

"Maddox nasıl?" diye soruyorum, asayı izlerken, gerçekten nasıl olduğunu merak ederek. Beni kurtaran oydu ve şimdi kardeşini kurtarmak için hayatını tehlikeye attı. İyi olup olmadığını bilmek istiyorum.

"Onu sorma." Sesinde bir uyarı var, benim onu reddetmemle daha da artan karanlık bir kıskançlık.

"Neden?" diye meydan okurcasına soruyorum, başımı kaldırarak. "Onu önemsiyorum. O bana gerçekten güvendi. Seni durdurmaya çalıştı ve Sau'yu kurtaran oydu. Senin lanet çocuğunu kurtardı." Dudaklarımdan acı bir kahkaha dökülüyor. "Senin bir kez bile sorduğunuzu görmediğim bir çocuk."

"Yaşadığını biliyorum."

"Yaşadığını mı biliyorsun?" Kafamı sallıyorum. "Siktir git."

"Neden onu sormadığımı bilmek ister misin?" diye homurdanarak ellerini dizlerimin üzerine koyup onları ayırıyor. Bacaklarımı kapalı tutmaya çalışıyorum ama o bacaklarımın arasına giriyor, sonra kalçalarımın beni öne doğru çekiyor, ta ki amım onun sikine sürtünene kadar. Geri çekilmeye çalışıyorum ama parmakları içime giriyor, beni bırakmayan kelepçeler gibi. "Çünkü şu anda tek umursadığım şey *senin* nasıl olduğun. Evet, her şeyi mahvettim ve özür dilerim. Sana olan hislerim yerine kanıtlara inandığım için çok özür dilerim. Antonio'yu öptüğün için seni cezalandırmak istedim..."

"O zorladı..."

"*Umurumda değildi*," diye itiraf ediyor, sözleri ağır, karanlık ve çarpık. "Senin istemen ya da istememen umurumda değildi. Sen *benimsin*, Micha. Ve o seni tattı." Gözleri dudaklarıma kayıyor. "Onun dokunuşunu senden söküp almak istedim."

"Peki, bunu yapmadığın için teşekkür ederim," diyorum alaycı bir şekilde, kalbimin çarpışını gizlemek için sözleri kalkan olarak kullanarak. Çünkü hayır. Hayır, sırf lanet olası neandertalim "Grrr" dedi diye özrünü kabul etmeyeceğim.

"Benden nefret ettiğini biliyorum," diye devam eder, boynumun arkasını avuçlayarak, sıkı ve sahiplenici bir şekilde tutar. "Gerekirse hayatının geri kalanında benden nefret et, küçük canavar. Uyan ve gerekirse her gün beni nasıl mutsuz edeceğini planla, ama sadece *burada* uyan. Yanımda." Başı benimkine dokunur ve üzüntüsü bana akar, ama ben geri çekilir ve kollarımı kavuştururum.

"Oh, yani kırdığın şeyi düzeltmek yerine, benim senden nefret etmemi mi tercih ediyorsun?"

"Tabii ki hayır." Kafasını sallar, gözlerinde bir anlık sinirlilik belirir. Yorgun. Ben de yorgunum ve ikimiz de bizi yıkan duygularla bitkin düşmüş durumdayız, ama şu anda *anlayışlı* olmak istemiyorum. Onun söyleme zahmetine girmesin diye, "ne demek istediğini anlamaya" çalışmak istemiyorum.

"Sadece bunu nasıl düzelteceğimi söyle..." diye başlıyor ve ben pathıyorum.

"Siktir git! Sen bizi *mahvedip* sonra da düzeltmemi isteyemezsin. Bu senin suçun. Bu karmaşayı *sen* yarattın. *Sen. Beni.* Yaraladın." Kafamı sallıyorum, kanım o kadar kaynıyor ki, yüzüne ateşimi fırlatma dürtüsüne direniyorum.

"Ama bana söylersen, yakında incitmeyi bırakabilirsin..."

"Siktir git!" diye bağıryorum ve göğsüne itiyorum, göğsüm o kadar sıkışmış ki boğuluyormuşum gibi hissediyorum. Ve boğulmanın nasıl bir şey olduğunu biliyorum. Onu siktığım için.

lanet olasıca.

Ama ona söylemek istemiyorum. Onun bunu anlayacak kadar önemsemesini, yaptıklarını ve bir daha yapmayacağını bana nasıl kanıtlayabileceğini düşünmesini istiyorum. Kim olduğumu ve neye ihtiyacım olduğunu öğrenmesini ve bizi *bozmak* için harcadığı çabayı, bizi düzeltmek için de harcamayı istiyorum.

Çünkü bana zaten beni önemsediyini söyledi.

Beni zaten özel hissettirdi.

Zaten bana, lanet olası "Kan bağı kurup sonsuza kadar birbirimize bağlanalım" saçmalığıyla, ona ve *bize* inanmamı sağladı.

Ve onun paranoyasını, durumunu, korkularını ve başına gelen tüm deneyimleri anladığım için, bu ilişkiye asgari düzeyde bir katkı yapmasına göz yumdum. Sadece kapalı kapılar ardında söylediği sözlerle beni kandırmasına izin verdim.

Ve bakın bu beni nereye getirdi – bir sandalyeye bağlanıp işkence görmeye.

Bu yüzden sadece sözlerine güvenemem. Benim endişelerimi yatıştırmak için hiçbir çaba göstermiyorsa, oysa bu endişeleri yaratanın kendisiyse, ona hiç güvenemem.

"Peki," diye tersledi. "Lanet ellerini iyileştir."

Ağzımı açtım ama o sözümü kesti: "İşe yarayıp yaramayacağını görmek istemiyor musun? Hala asa ile büyü yapabilir misin?"

Kalbim kafatasımın içine atlar, elimdeki ince, sivrilen tahta parçasına bakarken hızla çarpar. Bir yanım çaresizce denemek, onun benden her şeyi çalmadığını inanmak ister, ama diğer yanım cevaptan korkar. Asayı kullanmaya çalışırsam ve hiçbir şey olmazsa, ben neyim?

Bir ucube.

Yüzümü buruşturuyorum.

Bir iğrençlik.

Ona bakıyorum ve gözlerimdeki suçluluk duygusunu, düşüncelerimin beni götürdüğü yeri görmüş olmalı ki, duvarları yıkılıyor ve beni dışarıda bırakıyor. Bütün hayatı boyunca, sihir yeteneği olmadığı için iğrenç bir yaratık olarak adlandırılmış.

Soğuk, acı bir kahkaha dudaklarımdan dökülür. "Biz birbirimize uygun iğrençlikler olabiliriz."

Hiçbir şey söylemiyor ve içimden bir parça, onun sinirine dokunduğumu, onu biraz incittiğimi umuyor. Ama içimden daha büyük bir parça, söylediğim sözleri çoktan pişman oluyor.

Ne kadar aptalım.

Ben çılgın atarken bana işkence edebilir, ama o incinmiş gibi görüldüğünde ben geri çekiliyorum. Acınası bir durum.

Kafamı sallayarak, asayı elime doğrultuyorum. "Iactus," diyorum yumuşak bir sesle, sonra nefesimi tutuyorum. Bir saniye boyunca, t-

Ahşabın ucundan beyaz bir ışık parlıyor ve ben sertçe nefes veriyorum. Yanık, yeni derinin altında kayboluyor. Her iki elimi de iyileştirir iyileştirmez, Varius asayı kapıp fırlatıyor, sonra eğilip omzunu göğsümün ortasına koyuyor ve kollarını bana doluyor. Dikleşiyor, ondan kurtulmaya çalıştığımda kıcıma bir tokat atıyor, sonra kapıya doğru yöneliyor.

"Ne yapıyorsun sen?" diye sorarım, onu ısırma dürtüsüne direnerek. Bunu yapmamdan hoşlanıyor.

"Yorgunum, yatmaya gidiyorum."

"Benimle yatmayacaksın."

Omuzlarını silkiyor. "Benden ne yapmamı istediğini söylemek istemiyorsun, o yüzden ben de seninle istediğimi yapacağım."

"Sen lanet olası bir neandertalsin!"

"Bana vahşi bir kedi gibi tıslayan kişi diyor bunu."

"Siktir git! Beni *işkence ettikten* sonra hangi lanet dünyada sinirlenmem ki! Beni incitip sinirlendirdikten sonra, incindiğim ve sinirlendiğim için bana kızamazsın! Bu benim için mantıksız değil - kimse için mantıksız değil, seni lanet pislik. Yaptığım tek *mantıksız* şey, sen gelmeden önce çantalarımı toplayıp gitmemekti -"

Beni omzundan indirip, dönerek beni duvara yapıştırdı. Gözlerini kısarak başını eğdi ve homurdandı, "Beni terk etmeyi aklından bile geçirme, küçük canavar, yoksa seni saklayan herkesi, seni gören herkesi, seni en ufak bir an bile gören ve bana nerede olduğunu bildirmeyen herkesi öldürürüm."

Ben burun kıvırırım. "Sana söylemedilerse beni kimin gördüğünü bilemezsin." "O zaman geçtiğin her şehirdeki herkesi öldürürüm."

"Sen hayal görüyorsun."

Alnı alnıma değiyor ve birdenbire ikinci kata çıkan merdivenlerde olduğumuzu fark ediyorum. Karanlık, gece ilerlemiş ve kimse dışarıda görünmüyor, ama bir odada saklanmıyoruz. Kardeşlerinin gözlerinden korunmuyoruz. Gözlerim onun gözlerinde dolaşıyor, bunun ne anlama geldiğini anlamaya çalışıyorum, ama sonra duruyorum. Bakışlarımı kaçırıyorum.

Orada olmayan şeyleri aramaya devam edemem. Onun beni önemsedğini düşünerek kendimi kandırmaya devam edemem, onun beni önemsedığını gösteren küçük işaretleri görerek. *Beni bir kez kandırırsan... sonunda bir sandalyeye bağlanır ve büyüm benden alınır. Beni iki kez kandırırsan...*

"Her şeyi mahvettim, Micha," diye fısıldadı. "Talon, Antonio'nun Khalid'i kaçırmasına yardım edenin sen olduğunu söylediğinde ona inanmadım. Bu yüzden Leno'yu annemi komadan uyandırmaya zorladım."

Yutkunuyorum, kurt adam alfasının annemin vücudunu ne kadar parçaladığını hatırlayarak. Kendini iyileştirmek için çok fazla büyü kullanmış olmalı, beni iyileştirmek içinse çok daha fazlasını. Çocuğumuzun bacaklarımın arasında kan kaybetmesini engellerken bunun ona ne kadar zor geldiğini gördüm. Bir cadı ne kadar çok büyü kullanırsa, o kadar çok yorulur. Ve her büyüyle birlikte ortaya çıkan büyüün geri tepmesi karşısında kendilerini koruyamayacak kadar yorgun düştüklerinde, bu durum organlarını tahrip etmeye başlar.

Sau bir böbreğini kaybetti, belki daha fazlasını. Onu son gördüğümde, hareket etmek için bastona ihtiyaç duyuyordu. Zamanla organları yeniden büyüyecek, ama bu gerçekleşmeden önce kullandığı her büyü, daha fazla organ kaybetmesine neden olacak. Çok fazla kullanırsa, bu onu öldürecek. Tabii bir de laneti var. Son yirmi dört saatte kaç yıl kaybetti? Torununu görecektir kadar uzun yaşayabilecek mi?

"Antonio'yu öptüğünü söyledi," diye devam etti gergin bir şekilde. "Ve ben kendimi kaybettim. Özür dilerim."

Boğazım sessizce çalışıyor, sonra sözleri dışarı çıkarıyorum: "Özür dilemek yetmez."

"Öyleyse neyin yeterli olduğunu söyle," diye sordu, duvardan uzaklaşırken, ve tüylerim yeniden diken diken oldu.

"Sana hiçbir şey söylemeyeceğim demiştim."

"Ama ne yapabileceğimi biliyorsan," der, sözlerinde hayal kırıklığı belirir, "neden bana söylemiyorsun ki yapayım?"

"Çünkü bu benim sorunu çözmem demek! Senin yarattığın karmaşayı benim temizlemem demek.

İşleri düzeltiyorum. Çaba gösteriyorum –"

"Ben çaba göstereceğim. Ben yapacağım! Sana çiçek ve çikolata getirmemi istiyorsan, ne istediğini söyle, ben de..."

"Çiçek ve çikolata mı?" diye bağıriyorum, o kapıyı açıp içeri girerken. Sonra kapıyı arkasında tekmeleyerek kapatıyor. "Sence, benden sihrimi aldığın için seni affetmem için gereken bu mu? Beni defalarca bıçaklarken gözlerimin içine bakman için? Çiçek ve çikolata!"

"Bilmiyorum çünkü daha önce hiç özür dilemedim!" diye bağırır. "Burada körü körüne koşuyorum, küçük canavar, ve uzun bir gün geçirdim –"

"Uzun bir gün mü geçirdin? Ben dokuz saatlik bir yolculuk yaptım. Sonra bir canavarla savaştım – annenin saldığı gerçek, gerçek bir yılan, yarasa gibi bir şeyle.

Çünkü o, senin pislik kardeşin beni buraya geri çekip günah keçisi yapmaya çalıştığı için koruma kalkanlarını kaldırdığını sandı! Khalid'in kız arkadaşı beni öldürmeye çalıştı, ama ben yine de onu kurtardım. Sonra karnıma yumruk yedim ve hamile olduğumu öğrendim! Hamile olduğunu öğrenmek için uygun bir zaman değildi! Hamile olduğunu öğrenmek için en stresli zamandı!

"Ve sonra sen!" diye bağıyorum, beni yatağının üzerinde tutarken göğsüne vuruyorum. "Bana işkence ediyorsun! Neredeyse düşük yapmama neden oluyorsun ve sonra gidiyorsun!" Sesim kırılıyor. Çatlıyor. Sanki kalbim gibi parçalanıyor. "Beni terk ettin. Çok acı çektiğimde beni yalnız bıraktın ve sonra geri geldin... Geri geldin ve bana bağırdın."

Gözlerim yaşlarla doluyor ve başımı eğiyorum ki görmesin. Onun için ağlamaktan *bıktım* artık.

"Lanet olsun, canavar," diyor, sesi yumuşuyor. "Özür dilerim."

"Özür dilerim. Özür dilerim. Tek söylediğin bu. Özür dilemen umurumda değil. Umurumda olan, bunu yapmış olman."

"Peki, ne dememi istiyorsun?" diye sorar sinirli bir şekilde. "Özür dilememi istemiyor musun?"

"Tabii ki özür dilemeni istiyorum! Ama başka şeyler de yapmanı istiyorum!"

"Ne gibi?"

Kararsız kalırım, emin değilim. Beni incitmeyeceğine güvenebileceğimi kanıtlamak için ne yapabilir ki?

"Lanet olsun, Micha. *Söyle bana.*"

Sadece zaman, anlıyorum. Sadece zaman alacak, beni sevdiğini gösteren sürekli küçük eylemler. Hain kardeşleri ve entrikacı annesi yerine beni seçeceğini ve bana güvenip bana zarar vermeyeceğini, böylece benim de ona zarar vermememi sağlayacağını. *Ha!* Kalbim kırılıyor. Varius birine güvenmek. Bu asla olmayacak.

"Oh, lanet olsun, Micha. Çılgınca davranmayı bırak ve bana neye ihtiyacın olduğunu söyle ki bunu düzelteyim," diye homurdanıyor, sesi alçak, bağırıyor ama yine de bağıyor.

Gözlerim büyüdü.

"Çılgın!" diye bağıyorum. "Beni çılgın görmek istiyorsun!" Kollarında kıvrılıp, omzunu sertçe ısıyorum. Dilimde kanın tadı patlıyor. Başımı yukarı kaldırıyorum. "Bu çılgınlık nasıl! Ya da belki bu!" Belinde bıçakları olduğunu bilerek beline yapışıyorum. Sapını bulup çekiyorum.

kılıcını kınından çıkardı. "Sikini kesip, sonra ne kadar *mantıklı olduğunu* görelim bakalım olduğunu görelim!"

Bıçağı sallarken bileğimi yakaladı. Onun ulaşamayacağı bir yerde tutmak için bıçağı daha da düzensiz bir şekilde salladım. Ne kadar uzun süre başarırım, onun hayal kırıklığı o kadar artıyor ve o kadar sinirleniyordu. Gözleri soğuk çelik gibi karardıkça, kalbim göğüs kafesim içinde çarpıyor ve o sandalyeye bağlıyken önümde durduğu anı hatırlıyorum.

Panik beni ele geçirir, keskin pençelerini uzuvlarıma, zihnime geçirir ve ben tamamen o anı yeniden yaşarım. Ona bana zarar vermeyi bırakması için yalvardığım anı. Hayatım ve çocuğumun hayatı için korktuğum anı.

Bıçağı dışarı doğru değil, yukarı doğru kaldırarak omzunun tabanını hedef alıyorum. Bir parçam, onun ölmesi halinde yaşayabileceğimi haykırıyor. Onu bıçaklayıp kendimi bağlarımdan kurtarırsam. Görüşüm bulanıklaşıyor, ama yine de onun lanet gözlerini görebiliyorum, acımasızlığıyla beni rahatsız ediyorlar.

Kollarından biri beni engellemek için yükselir, ön kolu benimkine çarpar. Diğeri bileğimi yakalar ve geriye doğru bükür. Ben çılgılık atarım ve o beni bırakır. Ama acı bitmiştir. Hasar. Beni ne kadar kolay incitebileceğinin hatırası. Bunu yapmaya ne kadar istekli olduğunun hatırası.

Kafamı öne doğru vurarak burnunu kırıyorum. Beni yere atarken bükülüyor. Sırtım yatağa çarpıyor ve o üstüme atlayarak beni yere sabitliyor. O havadayken, içgüdüsel ve hızlı bir şekilde kolumu kaldırırım. İki yüz kırk kiloluk ağırlığı üzerime düşerken nefesim ciğerlerimden dışarı fırlar, yumruğum göğsüme gömülür ve acı içinde nefes nefese kalırım, gözlerim fal taşı gibi açılır. Siktir. Onun tüm ağırlığını beklemiyordum. Beni korumak için kendini tutacağını, en azından bana tekrar zarar vermemeye çalışacağını düşünmüştüm.

Öfkem aniden sönerken gözyaşları gözlerimi yakıyor ve tek istediğim, kendime acıma partisine kıvrılmak, çünkü bunun geri dönüşü olmadığını biliyorum. Onu bana işkence eden adamdan başka bir şey olarak göremiyorum. Çılgınlıklarımı dinlemekten rahatsız olmayan adam. Ve öfkeli olduğunda ona güvenemiyorsam, öfkeli olmadığında nasıl güvenebilirim?

Göğsümde hıçkırıklar yükselirken, benden uzaklaşmasını, nefes almamı zorlaştırdığını, bebeğe zarar verdiğini, bana dokunmasını istemediğimi, yalnız kalmak istediğimi söylemeye çalışıyorum. Ama sözlerim tüm bu şeylerin karışık bir karışımı olarak çıkıyor ve hiçbir mantıklı gelmiyor.

Ama o kıpırdamıyor, tek kelime bile etmiyor ve bu ondan çok garip bir tepki, öyle ki kederimi kesip atıyor, ben de bunu hissedebiliyorum

Göğsümdeki ıslaklık.

Hala yumruğumda duran bıçak. O

bıçak, benimle onun arasında sıkışmış

durumda. Gözlerim fal taşı gibi

açılıyor.

Tüm ağırlığı üzerimde!

Kalbinin hemen altında duran bıçağın üzerinde.

"Varius!" diye bağıryorum, panik sesimi titretir. Bunu istemedim.

Gerçekten. Sadece bana zarar vermeyi bırakmasını istedim. "Varius! Varius, kalk üstümden. Yapamıyorum..." Onun ağırlığının altından kurtulmaya çalışıyorum, ama bıçağı hareket ettirip deliği büyütmekten korkuyorum. Ve o benim kurtulmam için çok ağır.

"İmdat! Biri yardım etsin!" diye bağıryorum.

Ölüm meleği gelse bile umurumda değil. Sonra vatana ihanetle suçlansam da umurumda değil. Sadece Varius'un yaşamasını istiyorum. Yaşamalı. Onu ne kadar çok sevmesem de, o benim lanet olası neandertalim.

"İmdat!" diye bağıryorum, ama sonra kapıyı tekmelediğini hatırlıyorum. Sessizlik büyüğü etkinleştirilmiş ve kimse çılgınlıklarımı duyamıyor. Kimse yardıma gelmeyecek.

Ellerimi vücudumuzun arasından çekip yüzünü avuçlarımla kavrarım. Dudaklarını avucuma çevirmez. Hiç kıpırdamaz.

"Hayır. Hayır, hayır, hayır, hayır. Varius, lütfen," diye ağlıyorum, açık gözlerine bakarak. Açık ama boş.

Görmeyen.

"Varius, *lütfen*. Lütfen benimle kal. Özür dilerim. Gitme. Gitme. Benimle kal."

Siktir!

Ben şifacı değilim.

Artık büyümü bile kontrol edemiyorum. Ama bıçak hala göğsünde, doğal bir engel. Onu kurtarma şansım var. Yaşama şansı var. Sadece onun altından çıkmam lazım.

Sadece çıkıp kapıyı açmam ve Sau'yu getirmem gerekiyor. Basit adımlar.

Basit adımlar. Bunu

yapabilirim.

Gözlerim yaşlarla dolarken, onu bir kez daha kendimden uzaklaştırmaya çalışıyorum.

Ama ben 50 kilo ağırlığındayım. O ise benim iki katımdan fazla ağır ve neredeyse iki katımdan fazla iri. İşkence ve ardından öfkemle odamı tahrip etmek, bacaklarımdan tüm gücümü aldı. İtmeye çalışırken kollarım titriyor.

O kıpırdamıyor.

"Varius, lütfen," diye yalvarıyorum. "Lütfen kızımızı tek başıma büyütmeme izin verme.

Lütfen yapma..."

Kafası aniden yukarı kalkınca çığlık attım. Kırmızı gözler, keskin dişler... Beni yakalayıp dişlerini boynuma geçmeden önce görebildiğim tek şey buydu.

YİRMİ YEDİ

O

Onun hayatını, onun özünü yutarken boğazına karşı hırlıyorum. Her yudumda daha fazlasını istiyorum, karnımdaki açlık beni teşvik ediyor. Penisim acı verecek kadar sertleşiyor. Daha derine ısıyorum, daha hızlı yutuyorum. Her parçam onun her parçasını istiyor.

Bu, beslendiğim son kadın gibi değil – sadece hayatta kalmak için gerekli olan besin.

Altımda yatan kadın, aç bir köpeğe atılan biftek gibidir. Kaçan bir savaş esirine sunulan bir parça ekmek gibidir.

Onun her parçasını arzuladığımı söylediğimde, sadece dudaklarımdan akan kanı kastetmiyorum.

Beni itmeye çalışsa bile ellerinin dokunuşunu arzuluyorum.

Altımda kıvrılırken bıçağın keskin saplamasını arzuluyorum, beni ölümün eşiğinde tutan, vampirliğimin ortaya çıkmasına izin verilen bu anı.

Onun derisinden yayılan her feromonu koklayabildiğim, duyularımın tam potansiyeline ulaştığı an.

Kollarımda ne kadar cılız olduğunu, gücüm karşısında ne kadar zayıf olduğunu hissedebiliyorum.

Dudaklarının dokunuşunu
arzuluyorum. Kalçalarının
hissini.

Beni içine alırken vajinasının sıkılığı.

Dizlerimi çekip onun üzerine çömeldiğimde, pantolonumun bel kısmını çekiştiriyorum. Düğmeyi açıyorum. Fermuarı indiriyorum.

"İçine girmem lazım," diye boğazına fısıldadım.

Her şeyi hissedebildiğimde, her sinir uçumun lanet olasıca *canlı olduğunu* hissettiğimde onun nasıl hissettiğini bilmem gerekiyor.

Onun içine girip, onu spermimle doldurduğumda nasıl hissedeceğim.

Sonra onu yaladığımda amının tadı nasıl olacak.

"Hayır! Dur!"

İnleyerek, sikimi çekip elbisesini yukarı çekiyorum. Bıçağı çıkarıp fırlatıyorum. Bıçak yerde yuvarlanıyor. Dizlerini kaldırıp bana yaklaşmamı engellemeye çalışıyor, ama ben sadece topuklarımın üzerine yaslanıp kalçalarını tutup, tek bir güçlü hamle ile onu üzerime çekiyorum.

"Bunu yapma..."

O çığlık atar, sırtı kavislenir ve ben içimi kaplayan duygu patlamasıyla neredeyse boşalacağım. Onun çığlıklarının sesi. Beni o kadar derine alırken amının kasılması. Adrenalin ve korkusuyla karışan uyarılmasının kokusu.

"Siktir, Micha," diye homurdanıyorum, parmaklarım kalçalarına gömülürken, sikim onun içinde atıyor ama hareket etmiyor. "Çok iyi hissettiriyorsun. Daha ben bile gelmeden boşalacağım... *Siktir*."

"Dur. Bizi öldüreceksin," diyor, beni kendinden uzaklaştırmaya çalışıyor. Ama duramıyorum, kendime engel olamıyorum. O bu kadar *iyi* hissettirirken olmaz.

Ayak bileklerini tutup bacaklarını yukarı ve genişçe ayırıyorum, bacaklarını yolumdan çekiyorum. Sonra içinden çıkıp amına bakabilmek için çekiliyorum.

"Siktir, bebeğim, bana ne kadar iyi sarıldığına bak. Amın benim sikimin başını sarmışken çok güzelsin. Şimdi beni ne kadar derine alabileceğini göster."

"Varius, lütfen..."

İçine giriyorum ve o çığlık atıyor.

Ama onun uyarılmasının arttığını koklayabiliyorum, ıslaklığın testislerime sızdığını hissedebiliyorum.

Hırlayarak, ona tekrar giriyorum. Yanağımı bacağına sürüyorum, oradaki pürüzsüz cildi öpüyorum. Yalıyorum. Dilimdeki her tat alma duyusuna yayılan terinin tadını seviyorum.

İnleyerek, onu daha hızlı
sikiyorum. Testislerim
geriliyor.

Ezici bir sıcaklık sikimi kavrar.

"*Siktir*, bebeğim. Böyle sıkmaya devam edersen boşalacağım." Diye
homurdanıyorum.

O inliyor.

Ve lanet olsun, ben de onların tadını arzuluyorum. O benim ağzıma inerken, dudaklarımda o titreşimleri hissetmek istiyorum.

Bu yüzden eğilip istediğimi alıyorum, sikim bir anlığına onun amından çıkıyor.

Dudaklarım onun dudaklarına sürünüyor. Dilim dudaklarının arasına kayıyor.

Omuzlarımın üzerine sarkan bacaklarını ellerimle yukarı aşağı okşuyorum. Siktir. Ona doyamıyorum.

"Benim için boşalmayı istiyorum, bebeğim," diye homurdanıyorum ve sikimi onun sıcak, ıslak amına geri sokuyorum. "Sen bu kadar iyi hissettirirken dayanamayacağım."

Elini tutuyorum. Benden uzaklaşmaya çalışıyor, ama beni durduracak kadar güçlü değil ve parmaklarını amının üzerine bastırıyorum.

"Elinle beni tatmin et, bebeğim. Boşaldığını hissetmeme izin ver."

Penisimi durdurmaya çalışırken parmaklarını hareket ettirmeye zorladığımda nabzım hızlanır. Onun içine boşalmama bir hamle kaldı. Kahretsin. "Benim için boşal," diye yalvarırım, duyularımın körelmeye başladığını hissederek gözlerimi sıkıca kapatırım. Hayatım artık tehlikede değil, göğsümdeki yara onun kanındaki sihirle iyileşti. Vampirizm lanetin etkisi altında geri çekiliyor. Bir an sonra, onun nasıl bir his olduğunu, bu dünyadaki cenneti, bu karşı konulmaz cazibeyi hatırlamayacağım bile.

Hayır!

Onun benim sikimde boşaldığını hissetmem lazım.

Ondan çekilip, onu yatağın kenarına sürükledim. Hala benimle mücadele ediyordu, ama darbeleri zayıftı ve onu kolayca ters çevirdim. Ayakları yerdeydi. Şimdi arkasında duruyordum, bir elim sırtındaydı, onu sabit tutuyordum. Diğer elimle elbisesini yukarı çekip, beline topladım.

"Çekil üstümden!" diyor ve başını çeviriyor. "Dur!" Ama yapamıyorum.

Ve onun da bunu gerçekten istemediğini biliyorum. Ne kadar ıslak olduğunu kokusundan anlayabiliyorum.

Derisinde tüylerinin diken diken olduğunu hissediyorum.

Elimi sikime dolayarak, onu sıırıslıklam amına sokuyorum.

Başımı geriye atarken inliyorum. Dizlerim o kadar zayıf ki, zar zor ayakta durabiliyorum. Amcığı beni sıkıca kavırıyor. Penisim titriyor, nabız gibi atıyor ve çok çabuk boşalacakmış gibi görünüyor. Ama önce onun orgazmını hissetmem gerekiyor.

Bu yüzden kalçalarını tutup onu yatağın kenarında amını sürtmeye zorluyorum, çünkü dış basıncın onu en çabuk boşaltacağını biliyorum.

"Dur... ahhh."

İtirazları inlemelere dönüşür.

Elleri çarşafı yumruklar.

Onun kıvranışını izlerken tüm vücudum titriyor. Kendi boşalmamı engellemek için çok uğraşıyorum.

"Gel bana, bebeğim. *Lütfen*. Sana her şeyi veririm, sadece gel bana." Bir elimle boğazını kavrar ve sırtını geriye doğru eğdiririm, böylece diğer elimle göğüslerini okşayabilirim. Meme uçlarını sırayla çimdiklerim. Onu orgazma yaklaştırıyorum. Onu yavaş, sert ve derinden sikerken, amını yatağa sürterken, parıldayan gözleri kapanır.

Yastığa sürtünmesini sağlarken, onu yavaş, sert ve derin bir şekilde sikiyorum.

İnlerken dudakları açılıyor.

Üzerine eğilip, açık ağzına tükürüyorum. Beni her iki ucuna da almasını izliyorum.

Gözleri açılır ve benimkilerle buluşur.

"Yut," diye homurdanıyorum, elimle boğazını ovuşturuyorum.

İsyankar bakışları keskinleşir, uyarılmasının bulanıklığını keser ve benim küçük canavarım bunu bana geri tükürür.

Gözlerimi ondan ayırmadan ağzımı açtım ve bana verdiği hediyeği yakaladım.

O çılgılık atar, gözleri benimkilere sabitlenir.

Başımı geriye eğip yutkunuyorum, iyi bir çocuk gibi boğazımdan aşağı nasıl indiğini görmesini sağlıyorum.

Aklıma aniden bir düşünce gelir. Aylar önce spor salonunda yaptığı gibi bana emirler veriyor. Ama oturup ellerimi uzatmamı ve onları iyileştirmesi için beklememi söylemek yerine, ağzımı açmamı ve dilimi uzatmamı söylüyor, böylece yüzüme binip beni unutulmaya sürükleyebilsin.

İnleyerek, *sertçe* içine boşalıyorum, testislerim geriliyor, sırtım kavisleniyor, lanet olası ayak parmaklarım kıvrılıyor. Göğüslerini okşuyorum, ellerim, duyularımın aşırı yüklenmesiyle *hareket etmek* zorunda kalıyor. Her sinirim çok hassas ve yine de daha fazlasını istiyorum.

Onun her yerini.

Tekrar tekrar ve tekrar.

Boynunu bırakıp, elimi amına indiriyorum ve onun sevdiği gibi okşuyorum.

Kollarımda titriyor, neredeyse benim kadar hassas.

"Dur - ben - ahhh!"

Ve şimdi elini boynumun arkasına doluyor, bacağına yatağa kaldırıyor ve nefes almak için buna ihtiyacı varmış gibi elime biniyor.

Ağlayarak ve sızlanarak, "Senden nefret ediyorum" diye bağıriyor.

Sözler artık biraz daha bozuk çıkıyor. "Senden nefret ediyorum."

Ama tek konsantre olabildiğim şey, benim sikim ve elim arasında sıkışmış olmasının ne kadar iyi hissettirdiği.

"Aferin kızım," diye homurdanıyorum ve başımı çevirip kolunun içini öpüyorum. "Beni fahişenmişim gibi sür."

O çığlık atar, diğer eli benim amına koyduğum eli yakalar. O kadar şiddetli kasılır ki, beni üzerinden atar. Sikim dışarı kayar, sıırıslıklam ve o kadar şiddetli zonkluyor ki acı veriyor.

Zaman kaybetmeden, duyularım kaybolmadan onun tadını özlemle arzulararak, dizlerimin üzerine çöküyorum, kalçalarını ayırıyorum ve derin bir nefes alırken yüzümü amına gömüyorum.

Sikişmek.

Cennet.

O çığlık atıyor. Dilimin altında titreyerek benden uzaklaşmaya çalışıyor.

Ama ben onu takip

ediyorum. Her zaman

onu takip edeceğim.

Nereye giderse gitsin. Çünkü o

benim.

Karım.

Eşim.

Benim lanet olası arzum.

YİRMİ SEKİZ

O

Dişleri uyluğuma batarken çığlık atıyorum. Vampirlerin ısırması, avlarında dopamin salınımını tetikler, böylece avların karşı koyma olasılığı azalır. Sanki sivrisinekler beslenirken o bölgeyi uyuşturur gibi. Ama bu durumdan hoşnut değilim. Hâlâ içimi parçalayan orgazma rağmen zevk almıyorum. Bu çok fazla, çok yoğun, son birkaç saatteki tüm öfke, acı ve korku içimden açık bir baraj gibi dökülüyor. Tanrım, bunu istemiyorum. Onu istemiyorum.

Durmasını istiyorum. Beni dinlemesini istiyorum. Dinlemek isteyecek kadar değer verdiğini göstermesini istiyorum.

Ama yine de, çığlıklarımı görmezden geliyor.

Tıpkı beni o sandalyeye bağladığında yaptığı gibi.

Kollarını belime dolamış, beni aşağı bastırırken kalçalarımı ayırıyor ve dili amımdan kıcıma kadar yalıyor, sonra bir deliğe, sonra diğerine derinlemesine giriyor. Kaçmaya çalışırken çığlık atıyorum, karnımın üstüne yatarak yatakta sürünüyorum. Ama o benim için çok güçlü, büyüm olmadan onu durduramam.

Göğsüm inip kalkarken, "Bana acı veriyorsun" diye hıçkırıyorum. Sözlerim bozuk, benim için bile zar zor anlaşılır. Ama gerçekleri ruhumda yankılanıyor. Düşünmek için zamana ihtiyacım vardı, o beni sikmeden önce bu kadar çığ hissetmeyi bırakmak için. Ama o bana bunu bile veremedi. Acımı, sınırlarımı saygı duymayacak kadar umursamıyor. Beni hiç düşünmeden istediğini alıyor.

Ağzımı çarşaflara bastırarak fısıldıyorum, "Bizi parçalıyorsun, Varius."

Beni yeniden parçalıyor.

Kalbimi parçalıyor.

Bunu düzeltme isteğim.

Bizi. Ama o durmuyor.

Ben kaçmaya çalışırken, o da peşimden sürünerek geliyor ve inliyor. Dişlerini benden çekip amımı yalamak için parmağıyla kıcımı okşuyor.

O, eliyle yavaşça kıcımlı doldururken ben ağlıyorum.

"Kıçına parmaklarımla sikacağım," diyor, diğer kolunu belime dolayarak beni dizlerimin üzerine kaldırırken. Kaçmaya çalışırken titriyorum, kan kaybından dolayı uzuvlarım zayıf ve halsiz, ama sırtımın alt kısmına koyduğu güçlü eli beni tam olarak istediği yerde tutuyor.

"Varius, *lütfe*," diye yalvarıyorum. "Dur... lütfe dur."

Sikini amıma hizaladı ve bacaklarımla arasında hissettiğim uzun bir iniltiyle, derinlemesine içeri itti.

"İşte böyle," diye homurdanarak içime giriyor. "Tam da olmak istediğim yerdeyim. Amının ve kıcının içinde." Parmağı, kalçalarının ritmine uyarak daha derine giriyor.

Beni ne kadar genişlettiğine şaşıyorum.

"Çok ıslaksın," diye inliyor. Çıkarken, bacaklarımla arasından bir avuç çarşafı tutup amımı siliyor ve beni kasılmaya zorluyor. Sonra sikini tekrar içeri sokuyor ve beni öncekinden daha da fazla dolduruyor.

"Siktir, evet. İşte böyle, bebeğim. Beni öyle sık." Eli kıcıma konuyor.

Ben çığlık atarım.

Beni tekrar tokatlıyor ve sanki sadece bana acı çektirmek istiyormuş gibi hissederek gözlerimden yaşlar akıyor. Sanki beni o sandalyeye bağladığında yaptığı gibi cezalandırmak istiyor.

"Varius, lütfe yapma..."

Beni görmezden gelerek, parmaklarını bir kez daha hareket ettirmeye başlar. Yüzümü çarşafıya bastırır ve kıcımındaki acı, kalbimdeki acıyla eşleşirken, ben hızlı ve sert nefes alırım.

Durmasını istiyorum.

Sadece durmasını istiyorum.

O inliyor. "İşte böyle, bebeğim. Sikimi ve parmağımı çok iyi alıyorsun. Bir tane daha alabilir misin?"

Kafamı sallıyorum.

"Yapma."

"Eminim alabilirsin," der ve parmağını kıcımdan çıkarır. Sonra iki parmak ucu kıcıma baskı yapar. "Eminim o kadar iyi bir kızsın ki, sikim bu güzel amını genişletirken üç parmağımı da alabilirsin."

İnliyorum.

Sürünerek uzaklaşmaya çalışırım.

Yine kıcıma tokat atıyor, sonra sırtımın üst kısmına bastırarak beni hareketsiz kalmaya zorluyor. Sikini çıkarıyor. Diğer iki parmağa bir parmak daha ekleniyor ve sonra üç parmak da içime giriyor.

O benim kıcıımı gererken ben çığlık atıyorum. "Bu çok fazla! Varius, dur." "Hayır, bebeğim. Başarabilirsin. Sadece rahatla ve beni içeri al."

Parmakları daha derine giriyor. Sesi daha boğuk hale geliyor. "Aferin kızım. Beni öyle al. Siktir, bebeğim. Evet, aynen öyle."

"İstemiyorum. Durmanı istiyorum."

Parmaklarını içime sokmaya başlar, avucuyla kıcıma vurur, çok derine girer. Gözlerimi kapatırım, ona vermekten yorulan gözyaşlarımı geri tutmaya çalışırım. Parmaklarını derine gömerken, sikini amıma hizalar.

Gerginleşiyorum, beni yırtmadan girmesinin imkânsız olduğunu biliyorum.

"Aferin kızım," diye inliyor ve yavaşça amımı sikiyle doldurmaya başlıyor.

"Siktir, kendimin bir kopyasını yapabilseydim, bu güzel amcığı aynı anda yalıyor olurdum."

Kendime rağmen, onun kafasının orada olduğunu, onun sikiyle doldurulurken dilinin beni okşadığını hayal ederek inliyorum. Serbest eli gelip yüzümü sarar, yanağımı avuçlar. Parmakları dudaklarıma bastırır. Kafamı çevirmeye çalışırım, ama tutuşu çok sağlamdır ve parmaklarını içeri sokar, şimdi her deliğimi sikiyor.

Gözlerimi daha da sıkı kapatırken o homurdanıyor ve inliyor. "Siktir, bebeğim. Boşalacağım. Senin bu sıcak, ıslak amını dolduracağım ve seni hamile bırakacağım."

Bana giriyor, diğer deliklerimi parmaklarken kalçalarımızı birbirine çarpıyor. Orgazmın oluşmasını, karnımda ısının artmasını ve ayak parmaklarımdan kıvrılmasını engellemeye çalışıyorum. Bunu istemiyorum. İstemiyorum...

O üzerime sıçradığında, amımdan yayılıp vücudumdaki her siniri harekete geçirirken çığlık atıyorum. Sarsılıyorum, çığlık atıyorum ve o kadar sert boşalıyorum ki nefes almayı unutuyorum. Sadece nefes nefese kalabiliyorum, ciğerlerimi dolduran büyük nefesleri sert fısıltılar halinde dışarı çıkarıyorum ve bu da başımı döndürüyor. Orgazm beni sarsarken gözlerim kapanıyor, bir öncekinden bile daha güçlü. Kıcımın, amımın ve ağzımın içine birkaç kez daha girip çıkıyor ve sonra bir kükremeyle içime boşalıyor.

"Hissedebiliyor musun, bebeğim?" diye nefes nefese soruyor. "Spermimin seni doldurduğunu hissedebiliyor musun?" Penisini gerginleştiriyor, hissettiriyor, beni zıplatıyor.

Çılınca başımı sallarken inlerim, gözyaşlarım yanaklarımdan akar. Boşalma çok yoğundur, son birkaç saattir beni yıkan tüm duygular parçalanır.

son birkaç saattir beni yıkan tüm duygular dışarı dökülür.

İşkenceye duyduğum öfke ve acı.

Onun varlığını öğrendikten sonra çocuğumuzu kaybetme korkusu. Beni saatlerce kırık bir halde bıraktığı zamanki ıstırap.

Geri döndüğünde beni deli olarak nitelendiren kalın kafalı aptallığına duyduğum öfke.

Onu göğsünden bıçakladığımda onu öldürdüğümü düşünmenin yüreğimi parçalayan üzüntüsü.

Beni ısırduğunda duyduğum korku.

Yalvarışlarımı görmezden geldiğinde hissettiğim öfke.

Bizi yeniden parçaladığı zamanki acı.

Ayrıca istenmeyen şehvet ve olan biten, onun kim olduğu ve benim nasıl hissettiğim konusunda kafa karışıklığı da var. Ve tanrılar adına, nasıl hissettiğimi bilmiyorum.

Ona olan nefretim, ona olan sevgimle çatışıyor. Bana dokunmasından duyduğum tiksinti, onun tarafından kucaklanmak, onun tarafından yatırılmak için duyduğum çaresizlikle savaşıyor. O sandalyede bana yaptığı şeyin tek seferlik bir şey olmadığından korkuyorum, ama uzaklaşacak gücüm var mı bilmiyorum. Onu terk etmenin kalmaktan daha fazla acı vereceğini bilmiyorum.

Tüm bunlar gözlerimin arkasında büyük bir tencereye atılıyor ve yanaklarımdan aşağı akıyor. Başımı çarşafıya bastırıp kırım havaya kaldırarak ağlıyorum, kalbimi ve beni mahveden tüm duygularımı hıçkırarak ağlıyorum.

Ve lanet olsun, kafam çok karışık.

Neler olduğu konusunda çok kafam karışık.

O yana düşüyor, penisi ve parmakları içimden çıkıyor. Yatağa çarptığında yumuşak bir ses çıkıyor.

Ona bakmıyorum.

Ona bakamıyorum.

Sadece gözyaşlarım, beni felç eden ezici duygularıyla boğuluyorum.

Bana zarar

veriyor.

Beni

parçalayan

duygular.

Ona durmasını söyledim, ama yine de

durmadı. Bundan nasıl kurtulabiliriz?

Geri dönemeyiz.

Sadece yapamayız.

Gözlerimden yaşlar akarken, kendimi kollarımla sarıp, onun veremediği rahatlığı kendime veriyorum.

YİRMİ DOKUZ

O

Sabah olduğunda, ağlayacak gözyaşım kalmamıştı. İçimde hiç duygu kalmamıştı, ama düşünmek için zamanım olmuştu. Olanları sindirmek için.

Ve şimdi üç şey biliyorum.

Birincisi, Varius bir zombi değil. Zombiler nefes almazlar. Uykularında mırıldanmazlar ve yaraları bir gecede iyileşmez. Yani o başka bir şey. Onun bir melez olduğunu düşünürdüm, ama melezler kısırdır. O halde o, Sau'nun Canavarlar Düzlemi'nden evlat edindiği bir canavar falan olmalı. İnsan gibi görünen, onun kendi çocuğu olarak yetiştirmeye karar verdiği bir yaratık.

İkincisi, artık Varius Shadow ile hiçbir şey yapmak istemiyorum. Bana işkence etti. Sonra bana tecavüz etti. Belki şiddet içermiyordu, belki acımasız değildi, ama benim güvenimi ihlal etti. Ona durmasını söyledim, yalvardım çünkü bana zarar veren bir adamın bana dokunmasına hazır değildim. Ona bizi mahvettiğini *söyledim*... ama umursamadı.

Üçüncüsü, onu terk edemem. Babam Varius'un ne olduğu umrunda değil. O gerçek bir sümüklü böcek olsa bile, Stefaan yine de bana, ona sağladığı tüm avantajlar nedeniyle aramızda yapılan evlilik sözleşmesini yerine getirmemi zorlayacaktır. Bağlantılar. Para. Her zaman peşinde olduğu lanet prestij. Ama beni saklamaya razı olsa bile, mutluluğumu önemseseyse bile, ona gidemem. Kimseye gidemem çünkü Varius'un beni saklamaya yardım eden herkesi öldüreceğini söylediğinde onun sözlerine kesinlikle inanıyorum.

Bu yüzden bu hayatta ona mahkumum.

Ama bu, diğer tüm hayatlarda da ona mahkum olduğum anlamına gelmez.

Dün gece yine onun kanını içime aldım. O da benimkinden daha fazlasını aldı. Bağımız önemli ölçüde güçlendi ve biliyorum ki, içime bakarsam, bana olan tüm sevgisini hissedebilirim. Yaptıklarından duyduğu suçluluk. Söylemeyi veya göstermeyi bilmediği şeyler. Bunların bir kısmı, uykusuz, huzursuz rüyalarımın yansıdı. Ama bakmak istemiyorum.

Onu affetmek istemiyorum.

Artık bunu düzeltmek istemiyorum.

İşte buradayım, onun odasının sessizliğinde, sırtım duvara dayalı, onu bıçakladığım bıçak elimde sallanıyor. Eteğimin önünü kesip amıma bakıyorum. Onun kokusu var ve ben o kokuyu içime çekiyorum, bana öfke vermek için, yapmak üzere olduğum şeyin yakıtı olarak kullanıyorum.

Elimdeki bıçağı indirip, ucunu amımdaki dövmenin üzerinde gezdiriyorum.

Varius Shadow'un mülkiyeti

Ama o artık bana sahip değil. Beni yatağına zorla yatırıp gelini olmaya zorlayabilir, ama ben artık ona ait değilim.

Derin bir nefes alıp çekmecedan çıkardığım dildoyu elime alıyorum. Dişlerimin arasına sıkıştırıp, acıya hazırlıklı olmak için sıkıca tutuyorum. Elim titrediği için burun deliklerim genişliyor, bu yüzden sakinleşene kadar nefes almaya devam ediyorum. Sabitlenene kadar.

Sakinleşince, beni ona ait gösteren deri katmanlarını kesmeye başlıyorum. Gücümü geri alıyorum, kendimi yeniden *kendime ait* kılıyorum.

Acı içimi parçalarken gözyaşları gözlerimi yakıyor. Dişlerim parlak pembe silikona batıyor, içindeki sert çekirdekte duruyor. Homurdanarak, bıçağı zorla ilerletiyorum, acı artarken bile onun adını benden söküp atmaya devam ediyorum.

"**Mülkiyeti**" gitti.

Sonra **Varius**

Sonra lanet olası **Shadow**

Başımı duvara yaslayıp, gözlerimi kapatarak ağır ağır nefes alıyorum. Titreyen elimle dişlerimin arasından dildoyu çıkarıyorum. Sonra banyodan aldığım şifa değneğini arıyorum ve kanayan, derinin eksik olduğu bölgeye doğrultuyorum.

"Iactus," diye mırıldanıyorum, beyaz ışık amımın acısını dindirirken sertçe nefes veriyorum. Keşke içindeki boktan şeyi de düzeltebilseydi.

Onun adı üzerimde olmadan burada otururken zorlukla yutkunuyorum. Aynı anda hem daha ağır hem de daha hafif hissediyorum. Daha mutlu ve daha üzgün. Ama daha az kırık. Benden aldığı gücü geri alıyorum. Kimsenin bana zarar verememesi için bunu yapıyorum. Kendi bedenim. Kendi kalbim. Artık benimle ilgili hiçbir şey *ona ait* değil.

Şimdi planımın ikinci kısmı geliyor – tam olarak işe yarayacağından emin olmadığım bir kısım. Ölmek istemiyorum, Dayne'i tek başına bırakmak istemiyorum, yokluğumda içine düşeceği sarmalın farkındayım, ama böyle de yaşayamam. Ölümün beni Varius'un zincirlerinden kurtarmayacağını biliyorum. Bu yüzden

bıçağa yapışmış dövmele deri parçasını sıyırıp bıçağı bileğime dayadım.

Kan bağı kurulduktan sonra, bir şekilde bunun bedeli ödenmelidir.

Dün gece çok fazla kan paylaştık – ritüelin yerine getirilmesi için gereken birkaç damladan çok daha fazlasını. Belki de ödemem gereken kanın çoğunu çoktan ödedim. Ama...

Kavga, işkence ve Varius'un benden beslenmesi sırasında çok kan kaybettim. Eğer benim sahip olduğumdan daha fazlasına ihtiyacı varsa...

Bıçağı elimde çeviriyorum.

Bıçak derimi sıyrır ve ardında tüylerimi diken diken eden bir iz bırakır. Ölmek istemiyorum.

Ama böyle yaşamak da istemiyorum.

Derin bir nefes alıp gözlerimi kapatıyorum. Sonra bıçağı hızla derim üzerinde kaydırıyorum.

OTUZ

O

"Sen deli misin?" O bıçağı koluna kaydırırken ben bıçağı çekiyorum, kalbim o kadar hızlı atıyor ki ona bağırdığım sözleri zar zor duyabiliyorum. Gözlerim kestiğı yere kayıyor ve zamanında yetiştiğimi görünce rahatlıyorum. Kesik, sıyrıktan biraz daha fazla.

Bıçağı odanın diğer ucuna fırlatıyorum ama o tek kelime etmiyor. Yanındaki şifa değneğini alıp diğer eline tutuşturuyorum. "Kendini iyileştir," diyorum sert bir ses tonuyla, çünkü onu bu halde görmektense, bana olan öfkesini, lanet olası öfkesini çekmeyi tercih ederim.

Boş. Duygusuz.

Lanet olası intihara
meyilli.

"Beni terk edemezsin demiştim," diye hırlıyorum ve onu göğsüme çekiyorum. Direnmeden, dün gece seve seve bağırdığı "siktir git"ler olmadan, beni çekmeme izin veriyor ve bu beni lanet olası *bir paniğe* sürüklüyor.

Son hatırladığımda, iyi görünüyordu. Odasında konuştuk. Ona işkence ettiğim için özür diledim. Onu yatağıma taşıdım. Bacaklarını belime dolamıştı. Evet, benden memnun değildi, ama *böyle* değildi. Bana kızgındı, bana bedel ödetmeye ve affetmem için yalvartmaya hazırды, ama ilişkimizi düzeltmemi istiyordu. Ve ben de istekliydim. Ona bunu söyledim, değil mi?

"Konuş benimle," diyorum. "Neden intihar etmeye çalıştığını söyle bana."

"Öyle bir şey yapmadım," diyor.

"Bileğine bıçak dayamıştın!"

"Kendimi öldürmeye
çalışmıyordum."

Çenemi sıkıyorum, öfkemi bastırıyorum ki ona bağırmadan konuşabileyim. "O zaman ne yapıyordun?"

Omuzlarını silkiyor.

"Micha. Ne yapıyordun lan?" "Kan bağıını kaldırmaya çalışıyordum."

"Kaldırmak..." Onun yüzünü görebilmek için kol mesafesinde tutarak ondan uzaklaşırken sözümü kesiyorum. "Bağlı mıyız?"

"Maalesef." "Ne zaman?"

Gözlerini kırpıştırır ve gözlerinde neredeyse ağlayacak kadar dokunaklı bir ruh hali belirir. "Ne demek 'ne zaman'?"

"Ne zaman bağlandık?"

Bana deliymişim gibi bakıyor ve bu dünyadaki en güzel bakış. Bana geri dönüyor. Damarlarında biraz daha ateş var. "Sen benimle bağ kurmamı istediğinde," diyor.

"Hayır, bağlanmadık. İşe yaramadı." Bu sözler cehennem gibi acı veriyor, ama bu gerçeğin, onun bağlanmayı ortadan kaldırmak için intihar etmeye çalışmayacağı anlamına geliyorsa, buna çok seviniyorum.

Bana göz kırpıyor. Ve şimdi gözlerindeki ateşi yanlış anlamak mümkün değil. "Oh, şimdi de bunu mu yapmaya çalışıyorsun? Bana işkence ederken yaşadıklarımı hissetmiyormuş gibi mi davranacaksın? Ya da dün gece bana tecavüz ederken? Sadece zevkine odaklanıp..."

Göğsümdeki deri gerginleşir. "Ne zaman tecavüz ettim..."

"Hayır dediğimde durmadığın zaman!" diye bağırır, sonra yumruklarını sıkar ve öfkesini kontrol altına alır, onu hiçbir şeyin dokunamayacağı derin ve karanlık bir derinlikte bastırır. "Artık seninle konuşmak istemiyorum," der düz bir sesle.

"Micha, yemin ederim, neden bahsettiğini bilmiyorum. Dün gece eve geldim, sen hayır dedin, ben de durdum. Sonra yatmaya gittik."

Hiçbir şey söylemiyor.

"Micha," derim, ona yaklaşarak çenesini kaldırıp bana bakmasını sağlarım. Ama gözleri boş, bana hiç odaklanmamış. Midemde bir mide bulantısı hissederek göğsüme bakarım. Kalbimin tam üzerinde bir delik ve kan lekesi vardır ve ne olduğunu anladığımda geriye doğru sendelerim.

O beni öldürdü. Benim

küçük canavarım.

O da diğerleri gibi bir hain.

Bir şeye vurma ihtiyacı beni tüketirken ellerim yumruk haline geliyor. Kırma için. Onun bana yaptığı gibi onu *mahvetmek* için. Daha önce hiç öfke nöbeti geçirmemiştım, çocukken bile kontrolümü kaybetmemiştim. Bunu yapanların zayıf ve acınası insanlar olduğunu düşünürdüm, ama şimdi anlıyorum. Dün gece odasının neden öyle görüldüğünü anlıyorum – içindikileri *dışarı* çıkarmak ihtiyacı duyduğunu anlıyorum.

Yan tarafa dönerek, ilkleri birlikte yaşayabilmemiz için bizim için aldığım oyuncaklarla dolu şifonyeri yakaladım ve odanın diğer tarafına, banyonun kapısına doğru fırlattım. Hareket etmiyor, tepki vermiyor, suikastçı eğitimi onu sakın tutuyor, ama korkusunu koklayabiliyorum. Kalbinin hızlı atışını duyabiliyorum.

Ve bundan nefret ediyorum.

Onu benden korkutmuş olmaktan nefret ediyorum.

Ama içimdeki öfkeyi durduramıyorum. Bu sefer kontrol edemiyorum. Başka biri olsaydı, şimdiye kadar yerde yatıyor, günahlarının bedelini kan kaybından ödeyerek ölmüş olurdu.

Ama o benim.

Lanet olası ihanetine rağmen, o benim.

Benim.

Şifonyerin üst kısmını tutup, çekmecenin olmadığı yere ellerimi sokarak, tüm şifonyeri kaldırıp onu da fırlatıyorum. Sonra elbisesinin üst kısmını tutup, o nefes bile alamadan ortasından yırtıyorum.

"Çekil üstümden!" diye bağıyor ve sesinde beni ruhumun derinliklerine kadar kesen bir panik var. Dün gece de bana böyle bağırmış mıydı? Çılgınca, dehşete kapılmış ve beni durdurmak için çaresizce?

Hatırlayamıyorum lan.

Onu bu kadar derinden inciten bir olayı hatırlayamıyorum ve bunun için kendime ve o lanet olası maddeyi koyan anneme çok kızgınım. Vampirizm beni ele geçirdiğinde benim miyim, yoksa kontrol edemediğim bir açlıkla tamamen tüketilmiş miyim, onu bile bilmiyorum. Eğer bayılıp ilkel bir canavar kalırsam, açlıktan ölen ve yaşadığı hayatın kırıntılarıyla beslenen bir vampir, ya da tüm bu süre boyunca bilinçliysem. İlk seçeneğin doğru olduğuna inanmak istiyorum, benim olanı incitmeyi ben *seçmedim*, ama bu konuda hiçbir şey hatırlamıyorum.

Ve sonunda, bunun bir önemi yok.

Çünkü *o* her şeyi hatırlıyor. Gözlerinde görebiliyorum. Ondan yayılan feromonlarda kokusunu alabiliyorum ve bu da daha fazla şeyi yok etmek istememe neden oluyor.

Ama şu anda yapamam çünkü onu kontrol etmem gerekiyor.

Eğer hayattaysam, ondan beslenmiş olmalıyım. Micha güçlü bir cadı; büyüü beni, vampirliğim aktive olduğunda öldürdüğüm ilk kişi olan o kadın kadar hızlı iyileştirmiş olmalı.

Elbiselerini yırtıp atıyorum ve geri çekiliyorum. Kollarını kaldırıp kendini örtmeye çalışıyor ama ben boynuna, kollarına, göğsüne, onu ısırış olabileceğim her yere bakıyorum

ya da beslenmek için çaresizliğimle onu çok sert tuttuğum yerlere bakıyorum. Çürükler var. Çok fazla. Parmaklarımın şeklinde.

Çenemi sıkarak, "Arkanı dön" diyorum.

"Siktir git."

O artık benim cadı olmadığımı bildiği için, gelişmiş hızımı kullanarak onun arkasına atlıyorum. Dönmeye çalışıyor ama ben çok daha hızlıyım ve vücuduna bir göz atıyorum. Kırmızı el izleri kışını mahvetmiş. Vücudunda daha fazla morluk var ama aşk ısırıkları ve tutuşma izleri dışında bir şey yok. Dün gece ne yaptıysam, en azından aşırı şiddet içermiyordu.

"Kaç tane sır saklıyorsun lan?" diye sordu, bana dönerek, ama cevap vermedim çünkü gözlerim onun amına takılmıştı.

Beni kızdırmak için tıraş olmamış. Bir kısmını kesmiş. Ve onun çıplaklığı, oraya koyduğum mürekkebin yokluğu kalbimi kırıyor. Benim iddiamın fiziksel olarak reddedilmesi.

Çıglıklar kafatasımın içinde yankılanıyor, diğer tüm sesleri bastıran birer ölüm meleği haline gelene kadar tizliği artıyor. Kalbim, dışarı çıkmak, ona dokunmak ve emin olmak için kafesine tekrar tekrar çarpıyor, ama o bana bunu yapmamamı söyledi. Bu yüzden tek yapabileceğim şey bakmak.

Ve tam bir sessizlik içinde kırılmak.

"Adımı sildin mi?" diye soruyorum, parmaklarım yumruk haline geliyor. O inatla çenesini kaldırıyor. "Artık senin değilim."

"Hayatta değilsin," diye bağıryorum, elimi ensesine uzatırken, sonra elimi indirip ona doğru büyük adımlarla ilerliyorum. Ben her adım attığımda o bir adım geri çekiliyor, ta ki duvara çarpana kadar. Nabızı hızlanıyor, ama korkmuyor, duvarlarının içine çekilmiyor. Çenesini kaldırıyor, en kötüsünü yapmam için bana meydan okuyor.

Her iki elimi yüzünün yanındaki duvara dayayarak eğilip başımı eğiyorum. "Kan bağı olsun ya da olmasın, küçük canavar, *sen benimsin*. Öbür dünyada da seni bulacağım. Bir sonraki hayatta da seni bulacağım. Benden asla kurtulamayacaksın." *Ve seni tekrar bana aşık edeceğim. Hayatımın geri kalanını seni takip ederek geçireceğim, ta ki sen benim senin olduğumu hatırlayana kadar.*

Kalbim çarpıyor, bu sözler boğazımda düğümleniyor, ama bu kadar hassasken, onun reddetmesi için bu sözleri söyleyemiyorum.

Bu yüzden ondan uzaklaşıyorum. Kanlı giysilerimi çıkarıp bir şort giyiyorum, sonra kapıya yöneliyorum, lanet olası bir kardeş bulup

Ancak onun cildindeki yamayı gördüğümde duruyorum. Temiz bir kesik. Her şeyin üzerinde olduğu tek parça. Eğilip titrek bir el ile onu alıyorum, sonra bıçağı almak için yürüyorum, böylece ben yokken kendini tekrar kesemez.

Odayı geçip kapıya doğru yürüdüm. Kapıdan çıkmadan önce tereddüt ettim, aramızdaki uçurumu nasıl aşabileceğimi bilmeyi diledim. Ona dönüp baktım. Bana bakmıyordu. Hiçbir şeye bakmıyordu, zihnindeki boşluğa dalmıştı.

Parmak eklemlerimi sıkarak, güneş doğmadan koridora çıkıyorum, sonra kapıyı arkamdan yavaşça kapatıyorum.

OTUZ BİR

O

"İyi olduğundan emin misin?" Enoch, spor salonunun zemininden bana bakarak, şişmiş çenesini ovuştururken soruyor.

"İyiyim," derim ve kılıcını ona geri tekmeliyorum. "El ele dövüşte daha iyi olmalısın. Büyüne çok fazla güveniyorsun. Ya onu kaybedersen ne olacak?"

Micha gibi mi? Sormayacak kadar akıllı olsa da, gözlerinde bu soruyu görüyorum. Nefesini verip çenesini hareket ettiriyor, sonra kılıcını alıp ayağa kalkıyor.

"Silah taşımayı alışkanlık haline getirirdim," diyor. "Asla kılıç kullanmazdım." Alaycı bir şekilde gülüyor. "Neden tüm fantastik kitaplar ortaçağ saçmalıklarına takılıp kalıyor, anlamıyorum. O kadar çok doğal şey çok iyi yanıyor ki. Dünya kurarken, tüm bunları ve sadece saçmalamak isteyen ergen erkekleri de ortadan kaldırdılar mı? Cidden mi? Barutun aslen ne için kullanıldığını biliyor musun? Ölümsüz bir iksir yapmak için. Bana, tüm fantezi dünyalarında hiç kimse sadece ne yaptıklarını görmek için malzemelerle oynamaya karar vermediğini mi söylüyorsun? Bu *hiç mantıklı* değil."

Sadece zaman kazanmak için saçma sapan konuşuyor ve benim sinirim giderek artıyor. "Kılıçları kaybetmemizi mi tercih edersin?"

Bana temkinli bir şekilde bakıyor. Kendimi tuttuğumu biliyor. Berbat bir kılıç ustası, bu yüzden Khalid veya Maddox gibi ona saldırmıyorum. Hel, Krypto'nun ayak hareketleri bile onunkinden daha iyi.

Ama Khalid kız arkadaşıyla yatakta, yaşadıkları onca şeyden sonra bunu hak ettiler. Antonio, ona dokunurken onu dövmesini zorladı. Khalid, ona vurduğu elini, ona ait olduğunu kabul edemediği için kesti. Kız arkadaşına zarar vermek affedilemez bir günahıdır.

Maddox ise avlanmaya çıktı, ceset koleksiyonunu yeniden oluşturuyor ve Leno köpeğiyle dövüşmeme izin vermiyor. Bunun ona çok fazla endişe verdiğini söylüyor.

Bu yüzden, en alt seviyedeki Enoch ile uğraşmak zorunda kalıyorum.

"Hayır," kardeşim ayaklarının dibinde kılıcını havada sallarken inliyor. "Bu sabah hayalarımı tekmelemene ihtiyacım yok."

"Onları kullanmayı hiç düşündün mü?" "Onları her zaman kullanıyorum..."

"Penisini değil. Testislerini."

Ben aptalca bir savunma pozisyonu alırken, bıçağı önümdeki yere ve yana doğru çevirip dizlerimi bükerek gerektiğinde ileri veya geri hareket etmeye hazır hale gelirken, o bana ihtiyatla bakıyor. O ise bıçağını geriye doğru çevirip ellerini başının yanına kaldırarak, beyzbol sopasını andıran bir tavan savunması pozisyonu alıyor.

"Bu, çocuk sahibi olmayı planlayıp planlamadığımı sormak için çok garip bir yol mu?" diye sordu ve ileri atılarak kafama doğru kılıcını salladı.

Kılıcımı kaldırıp savuşturuyorum. O, yayını tamamlarken kılıcı benim kılıcımın ucundan kayıyor. Bileklerini çevirip kılıcını başının üzerinde sallıyor ve bu ivmeyi ikinci bir darbe için sürdürüyor. Ben bir kez daha kılıcımı kaldırıp yana kayıyorum. Metalin çınlaması spor salonunda yankılanıyor, o yanımdan hızla geçerken ayaklarının ağır vuruşları bu sesi kesiyor. O durup dönmeye çalışırken ben öne atıldım ve kılıcım onun omzuna çarptı. O elini küçük bir çığlık atarak salladı.

"Sen zavallısın," diyorum.

Diğer elindeki kılıç avucundan kayar ve avucunu açarak bağırır, "Hayır, ben senin... ah!"

Onun telekineziyle geriye doğru savrulurken, kılıcımın kabzası kafasına çarptı. Bu herif çok tahmin edilebilir ve o ateş etmeden önce kılıcımı ona fırlattım.

"Neden yüz maskesi takmıyoruz lan?" diye bağırıyor, büyüsü beni serbest bırakırken. Geri adım atıyor, bir elini alnına koyuyor ve ben havada dönerek yere

bakacak şekilde pozisyon alıyorum ve dirseklerimi hafifçe bükerek kollarımı önüme uzatıyorum. Yere çarptığımda başımı döndürürüm, itilirim, dönüp, o hala elini yüzüne koymuş, görüşünü engelliyorken ona saldırırım. Ben dizlerimin üzerine kayıp sağ bacağını iki kolumla sararken o kolunu indirir. Onun etrafında dönerim, ayağımı kaldırıp arkasına koyarım. Sol kolum bacaklarının arasına yükselir, kasıklarına vururken

diğeri belini sarar.

O nefes nefese kalır, sonra "Oh, hadi..." diye inler, ben de geriye doğru eğilir, vücudunu benimkinin üzerine çevirir ve onu mindere çarparım.

"Oooonnn..."

Ayaklarımın üzerine kalkarım.

"Yemin ederim... eğer beni yere düşürdüğün halde tekmelersen," der, tavana bakarak hırıltıyla nefes alırken. "Senin evlenmemi istediğin kişiyle evlenmeyeceğim."

"Stormie Green." Çocukluk aşkı. *Hemen* ittifak kurmamız gerekiyor. Antonio dün gece bizimle oynuyordu, deneyini sahada test ederken bizi psikolojik olarak yıpratmaya çalışıyor, ona karşı gelirsek neyle karşılaşacağımızı gösteriyordu. Kurt hastaydı, muhtemelen ölmek üzereydi. Sanatını mükemmelleştirip onlardan oluşan bir ordu kurması ne kadar sürer?

Benim düşüncelerim karanlık bir hal alırken, Enoch'un ki açıkça öyle değil. Oturur, yanakları kızarır. Elini başının üstüne sürer ve telekinezi yeteneğini kullanarak tüm saçlarını yerine yerleştirir, yorgun gekko mohawk saçları ikinci bir hayat kazanır.

Ona kuru bir bakış atarım; ne kadar da israf bir büyü. "O burada bile değil," derim. "Ne zaman gelecek?"

"Birkaç hafta içinde kabul edersen..." "Kabul ediyorum."

Kaşlarımı çattım. *Eminim onu hayalarına tekme atabilirdim. Öfkemi biraz daha dışı vurabilirdim.*

Beni incelerken gözleri hafifçe kısılır. "Bundan memnun görünmüyorsun."

"Ben iyiyim."

"Sen ve Mi nasılsınız..."

"Kalk," derim ve kılıcımı alırım. "Bir raunt daha yapmak istiyorum."

O burun kıvrır. "Olmaz. Bir saatten fazla sana vurmana izin verdim. Açlıktan ölüyorum. Daha kahvaltı bile yapmadım ve daha sonra Khalid'in kızını siktiğimizde hayalarımı tehlikeye atmak istemiyorum. Ez kadar dayanmam lazım, yoksa bu konuyu asla unutmayacak."

Parmaklarım kılıcımı sıkıca kavrar. Bir tur daha oynamak istememin bir başka nedeni daha. Dün gece eve döndükten sonra Khalid, bağı tamamlamak için neye ihtiyacı olduğunu anlattı.

"Sana ihtiyacım var... ve diğer kardeşlerimize..." Khalid'in çenesi sıkılır, sözleri ağır bir şekilde gerilir. Karanlık gözleri, etrafındaki her şeyi öldürme arzusuyla parlar, ama bu kan bağı kurmanın bedeli budur. Bize kendi eşlerimizi seçme yeteneğini bahşeden cinler bunu iyilikten yapmadılar. Eğlence istiyorlardı ve cadıların sevdiklerini inciterek birbirlerini parçalamalarını görmekten daha mutlu olabilecekleri bir şey yoktu.

"Ne?" diye ısrar ediyorum, bu konuşmayı bırakıp kızıma dönmek için sabırsızlanıyorum. Onun iyi olduğundan emin olmam lazım. Ona yaptıklarım için özür dilemem lazım.

Gözlerini kaçırdı. Nefesini verdi, öfkesiyle mücadele etti ve sonra bana tekrar baktı. "Hepinizin onu sikip, o boşaldığı anda içinden çıkmanızı istiyorum."

Ruhum donarken ciğerlerim durur. Micha'ya bunu yapamam. Bunu yapmak istemiyorum. O benim birlikte olduğum ilk kişi ve son kişi olmasını istiyorum.

"Başka seçenek var mı?"

"Hayır."

Siktir. Ona bunu yapmayacağımı söylemek istiyorum, ama o kan bağı kurmaya çoktan başladı bile. Eğer bunu tamamlamazsa, bu onu öldürecek. Tabii ben onun kızını öldürmezsem.

Ve lanet olası tanrılar, bu yolu seçmeye çok cazip geliyor. Onun yerine kendiminkini seçmeye.

"Peki, yapacak mısın?" Khalid yumuşak bir sesle soruyor.

Çenemi sıkarak, dönüp silah rafına doğru yürüdüm ve kılıcımı yerine koydum. Bunu yapma düşüncesi midemi bulandırıyor, ama eğer katılmam, Khalid ölecek.

Yine aynı lanet senaryo: Khalid mi, Micha mı? Hangisini inciteceğim?

Beni kendini öldürme riskine girecek kadar nefret ediyor; başka biriyle yatarsam umursamayacağını sanıyorum. Umursayan tek kişi benim.

"Koşmaya gidiyorum," diyorum. "Khalid sorarsa, koşuullarda olacağım."

"Eşlik etmemi ister misin?"

"Sen mi soruyorsun?" diye omzumun üzerinden sesleniyorum.

"Evet. Bana vurmadığın sürece konuşmaya hazırım."

Kendimi olabildiğince zorlayabilmek için yalnız kalmak istediğime karar verip, "Ben almayayım" diyorum. Kapı arkamdan kapanırken, "Tanrılara şükür" diye fısıldayan bir ses duyuyorum.

Ev hala sessiz. Henüz kimse uyanmamış. Annem normalde bu saatte kalkıp hepimize kahvaltı hazırlar, ama mutfak boş. Ona yapılanlardan sonra şüphesiz dinlenmeye ihtiyacı var, ama Enoch'a yaptığım gibi onu yataktan sürükleyip çıkarmak istiyorum. O kaltağın laneti yüzünden karımı incittim. Hayır. Karımı incittim.

Onun yüzünden nasıl olduğunu hatırlayamıyorum.

Ama ona ne kadar kızgın olsam da, öfkemin çoğu kendime yönelik ve onu uyandırmak bu konuda hiçbir işe yaramaz. Bu yüzden dışarı çıkıyorum,

sadece bir şort giyerek. Saat erken olmasına rağmen, Florida'da gün şimdiden sıcak geçecek.

Kapı arkamdan kapanıyor ve koşmaya başlıyorum, ama ağaçların gölgesine girer girmez, kendimi olabildiğince hızlı koşmaya zorluyorum, kendimi zorluyorum, ciğerlerimin yanmasını ve kaslarımın ağrısını hissetmek istiyorum. Bu, dikkatimi başka yöne çekmek için yetersiz bir girişim. Düşüncelerim çok kolay bir şekilde yetişiyor.

O lanet dövmesini kesip attı.

Derisinden benim işaretimi çıkardı ve sanki hiçbir şey değilmiş gibi attı.
Sanki bizden vazgeçmiş gibi.

Hırlayarak sağa dönüp, mülkümüzün sınırına doğru ilerliyorum. Koruma kalkanı önümde parıldıyor, mavi enerjiyle çatırdıyor. Rudy onu yeniden kurmakta hiçbir sorun yaşamadı. Talon onu kırmak için kaba kuvvet kullanmadı. Sadece onu indirmesi için emir verdi, bu da bana onun Aile'ye karşı dönmediğini düşündürüyor. Sadece bana karşı döndü.

En iyi arkadaşını öldürdüğüm için mi?

Göğsüm sıkışıyor.

Yoksa benim bir melez olduğumu bildiği için mi?

Her halükarda, onu öldürmekten çekinmeyeceğim. Asla çekinmem. Asla merhamet gösteremem.

Onunla ilgili olmadıkça.

Bacaklarım daha hızlı koşarken dişlerimi sıkıyorum. Şimdi onunla ne yapacağım? Reaper onun beni öldürmeye çalıştığını öğrenirse, benim isteğim ne olursa olsun onu öldürecektir. Onun öfkesi bu Aile için bir tehdit ve savaşa gireceğimiz için içimizden birbirimizi parçalamaya gücümüz yetmez. Hayatta kalamayız.

Hamile olmasaydı, Maddox'un onu kırıp yeniden şekillendirmeme yardım etme teklifini kabul edebilirdim, ama onun yöntemleri düşük yapmasına neden olabilir. Bu yüzden sadece iki seçeneğim var.

Onu tekrar bana aşık etmek - bunu yapabileceğimden emin değilim. Ya da onu bu Aileye aşık etmek, böylece onu asla ihanet etmeyecek.

O zaten Maddox'u seviyor. Gözlerim kısılr, göğsüm kıskançlıkla yanar. Ama düşüncelerimi zorlayarak devam etmeye, bir plan yapmaya çalışırım – ne kadar acı verici olursa olsun – onun bu Aileye sadakatini kazanmak için. Çoğu zaman küçük bir pislik olmasına rağmen, en küçük kardeşim isterse çekici olabilir. Kadınları ayaklarından süpürür, tuzağına düşürür, sonra onları parçalar ve cesetlerini gölgesinde sakladığı soğutucuya atar.

Sihir hala doğa kanunlarına uyduğu ve kütle yoktan var olamayacağı için, daha büyük bedenlere dönüşebilmek için onların etlerine ihtiyacı var.

Onu etkileyip, kızın onu daha çok *sevmesini* sağlarsam... Kızın bana bakmadığı halde onunla güldüğünü düşününce burnum genişliyor. Bana merhaba bile demediği halde onunla konuşuyor. Lanet olası küçük pislik. Onu öldüreceğim.

Koruma bölgesi derimi ısıyor – bir düzine elektrik akımı vücudumdan geçiyor, bacaklarımı kilitliyor, vücudumu donduruyor. Acı yoğunlaşıp nefes alamayana kadar kaslarım geriliyor, ciğerlerim göğsümün içinde bükülüyor, o kadar sıkı kasılmalar oluyor ki hava bile geçemiyor.

Sonra serbest kalıyorum, koruma benim aslında geçmeme izin verecek kadar cadı olduğuma karar veriyor.

Dizlerimin üzerine ellerimi koyarak sendeleyerek ilerlerim, yüzüm ve boynum terle kaplanır, büyük nefesler alırım. *Lanet* olsun, çok acıdı. Bir an için gözlerimi sıkıca kapatırım, acıyı düşüncelerimi tamamlamak için kullanırım.

Maddox'un ona büyü yapmasını sağlamalıyım, benim için değil, onun için kalmak istemesini sağlamalıyım. Diğer kardeşlerimin de aynısını yapmasını sağlamalıyım. Çocukluğu iyi bir aile hayatı geçirmemiş ve gizlice böyle bir hayat arzuladığını biliyorum. Ve sonra, onun tüm ilgisini çektiklerinde ve ben hala kırıntılar için yalvarırken, kıskançlığımdan hepsini öldürmemek için bir yol bulmam gerekiyor.

"Siktir!"

Sağıma doğru atılarak yumruğumu bir ağaca vuruyorum. Dalları sallanırken ağaç gıcırıyor ve çatırdıyor. Yüz yıldan fazla yaşlı bir karaağaçla uğraşmaya kalkıştığım aptallığımdan dolayı parmak eklemlerim isyan ederken, kolumda bir enerji patlaması oluyor. Yine de tekrar deniyorum, diğer yumruğumu da ağaca vuruyorum, o elin parmak eklemlerini de morartıyorum. Şişiriyorum. Morartıyorum ve sıyrıyorum. Belki bile kırıyorum. Ama acıyı zevkle karşılıyorum; göğsümdeki boktan duygudan çok daha güzel.

Dizlerimin üzerine çökerek, derin bir nefes alıp gözlerimi tekrar kapatıyorum. Dişlerimi sıkıyorum, çenem o kadar sıkı ki ağrı boynuma kadar yayılıyor.

Lanet olsun. Her şeyi mahvettim. Ama bunu düzelteceğim.

Onu kardeşlerimi incitemeyecek kadar çok sevdireceğim. Ve koz olarak, en iyi arkadaşını da bu Aileye dahil edeceğim. Dayne de bu işin bir parçası olursa, ona karşı çıkması imkansız. Ve ona

benim liderlik için en uygun kişi olduğumu, Leno'nun çok yumuşak olduğunu, Khalid'in bu pozisyonu istemediğini, Enoch ve Ezriel'in bu oyunu oynayacak kadar akıllı olmadığını, Maddox'un müttefiklerimiz tarafından çok korkulduğunu ve Rudy'nin çok tatlı olduğunu görmesini sağlayacağım. Her şey bittiğinde hala beni öldürmek isteyebilir, ama bunun sevdiği herkesin de öleceği anlamına geleceğini bilirse yapmayacaktır.

Beynim, *onun sevdiği bir kız kardeşi olduğunu da* hatırlatıyor.

O zaman onu da Aileye dahil ederim. On altı yaşında, birçok eyalette yasal olmasına rağmen benim zevkime göre evlenmek için çok genç, ama Maddox ile nişanlanabilir. Stefaan onu başka bir Aileye satmak için saklamak isteyebilir, bizimkinden başka bağlar kurmak için, ama herkesin bir fiyatı vardır ve onu ve Dayne'i elde etmek için ne gerekiyorsa ödeyeceğim.

Bir plan oluştururken, paniğin beslediği öfkem, ayağa kalkacak kadar sakinleşir. Ellerim ağrıyor, ama parmaklarımı hareket ettiriyorum ve hiçbir kırık gibi görünmüyor. Yerimde dönerek, koğuşa geri dönüyorum, beni çarptığında dişlerimi sıkıyorum, ama eskisi kadar güçlü değil, sonra evime doğru yol alıyorum, telefonumu alabilmek için.

OTUZ İKİ

O

Yola çıktığımda, bir motorun uğultusunu duydum. Kafamı çevirip arkamda gelen Maddox'u gördüm. Evin yanına park etti ve ben onu beklerken arabadan indi.

"Berbat görünüyorsun," diyor sırtarak. "Anladığım kadarıyla Micha seni iyi bir damızlık gibi geri kabul etmedi, değil mi?"

Ona doğru bir adım atarım, gözlerimi kısırım ve o, hala aptal gibi sırtarak arabanın bagajına doğru geri çekilir. Mandalı tutarak, "Belki bu seni neşelendirir," der ve ben ona ulaşamadan bagajı açar.

Bir kurt adamın kokusunu alınca durdum.

Gözlerim, arabanın bagajında bağlanmış Zita'ya kayıyor. Menekşe rengi gözleri acı dolu, etrafındaki gümüş zincirler damarlarına zehir sızdırıyor. Bunlar, hiçbir etkisi olmayan yumuşak bir malzeme olan Dünya'daki gümüşten yapılmamış. Zincir, tıpkı benim gümüş bıçaklarım gibi, kurtadamların ve vampirlerin geldiği dünya olan Blódyrió'dan geliyor ve dolunay gecelerinde ve

Avlanma vahşi ve tehlikelidir.

Oradaki av vahşi ve tehlikelidir. Ayın çağrısı, Dünya'da olduğu gibi reddedilemez ve onları çılgına çevirir, vahşileştirir, öldürme ihtiyacından başka bir şey düşünemez hale getirir. Yunan Ay ve Av Tanrıçası Artemis'in, kanlı ayların gecelerinde orayı ziyaret ettiği bile bilinir. Kırmızı giysiler giyen Artemis, Kırmızı Başlıklı Kız masallarının doğmasına neden olmuştur.

Çoğu varlık için dışarıda olmanın zamanı değildir, hele ki yükselişini yeni tamamlamış ve ilk kez dönüşüm geçirmiş yavrular için hiç değildir. Bu yüzden Artemis'in ay ışığından yapılmış bir malzeme üretildi. Kurtlar gümüş zincirlerle bağlanır, kolları, bacakları ve göğüsleri sarılır. Ve kurtlar zincirleri kıracak kadar güçlendiğinde, Av'a katılabilecek kadar güçlenmiş olurlar.

Zita yükselişini çoktan geçmiş olsa da, genç ve Blódyrió'ya hiç gitmemiş, gümüşe karşı herhangi bir tolerans geliştirmiş değil. Vücudu kontrolsüz bir şekilde kasılarken, yüzünden ve sırtından ter damlaları akıyor. Soluk görünüyor, ölümün eşiğinde, ama gözlerinde hala bir meydan okuma var. Hala ikimizi de bıçaklama arzusu var.

"Antonio'nun yaptıkları hakkında çok şey bildiğine eminim," diyor Maddox gururla.

O, acı içinde boğuk bir kahkaha atıyor. Ona bakıyorum ve o da sisli gözleriyle bakışlarımı karşılıyor. "Seni aptal," diyor boğuk bir sesle. "Ben lanet olası... omega'yım." Sürüdeki en nefret edilen kurt. Tek amacı stres atmak için kum torbası olmak olan ve bu yüzden çok sık öldürülen kurt. "Bana söylemiyorlar..."

Öne uzanıp arabanın bagajını tutup, sertçe kapatıyorum.

"O omega olamaz," diye Maddox kekeliyor, ama umurumda değil. "Omega olmak için fazla güzel."

"Avlanman gerekiyordu," diye terslerim. "Yeterli adamın olmadığını söylemiştin..."

Aklı başka bir şeye kayarken gözlerini kırıştırır. "Merak etme. Onları buldum." "Kaç tane?"

"Üç."

Çenem seğiriyor. "Bundan daha fazlasına ihtiyacın var..." "Ve bu gece yine dışarı çıkacağım," diyor sakın bir şekilde.

"Dayne gelene kadar bir daha dışarı çıkmayacaksın."

Yine gözlerini kırıştırıyor, ama bu sefer beyni yetişemiyor.

"Cesetlere ihtiyacım var," diyor.

"Dün gece alman gerekiyordu. Eğer işe yaramaz bir kaltağı kovalamakla meşgul olmasaydın..."

"Umarım bu, dişi kurt için kullanılan kelimeydi," diyor yumuşak bir sesle. "Onu sahipleniyor musun?"

"Bir beyefendi olmak için onu sahiplenmeme gerek yok."

Ben burun kıvrırım. "Khalid'e dönüşebilirsin, ama onun gibi davranamazsın."

Dudaklarında küçük bir gülümseme belirir. "Seni gerçekten rahatsız eden şeyi söyle. Çünkü şu anda yeterince ceset var ve Rudy kolayca benim için birkaç tane daha bulabilir."

"Sen çok titizsin."

"Ona bir istek listesi vereceğim. Şimdi söyle, kışındaki o sopayı çıkarmak için hangi açıdan çekmem gerekiyor?"

Gözlerimi kısıyorum.

Ama o, hiç tereddüt etmeden bakışlarımı karşılıyor. "*Çünkü seni önemsiyorum. Yalnız olmadığını biliyorsun, değil mi?*" Micha'ya işkence etmemi engellemeye çalışırken söylediği sözler aklıma geliyor ve derin bir nefes veriyorum.

"Micha bu sabah intihar etmeye çalıştı," diyorum sertçe.

Gözleri genişler, hesaplayıcı ve şaşkın bir ifadeyle, zihninde bir şeyler hesapladığını görebiliyorum. Micha, biraz acı çektiği için intihar edecek türden biri değildir. O, kendisine zarar veren pisliği öldürebilecek zamana kadar bekleyen türden biridir.

"Ne yaptın?" diye sorar Maddox yumuşak bir sesle.

"Onun sihrini aldım. Artık onu kontrol edemiyor."

"Ama annem onu iyileştirdi."

"Yeterince iyileştiremedi."

"Siktir." Eve doğru döner. "Sence suç annemde mi?" "Şu anda onu umursamıyorum."

Maddox tekrar bana dönüyor. "Ne kadar büyü kullandığını bir düşün, kardeşim. Ölebilir."

İçimde bir umut ışığı parladı, Micha'ya daha iyi bir şifacı bulursam büyüsünü geri kazanabileceği umudu. Yıkılmış olduğum şeylerin en azından bir kısmını düzeltebileceğim umudu. Ve hemen ardından, bu aileyi korumak için elinden gelen her şeyi yapan kadın için boğucu bir endişe duyuyorum.

Siktir. Bugün de o lanet günlerden biri olacak.

Başım ağrımaya başladığını hissederek kapıya yöneldim. "Onunla konuşacağım. Rudy'ye neye ihtiyacın olduğunu söyle ve Zita'dan kurtul. Omega olarak bize hiçbir faydası yok."

"O hala..."

"Onu kov Maddox. Lou Black'in babasıyla anlaşır anlaşmaz onunla evleneceksin."

"Ne diyorsun sen..."

Kapıyı yüzüne kapattım ve annemin odasına doğru yöneldim, ama mutfaktan gelen şarkı sesini duyunca yolumu değiştirdim. Uzun sözler ve derin vokallerle söylenen karanlık bir country şarkısıydı.

*"Güneş... yeni doğuyor,
Çiy henüz... kurumamış, Renkler... hepsi
çekici,
Ama anne... eve dönmeye hazırım. Oh, günlerim.*

Eve geliyorum.

*Dağların arasında bir gölün kıyısında oturuyorum...
Siyahlığı aşmak için bozuk paralar atıyorum...
Dans ediyorum... sevgilimin kollarında... Sırtımda onun
soğukluğunu hissediyorum.*

Annemi tezgahın başında, iki elini tezgaha dayamış, bastonu önünde ahşap üzerinde dururken buluyorum. Gözleri kapalı, şarkı söylemeye devam ediyor. Canavar kız kardeşi ellerinin altında dalgalanıyor, ahşap hareket ediyor, üzerindeki düğümler onun ses tonuna göre yukarı aşağı hareket ediyor. Kapının eşiğine yaslanıp onu inceliyorum, çok solgun mu görünüyor, uzuvlarında çok az güç var mı, ses tonunda çok fazla titreme var mı diye bakıyorum.

*"Şeytan kapıyı çalıyor Ve ben
kapıyı açıyorum Ona bir bira ikram
ediyorum
Sonra paltomu alıyorum*

*Ve ayakkabılarımı çözsem de
Bağcıkları... hala kullanılıyor.*

Oh, günlerim. Oh,

günlerim. Oh,

anne

Eve geliyorum."

"Bunu büyük bir tutkuyla söylüyorsun," diyorum içeri girerken. "Yakında Hel'i görecek misin?"

Elini ahşap yüzeyde gezdirirken bana bakar, yavaşça okşar ve sonra bana doğru topallayarak gelir. Onun bastonuna dikkatle bakarım. Bastonunu almaz.

"Anne," diyorum, sesim alçak.

"Henüz ölmüyorum."

"Bastonunu kullanmazsan bir faydası olmaz."

Elini salladı. "Baston, siz erkeklerin kafasına vurmak için var." Mükemmel kaşlarını kaldırdı. "Şimdi ona ihtiyacım var mı?"

Gözlerimi kısıyorum. "Sen söyle," diyorum yumuşak bir sesle, onun ölmeyeceğini anladığım için ona olan öfkem yeniden artıyor. "Micha'nın ellerini kasten tam olarak iyileştirmedin mi?"

Kaşları düşer. "Tabii ki hayır. Ne oldu?" "Büyüsünü kullanamıyor."

Dudaklarını büker. "Bunun olabileceğini düşünmüştüm. Onun gibi büyük bir travma yaşayanlar, zihinsel bir engel oluşturabilirler."

"Her şeyin onun kafasında olduğunu mu söylüyorsun?" diye soruyorum. "Onun ellerini düzelttiğimi söylüyorum."

Onu, sakladığı sırları bulmak için dikkatle inceledim. "Bana yalan söylüyorsan..."

"Sizi ayırmak için hiçbir nedenim yok," diyor. "Sen, benim yapabileceğimden çok daha büyük bir ayrılık yarattın."

Bütün vücudum donar, ama sözlerinin doğruluğunu yalanlayamam. Dönüp yukarı çıkmaya başlarım, Micha'ya büyüünün kaybolmadığını söylemek için, ama sonra durur ve tekrar ona dönerek yüzünü görürüm. Duyularımı keskinleştiririm, kulaklarım ve burnum seğirir, etrafta başka kimse olmadığından emin olmak için. Yine de sesimi alçaltırım. "Kan bağı," derim. "Bunu hissedemem için bir neden var mı?"

Bir an beni düşünerek baktı. Sonra, "Sadece yalan söylediği takdirde..." dedi.

Ona doğru bir adım attım. "Sakın beni onun hakkında tekrar paranoyak yapmaya kalkışma."

Çenesini kaldırır. "Bir aptal yetiştirdiğimi fark etmemişim. Artık ona körü körüne güvenemezsin, yaptıklarından sonra..."

"Ondan önce bağ kurmuştuk," diyorum. "Ama bir daha aramıza girmeye kalkışırsan, ne kadar küçük olursa olsun, ya da onun hakkında tek bir kötü söz söylersen, seni Aleric'e satarım."

Gözlerinin arkasında ateş parlıyor ve karşı taraf soğuk bir şekilde değişiyor. Ama umurumda değil. "İttifaka ihtiyacımız var," diyorum yumuşak bir sesle. "Aileyi korumak için her şey, değil mi anne?"

Gözlerindeki ateş daha da alevlenir, ama başını sarsar. "Ne kadar kan değiştirdin?"

"Yeter." Ona, ölümcül bir bıçak yarasını iyileştirecek kadar içtiğimi söylemiyorum. Micha'nın beni sadece öldürmek istemediğini, bunu denediğini de bilirse, beni kurtarmak için Aleric ile evlenmeyi göze alacaktır. Bizi korumak için yapmayacağı hiçbir şey yok ve Talon'u öldürdüğümde ona on yıllardır hissetmediği en büyük acıyı yaşatacağım gerçeği içimi acıtıyor. Ya da daha doğrusu, Khalid onu öldürdüğünde. Micha'yı tuzağa düşürdüğü için onun ölümünün benim ellerimden olmasını ne kadar istesem de, Khalid ölüm meleği ve kızına yapmak zorunda kaldığı şey için bu kartı kesinlikle oynayacak.

"Emin misin?" diye soruyor.

"Beni hissedebilir," diyorum.

"O zaman sen de onu hissedebilmelisin. Lanetler öyle kolay etkilenmez..."

Durur.

Kaşlarını çatar.

"Ne?"

"Kahvaltıyı hazırlamam lazım."

"Anne," diye uyarıyorum.

"Bir şüphem var. Eğer bir şey çıkarsa, sana haber veririm. Şimdi ya yemek yapmama yardım et ya da git buradan." Benden uzaklaşır ve sadece yürüyüşünün zayıflığı, ona hemen söylemesini talep etmemi engeller.

Omuzlarım gerilir, yukarıdaki ofisime çıkarım. İçeri girerken cebimden Micha'nın deri parçasını çıkarırım. Onu masamın üzerine nazikçe koyarken göğsüm sıkışır. Başparmağımı yalarım, sonra onunla adımı kaplayan kanı silerim.

Lanet olsun.

Benden o kadar nefret ediyor ki, kendi derisini yüzmüş.

Gözlerimi ondan ayırıp, masamdaki yedek telefonlardan birini alıp Stefaan'ın numarasını tuşluyorum. Kızının satın alma fiyatını konuşurken odada volta atıyorum. Diğer ailelerle bağlarını güçlendiremeyeceği gerekçesiyle, Lou için Micha'ya teklif ettiğinden çok daha düşük bir çeyiz teklifiyle başlıyor.

"Bizim topraklarımız Amerika'nın neredeyse altıda birini kaplıyor," diye cevap veriyorum. "Ve siz savaşa girdiniz," diye karşılık veriyor.

"Kaybedeceğimizi mi düşünüyorsun?"

"Bunu söylemek için henüz çok erken."

Dudaklarımın köşesi gülümsemeyle kıvrılır. "Peki, o zaman teklifinizi peşinat olarak kabul ediyorum, ama bu savaşı kazandığımızda geri kalanını da alacağım."

O gülüyor. "Anlaştık."

"Şimdi Dayne'e gelelim..."

"Lou'nun ilk şekil değiştiren çocuğu bana vereceğine söz verirsen, onu bedavaya veririm."

Bir an için hiçbir şey söylemiyorum. Bu ailenin herhangi bir üyesini satmak benim hakkım, ama Micha konusunda Maddox'un yardımına güveniyorum. Ama yine de, her şey bitene kadar onun bilmesine gerek yok ve Lou ile Dayne buraya geldiğinde, artık onun yardımına ihtiyacım kalmayacak. O benim kardeşim olabilir, ama ben Micha'yı bir kez kan bağımından daha önemli gördüm ve bugün Khalid'in kan bağını tamamlamasına yardım ederken bunu tekrar yapacağım, ama bu son olacak.

Bana güvenebileceğini, onu bir daha o sandalyeye oturtmayacağımı öğrenmesi gerekiyor. Bu yüzden bunu tekrar tekrar kanıtlayacağım. Gerekirse hayatımın geri kalanında. Bir daha kimse onun üstünde olmayacak.

"Anlaştık o zaman. Yarın ikisinin de burada olmasını bekliyorum."

"Yarın olmaz. Dayne Avrupa'da bir işte ve Lou benim küçük kızım. Bana en az bir hafta ver."

"On altı yılın vardı."

"Nişanlın sayesinde kafamı kıcımdan çıkardığımdan beri iki haftam var. O on altı yılı telafi etmeye çalışıyorum."

"O zaman onu satmamalıydın."

"Bir hafta," diye araya girdi, tam telefonu kapatmak üzereydim. "Yoksa hiç gitmeyecek."

Sinir bozukluğu içimi kaplar. "O zaman Dayne'in işini başkasına verin ve geri döner dönmez onu buraya gönderin." Arama sonlandır düğmesine basarım, sonra Quinton adlı bir kişiyi ararım. O, başından beri Dayne'i koruyan adamdır,

onu gölgelerden koruyan adam. Aynı adam, görevini yerine getirirken yakalanıp işkence görmüştü, ama o süre zarfında, başka türlü öğrenemeyeceği şeyler öğrenmişti; insanlar, ölü biriyle konuştuklarını sandıklarında söylediklerine o kadar dikkat etmezler.

Bu yüzden, kaçmaları gerekirse kullanabilecekleri bir ağı olduğunu biliyorum. Eğer o lanet şeyi kullanmaya kalkışırsa, parça parça parçalayacağım bir ağ. Quinton'a mesaj atıp soruyorum: *Hala Dayne'in peşinde misin?*

Quinton: *Evet. Fransa'dayız. Onu geri getirmemi ister misin?*

Varius: *Hayır, ama indiği anda onu buraya getir. Onu kaybedersen, ölürsün. O ölürse, sen ölürsün.*

Quinton: *Anlaşıldı.*

Telefonumu masama atarken, küfür etmekten kendimi alıkoyuyorum. Ama mutfaktan gelen omlet kokusu, bunu daha fazla erteleyemeyeceğimi söylüyor. Khalid, kahvaltıdan hemen sonra ritüeli yapmak istiyor.

Bu yüzden ofisimden çıkıp odama gittim. Micha, bu sabah onu bulduğum yerde duvara yaslanmış oturuyordu ve bu sefer başardığı düşüncesi kalbimi hoplattı. Ama etrafında kan yoktu ve göğsü hala hareket ediyordu.

Yutkunarak yanına gidip önünde çömeliyorum. "Annemle konuştum," diyorum.

Cevap vermiyor.

"Annem, büyüünü engelleyen şeyin zihinsel bir engel olduğunu söylüyor."

Gözleri uzaklarda, sanki beni hiç görmüyor gibi. Midem burkuluyor, onun bu yönünü nefret ediyorum.

"Micha. Beni duydun mu?" Tabii ki beni duymuştu. Kulağından sadece birkaç santim uzaktaydım. "Senin büyüünü almadım."

Gözleri hareket etmiyor, ama içinde bir sıcaklık parıltıyor. Kesinlikle öfke. Onu kızdırmak, kurduğu bu korkunç duvarı yıkmak için tam bir pislik gibi konuşuyorum. "Sorun tamamen kafanın içinde." Elimi uzatıp koluna dokunuyorum. "Eğer sen sadece..."

Başı öne doğru fırlar, neredeyse burnumu kırıyor, ardından hemen sağ kroşesi gelir. Ellerini incitmesini istemediğim için kenara kaçarım.

"Bana dokunma lan," diye bağırır. "Beni karı olarak değil, rahim olarak satın aldın. Seninle bu hayatı çekeceğim, senin mirasçılarını doğuracağım ve bu bebek doğarsa seninle evleneceğim, ve senin istediğin mükemmel karı olacağım"

ama kapalı kapılar ardında benden uzak dur."

"Micha..."

Ama o çoktan duvarlarının içine çekilmiş durumda.

Çenem seğiriyor. "Khalid, kan bağı için hepimizin kızını sikmemizi istiyor. Kahvaltıdan sonra yapacağız."

Gözleri sertleşir, ama içinde tek bir parça bile ilgi yoktur. "İyi eğlenceler," der alaycı bir şekilde. "Çünkü ben zaten hamileyim ve altı ay boyunca seninle yatmayacağım."

"Altı ay sekssiz kalmayacağım," diyorum sinirli bir şekilde. "O zaman bir fahişe bul."

"Bana fahişe lazım değil, benim..."

"Hiçbir şeyin yok," diye tersler ve bakışları öldürebilseydi, bağırsaklarımı kolye olarak takıyor olurdu. "Şimdi git sikini ıslat ve beni rahat bırak."

Ani bir hareketle ayağa kalkıp, birkaç lanet kıyafet alıp dışarı fırlıyorum ve koridorda giyiniyorum. Kardeşlerim çoktan masaya oturmuş, saçma sapan konuşuyorlar. Khalid'in kız arkadaşı anneme tabakları dizmede yardım ediyor ve ben sessizce yerime oturuyorum.

Maddox endişeli gözlerle bana bakar ama onu görmezden gelirim. Yemeğimi bıçakla keserim, yemek boyunca tek kelime etmem ve hepimiz yemeğimizi bitirir bitirmez ayağa kalkarım. Bu lanet kan bağını bir an önce halletmek istiyorum.

Khalid'in gözleri benimkilere takılıyor ve orada hoşuma gitmeyen bir hesaplama var. Yüzümü ifadesiz tutuyorum, Micha ile ilgili tüm düşüncelerim yapmam gereken görev tarafından bastırılıyor.

Kardeşimi korumak için.

Hayatı kan bağı karşılığında alınmasın diye.

Onu kurtarmak için Micha'ya yaptığım işkence boşuna gitmesin diye.

Yine de, diğer kardeşlerimiz göz bağlarını takarken, o koridorda bana yaklaşır.

"Micha bununla bir sorunu yok mu?" diye sorar yumuşak bir sesle. "Onu sevmeye başladığını biliyorum..."

"Bu onu rahatsız etmiyor." Ve bunu yüksek sesle söylemek çok acı verici. "Senin için sorun *yok mu*? Kahvaltıdan tek bir lokma bile yemedin."

Ona Micha'yı sahiplendiğimi, sonra da bana vurması için ona işkence yaptığımı söylemek için can atıyorum. Ona yaptıklarım için beni cezalandırması için, ama söylemiyorum. Çünkü o anda ağızmdan çıkan sözlerle güvenmiyorum, içimdeki duygusal barajın

içimde sızan duygusal barajlara güvenmiyorum. Ve eğer onun benim için ne kadar değerli olduğunu öğrenirse, Khalid kan bağına katılmamı engelleyebilir. Onun için, bir erkeğin partnerini aldatması affedilemez bir günahıdır. Micha bununla bir sorunu yoksa, o zaman durum farklıdır. O, açık ilişkilerin varlığını kabul eder.

Ama benim sahip olduğum kadına zarar vermeme yardım etmektense ölmeyi tercih eder. Ya da normalde öyle yapardı.

Bu durumda, ne yapacağını bilmiyorum. Aile'nin iyiliği için, *kira'sıyla* bağ kurup onu bir sonraki hayatta bulabilmek için beni ölüm meleği olarak zorlayacak mı? Yoksa yine de sevdiğim kadına zarar vermeme izin vermeyecek mi?

Ve bu riski alamam. Onu kaybetmektense acı çekmeyi tercih ederim. Yaşadığı onca şeyden sonra, mutlu olmayı hak ediyor.

Bu yüzden "Ben
iyiyim" diyorum.
"Varius..."

"Ben iyiyim." Onu başımdan savarak siyah göz bağımlı takıyorum. Khalid, kız arkadaşını sikmemizi isteyebilir, ama hiçbirimizin onu çıplak görmesini istemiyor. Orgazm olurken yüzünü görmemizi istemiyor. Ben de onu görmek istemiyorum, lanet karımdan başka kimseyi görmek istemiyorum, göz bağımlı sıkıca bağıyorum. Sonra Khalid ve kız arkadaşı odalarına girerken diğer kardeşlerimle birlikte koridorda bekliyorum.

Neredeyse bir saat sonra Khalid dışarı çıktı.

Ve sonra tek tek içeri girme sırası bize geldi.

OTUZ ÜÇ

KIZ

Varius'un şu anda ne yaptığını düşünmemeye çalışsam da, onu siktiğini hala görebiliyorum. Ellerini onun uzun, muhteşem saçlarına geçirmiş, üstüne çıkmış, homurdanıp inleyerek, sanki o çok özelmış gibi onunla konuşuyor. Göz teması kurarak eğilip kocaman memelerini ağzına alıyor. Sonra onu orgazma ulaştırmaya çalışıyor, sıkı vajinasına girerken ona konuşuyor.

"İşte böyle, bebeğim. Rahatla benim için. Tanrım, sikimin etrafında çok iyi hissettiriyorsun. Micha'dan çok daha iyi. Siktir, bebeğim, beni çok iyi alıyorsun. Beni öyle sık."

Çıglık atarak ayağa fırlıyorum ve yumruğumu duvara vuruyorum. Sonra başımı iki elimle kavırıyor ve bir çıglık daha atarak içime kıvrılıyorum.

Bunun için kendimi suçlamalıyım. Ona gidip sikini ıslatmasını söyledim, ama kızgındım ve incinmiştim ve o anda, onu nefret etmek için kendime başka bir neden vermek iyi bir fikir gibi göründü. Ne kadar yoğun olursa olsun, onun ilgisine boyun eğmemek için hatırlamam gereken başka bir günah.

"Onu geri istemiyorum," diye hırıltıyla söylüyorum, başımı ellerimle sıkarken. "Onunla ne yaptığı umurumda değil."

Gözyaşları boğazımı yakıyor, bana lanet olası bir yalancı diyor.

Bu yüzden elimi boynuma bastırıp dün gece bana nasıl tecavüz ettiğini düşünüyorum. Beni nasıl ısırdı neredeyse öldürdüğünü. Kanlar içinde onun kollarında yatarken, onun besin kaynağı olarak öldürülecek bir kuzu gibi hissettiğimi. Hayatımın onun kontrolü altında olduğunu.

Eşit değil.

Sadece kullanılıp atılacak bir damızlık.

Bu duygulara tutunuyorum, nefesimi kontrol altına almak, kalbimin iki yanını tutup tamamen parçalanmasını engellemek için kullanıyorum. Bunu yapabilirim. Bu evlilikten kurtulabilirim. Seks yapmadan kalmasın diye birbiri ardına metreslerini almasını izleyebilirim ve umursamamayı öğrenebilirim. Acının dinmesi zaman alacak, ama sonunda denecek.

"Onun penisi, kadının sıcak, ıslak vajinasına giriyor. Kadının kulağına iniyor. "Siktir, bebeğim. Çok iyi hissettiriyorsun."

Tırnaklarımı boynuma geçirerek, bu düşünceleri devam ettirmeye zorluyorum. Bu görüntüleri zihnime kazımak için, böylece onu asla affetmeyeceğim. Sessizliğim onu öldürüyor gibi bana baktığında bile asla tereddüt etmeyeceğim. Onun acısının içimde yankılandığını hissettiğimde, istemediğim bağdan aşağı inerken nefes almamı zorlaştırıyor.

Bir bağ, ki nedense o buna inanmıyor.

Bu düşünce acımı kesiyor, cevaplanması gereken bir soru ve zihnimin ön saflarına çıkarken zorlukla yutkunuyorum. Nefes alırken elim karnıma bastırıyor.

Varius neden bunu hissedemiyor? Onun ne olduğu yüzünden mi? Gölge Diyarı'ndan gelen bir canavar.

Aklım, Sau'nun gölgelerinden çıkardığı yarasa yılanına kayıyor. O da aynı türden mi? Yoksa farklı bir şey mi? Dönüşebileceği başka bir şekli var mı? Kalbim mideme çakılıyor. Yoksa Sau onu oğlu olarak tutmak için mi değiştirdi? Caden'ın oğlu olarak göstermek için mi? Babaları bu yüzden mi son nefesini verirken onu lanetledi?

Bu düğüm büyüyor. Birçok şey anlam kazanmaya başladıkça mide bulantısı da artıyor. Çocukken Varius'u kurtardığı hikayesi... Bunun bir kısmı doğru muydu? Ama ilk çocuklarını inciten babası değil de, o muydu? Kabusundan uyandıktan sonra, onu kazara öldürdü mü, sonra kederinden, kimsenin bilmesin diye onu çocuklarına benzeyen bir canavarla değiştirdi mi?

Varius bunu biliyor mu?

Dün gece bana yaptıklarını hiç hatırlamadığını söyledi ve ben onun öfkesini, dehşetini hissettim. Ona inanıyorum, peki bu onun lanetinin bir parçası mı? Sorular sormaması, bir canavar gibi hissetmemesi için onu karanlıkta tutmak mı?

Asit boğazımı yakarken, elimi karnıma bastırıyorum.

İçimdeki şey de *onun* gibi mi?

Tanrım. Aliens'teki gibi karnımdan dışarı çıkacak mı? Ya da *Space Balls'daki* gibi daha da kötüsü mü olacak?

Kahretsin. Kan içmek zorunda kalacak mıyım?

Nefesim kesilirken, yükselen paniğimi kontrol etmeye çalışıyorum. Ama kan içmek istemiyorum! Ben bifteklerimi iyi pişmiş severim. Ve özellikle de kendi bağırsaklarımın içinde yatarken, rahmimden lanet olası bir canavar bebek çıkıp "Hello, My Baby" şarkısını söyleyip dans etmeye başlamasını istemiyorum!

Siktir. Micha. Nefes al.

Nefes almayı siktir et! Cevaplara ihtiyacım var!

Başımı kapıya doğru çevirip, Sau'yu aramak için dışarı koşuyorum. Onu, canavarıyla savaştığım salonda buluyorum. Canavarın yanında oturmuş, bir elini pullu derisine koymuş, kafasının eskiden olduğu yere, onu küle çevirmeden önceki yerine. Ona yumuşak bir şekilde şarkı söylüyor, sesi çok hüzünlü ve bir an için tereddüt ediyorum.

Bana yaşattığı onca kötü şeye rağmen, açıkça yas tutuyor. Çocuğunu kaybetmiş bir anne. Acısı yüzünün her kıvrımına, omuzlarının çöküşüne, yorgun havasına kazınmış. Veda ederken acı çekiyor. Ben onun bebeğini öldürdüm, o benimkini kurtardı.

Kalbim gırtlığımda, ayaklarımın üzerinde garip bir şekilde hareket ediyorum. "İyi savaştı," diye söylüyorum sonunda yaklaşırken.

"Ölmemeliydi," diye cevapladı yumuşak bir sesle, bana bakmadan, eliyle kararmış pulları okşayarak.

"Ben..."

Kafasını salladı. "Onu seninle savaşmaya çıkarmamalıydım. Koruma kalkanları düştüğünde... Senin olduğunu düşündüm. Erken dönmüştün. Aileden biri değildin... Kendi çocuklarımdan birinin... Talon'un, sen döndüğünde koruma kalkanlarının düşmesi için bir tetikleyici ayarlamış olabileceğini düşünmedim. Üzgünüm, Micha." Şimdi bana bakıyor, gözleri kuru ama hala acı dolu. "Ve gördüklerimi yanlış yorumlayarak senin işkence görmene neden olduğum için üzgünüm."

Zorla omuz silkiyorum ve zorlukla yutkunuyorum. Onun özrünü kabul etmek istediğimden emin değilim. O da benim yapacağım gibi davrandı. Güçlü bir rakiple konuşmazsın; sert ve hızlı vurursun ve umarsızca onların gardını düşürmeyi umarsın. Kurtlar bize yaklaşırken soru soracak zamanı yoktu. Eğer ben hain olsaydım ve o deneseydi, onu öldürürdüm. Ama yine de... Varius'un bana güvenmemesine neden olan o kaltak.

Ölü canavara bakarak, neden burada olduğuma odaklanıyorum. "O şey..." "Şey" demek kaba olur. "Canavar" demek de öyle, bu yüzden yılan yarasayı işaret ediyorum.

"Monmon," diyor, gözleri yaratığa dönüyor. "Evcil hayvan mıydı?"

"Canavarlar Düzlemi'nden bir yaratığı sahiplenemezsin," diyor. "Vücudu yok olduğu için artık mutfak tezgahında yaşayan Olivia bile evcil hayvan değil."

Gözlerimi kırpıyorum. Tanrım, bu çok mantıklı. "Karanlık büyü kullanarak tezgahına bir canavar mı hapsettin?"

"Onu kurtarmak için," diye düzeltir. "Kelorara'nın zehrinden enfekte olmuştu."

"O ne?" "Bir
echnida." "Bir
dakika, ne?"

O alaycı bir şekilde gülümser. "Senin düşündüğün küçük hayvanlar değil. Olivia, Echidna'nın kendisinin çocuğu."

Ağzım açık kalır. "Canavarların Annesi mi?"

O başını sallar.

"Kahretsin. Demek öyle görünüyor? Yarı insan, yarı yılan mı?" Bir saniye tereddüt ettikten sonra soruyorum, "O bir insan mı?" Kökeni ne olursa olsun tam bir insan şekline bürünebilen bir yaratık.

Kafasını sallar. "Hayır. Daha çok bir peygamber devesi ile bir xenomorph karışımı gibi görünüyor. İnsan şekline sahip, ama insan değil."

"Xenomorf" kelimesini duyunca kalbim durur. Varius da öyle mi? "Onu görebilir miyim?" diye sorarım gergin bir şekilde.

"O, bizim eğlencemiz için dışarı çıkarılacak bir şey değil."

"Kahretsin. Tabii ki değil. Ben sadece..." *Bebeğim karnımdan çıktığında ne bekleyebileceğimi merak ediyordum.* "Peki, insansı bir şekle sahipse neden insan olarak kabul edilmiyor?" diye soruyorum. "İnsanın tanımı bu değil mi? Tanrı'nın suretinde yaratılmış her şey?"

"Evet, bu sıradan insanların tanımıdır. Ama insanlara önce insanımsı bir şekil verilir, sonra başka bir şekil. Canavarlar vahşi ve evcilleştirilmemiş yaratıklardır. Ancak, tanrılara yeterince hoş geldikleri için insanımsı bir şekil verilen birkaç örnek vardır. Ama onlar öyle değildir."

"Hoşnut etmekten kastın Zeus'u hoşnut etmek mi?" diye sormadan edemiyorum.

O alaycı bir şekilde gülümsüyor. "Bazılarının durumunda öyle olsa şaşırmazdım." Başını eğiyor. "Ama yine de, onun insan olmayan şeyleri sikmekle bir sorunu olduğunu sanmıyorum."

Yanaklarım kızarıırken, ona çok sevimli bir isim olan monmon'a bakıyorum. *Zeus o şeye sikini nereye sokar ki?*

Kafamı sallayarak kendimi toparlamaya çalışıyorum. "Yani insanımsı şekillerde mi doğuruyorlar?" diye umutla soruyorum, "yoksa..."

"Hayır." Bir an durur, gözleri delici bir bakışla. Yavaşça, "Bugün daha sonra bazı canavarları eğiteceğim, istersen bana katılabilirsin," der.

Onun bakışlarına karşılık veriyorum. "Bunu yapmaya hazır mısınız?" Onun yaptığı tüm kötülükleri affetmeye hazır olmayabilirim, ama o Atlantik'in bu tarafındaki, hatta belki de dünyadaki en iyi şifacı ve ben hamileyim. Potansiyel bir canavar bebekle. Onun hayatını riske atacak kadar aptal değilim.

Gülümsüyor. "Savaşta'yız. Hepimiz dinlenene kadar beklersek, kaybederiz. Şimdi. Geri çekil. Hoo-hoo'yu dinlendirmek için alana ihtiyacım var."

Tamam, ne oluyor lan? O şey Hoo-hoo değil. O bir Regina. Ama düşüncelerimi kendime saklayarak geri çekiliyorum ve gölgeleri ellerinden dışarı çıkıyor.

Yine şarkı söylemeye başlar, şu anda bana çok iyi gelen karanlık bir country şarkısı.

Boğazım çalışırken, Hoo-hoo bu dünyadan gittiğinde soruyorum, "Bu şarkı kimin?"

"Ryo Shadow."

Dudaklarım sessiz bir çılgılık atarak açılır, ama sonra hızla tekrar kapatırım, dilimde duyarsız bir soru vardır. Şarkıdaki kişinin yaptığı şeyi yapıp yapmadığını soracağım - intihar edene kadar depresyondan muzdarip olup olmadığını.

"Çok güzel bir şarkı," diyorum onun yerine. "Çok şarkı yazmış mıydı?"

"Birkaç tane, ama hatırladığım tek şarkı bu." Ayağa kalkıyor ve gözlerindeki hüznün, soğuk bir öfke patlamasıyla bastırılıyor. "Antonio, ben Canavarlar Dülemi'nde mahsur kalmışken, düğün gününde onu öldürdü. Onu gömmek için hiç fırsatım olmadı. Aleric'i öldürmek için aceleyle ve öfkeyle kaçtığım için tek torunumu da gömmek için fırsatım olmadı." Gözleri karnıma kaydı. "Ve bir sonrakini de öldürmeye yardım etmek üzereydim." Gözlerini kaldırıp benimkilere baktı. "Ne kadar üzgün olduğumu anlatamam Micha..."

"Denemekten zarar gelmez."

Küçük bir gülümsemeyle durur, yaşlı yeşil gözlerinde biraz gurur vardır. "Sana saldırdığım için özür dilerim. Oğluma ve aileme olan sevgini yanlış değerlendirdim. Son otuz yılın huzurunu yaşamaya çalıştım, ama daha önce, Death Hunt ve Blood Fangs ile savaştığımız, çocuklarımızın birer birer öldüğü, parçaları kutularda bana postayla gönderildiği dönemde geliştirdiğim paranoya... Ailemden başka kimseye güvenmemeyi öğrendim ve ilk çocuğumu da aynı paranoyayı değer vermesini öğrettim, bunun onu kurtaracağını düşünerek." Üzüntüyle başını sallar. "Ama bunun yerine onu öldürüyor."

Hala, içimde cızırdayan közlerden yükselen öfkem var. "O bunun yüzünden ölmüyor..."

"Bu sabah beni tehdit etti," diye araya giriyor. "Senin hakkında bir daha olumsuz bir şey söylersem, beni Aleric'e satacağımı söyledi. Yarıdan fazlasını katleden, beni defalarca tecavüz eden ve üç çocuğumu gözümün önünde öldürdükten sonra karnımı defalarca bıçaklayan aynı Aleric." Gözlerindeki ateş, benim alevlerimle yarışacak kadar sıcak. Ama sonra bana yumuşak bir şekilde bakınca soğuyor. "Varius seni önemsiyor, Micha. Sadece bir hata yaptı ve bunun bedelini ödüyor."

"Hayır, bedelini *ben* ödüyorum. Varius tanrılara dua etmedi, çocuğumuzu kurtaracaklarsa hayatı ya da büyüsünü, istedikleri her şeyi almalarını dilemedi." Ellerimi kaldırıp ona bakmasını sağladım. "Beni durduran zihinsel bir engel değil. Varius bana zorla bir takas yaptı ve bir daha asla kendi başıma büyüyü kontrol edemeyeceğim." Bu gerçeği ruhumun derinliklerinde hissediyorum ve çığlık atarak kaçmak isteyen acıyı durdurmak için dişlerimi sıkıyorum. "O yüzden onun bir *hata* yapıp yapmaması umurumda değil," diye devam ediyorum. "Onun seçimi hayatımın geri kalanını etkileyecek ve bunun karşılığında ödeyebileceği *hiçbir şey* yok."

"Hayatının geri kalanında acı çekse bile mi?"

"Yapmayacak." Bir gün oldu ve şimdiden başka kadınlarla yatmaya başladı. Bir hafta içinde beni unutacak. Ona hiç huzur vermedim, istediği zaman kullanabileceği bir vajina dışında, sahip olmadığı hiçbir şeyi vermedim. İlişkimiz çok yeniydi. Benimle yeni yeni rahatlamaya başlamıştı. Yani kaybettiği tek şey oynamak için bir oyuncak ve beni kolayca başka biriyle değiştirecek.

Sau bana aptalmışım gibi bakıyor. "Birine güvenmesinin, birini sevmesinin onun için ne kadar zor olduğunu biliyor musun Micha?"

"O aşkın ne olduğunu bilmiyor."

"Hayır, ve asla bilmeyecek çünkü o ilk çocuk. Ama senin çocuğun da ilk çocuk olacak ve sonunda onun nişanlısıyla da aynı konuşmayı yapacaksın. Ona, senin şu anda yaptığın gibi mutsuzluğuna tutunmasını mı söyleyeceksin, yoksa kızının onu elinden geldiğince sevdiğine onu ikna etmeye mi çalışacaksın?"

"Ona aşkın ne olduğunu öğreteceğim."

"*Sen* aşkın ne olduğunu bilmiyorsun. Aksi takdirde, tek bir hatadan dolayı onu dışlamazdın."

"O bana işkence etti. Bu, yıldönümümüzü unutmak gibi bir şey değil." "Talon, burada olmaman gereken bir günde, tüm erkekler dışarıdayken seni geri çağırdı. O, silahları indirdiğinde burada değildi

ve hiçbirimiz bunların uzaktan indirilebileceğini bilmiyorduk. Şüpheliler ya ben ya da sendin ve Antonio'yu öpen sendin."

"Beni zorladı."

"Benim gördüğüm kadarıyla öyle görünmüyordu."

"Beni hazırlıksız yakaladı! Harekete geçmeyi düşünebilecek duruma gelene kadar, o çoktan gitmişti."

"Onu itip yüzüne ateş atabilirdin, ama yine de onunla birlikte olduğunu düşünürdüm. Sevgilisiyle kavga eden ilk kız sen olmazdın. Koruma kalkanı indirildi. Kurtlar saldırdı ve bunu yapanın ben olmadığını biliyorum. Orada olan tek kişi sendin. Sonra Talon geri geldi ve herkese Antonio'ya Khalid'i kaçırmada yardım edenin sen olduğunu söyledi."

"Karnıma yumruk attı."

"Talon bize Khalid'in yaptığını söyledi ve Varius sadece bir kardeşi ya da ölüm meleğini değil, güvenilebileceği son kişiyi de kaybedeceğini düşündü." Başını sallıyor. "Seni şantaj yaparak onun güvenini sarsmış oldum. Antonio'nun casusu olduğun için bunu senin yaptığını düşündü. Khalid ona kalan tek şeydi ve onu kurtarmak için yapması gerektiğini düşündüğü şeyi yaptı."

Onun lanet mantığını dinlemek istemediğim için, "Neden bana şantaj yaptın?" diye bağırırım.

İronik bir gülümseme dudaklarını kıvrır. "Çünkü onun sana güvenmesini istemedim."

"Seni kaltak." Çenesine yumruk atmaya çalışıyorum. Vücudunu çevirerek, kaçmak için gereken minimum hareketi yapıyor. Yumruğum ona değmeden geçerken, cildinin sıcaklığını hissediyorum. Kolumu yana doğru sallarken, aynı anda çevirerek yumruklarımın yüzüne çarpmasını sağlıyorum.

O sadece eğilip yana doğru hareket eder.

Sonra tekrar ayağa kalkar. Ayağıyla göğsüme vurmak için tekme atar, ama temas etmeden bir santim önce durur. Diğer bacağıyla mükemmel bir denge kurar. "Kavga etmeyeceğim..."

Onu tek elimle kendime çekip diğer elimle yüzüne yumruk atabilmek için bacağına yakalamaya çalışıyorum. Ama o bacağına kenara çekip aşağıya ve yana doğru sallıyor, sonra mükemmel bir yay çizerek yüzüme vuruyor.

Tüm vücudumu döndürürüm, çılgınca dönerek, acıyı beklerim ve tüm enerjiyi çeneme sert bir darbe olarak almak yerine bir dönüşe dönüştürmek isterim. Ama hiç vurmaz ve ben 360 derece dönerek tekrar ona karşı dururum, kollarım havada, kalbim deli gibi atıyor. Bacığı hala havada. Tam da kafamın olduğu yerde duruyor.

"El ele dövüşünde çalışman lazım," diyor. "Ben çay..."

Ben ona vurmaya çalışırken o eğilir ve kaçır. Asla isabet etmeyen hızlı yumruklar. Ve çok çabuk yoruluyorum, Varius'un içtiği kanın yokluğu ağır bir şekilde hissediliyor. Son enerjim de tükenmeye başladığında, düşünmeden, teknik kullanmadan, sadece onu hazırlıksız yakalamak için ilkel bir öfkeyle ona atıyorum.

Kollarımı beline dolayarak onu yere indiriyorum. Yere çarpmadan hemen önce kafamın arkasına hafif bir vuruş geliyor ve o kaltak bana beni öldürebileceğini söylüyor. Ama umurumda değil. Kirli dövüş diye bir şey yoktur ve o bana zarar vermeyi reddediyor diye, ben de onu dövdüğümde kendimi tutacağım anlamına gelmez.

Bu yüzden vücudunu itip bacaklarımla göğsüne oturuyorum. Bir elimle başının arkasındaki saçlarını kavrayıp, diğer elimle yüzüne yumruk atıyorum. Dudaklarından ve burnundan kan fışkırıyor, gözü şişiyor, ama orada yatıp bana vurmamı izin veriyor. Ama direnmezse daha çabuk duracağımı sanıyorsa, yanılıyor. Direnip direnmemesi umurumda değil. Bu benim onursuz olduğum anlamına gelse de umurumda değil. O, Varius ile aramıza girmeye çalıştı; bizim olabileceğimiz şeyi mahvetti ve bunun için, bayılana kadar ona vuracağım.

Lanet olası *kaltak*.

Ama ona beyin sarsıntısı geçirtebilmeden önce, iki güçlü kol beni ondan uzaklaştırıyor ve sonra çok iyi tanıdığım bir göğse yaslanıyorum. Onun kanlı saçlarının büyük bir parçasını tutuyor olmam ve Varius'un onun durumuna bakmaya gitmemesi beni biraz memnun ediyor, ama sonra onun ne kadar hızlı iyileştiğini hatırlıyorum. Muhtemelen çoktan oturmuştur, çenesinin morluğunu bile umursamadan.

"Bırak beni," diye bağırırım, o beni uzaklaştırırken. "Bu bebek için iyi değil."

"Bu bebek için harika! O, bir *kaltak*," diye bağıriyorum omzunun üzerinden, "ne yapması gerektiğini öğreniyor –" Aniden duruyorum, sözlerimi yutuyorum, *onunla erkeği arasına giriyor*. Varius benim erkeğim değil. Üzerinde başka bir kadının kokusunu bile alabiliyorum. Penisi onun kokusuyla ıslanmış olmalı. Yoksa onu yaladı da, kokladığım onun lanet nefesinin kokusu mu?

"Ne yaptı?" diye soruyor, ikinci kata çıkan merdivenleri tırmanırken.

"Seni ilgilendirmez." "Sana zarar verdi mi?"

"Siktir git. Artık senin koruyacağın biri değilim."

Beni kendinden uzaklaştırıp sırtımı duvara dayadı, sonra gözlerine bakacak şekilde beni kaldırdı. "Sen her zaman benim korumam altında olacaksın, küçük canavar."

Ve lanet olsun, bakışları çok yoğun.

Bu yüzden derin bir nefes alıyorum, başka bir kadının amının kokusunu burnumda tutuyorum.

Geriye yaslanarak ofisinin kapısını açar ve beni hala kollarında tutarken içeri girer. Kapı arkamızdan kapanır ve ona burada ne işim olduğunu sormadan dilimi ısırırım. O hala fahişe gibi kokarken ona hiçbir şey vermek istemiyorum.

"Kokuyorsun," diyorum, sanki bu beni rahatsız etmiyormuş gibi, sadece basit bir gerçeği belirtir gibi.

O düşük bir sesle homurdanır, sonra "Senin kanının kokusunu aldığımda duş almak üzereydim," der.

Ellerime bakıyorum. "Sau'nun kanı."

"Farkı biliyorum, bu senin kanın."

Beni masasının üzerine yatırır, sonra ellerimden birini tutar. Kurtulmaya çalışırım, ama beni sıkıca tutar. Sonra diğer elinin başparmağını yalar ve parmağımın eklemine siler. Sau'nun kanı çıkar ve altında yarılmış deri görünür.

"Bunu koklayamazsın," diyorum. "Benim duyularım gelişmiştir."

"Sen nesin?"

"Bilmiyor musun?" diye sorar yumuşak bir sesle.

Gözlerimi kısıyorum. "Bana *Twilight* sahnesi yaptırırsan, anneni dövdüğünden daha beterini yaparım."

Dudaklarında küçük, gülüşsüz bir gülümseme belirir. Sonra elini indirir ve geri çekilir. Kapıya doğru yürür, kapının kapalı olduğundan ve sessizlik runesinin etkinleştirildiğinden emin olmak için kapıyı iter. Sonra kapıyı kilitler ve o *tıklama* sesiyle kalbim gırtlığıma gelir.

Yavaşça döner.

Bana doğru yürüdü.

Her adımında nabzım gittikçe hızlanıyor.

"O sahne yarı yarıya doğru olurdu," diyor yumuşak bir sesle, bakışları keskin ve yoğun. Her santimetresiyle avını gözleyen bir avcı gibi. "Ama ben sadece bir vampir değilim, Micha."

Sadece... Gözlerim büyür.

"Ben bir melezim."

Ona bakarken zihnim boşalır.

Sonra her şey yerine oturur ve zihnimi tam bir dehşet ve tiksinti kaplar. Çığlık atarak, yanımdaki en yakın şeyi kapmak için dönüp, onu yüzüne fırlatırım.

OTUZ DÖRT

O

Yüzüme çarpmadan önce dizüstü bilgisayarını yakaladım, sonra onu kızın elinden aldım, ama hasar yine de çok büyüktü. En azından küçük canavarımın beni *olduğum gibi* kabul edeceğini umuyordum. Beni sevdiğini söylediğinde, bunu gerçekten kastettiğini umuyordum.

Ama onun gördüğü tek şey
melez. İğrenç yaratık.

Canavarı.

Masasının diğer tarafından bana dik dik bakarken gözlerinde bunu görebiliyorum. Organlarımı söküp atmak, zamanda geriye gidip beni annemin karnındayken bebekken öldürmek istiyor. Talon'un tarafında olmayı diliyor.

Az önce kurtardığım dizüstü bilgisayarını duvara fırlatma dürtüsüne karşı koyarak, onu nazikçe kanepeye atıyorum.

"Seni öldürmeliydim!" diye bağırarak sandalyeyi kaldırıp bana fırlatıyor. Ben hızla kenara atıyorum ve arkamdaki duvara yüksek *bir gürültüyle* çarpıyor. "Seni öldüreceğim!"

seni öldüreceğim!" Bir çekmeceyi açar ve zimba, bir kutu kalem, bir makas alır. Ben kenara atlayana kadar fırlatabileceği her şeyi alır. "Siktir git sen de, bu aile de, ve lanet olası tanrılar da..."

O, bıçaklarımı sakladığım çekmeceyi açarken ben masanın üzerinden atlıyorum. Dün gece onu neredeyse kurutmuş olmalıyım. Kendimi kontrol edemezsem, bu kadar kısa sürede bir beslenme daha hayatta kalamaz.

Ama nedense bıçağı almıyor. Bunun yerine, çekmecenin tamamını çekip çıkaracak kadar sertçe çekiyor. Ben havadayken, tahta kutuyu sanki bir çanta dolusu taşmış gibi yüzüme savuruyor. "– Siktir git Maddox, siktiğimin *sapığı*!"

Çekmece tam zamanında kollarıma çarptığında, parçalar her yöne saçıldı. Yana doğru savrulurken döndüm. Masanın kenarına çarptım, sonra masadan yuvarlandım.

Bana doğru koşar, ama karnıma tekme atmadan, kolumu bacağının arkasına dolayarak masadan uzaklaşıyor. Üzerime düşer ve ben onun altımda kalana kadar devam ederim. Yüzüme dirseğini vurmaya çalışır, ama ben onu elimle yakalar ve geri iterek yere bastırırım. Aynı şeyi diğerine de yapıyorum, ama o sadece eğilip burnumu ısırmaya çalışıyor.

Başımı geriye çekiyorum ve tanrılara şükür, kollarım onun ulaşabileceği mesafeden daha uzun. Bana tıslıyor, gözleri öfkeyle parlıyor. "Beni kaç kez sikti?"

Başım dönüyor. "*O da kim lan?*" "Maddox."

"*Maddox mu?*" O küçük pisliği öldüreceğim.

"Evet, seni sıkık sapık. Anladım! Peki kaç kez oydu, ha? Kaç kez sapık kardeşinin şekil değiştirip senin yerini almasına ve bacaklarımın arasına girmesine izin verdin? Tanrım, Varius, onu öldüreceğim..."

Dur. Ne? "Micha, kes sesini," diye bağıyorum, düşünebilmek için. "Bana az önce..."

Bir elimle ağzını kapatıyorum ve o da başını bir yandan diğer yana çevirerek avucuma boğuk küfürler haykırıyor. Ama ben, onun söylediklerini anlamaya çalışırken elimi sıkıca üzerinde tutuyorum.

"Bana Maddox'un sana tecavüz etmek için benim şekle büründüğünü mü söylüyorsun?" diyorum yavaşça.

Elime hırıldıyor ve onu duyabilmek için elimi çekiyorum. "Sen söyle," diyor sertçe. "Senin fikrin olduğunu varsayıyorum."

Ben bir şey söylemeyince, kahkahalarla güldü. "Aman Tanrım, annenin fikriymiş ve sen bilmiyormuşsun. Ne salak bir adamsın. Eminim şimdi onu dövmeme izin vermek isterdin."

"Neden bahsediyorsun?" diye soruyorum, her kelimeyi dişlerimi sıkarak söylüyorum.

"Bebek senin değil, seni lanet olası neandertal. Kardeşinin." "Ne diyorsun sen?" diye homurdanırım, sesim onun ateşine buz gibi bir karşılık verir.

Çılgınca gülüyor. "Bir düşün. Melezler kısırdır." "Ben değilim."

"Öyle mi? Dur tahmin edeyim, bunu sana annen söyledi ve o yalan söylemekle ünlü biri değildir."

Ona bakıyorum.

O da bana bakıyor.

Sonra ayağa kalkıp telefonumu çıkarıyorum ve anneme buraya gelmesini söylüyorum. *Hemen*. Bu ofisten çıkıp onu almaya gidersem ve Maddox'la karşılaşsam, bu boktan teorinin doğru olup olmadığını bile bilmeden onu öldürebilirim.

Umarım doğru değildir.

Ama Talon ona hain dediğinde onun için ne kadar endişelendiğini hatırlamadan edemiyorum. Onu incitmemi engellemeye çalışmasını. Cadının tuzağından kaçmak için kendi kollarını ısırarak koparmasını. *Onun* için. Sevmediğin biri için böyle bir şey yapmazsın.

Parmaklarım telefonumu sıkıca kavrar, onu masanın üzerine atarım, sonra dönüp karıma bakarım. Gözlerim karnına düşer. "Eğer onun çocuğuysa," derim. Kelimeler boğazımda düğümlenir, ama onları söylemeliyim. *Bilmeliyim*. "Onu tutacak mısın?"

Ayağa kalkarak bana bakıyor. Sonra alaycı bir şekilde gülüyor. "Sanki izin vereceğini sanıyormuşum gibi. Ben zaten hamileysem, bir varis için çaba gösteremezsin."

Ona doğru adım attım, kalbim gözlerimdeydi. "Bu senin vücudun, Micha. Karar sadece ve sadece sana ait. Onu doğurmaya karar verirsen, onu benim olarak kabul edeceğim."

Gözlerini kırptırdı, sonra anladığını ima ederek başını salladı. "Maddox dönüşüm geçirdiğinde tüm DNA'sı değişiyor, değil mi? O halde biyolojik açıdan bakarsak..."

"O benim olacak çünkü o *senin*. Ve seninle ilgili her şey *benimdir*."

Çenesini gevşeterek bana bakıyor. Sonra başını sallayıp, "Sen tam bir neandertalisin" diye mırıldanıyor.

Ama sesinde bir hüznün var, eskiden bunu sevgiyle söylediği zamanları hatırlıyor ve bunu düzeltebileceğim umuduyla göğsüm sıkışıyor. Söylediklerine rağmen bizi tamamen vazgeçmediğini umuyorum.

"Peki..."

Kapının çalınması sözümü keser. Gözleri benimkilerden uzaklaşır, sanki benim için hiçbir şey ifade etmiyormuşum gibi beni kolayca reddeder ve bir an için, sırf beni böldüğü için annemi Aleric'e satma isteği duyarım. Bunun yerine, karıma doğru adım atar ve cevabını bilmem gereken soruyu bitiririm. "Onu tutacak mısın?"

Bana bakmıyor. "*Micha*."

Gözleri benimkilere kayar. "Hayır."

O söylemese de göğsüm genişler. Kararının çocuğun benim olmaması nedeniyle olduğunu söylemez, ama ben buna inanmaya karar veririm. Bir an için hala beni ve sadece beni istediğini ummaya karar veririm.

Sonra kapıya dönüyorum. Micha'nın sorduğu sorunun cevabını bilmek istiyorum. Çocuk benim mi? Annem bana yine yalan mı söyledi? Maddox da bu işin içinde mi? Siktir. Çocuk onunsa, karımın onu tutup tutmayacağı önemli değil. *Onu öldüreceğim*.

"Girin," diyorum.

Annem zarif bir şekilde içeri girer, hiç korku göstermez. En ufak bir endişe bile yoktur. Kırık sandalyenin üzerinden sanki manzaranın doğal bir parçasıymış gibi geçer, sonra önümde durur ve bekler.

"Otur." Sözlerim sıkı bir şekilde kontrol altında, tamamen düz ve ilk endişe belirtisi var. Beni yeterince iyi tanıyor, insanlığımı geride bıraktığımda bu duruma düştüğümü biliyor. Micha'nın tecavüze uğramasında herhangi bir rolü varsa, gözlerini oyup, Aleric'e satmadan önce iki deliğe cehennem ateşi döküp bir daha asla kapanmamalarını sağlayacağım.

Kanepeye oturur, ayak bileklerini çaprazlar, ellerini kucağına koyar, çenesini kaldırır. "Ne oluyor?" diye sorar.

"Her soruyu bir kez soracağım," derim, telefonumu alıp Aleric'in adını tıklayarak. "Yalan söylediğini düşünürsem, çocuklarını bir daha asla göremezsin ve torunlarını asla tanıyamazsın."

Sırtı dikleşir.

"Şimdi." Telefonu koltuğun koluna koyarım, böylece ekranı görebilsin. Gözleri ekrana, sonra Micha'ya, sonra bana kayar. Bakışlarını tutarak

arama düğmesine basarım. "Kısır mıyım?"

Telefon çalar.

"Hayır."

"Maddox'a benim şekle bürünmesini ve karımı sikmesini mi söyledin?" Gözleri fal taşı gibi açılır. "Tabii ki hayır!"

"Neden kan bağı hissedemiyorum?"

Dudaklarını sıkıştırır.

Telefon tekrar çaldı. Ve tekrar.

Üçüncü çalınıştta gözleri telefona kayar.

Ama bir daha sormayacağım. Aleric cevap verirse, o satılmış demektir.

Hat bağlanmaya başlayınca zil sesi kesilir. "Sanırım açlıktan ölüyorsun," diye patlar ve ben aramayı sonlandırırım, ama parmağım ekrandan ayrılmaz, ona konuşmaya devam etmesini söylerim.

Micha'ya bakar.

"Ona melez olduğumu söyledim."

Bana bakarken yavaşça nefes verir. "Doğal bir vampir bizim gibi yemek yiyebilir, bu yüzden seni lanetlediğimde, kan arzunu da bağladım. Hayatta kalmak için buna ihtiyacın yok, ama sanırım bir parçan hala bunu arzuluyor ve onun kanını çok hızlı tüketiyor."

Ona bakıyorum, bu açıklamanın neden duraksamasına neden olduğunu merak ediyorum, sessizliğimle boşlukları doldurması için onu teşvik ediyorum. Dudaklarını sıkıştırıyor. Bir süre hiçbir şey söylemiyor, ama sonra "Ben yapmış olabilirim..." diyor. Çenesini sıkıyor ve başka yere bakıyor. Sonra derin bir nefes alıyor ve nefesini tutuyor. Nefesini bıraktıktan sonra devam ediyor, "Değiştiğinde her zaman Arzu'nun etkisi altında olabilirsin."

Siktir. Craving, kurtadamların veya vampirlerin kendilerini tamamen kaybetmeleridir. Sadece açlık tarafından yönlendirilerek, içgüdüsel ve ilkel bir şekilde tepki verirler. Öldürene kadar beslenirler, aç köpekler gibi avlarını parçalarlar. Kontrol yoktur. Düşünemezler. Zombilere en yakın varlıklardır, ancak çok daha hızlı, çok daha güçlü ve çok daha tehlikelidirler. Buna dönüşeceğimi bilmek midemi bulandırıyor. Kontrolü kaybetmek, benim sahip olduğum tüm değerlere aykırıdır.

Ama bu aynı zamanda, yaptıklarımın sorumlu olmadığı anlamına da geliyor – Duruyorum.

Dişlerimi sıkıyorum.

Çünkü ben sorumluyum. Arzu altında olsun ya da olmasın, ona *zarar verdim*. Ve hayatımın geri kalanında bununla yaşamak zorunda kalacağım.

Ortaya çıkan tüm bu boktan durumdan tiksinererek, annemi ofisimden, bu lanet evden kovmak istiyorum, ama bilmem gereken başka bir soru daha var. "Tamamen bağlandıktan sonra onu hissedebilecek miyim?" diye soruyorum.

"Bilmiyorum."

Parmağım çağrı düğmesinin üzerinde duruyor.

"Neden hissedemeyeceğini anlamıyorum," diyor. "Bağlanma tamamlanmadan önce, paylaştığınız kan aranızdaki tek bağıdır. Sonrasında, ruhlarınız birbirine bağlanır. Vampirliğiniz bunu yiyemez."

Ona bakıyorum, yüzünü inceleyip omzumun üzerinden soruyorum. "Sormak istediğin başka bir soru var mı, Micha?"

"Melez bir çocuk mu bekliyorum?"

Hareketsiz kalıyorum, karnım ağzıma geliyor, acaba onu karnından kesecek mi diye merak ediyorum, tıpkı içlerinde bir iğrençlik olduğunu öğrendiklerinde birçok annenin yaptığı gibi.

"Hayır," diyor Annem. Sonra, "Bilmiyorum. Varius'un gerçek doğasını kara büyüyle bağladım. Doğru yaptığımı düşünüyorum, ama o doğana kadar bilemeyeceğiz."

Micha uzun bir süre sessiz kalır, nefesimi avucunda tutar. Sonra sorar, "Kan bağıını nasıl koparırısın?"

"Çık dışarı." Annem çıkmaya başlar, ama Micha da öyle. Ona doğru dönüp bileğini tutarım. "Sana söylemediğimi çok iyi biliyorsun."

Kolunu çekmeye çalışır ama başaramaz. Annem kapıdan çıkarken Micha bana öfkeyle bakar. "Bana dokunma."

"Hayır..."

Soğuk bir kahkaha attı. "Tabii ki benim istediğimi dinlemeyeceksin. Ne sürpriz, ne sürpriz."

Dişlerimi sıkıyorum, onu bırakıp hayatımdan çıkıp gitmesini izlemekle, onu tutmak arasında kalıyorum, ki bu da bizi daha da uzaklaştıracak. Kalbim çarparken, kolunu bırakıyorum, sonra kapının önüne atılıyorum ve onun çıkmasını engelliyorum. Kollarımı kavuşturuyorum. Bana öfkeyle bakıyor.

"Konuşmamız gerek."

"Sana söyleyecek hiçbir şeyim yok."

"Bebeği doğuracak mısın?" Yoksa çocuğumuzun melez olma ihtimali olduğu için kürtaj mı yaptıracak?

"Siktir git, Varius. Beni hiç tanıımıyorsun."

"Micha..."

"Evet, onu doğuracağım." Gözleri soğuklaşır. "Tecavüz sonucu doğmuş olsa bile."

Ben irkilirim. "Ben Craving'in etkisi altındaydım, Micha. Seni öldürmediğim gerçeği
—"

"Vay canına! Ne kadar yüksek bir çıta." Yavaşça alkışlar, yüzü çok alaycıdır
"Nişanlıma altın madalya verin. Beni öldürebilecekken *öldürmedi*."

"Yapabilirdi değil," diyorum sinirle. "Craving kontrol edebileceğin bir şey değil. Seni öldürmeliydim, ama yapmadım çünkü ben —" *Seni seviyorum. Anlamıyor musun? Sana olan hislerim, Craving'in neden olduğu akılsızlığı bile aşıyor. Seni seviyorum, Micha.*

Ama bu sözleri söyleme fırsatım olmadı çünkü bakışları o hastalıklı kayıtsızlığa dönüştü ve sözlerim boğazımda takılıp kaldı.

"Bırak beni, Varius," diyor düz bir sesle.

"Hayır." Sesim çatlıyor, lanet olsun, *kırılıyor*.

Eğer giderse, geri dönmeyecek. Fiziksel olarak, evet. Onu gittiği yerden buraya geri getireceğim ve o da bunu biliyor. Ama duygusal olarak? Asla. Gözlerinde, ciğerlerimdeki tüm havayı sıkın o tam anlamıyla boşlukta bunu görebiliyorum.

"Biliyorsun..." diyor monoton bir sesle, her kelime göğsüme bir bıçak gibi saplanıyor, "kardeşin tarafından tecavüze uğramak istemediğim kadar, bebeğin ondan olmasını umuyordum. O zaman önümüzdeki altı ay boyunca içinde hiçbir parçan kalmazdı."

Bacaklarımdaki güç kaybolur ve kapıya yaslanırım. "Canavar..." derim, sesim kırılır. "Bunu kastetmedin."

O tek kelime etmez.

Kalbim çarparken ona bakıyorum, bunu nasıl düzeltebileceğimi düşünüyorum. "Benden ne istediğini söyle," diye yalvarıyorum. "Lütfen. Yapacağım Micha. Lütfen. Seni incittiğim ve... sana tecavüz ettiğim için özür dilerim." Bu kelime boğazımı yakıyor, kendime karşı hissettiğim mutlak öfke ve tiksinti midemi bulandırıyor. "Benden istediğinde durmadığım için özür dilerim. Sana güvenmediğim için özür dilerim. Özür dilerim. Çok özür dilerim."

Sessizce bana bakıyor. Hiçbir duygu belirtisi yok. Söylediklerime hiçbir tepki göstermiyor.

Boğazım

düğümleniyor.

Gözlerim yanıyor.

"Bunu düzelteceğim," diyorum çaresizce, bu sözlerin gerçek olmasını dileyerek. "Seni tekrar bana aşık edeceğim. Bana bir şans ver, Micha. Lütfen. Kal ve bana bir şans ver."

Boş boş önüne bakıyor, tek kelime bile etmiyor.

Ama gitmeye çalışmıyor. Hiç kıpırdamıyor, ama ben ilkinde odaklanıyorum, ikincisinin ağırlığını görmezden geliyorum. O burada olduğu sürece, bir şansım var.

Bir şansım var.

Ve bu şansla, Micha Shadow'a benim olduğumu hatırlatacağım. Hayır.

Ona benim *olmak* istediğini hatırlatacağım.

OTUZ BEŞ

KIZ

O pislik hala fahişe gibi kokuyor.

Ne kadar duş alırsa alsın, hala o orospunun kokusunu alabiliyorum. Kendini o kadının içine o kadar derine gömmüş olmalı ki, kadının sıvısı onun sikine o kadar sert bir şekilde fışkırmış ki, derisine işlemiş.

Ve onun beni işkence edip tecavüz etmesinden çok, buna odaklanıyor olmamdan nefret ediyorum. Ama o kadını becerdikten dört gün sonra, mutfak masasında akşam yemeği yerken ona her baktığında, önce kadının yüzüne, sonra da adamın yüzüne bıçak saplamak istiyorum. O benimle konuşmaya çalıştığında, onun boğazını, sonra da onun boğazını kesmek istiyorum. O *nefes aldığı*nda, onun lanet kafasını bokla tıkanmış tuvalete sokup boğmak istiyorum. Sonra da onu sikmek istiyorum.

Khalid onun yanında olduğu için yapmıyorum. Bir eli eksik olabilir, ama yine de beni kolayca öldürebilir, özellikle de şu anda büyü kullanamadığım için. Ama tanrılar aşkına, onunla bir saniye yalnız kalırsam... Onu öldüreceğim. Varius'un onu sikmesine Khalid'in ödediği para neden olmuş olsa da umurumda değil; o, kocamın sikişinin nasıl bir şey olduğunu biliyor ve ben...

Bu hain düşünceleri kafamdan uzaklaştırıyorum.

Birkaç ay sonra, bebek hayatta kalacağı kesinleştiğinde, o benim kocam olacak, ama asla benim *kocam* olmayacak. Cenaze törenini planlamak dışında, sözleşmemizin şartları dışında onunla hiçbir şey yapmak istemiyorum.

"Dikkatli ol," Maddox solumdan bana doğru eğilirken mırıldanır. "Duygularını göstermeye başlıyorsun."

Yüzümdeki kaslar anında gevşer ve o hafifçe güler. "Onu gerçekten zorluyorsun, ha?"

"Onu hiçbir şey için uğraştırmıyorum," diye homurdanıyorum, önümdeki patates kızartmasının kokusunu içime çekmemeye çalışarak. Kızartma kokusu midemi bulandırıyor, ama zaten iştahım da yok. "Kendi sorunlarımla uğraşıyorum. O acı çekiyorsa, bu sadece bir avantaj."

O kıkırdar. "İkiniz barışırsanız tanrılar yardımcımız olsun."

O hamburgerini çiğnerken ona yan gözle bakıyorum. Son birkaç gündür farklı türlerde hamburger yiyoruz – Varius'un bana sevdiğini göstermek için yaptığı bir başka girişim. İlk tanışmamızın, sonra da ilk randevumuzun anısı göğsümü sıkıştırıyor. *Hamburger severim.*

Bu, "*Seni seviyorum*" anlamına gelmeye başladı.

O anıları gözlerimden silip atıyorum, ama göğsümdeki acı hala devam ediyor.

"Ne?" diye soruyor yuttuktan sonra. "Bu Aileyi birlikte ne kadar sert bir şekilde yöneteceğinizi hayal etmediğinizi söyleyemezsiniz, değil mi?"

"Asla *birlikte* olmayacağız. Ben sadece bir damızlık atım."

Bana keskin bir bakış atıyor. "Tabii ki birlikte yöneteceksiniz, çünkü bu ailenin erkeklerinin özelliği," diyor, sesini alçaltarak, "sevdiğimiz zaman, *deli gibi* sevmemizdir." Ben Varius'un aşkın ne olduğunu bilmediğini söylemeden önce Enoch'a başını sallıyor.

"Stormie Green birinci sınıfta saçını çektiği için burnuna yumruk attığından beri ona aşık," diyor. "Oh, birkaç kez çıkmış. Stormie ona hiç ilgi göstermediği için unutmaya çalışmış, ama seks yaptığı tek zaman Ezriel onu üçlü seks yapmaya zorladığında." Leno'ya başını sallıyor. "On üç yaşındayken bir kurt tarafından gözlerini kaybetti. Eve döndüğünde annesi ona ne olduğunu sorduğunda ne dediğini biliyor musun? Annesi, eve dönmesi o kadar uzun sürdüğü için onu iyileştiremediğinden çok endişelenmişti."

Kafamı sallıyorum.

"O pislik aptal gibi sırtarak, 'Evleneceğim kızı buldum' dedi. O zamandan beri onu arıyor. Ve Khalid," derken, fahişesiyle konuşan ölüm meleğine başını sallıyor. "Onun için kendi elini kesti. Onun yürüdüğü yeri taparcasına seviyor, hatta ona Drazic dilinde 'efendim' diyor. Ve Varius..."

Gözlerim ona kayarken boğazımda bir yumru oluşur. Sefil görünüyor, yanakları çökmüş, gözleri kararmış ve torbalı. Son birkaç gündür neredeyse hiç yemek yemedi, tabağı benimkinden bile daha bozulmamış. Ve iyi uyumadığını biliyorum. Ofisini mahvettiğim gün beni odasına taşıdığına, yatağın hangi tarafını seçeceğimi sordu. Ben de yan yatacak kadar küçük olduğum için üst yarısını seçtim. O benden bir ayak kadar uzun ve sığmak için garip bir şekilde kıvrılmak zorunda kalıyor.

Gözleri benimkilere kilitlendi ve ben o kadar derinden içine çekildim ki Maddox'un söylediklerini neredeyse kaçıırıyordum.

"...kız kardeşiyle evlen."

"Ne?" Gözlerimi kırptırdım, sonra Varius'un bakışlarından kurtulup kardeşine baktım.

"Varius, kız arkadaşıyla ilişkisini düzeltmek için o kadar çaresiz ki, küçük kardeşini kız kardeşiyle evlenmeye zorluyor, böylece kız bizimle yaşamaya başlayabilecek."

Ağzım açık kalır. "Bekle, ne? Lou buraya mı geliyor?" O bir şey söylemeden, ona en iyi "ona dokunursan ölürsün" bakışımı atarım. "Maddox..." diye homurdanırım.

Ellerini kaldırır. "Bunu durdurmak istiyorsan, onunla konuşman gerekecek. Güven bana. Ben kurtulmaya çalıştım."

"Seni küçük pislik."

Omuz silkiyor, yakalandığı için hiç utanmış görünmüyor. "Çaresiz zamanlarda, baldızını açıkça manipüle etmek gerekir falan filan. Benim için onunla konuşur musun? Yardımı olacaksa, aşık olduğum bir metresi var. Varius onu öldürmemi söyledi, ama dürüst olmak gerekirse, onu gölgelerimin içinde bir kafeste saklıyorum."

Gözlerim fal taşı gibi açılır. "Canavarlar Düzlemi'nde mi?"

"Evet. Ve sana şunu söyleyeyim, onu her çıkardığımda hem çok mutlu oluyor hem de çok sinirleniyor. Beni öldürmek istercesine sevişiyor. Kız bana gerçekten karışık sinyaller veriyor." Gözleri büyür ve yavaşça başını sallar.

"Sen delisin, bu aşık olduğun gibi gelmiyor."

Gözleri parıldıyor. "Evet, biliyorum. Ama onunla oynamak çok eğlenceli." Ben onu deli gibi bakarken o gülüyor.

"Ama gerçekte böyle bir şey olursa, ben de ona aşık olacağımdan eminim," der ve göz kırpar. "Ben çok umutsuz bir romantikim."

Patates kızartmalarımı yerken
burnumdan soluyorum. "Hey.

Kırıldım."

Gülüyorum.

Bana gülümser.

Karanlık bir kıskançlık içimi kaplar ve Varius'un bakışlarını hissedebiliyorum. Ama bana kızgınsa, O Sürtük'e bakmıyor, bu yüzden kasten biraz daha gülerim.

Maddox eğilip omzuma omzuyla çarpar. "Ee, ne dersin? Benim için onunla konuşur musun? Küçük kız kardeşini benim gelinim olmanın acımasız kaderinden kurtarır mısın?"

"Onun için, senin için
değil." "Tabii ki."

Ama kendinden çok fazla memnun görünüyor.

Son dört gündür içimi kaplayan sessiz öfke şimdi patlamak üzere. Varius, küçük kız kardeşimi bu hayattan uzak tutmaya çalıştığını çok iyi biliyor. O, sanat eğitimi almak için üniversiteye gitmek, dünyayı gezmek, yeni şeyler görmek istiyor. Ve şimdiye kadar icat edilmiş tüm silahlarla berbat. Zehir dahil. Bir keresinde eğitim sırasında hangi bardağa koyduğunu unutmuş ve neredeyse kendisi içecekti. Bu hayata çekilecek en kötü kişi o.

Bu yüzden, akşam yemeği bittiğinde ve odamda Varius'un gelip beni yukarıya sürüklemesini beklerken (son iki gecedir yaptığı gibi, ilk gece beni ofisinden sürüklemişti) odamda bir ileri bir geri yürüyerek, onunla altı raunt dövüşmeye hazırım. Çıplak yumruklarla. Nakavt olana kadar.

Ama ölümüne değil.

Ona ne kadar kızgın olsam da, onun ölmesini asla istemem. Üzerimde yatarken, kanlar içindeyken bana diktiği o parlak bakış... Lanet olası rüyalarımda beni rahatsız ediyor. Ona bunu yapanın ben olduğum için kendimden nefret ediyorum. Panik, öfke ve *acıyla*, sevdiğim adamı öldürebilecek durumda olduğum için. Asla öyle bir insan olmak istemiyorum, duygularının kölesi olup onları kontrol edemeyen biri olmak istemiyorum. Ve bu, son dört gündür onunla konuşmayı reddetmemin, bu durumu düzeltmeyi denemeyi bırakmamın ana nedenlerinden biri. Beni dönüştürebileceği kişiden korkuyorum. Onu sırf incitmek için inciten sefil bir kaltak.

Ama artık başka seçeneğim yok. Küçük kız kardeşimi Maddox ile evlenmekten kurtarmak istiyorsam, başka seçeneğim yok.

Odamın kapısı açıldığında, ayakta durup onu beklerken yumruklarımı sıkıyorum. Burada oturabileceğim hiçbir yer yok. Yeni mobilya almadı ve ben de daha fazlasını istemek için çok inatçıyım.

"Onu nasıl satın alırsın?" diye homurdanıyorum ve o, odanın içinde durup, benimle konuştuğuma şaşkın bir ifadeyle bakıyor. Ama sonra bu ifade rahatlamaya dönüşüyor, kapıyı kapatırken gözlerinde küçük bir gülümseme beliriyor ve bu beni çok kızdırıyor.

"Ben almazsam, başkası alırdı. Ve sen son eve geldiğinde onu göremediğin için üzülmüştün. Bu yüzden daha yakınında yaşarsa hoşuna gider diye düşündüm."

Ona öfkeyle bakıyorum, onu ne kadar özlediğimi fark etmesinden nefret ediyorum. "Onun üniversiteye gitmesini istiyorum," diyorum sinirli bir şekilde.

"Maddox üniversiteye gitti."

"Bu aynı şey değil."

"O Stefaan Black'ın kızı ve karımın kardeşi. Asla sıradan bir hayat yaşayamayacak. Burada olursa onu koruyabiliriz."

"Öyle mi? Antonio'dan bizi koruduğun gibi mi?" diye terslerim.

"Koruma önlemlerini değiştirdik. Talon onları alt etmek isterse, kaba kuvvet kullanmak zorunda kalacak."

"Peki ya başka bir Talon varsa? Lou tamamen işe yaramaz. Hayatını kurtarmak için silah kullanamaz."

"Eve daha fazla savunma ekliyoruz. Bu yüzden her yerde bitkiler var. Artık güvenli odanın etrafında birden fazla koruma var."

"Eskisini kolayca kırdım."

"Senin büyüün özel."

"Öyleydi," diye tükürdüm.

"Öyle." Aramızdaki mesafeyi kapattı. "Hâlâ var; sadece onu kontrol etmeyi yeniden öğrenmen gerekiyor."

"Siktir git."

"Hayır, kendini sikiyorsun," dedi düz bir sesle. "Bu konuda sinirlenebilirsin, küçük canavar. Ya da onu yeniden öğrenebilirsin."

Ona tekrar siktirip gitmesini söylemek için ağzımı açarım, ama sonra dururum. Çünkü lanet olsun, o haklı. Bunu yeni bir zorluk, yeni bir yaşam biçimi olarak değil, bir engel olarak görüyorum ve bunun beni tanımlamasına izin veriyorum. Ama ben böyle biri değilim. Böyle biri olmak da istemiyorum. "O zaman bana lanet olası bir değnek alır mısın?" diyorum, her kelimeyi dişlerimi sıkarak söylüyorum.

"Odama bir tane geldi. Dün geldi." Gözlerim fal taşı gibi açılır. "Neden bana söylemedin?"

"Çünkü bu kararı kendi başına vermelisin. İyileşme süreci, ona karşı koymayı bıraktığında işe yarar."

Sinirli bir şekilde nefes veriyorum, ama buna da tartışmacı görünmeden cevap verebileceğim bir şey yok. O, benim onu kızdırmak için bir şeyler yaptığımı, onu incitmek için sessiz kaldığımı düşünebilir, ama tek yaptığım kendimi iyileştirmeye çalışmak. Artık onun duygularını kendiminkinden önce tutmuyorum, benim ihtiyaçlarım onun benden bekledikleriyle çelişse de umursamıyorum.

"O zaman çok teşekkürler," diyorum sertçe. "Ama Maddox konusunda hala mutlu değilim. O, onun için en kötü seçim!"

"Maddox'u sevdiğini sanıyordum." Bu sözlerde bir düzlük var, yüzeyin altında kalan ölümcül bir kıskançlık. Vücudum, onun kıskançlığını sisteminden atmak için beni sert ve vahşice becermek zorunda kaldığı tüm anları hatırlayınca, hoş bir ürperti

omurgamdan aşığı doğru hoş bir ürperti geçer, vücudum onun kıskançlığını gidermek için beni sert ve vahşice sıkmek zorunda kaldığı tüm anları hatırlar.

Bir adım geri çekilip kollarımı kavuşturarak ona sertçe bakıyorum. "Kız kardeşim için değil!"

"O zaman kim için?"

Çenem sıkışır. *Kimse.*

"Seç," diyor, "ve o onunla evlenecek."

"Onun evlenmesini hiç istemiyorum. O daha *on altı* yaşında. Maddox en küçüğü ve ondan altı yaş büyük."

"Yirmi iki yaşına gelene kadar onu evlendirmeyeceğim." "Peki üniversiteye gidecek mi?" diye ısrar ediyorum.

"Evet." Bir süre durdu. "Ve istersen, babana onun kısır olduğunu söyleyebiliriz. Sadece kağıt üzerinde evlenmesi gerekiyor."

"Bunu yapar mısın?" diye şok içinde sorarım. Başka bir patrona yalan söylemek savaş sebebi sayılır.

"Senin için her şeyi yaparım Micha. Tek yapman gereken istemek."

Burnumdan nefes veriyorum, onun fazla nazik davranmasından biraz rahatsız olmuşum. "Peki. Rudy olsun o zaman." O en tatlısıdır.

"Anlaştık."

"Nerede kalacak?" diye sorarım, hala kavga etmek istiyorum. "Onunla aynı odayı paylaşmayacak."

"Burada."

"Burası benim odam."

"Senin odan üst katta."

Çenemi sıkıyorum. "O senin..."

"Bu bizim odamız Micha, bunu çok iyi biliyorsun."

"Başka kimse yapmaz!" Düşünmeden önce sözler ağzımdan çıkıyor.

Gözleri şüpheyle kısılır. "Benden istediğin bu mu? Herkese senin benim olduğunu söylemem mi?"

"Hayır." *Evet. Hayır. Kahretsin. Bilmiyorum.* "Ben senin değilim," diyorum acı bir şekilde. "İlişkimizi bitirdim, hatırladın mı?"

"Nasıl unutabilirim?" diye homurdanır. "Yamanın yatağımın başucundaki masada duruyor." Turşu ve cam bir kaptan.

Rahatsız bir şekilde kıpırdanıyorum, cildim çok sıcak geliyor. Onu saklayacağını beklemiyordum. Yaptığım şeyden bu kadar takıntılı ve incinmiş olacağını beklemiyordum. Ama bunu yapmam gerekiyordu ve şu anda yine yapardım. Şu anda Varius'a üzerimde herhangi bir kontrol hakkı vermek kötü bir şey; o zaman çok fazla olurdu.

Onu affetme isteğime kolayca boyun eğmek. Eskisi gibi olmaya d6nmek. Onu sevdiğim ve onun da beni sevebileceğini d6şündüğüm zamana. Onun kollarında acıdan çok rahatlık bulduğum zamana – 6zlediğim bir rahatlık.

Ama o g6nlere geri d6nmem m6mk6n değil.

O zamanlar, o *kişi* artık yok.

Bu y6zden bir adım daha geri çekiliyorum – duygusal mesafenin 6zerine fiziksel bir mesafe daha ekliyorum. "Ne zaman gelecek?" diye soruyorum.

"Birkaç g6n içinde."

Heyecan ve mutluluk, g6đs6mdeki rahatsızlıkla savaşıyor. Kız kardeşimi d6rt aydan fazla s6redir g6rmedim. 6 hafta 6nce eve d6nd6đ6mde, arkadaşlarıyla kamp yapmaya gitmişti, bu y6zden onu 6zledim. Bir an için alt dudağımın iini ısırıp, isteksizce "Tamam" diyorum.

"G6zel. şimdi yukarı çıkalım mı?"

Ona cevap vermeden sessizliğime geri d6n6yorum. Kız kardeşim g6vende olduğuna g6re, onunla konuşmak istemiyorum. Boş hissediyorum. İim boş.

G6zlerinde acı ve panik belirir. "Micha, l6tfen beni yine dışlama," diye yalvarır.

Ama onu dışlamıyorum. "Sadece benimle konuş."

Kendimi kapatıyorum. Bana vermeyi reddettiği alana ihtiyaım var.

Bana bakıyor, konuşmamı istiyor, ama birkaç dakika konuşmayınca g6zlerini kısa bir s6re kapatıyor. Sonra 6ne doğru adım atıyor, alnımı 6p6yor ve beni kollarının arasına alıyor. Beni odasına taşırken ona direnmiyorum. Hiç kıpırdamıyorum.

Ama tanrılar, ne kadar da istiyorum.

6nk6 başım onun g6đs6ne yaslanmışken, o lanet olası *orospunun kokusunu alabiliyorum*.

OTUZ ALTI

O

Duştan çıkar ıkmaş telefonum çalıyor. Lavabonun üzerinde duruyor, ona bakmadan önce başımı kurulamak için bir havlu alıyorum. Aleric olduğunu grnce, saımı kurutmaya devam ederken telefonu açıyorum.

"Ne var?" diye soruyorum.

"Bu mu? Bir telefon görüşmesi. Sen yaptığında olan şey..."

"Aleric."

"Oh, o mu. O, minicik bir penisi olan bir vampir, ama tanrılar, onu nasıl kullanacağını çok iyi biliyor. Seninkine sor..."

Telefonu kapatıyorum, derin bir nefes alıyorum ve o geri arayana kadar sakinleşmek için elimden geleni yapıyorum. Ama saat daha sabahın altı bile değil. Yorgunum. Aım. Micha dün gece ilişkimizin dzeldiğine dair bana bir parça umut verdi, ama sonra yine beni dışladı, bu yüzden berbat durumdayım.

Aynada bitkin gözlerime bakarken, yine de ilerleme kaydettiğimizi söylüyorum kendime. Benimle konuştu ve sadece

biraz bağırdı. Hatta bir orta yol bile bulduk. Yani sonunda bunu atlatacağız. *Atlatmak zorundayız.*

Kendimi kurulumayı bitiriyorum. Aleric hala geri aramadı, ama onun sadece büyük bir pislik olduğunu düşünmek istesem de, öyle olmadığını biliyorum. Onun deliliğinin her zaman bir yöntemi vardır. Bu yüzden, onun istediğini bilmeme rağmen telefonumu alıp onu geri arıyorum. Bu hareket zayıf, neredeyse bir özür gibi görünüyor ve bunu yapmak vücudumun her yerini rahatsız ediyor, ama ya Antonio ya da Talon hakkında haberleri var ve ben ikisini de bilmek istiyorum.

"Bana ne haberin var?" diye soruyorum, sesim sakın ve düz.

"Aman Tanrım!" Aleric, sanki sık sık gittiği kuaförde dedikodu yapan bir New Jersey'li gibi diyor. Telefonu hoparlöre alıp dişlerimi fırçalarken onu yarı dinliyorum. "Vlad dün gece sonunda bir randevuya çıktı, ama benim ona ayarlamaya çalıştığım vajinalardan biriyle değil. Tabii ki kiminle çıktığını ve neden mezarlıktaki Margo ya da barınaktaki Daisy'nin ona yetmediğini bilmek istedim. O sürtükler ona çok yakıştı. Tabii ki onu takip ettim, ama beni yakaladı, duvara fırlattı ve kendi işime bakmamı söyledi. Bu çok kaba, değil mi? Ama aynı zamanda çok seksi. Yalan söylemeyeceğim. Sertleştirdim. Ama sonra o uzaklaştı ve onu kaybettim. Ama yine de boşalmayı başardım, yani geceyi tamamen boşa harcamamış oldum.

Kaşlarımı çatarak, Rudy ile buluşup buluşmadığını merak ettim. Kardeşim dün gece dışarı çıkmıştı, ama saat 10 civarında geri dönmüştü. Gizli bir kaçamak için biraz erken... "Bir de Cara Jervis var. O kızı da biriyle tanıştırmaya çalışıyorum çünkü erkek zevki berbat. Leno gibi iğrenç biri."

Leno mu?

Bu söz üzerine canlandım. Ona Leno ile evlenmeyi teklif edersem, onu Aleric'ten çalabilir miyim? O bu aile için büyük bir kazanç olur ve onunla çalışmaktan bıkmış olmalı.

Diş fırçamı tükürdüm ve duruladım.

"Yani, beni yanlış anlama. Yüzündeki yara izleriyle oldukça seksi ve evet, uzun boylu, kaslı, koyu saçlı erkekler şu anda çok moda, ama o görmek için köpek kullanıyor. Onun oral seks yaptığını hayal edebiliyor musun?"

"Tercih etmiyorum." Diş fırçamı sallayıp yerine koydum. "Yani, bacaklarının arasında kimin kafası var, anlarsın ya?"

"Bence öyle olmaz," derken giyinmeye başladım.

"Yani bunu düşündün *mü*?"
Sinirlenerek soruyorum, "Ne istiyorsun?"

"Oooh, bana şimdiden hediye mi alıyorsun? Öyleyse, sana okumak istediğim kitapların listesini e-postayla göndereceğim. Bir saniye."

Gerçek bekleme müziği çalmaya başlayınca derin bir nefes veriyorum. Bacaklarımı şortun içine soktuktan sonra, telefonumu elimde banyodan çıkıyorum.

Micha hala uyuyor, yatakta yatay olarak uzanmış durumda. Onu izlerken sırtımı gererim, göğsümde ağırlıksız bir his yayılır.

En azından rüyalarında o kadar mutsuz görünmüyor.

Yatağın yanındaki masaya gidip boş bardağı alıyorum ve banyo lavabosundan suyla dolduruyorum. Sonra sakladığım çikolatalardan birini alıp bardağın yanına koyuyorum ve ona portakal almak için aşağı iniyorum. Onu hiç portakal yerken görmedim, ama bazen çöp kutusunda portakal kabukları ve kağıtları buluyorum.

Portakalı masanın üzerine koyduktan sonra, parmaklarımla omzunu okşuyorum. Benden uzaklaşıyor ve ben de geri çekiliyorum, boğazım düğümleniyor. Onu rahatsız etmemek için yanından ayrılıp ofisime gidiyorum.

"Tamam. Gönderildi," diyor Aleric, ben yeni masa sandalyeme otururken. "Orada binlerce tane olduğunu *biliyorum*, ama *yemin ederim* bir gün hepsini halledeceğim."

Telefonum yeni bir e-posta uyarısı ile bip sesi çıkarır. Bildirimi açmadan kaydırarak kapatırım.

"Neyse," diyor Aleric, sesi daha ciddi bir tona bürünüyor. "Tuvalete gitmem lazım."

Çenem sıkışır.

"O yüzden çabuk konuşacağım. Talon, Alaska'da bir barda çalışırken görülmüş."

"Nerede..."

Hat kesildi.

Yavaşça nefes alıp veriyorum. Kişiler listemi tarayarak Quinton'ı arıyorum. Dayne birkaç gün önce burada olması gerekiyordu, ama biri onu öldürmek için kiralık katil tuttu. Quinton onu korumasa, Fransa'da ölmüş olacaktı. Son birkaç gündür kaçak durumdalar, ama dün gece bir mesaj aldım, peşlerindeki ekiple hallettiklerini ve bugün geç saatlerde buraya geleceklerini söylüyordu.

"Evet, efendim?" Quinton cevap verdi, erken saat olmasına rağmen sesinde en ufak bir yorgunluk belirtisi yoktu.

"Neredesin?" "New York."

"Alaska'ya gidip Talon'un nerede görüldüğünü bulman gerekiyor. Bir barda olduğu söylendi."

Bir an sessizlik olur. Sonra, "Hangi bar olduğunu sordun mu?" "Evet."

"Ve?"

"Söylemedi."

"Bu biraz..." Durur. "Ah. Aleric ile konuşmuşsun. Evet, mantıklı.

Vlad'ı aramamı ister misin?"

Eğer biliyorsa, bize çok zaman kazandıracaktır. "Sence bize söyler mi?"

"Aleric ona söylememesini emretmişse sana söylemez, ama bana bir iyilik borcu var." "O zaman söyle."

"Evet, efendim. Hemen yapacağım."

Telefonu kapattı ve birkaç saat sonra, Micha'dan özür dilemek için başka yollar ararken, ondan Nome'da bir adres içeren bir mesaj aldım. Kasabada bir havaalanı var, ama eğer ölüm meleği bir uçak rezervasyonu yaparsa, Talon bunu öğrenir. Oraya giden yol da yok ve eminim gelen tekneleri de gözetliyor. Khalid'in oraya gitmesi çok zor olacak ve çok zaman alacak. Onu o kadar uzun süre orada tutamayız. Her geçen gün, Antonio'nun o kurdu süper askere dönüştürmek için verdiği ilacı nihayet mükemmelleştirme şansı artıyor.

Aleric'e göre, Cara Jervis hala bu hastalığı çözmeyi başaramadı. Bu hastalıktan ürettiği her şey ya çok dengesiz ya da dünyaya salınamayacak kadar tehlikeliydi. Yüz yıldan fazla bir süre önce, genç ve cesur olduğu zamanlarda, yarattığı her şeyi kontrol edebileceğine inanarak bunu umursamazdı. Ancak daha sonra, doğuştan hastalık gücü olan başka bir cadı soyundan gelen Terra Harrison ile arasında bir savaş çıktı ve Cara, İspanyol Gribi'ni yarattı. Tüm dünya nüfusunun neredeyse üçte biri, yani beş yüz milyon insan, bir yıl içinde bu hastalığa yakalandı. Terra ve annemin iki çocuğu da dahil olmak üzere elli milyon kişi öldü. O zamandan beri Cara, yarattığı şeylere daha dikkatli davranıyor.

Bilgisayarıma bakarak, açtığım makaleyi gözden geçiriyorum. *Onu incittikten sonra özür dilemenin yirmi yolu.* 1. Ona çiçek alın – o istemiyor.

2. Ona yatakta kahvaltı getirin – yemek yemiyor. 3. Eski duyguları yeniden canlandırmak için daha önce yaptığınız bir randevuyu tekrarlayın

eski duyguları yeniden alevlendirmek için – o randevu, benim adımla ona dövme yaptırmamla sona erdi, o da o dövmeyle sildirdi. Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum. 4. İçtenlikle özür dile – özür diledim, ama yetmedi. *Siktir.*

Dudaklarımı sıkı sıkı kapatıp dizüstü bilgisayarımı kapatıyorum, sonra ayağa kalkıyorum. Telefonumu alıp ofisten çıkıyorum, giderken mesaj atıyorum.

Varius: *Fazla yetenekli birine ihtiyacım var. Talon, yolları olmayan bir kasabada saklanıyor.*

Aleric: *Çok fazla iyilik istiyorsun. Kullanıldığımı hissetmeye başladım. Seks bile iyi değil.*

Varius: *Death Hunt'ı birlikte öldürdüğümüzde faydasını göreceksin.*

Aleric: *Ugh. Peki. Vlad'ı gönderirim. Onun için koruma ayarlamayı bitirince ona mesaj at, o da kurt adamın ensesindeki bir kızdan daha hızlı gelir.*

Gözlerim mesajda kısılr, ama ona bunun ne kadar süreceğini sormam. Bu konuyu açmak, kesinlikle beynimi beyazlatmama neden olur.

Telefonumu cebime koyup odamın kapısını açarak içeri giriyorum. Micha, onun için aldığım asayı bulmuş ve iki eliyle tutuyor. Gözleri fal taşı gibi açılmış, asadan yayılan gücü hissedebildiğini biliyorum.

Değnek, çatlamış lav gibi parlak mor çizgilerle kaplı, uç kısmı tabanından daha parlak, simsiyah bir renge sahiptir. Ahşaptan değil, kezja alicorn'un dökülmüş boynuzundan yapılmıştır – kezja alicorn, pegasus, cehennem köpeği ve tek boynuzlu atın karışımı bir yaratıktır ve tüylerinin altında lav benzeri damarlar bulunur. Değneğin sapı, rahat tutuş için düz ve pürüzsüzdür, ancak uzunluğu, alevlerin içinde çeşitli yaratıkların dans ettiği bir ateş çizgisini taklit edecek şekilde karmaşık bir şekilde oyulmuştur.

"Bu Dünya'dan değil," diye sorar sonunda bana bakarak. "Hayır."

"Blódyrió mu?"

"Gaera, boynuzu Halzaja'dan geliyor." Meleklerin ve şeytanların düzlemi. Kezja alicornlar tüm hayatlarını havada geçirirler, bu yüzden çiftleşme mevsiminden sonra boynuzları düştüğünde, bu yaratıkları takip etmenin hiçbir yolu olmadığı için bulmak inanılmaz derecede zordur – tabii karaya düşerlerse. Bu dünyanın büyük bir kısmı suyla kaplı olduğundan ve sadece bir büyük kara parçası birkaç düzine ada ile çevrili olduğundan, boynuzların çoğu denize düşer. Yüz y ı l d a belki bir tane boynuz bulunur.

Çiftleşme mevsiminde alicornları takip etmeye çalışan tekneler vardır, ancak denizler sert ve tehlikelidir ve bir sonraki avlarını arayan canavarlarla doludur. Bazı insanlar onları havadan kovalamaya çalışır, ancak bu meleklerin bölgesidir ve onlar izinsiz girenlere pek hoşgörü göstermezler.

Gözleri büyüdü. "Vay canına. Bunun fiyatı ne kadar?"

Yedi haneli rakamların çok üzerinde, ve bu nakliye ve kaçakçılık masrafları dahil değil. "Senin benimle konuşmanın değerinden daha az," diye mırıldanırım.

Ağzını sıkıca kapatıp başka yere bakar. Asayı yere bırakır, vücut dili kapanır.

"Kahretsin. Yanlış çıktı. Bu bir takas değil, Micha. Onu kullanmak için benimle konuşmak zorunda değilsin. O senin."

Uzun bir süre hiçbir şey söylemedi. Sonra asayı tekrar eline aldı ve elinde çevirirken, "Teşekkür ederim," dedi.

"Bana teşekkür etme, Micha. Senin büyüünü aldım. Bu sana özür dilemek için." Uzayan sessizlik rahatsız edici ve ağırdır, ve ben buraya neden geldiğimi hatırlamadan önce söyleyecek bir şey ararım. "Talon'u bulduk," derim ona.

Bütün vücudu, saldırmak üzere olan bir yılanın duruşu gibi hareketsiz kalır. Yavaşça başını kaldırır, gözleri öfkeyle yanmaktadır. "Onu öldüren kişi ben olmak istiyorum."

Kafamı sallıyorum. "O Alaska'da ve sen henüz asayı kullanmadın bile."

"Ben hızlı öğrenirim."

"Kasabada yol yok ve Talon kaçmadan oraya uçamayız. Khalid oraya gitmek için Vlad ile birlikte geçmek zorunda kalacak ve o mesafeyi tek seferde atlayamaz."

Çenesi ve şakaklarında nabız atıyor. "Beni suçladı, Varius. Seni bana işkence etmen için tuzağa düşürdü."

"Biliyorum."

"Ve sen bana onu öldüremeyeceğimi mi söylüyorsun?"

"Burada olsaydı Micha, sana izin verirdim, ama hamileyken faz geçiremezsin. Bebeği bir kez neredeyse kaybettik –"

"Senin yüzünden! Onun yüzünden!"

"Biliyorum –"

"Biliyor musun? Çünkü umurunda bile değil gibi görünüyor." Ayağa fırlar, asasını yanına doğru uzatır. Mor çizgiler parlar,

içindeki büyü onun öfkesinden beslenir. "Sen bile onun peşine düşmek istemiyorsun!"

"Tabii ki istiyorum," diyorum sertçe. "Ama bazı capolar onun suçlu olup olmadığını merak etmeye başladı bile. Bana karşı dönüp Leno'yu tahta çıkarmak için herhangi bir bahane arıyorlar. Onun peşine düşersem, bu Aile parçalanır. Savaş halindeyken bir darbeyi atlatamayız ve bir anlık intikam için senin ve kızımızın hayatını tehlikeye atmayacağım."

Dişlerini sıkıyor. Uzaklara bakarken dudağı titriyor, ama benimle tartışmıyor. Hiçbir şey söylemiyor ve ben sertçe nefes veriyorum. İstemese de bağımızı hissedebileceğini bildiğimden, ona olabildiğince çok sevgi gönderiyorum.

"Micha, seni önemsiyorum. Her şeyden çok..."

"Bu aile hariç," diyor acı bir şekilde.

"Bu aileye karşı bir görevim var..."

"Bana karşı olan görevin ne olacak?" diye bağırır, bana dönerek sert bir sesle. "Beni ıslatan herkesi öldüreceğini söylüyorsun. Bana numarasını veren garsonu çağırdın ve beni telefonda sikip, adamların onun taşaklarını kesip yedirirken çığlıklarımı dinlemesini sağladın. Bana dövme yapıyorsun, beni korumak ve bakmakla yükümlü olduğunu söylüyorsun ama bana işkence etmene neden olan adamı öldürmüyor musun? Bu ne boktan bir saçmalık!"

Şimdi dişlerimi sıkma sırası bende. Çünkü onun için Talon'u yavaşça öldürmek istiyorum. Derisinin her santimini kesip, onu hayatta tutmak için büyü kullanarak yedirmeyi istiyorum. Ama onu öldüremeyeceğim, çünkü diğer tüm capolar onu seviyordu ve askerler bir sorun yaşadıklarında ona gidiyorlardı. Benim yardımcım olmayabilir, ama halkın sözünü dinliyordu. Onun yokluğu zaten gerginliği artırdı, ölümü ise bunu daha da artıracak. Onu öldüremeyeceğim.

Derin bir nefes alıp, onun bakışlarını karşıladım. "Talon ölecek," dedim. "Bu senin için yeterli olmalı."

Sonra dönüp odadan çıkıp ölüm meleğini aramaya gidiyorum, çünkü o acı dolu gözlere daha fazla bakarsam, ölümünün bir darbeyi başlatacak olan adamı öldürmek gibi aptalca bir şey yapacağımı biliyorum.

OTUZ YEDİ

O

Khalid, Vlad'la birlikte kardeşimizi öldürmek için ayrıldıktan kısa bir süre sonra evden fırladım – bu, karımı memnun etmek için benim yapmam gereken bir şeydi. Onun mantıksız bir kadın olmadığını biliyorum, sinirimin sınırına geldiğimde birkaç kez ona deli dediğim halde, o bir anlık intikam için her şeyi riske atacak türden bir kadın değil.

Bu da demek oluyor ki, bu sadece ikimizden birinin Talon'u öldürmesinden daha fazlası. Bunu anlayabilirsem, belki de gözlerinde gördüğüm acıyı dindirebilirim.

Çünkü, lanet olsun, bu beni neredeyse felç etti. Sanki ona yeniden işkence ediyormuşum gibi görünüyordu.

Evden uzaklaştıkça, o sandalyede attığı çığlıklar kafamın içinde yankılanıyor. O zamanlar dayanması zor olduğunu düşünüyorsam, şimdi dayanması neredeyse imkansız. Onun çığlıkları midemi bulandırıyor. Bana durmamı, onu dinlememi, beni sevdiğine inanmamı yalvarıyordu, ama ben her seferinde onu görmezden geldim. Öfkemi ondan çıkardım. Antonio'yu öptüğü için kıskandım. Beni aldattığı için acı çektim. Gözlerinin içine baktım ve onu defalarca incittim.

"Benimim diyorsun, ama beni korumuyorsun bile! Bu ne saçmalık?"

Adımlarım hızlanarak koşuya dönüşürken çenem sıkılır. Hareket etme ihtiyacı beni ağaçların arasından geçmeye zorlarken, onun sesi kafamda yankılanır.

"Bana karşı sorumluluğun ne olacak?"

Bu çığlık, kafatasımın içinde yankılanarak acı bir şekilde yankılandı. Ayaklarım suçluluk duygusuyla takıldı ve ayak bileğim burkulduğunda ağrı hissettim. Ama koşmayı bırakmadım, kaslarımda ve ciğerlerimde hissettiğim yanmayı kovalamayı bırakmadım.

Siktir!

Küçük canavarımın amından benim adımı silmesine şaşmamalı. Ona bir söz vermiştim. Ama bu lanet olası boş bir sözdü.

O bunun anlamını görmedi. *Bizim* anlamımızı görmedi. Ve haklı da.

Kolay olduğu anlarda onu sahiplendim. Fark yaratmayan insanları öldürdüm. Gecenin karanlığında,

kimsenin duyamayacağı gölgelerde ona sözler söyledim. Herkesin önünde onu sahiplenmemi umursamadığını söylemiş olabilir, ama ben umursuyorum. Onun için Talon'u hala öldüremeyebilirim, ama bunu yapabilirim.

Evi dolaşırken, onu spor salonunda yeni asasıyla buldum. Odanın diğer tarafındaki bir hedefi nişan alıyordu, yüzü konsantrasyondan buruşmuştu. Yaklaştığımda omurgası gerildi, ama bana dönmedi. Hedefine odaklanmaya devam ederek, asasını yukarı kaldırdı, sonra hızlı bir şekilde salladı.

Hazır asalarla, sadece nişan alıp ateş edersiniz. Herkesin kullanabileceği şekilde yapılmışlardır. Ama bunun gibi özel yapım asalarla, onları kendinize göre ince ayarlamanız gerekir. Büyü, istediğiniz gibi çalışması için takip etmeniz gereken adımları olan katı bir bilim değildir. Sürekli değişen bir ritimle akıcı bir dandır. Asa, onun hareketlerini öğrenmeli ve o da asanın ruhunu hissetmelidir. Bu yüzden, ateş etmeden hareket eder. Bileği, içindeki duyguların ritmine göre hareket eder, ancak hareketleri beceriksizdir ve çok fazla düşünce içerir.

Asa onun bir uzantısı haline gelene kadar, onu kullanması çok tehlikeli olacaktır. Hazır bir asa silah gibiyse, özel yapım bir asa nitrogliserin sızan bir dinamit çubuğu gibidir. Size istediğinizi yaratma, içinizdeki sihri istediğiniz şekle sokma gücü verir, ancak uçtan çıktıktan sonra onu kontrol edemez. Özel yapım asalar, büyü kullanmayı bilmeyen cadılar için değildir. Bunlar, cildimize dövme yaptığımız runlara göre daha güçlü ve daha yetenekli bir alternatiftir. Bunların norm olmadığı nedeni, kaybolmaları veya çalınmalarıdır ve buna aşırı derecede güvenen bir cadının başına bu gelirse, onun ellerini kırıp savunmasız bırakmış olursunuz.

Ortalama bir insan, asayı kullanırken yüzünü havaya uçurmayacak kadar öğrenmek için beş ila altı hafta sürer, ancak onunla gerçekten bağlantı kurmak bir ila iki yıl sürer ve bu bağlantı sürekli değişir. Bu asanın özellikleri, kezja alicorn'un vahşi, güçlü doğasını taklit ettiğinden... Micha'nın onu neredeyse yarım on yıl, hatta daha fazla sürede ustalaşmasını beklemiyorum. Ama bunu başardığında, dünya onun ayaklarının altında titremeye başlayacak. Kezja alicorn ateşin ustasıdır ve Micha'nın alevleri tüm dünyayı yakacak kadar sıcaktır.

Ona doğru yürürken onun hayal kırıklığını hissederek, buraya gelme amacımı bir kenara bırakıp ona nasıl yardım edebileceğime odaklanıyorum. "Hiç dans ettin mi, Micha?"

Beni görmezden geliyor, ama ben konuşmaya devam ediyorum.

"Yüksek kaliteli bir asa, çocukların yükselişlerinde onlara yardım etmek için aldıkları asalar gibi değildir. Onu havaya öylece sallayamazsın."

"Sen nereden bilirsin?" diye tersler. "Sen hiç sihir kullanmadın ki."

"Hayır, ama on iki yaşından yirmi iki yaşına kadar her gün saatlerce bir değnekle pratik yaptım. Eğer bir değnekle yeterince güçlü bir bağ kurarsam, işe yarayacağını düşünmüştüm. Bu benim için büyük bir motivasyon kaynağıydı."

"Ama işe yaramadı, değil mi? Peki ne biliyorsun?"

"Onun seninle konuşmasına ve seni hissetmesine izin vermen gerektiğini biliyorum. Değnekler, hem yaratıcılarının hem de yapıldıkları nesnenin özelliklerini taşır. Suzanne Ledford veya kezja alicorn hakkında ne biliyorsun?"

Havayı birkaç kez daha dürttüktan sonra öfkeyle bana döndü. Hiçbir şey söylemedi, ama gözlerinde bilmek istediğini görebiliyordum.

"Suzanne Ledford romantik ve mükemmeliyetçi biridir," diyorum. "Son derece yetenekli. Çok güçlü. Yedi Düzlemi ele geçirme motivasyonu olsaydı, büyük bir hamle yapabilirdi, ama o sessiz bir seyahat hayatını tercih ediyor. Onu çevresindeki dünyalarla uyum içinde kılan bir hayat."

Micha'nın bileğini tutup, asayı aramızda yatay olarak tutuyorum. Konuşurken ona bir göz atıyorum. "Bu asayı yapmak için kullandığı boynuzu bulmadı. Chisiho Çölü'nde, sadece birkaç günlük bir yetim tay buldu. Açlıktan ölmek üzereydi. Annesi kaçak avcılar tarafından vurulmuştu ve son yaptığı şey oğlunu doğurmak olmuştu. Babası, düşüşünü yumuşatmak için kendini kullanarak annesinin altında yatıyordu."

Asayı tutan eli titreyerek nefesini içine çekti.

"Şimdi, başka herhangi biri iki yetişkin kezjic'in tüm kürklerini, kemiklerini ve boynuzlarını alır, sonra ya aynı amaçla tayını öldürür ya da onu esaret altında tutardı, ama Suzanne Ledford bir kezja alicorn'a dönüştü ve onu kendi çocuğu gibi büyüttü. Ve yavru çiftleşecek yaşa geldiğinde, onu gökyüzüne gönderdi, ondan hiçbir şey almaya çalışmadı. Dökülen tüylerini almadı. Geride bıraktığı külleri almadı. Hepsini temizledi, kumların altına sakladı."

Micha'ya baktım, o da büyülenmiş gibi asaya bakıyordu. "Bu, şekil değiştirdiğinde ona ait olan mı?" diye sordu.

"Hayır. Yetiştirdiği o tay, çiftleşme mevsiminden sonra onu buldu ve ona ilk boynuzunu hediye etti."

Gözleri şaşkınlıkla büyür. Bir süre ona bakmasına izin veririm, bu sefer aramızdaki sessizlik son birkaç gündür olduğu kadar ağır değildir. Parmaklarım hala bileğini kavrarken, başparmağımla cildini çok yavaşça okşarım

yavaşça okşuyorum, ona dokunma ihtiyacımı belli etmemeye çalışıyorum. Yüzünde beliren duyguları izlerken göğsüm ağrıyor. Tanrım, o kadar güzel ki.

Bana bakıyor, sonra bakışlarımı fark edince nefesini çekiyor. Boğazını temizleyip hızla başka yere bakarken yanakları sevimli bir pembeye bürünüyor. "Kezja alicornları hakkında da bilmem gerektiğini mi söyledin?"

Onu kolundan çeviriyorum, hızlıca çekip yana doğru adım atıyorum, böylece sırtı göğsüme yaslanıyor ve kollarım onu sarıyor. O kaskatı kesiliyor. "Kezja alicornları her yıl bir araya gelerek gerçek eşlerini bulurlar. Bu ritüel, Halzaja semalarında, genellikle açık okyanusun üzerinde ve gözlerden uzak bir şekilde bir ay boyunca sürer. Ancak, karada çiftleştiklerinde, Yedi Düzlem'in dört bir yanından turistler onları izlemek için akın eder ve o şehirde bulundukları süre boyunca kutlamalar yapılır.

"Bu, melekler ve şeytanların birlikte çalıştığı tek andır. Melekler gökyüzünü denetler, drazic şeytanlar ise yerdeki kargaşayı kontrol eder. Kezja'ların eşlerini bulmak için yaptıkları dans, Yedi Düzlem'de tanık olunabilecek en güzel şeylerden biri olarak bilinir."

Onun asasını, kalçasından karşı omzuna doğru yukarı doğru çekiyorum, sonra kolu neredeyse tamamen uzanana kadar, dirseği hala bükülü kalacak şekilde hafifçe açıyorum. Kolunu akıcı hareketlerle yönlendirirken, diğer elimi karnına götürüyorum ve benim ritmime uyarak kalçalarını sallamasını sağlıyorum. "Hareket bileğinden başlar," diyorum.

Uzuvlarının sertliğinde konsantrasyonunu hissedebiliyorum.

"Rahatla. Gözlerini kapat ve rüzgârın seni almasına izin ver."

"Burada rüzgâr yok."

"Gözlerini kapat Micha ve kanatlarının altında rüzgarı hisset."

Nefesini verir, ama gözleri kapanır. Bileğini yavaş hareketlerle yukarı aşağı, yanlara doğru yönlendiririm ve benimle mücadele etmeyi bıraktıkça kalp atışları yavaşlamaya başlar. Kolunu artık benim kontrol edemediğim akıcı hareketlerle sallarken kalçaları da yanlara doğru sallanır. Parmaklarım sadece bileğinde, onu bana tutarken, o zihnindeki hayal dünyasında uçuyor, kezja alicorn'un siyah tüyleri rüzgarda dalgalanıyor, ruhunun közleri arkasında havaya iz bırakıyor.

"Aferin kızım," diye mırıldanıyorum. "Çok iyi gidiyorsun."

Birkaç saniye kaskatı kesilir, sonra tekrar gevşer ve ihtiyaç duyduğu akıcılığı bulur. Zarif değildir; hareketleri "güzel" değildir, ama

özgür.

Ve bu, kezjic'in her şeyden üstün olan değeri. *Olma* özgürlüğü.

Değnek yumuşak bir şekilde parlamaya başlar; çıtırdayan bir ateş sesi çıkar ve Micha küçük bir nefesle gözlerini açar. "Hissediyorum..." Kelimeleri bulmakta zorlanır ve beni bir kıskançlık dalgası vurur. On yıl boyunca pratik yaptım, her gün saatlerimi değneğimle bağlantı kurmaya adadım, ama bu hiç gerçekleşmedi. Oysa o bir saatini harcadı ve yüzündeki ifade tam bir şaşkınlık, sevinç ve hayret dolu.

Onu ne kadar uzun süre izlersem, kıskançlığım o kadar azalır. Asayla bir bağ hissetmemiş olabilirim ve kan bağı hissetmiyor olabilirim, ama onun şu anda hissettiği her şeyi ben de yaşadım. Ona her baktığımda bunu yaşıyorum.

O benim nefesimi kesiyor. "Evlen benimle," diyorum.

Gözleri benimkilere çevriliyor. Bebeğin tam süreli doğacağına inanılır inanılmaz evleneceğimizi biliyor. Cadılarda düşük yapmak çok yaygındır ve bu, evlilik sözleşmemizdeki son geri çekilme şartıdır. Bir Gölge boşanmaz.

Tıpkı kezjic'lerin ömür boyu eşleri gibi.

"Ben dedim ki..." diye başlıyor ama sözünü kesiyorum.

"Hayır, şimdi evlen benimle. Bugün." Onu döndürüp önünde diz çöküyorum. Taktığım yüzüklerden birini çıkarıyorum, annem bana gerçeği söyleyene kadar bana ekstra güç verdiğini sandığım siyah bir yüzük. Keşke gerçek bir yüzük seçseydim, etrafında bu kadar çok yalan olmayan bir yüzük, ama ona sormak için o kadar uzun süre beklemek istemiyorum. Tekrar benim olması için ona yalvarmak için.

"Her şeyi mahvettiğimi biliyorum, Micha. O vidayı ellerine çaktım, o bıçağı parmaklarına sapladım ve sana verdiğim sözü tutmadım. Seni sevmek, korumak ve taparcasına sevmek için benim olduğun sözünü. Sonra sana tecavüz ettim, hayır dediğinde seni dinlemedim. Sınırlarını ikinci kez görmezden geldim ve Craving'in etkisi altında olsam da bunun sorumluluğunu kabul ediyorum ve özür dilerim. Ve yaptıklarım yüzünden çektiğin ve çekmeye devam edeceğin acı için çok üzgünüm."

Gözleri yaşlarla dolu bir şekilde bana bakarken sol elini tuttum.

"Siktir, bebeğim, o acının asla geçmeyeceğini biliyorum. Güvenin eskisi gibi olmayacağını biliyorum, ama bana bir ömür boyu seninle birlikte olma şerefini verirsen

yemin ederim ki, o acıyı telafi etmek için her anımı yeni bir güven ve yeni anılar oluşturmaya adayacağım.

"Sana ihtiyacım var, Micha." Sözler ağzımdan dökülürken sesim kırılır. "Son birkaç gündür, senin sözlerinin fısıltılarını dinledim, gülümsemelerini izledim. Ve dün akşam yemeğinde Maddox'un söylediklerine güldüğünde, onu öldürmek istedim. Benim ihtiyacım olan şeyi deneyimlediği için onu öldürmek istedim."

Kafamı sallıyorum, son birkaç gün içinde kendimi nasıl ifade edeceğimi, hissettiklerimi kelimelere nasıl dökeceğimi, her şeyi mahvetmemek için okuduğum her şeyi hatırlamaya çalışıyorum. Ama göğsüm sıkışıyor, ciğerlerim ağrıyor ve kafam araştırmaların ve gece yarısı aynaya konuşma denemelerinin tüm baskısını hissediyor.

"Acımı dindirmek için evet demeni istemiyorum," diyorum. "Çünkü sana yaptıklarımın acısını hayatımın geri kalanında taşıyacağım. Kahretsin, Micha. Çok üzgünüm. Yaptıklarım için çok üzgünüm ve sen affetsen bile ben kendimi asla affetmeyeceğim. Ama seni seviyorum, bu yüzden benimle evlenmeni istiyorum."

Bu sözlerin acısını, onun bilmediği lanetten kaynaklanan yalanı yutuyorum. Ama onu bildiğim kadarıyla seviyorum ve bu çok korkutucu.

"Seni seviyorum Micha," diyorum tekrar, elini sıkarken. Diğer elim titriyor, yüzüğü tutarken. "Lütfen benimle evlenir misin?"

Islak gözlerle bana bakarken uzun bir sessizlik oluyor. Yanakları kuru ama. Dudakları sıkıca kapalı olsa da titriyor.

Kalbim göğsümde çarpıyor, ciğerlerimi morartacak kadar sert vuruyor, nefesimi kesip nefes alamamamı sağlıyor.

Ve sonra...

Tek kelime etmeden uzaklaşıyor.

Beni paramparça ediyor.

OTUZ SEKİZ

KIZ

Kapıya ulaşmadan üstüme atladı. Kalçalarımı kavrayarak, kollarını çevirerek beni havaya fırlattı. Bu hareket beni döndürdü ve düşerken, şimdi ona dönük olarak, elleri yine kalçalarımın kondu. Hızla duvara ulaştı, vücuduyla beni sıkıştırdı, bacaklarımı beline doladı. Asamı yakaladı ve elimden çekip aldı. O asayı çevirip sapını tutarken kalbim deli gibi atıyor.

"Bir reddedilmeyle vazgeçeceğimi sanıyorsan," diye homurdanır, "yanılıyorsun. Sana dedim ya, sen benimsin Micha. Bunu sadece beni sevdiğinde, en iyi halinle olduğunda kastetmedim. Beni nefret ettiğinde, kalbimi bıçakladığında, reddedilmenle onu parçaladığında da sen benimsin.

Ve hayatımın geri kalanını sana bunu kanıtlamakla geçireceğim. O yüzden sana tekrar soracağım. Benimle evlenir misin?"

"Tamam, evet," diye bağıryorum, sırf beni bırakması için. Çok kızgınım.

Çenesi kilitleniyor, bu yüzden o üç küçük kelimede alaycı tonu duyduğunu biliyorum. Duvardan uzaklaşarak eğiliyorum ve alaycı bir şekilde, "Ama seni asla aşkımdan dolayı evlenmeyeceğim. Asla senin karın olmayı seçmeyeceğim. Sadece beni satın aldığın için 'evet' diyeceğim. Umarım beni sahip olduğun her günün sadece lanet bir yalan olduğunu biliyorsundur." diyorum.

Duvara yaslanıp, onun bakışlarını yakalayıp, acı çekmesini umuyorum. Çünkü o lanet olası *sürtüğün* kokusu hala üzerindeyken bana ait olmamı istiyor. Ve bunun tamamen benim kafamda olduğunu biliyorum. Onu ilk becerdiği gün dört kez düş aldı ve o günden beri her gün iki kez düş alıyor. Onun kokusunu gerçekten almam imkansız, ama benim için o artık sonsuza kadar lekelenmiş durumda. Hâlâ onun sikinin onun içine girmesini ve dudaklarının onun meme uçlarında olduğunu hayal edebiliyorum, o da inliyor, *"İşte böyle, bebeğim. Siktir...*

Çok iyi hissediyorsun. Beni aynen böyle sik.

Ve acı çektiğim ve birlikte olmamızı istemediğim bir anda ona onu sikmesi için izin vermiş olabileceğimi biliyorum, ama o bunu *yaptı*. Bizim olan her şeyi, tüm ilk anları, birbirimizin tek sevgilisi olduğumuz gerçeğini aldı ve gidip onu sikti. Onu sikti çünkü istediği için.

Yani hayır, Varius artık benim *tekim* olmayacak.

Parmağımda onun yüzüğü olsa bile, hayatımın geri kalanında onun üzerinde onun kokusunu alacağım. Özellikle de o bizim lanet evimizde yaşıyor, bizim lanet masamızda oturuyor ve sanki hala kocaman sikini içinde hissedebiliyormuş gibi gülümsüyor.

O yüzden siktir et onu.

Ve o orospuyu da siktir et.

Bunu yaptığı için hiç özür bile dilemedi. Ve ben, Varius'un bunu bir sorun olarak görmediği için mi böyle davrandığını düşünmeden edemiyorum. O bir patron ve patronların metresleri olur. Ve kendisine atlayan tüm fahişeleri sikmeyi planladığı düşüncesi beni çılgına çeviriyor. Eğer yatakta birini bulursam, onu yatağa bağlayıp yatakla birlikte tüm evi yakacağım.

Evet, onu da benim kadar acı çekmesini sağlayacağım. "İyi," diye tersler.

Gözlerimi kırıştıyorum. Sonra ona gözlerimi kısıyorum. "Ne demek 'iyi'?" "Her gün benimle olacaksın, bu yüzden evetini kabul ediyorum."

Ağzım açık kalır, tamamen hazırlıksız yakalandığım için kekelerim.

"Yarın akşam evleneceğiz," diyor.

"Şaka yapıyordum," diye ters bir şekilde cevap veriyorum.

"Umurumda değil. Seninle evlenmek istiyorum Micha. Herkesin senin benim olduğunu bilmesini istiyorum. *Senin* de bilmeni istiyorum, bu yüzden evet cevabını kabul edeceğim ve bunun için benden nefret edersen, daha sonra af dilemek zorunda kalacağım. Bunu yaptığım diğer tüm saçmalıkların listesine ekleyebilirim."

"Listeye öylece ekleyemezsin!"

"Neden olmasın? Zaten bana kızgınsın, bu hiçbir şeyi değiştirmez."

"Sen... seni lanet olası neandertal!" diye bağırırım.

"Dayne bu akşam geç saatlerde gelecek," diyor, protestolarımı tamamen görmezden gelerek hesaplayıcı gözlerle. "Lou'nun iki gün sonra gelmesi gerekiyor, ama eminim baban..."

"Dayne geliyor mu?"

O başını sallar. "Bir saat kadar sonra burada olur."

Dişlerimi sıkıyorum, ona bunun beni ne kadar mutlu ettiğini göstermek istemiyorum. Ama lanet olsun, bir içki ve en iyi arkadaşımın uzun bir sohbet iyi gelirdi. Ama lanet olsun, hamileyim, içemem. Kahretsin.

"Kimsenin saygısızlık edildiğini düşünmemesi için capolarımı ve Aleric'i davet etmem gerekecek, ama Talon öldüğü için, zaten benimle konuşmak isteyeceklerdir." O başını sallar. "Geleceklerdir."

"Yarın yine de seninle yatmayacağım," diye tersliyorum. "Evliliği tamamlamamız gerekecek."

"O zaman beni tecavüz etmen gerekecek."

Gözleri kıızıdır. "O zaman kontrolümü kaybetmiştim Micha, seni dinlemediğim için özür dilerim. Ama yarın seninle sevişirsem, bunun sebebi senin bana yalvarman olacak."

Çenem, amımla aynı anda sıkışır.

Gözleri aşağıya doğru inerken burun delikleri genişler ve aniden benim tahrik olduğumu koklayabildiğini fark ederim. Bakışları sıcak ve yoğunlaşırken yanaklarım kızarır.

"Şimdi sana yalvartabilir miyim, görelim mi?" diye mırıldanır ve gözlerini benimkilere diker.

"Bana dokunma lan."

Geri adım atarken parmakları kalçalarımın gömüldü ve bacaklarım belinden düştü. Beni yere indirdi, sonra avuçlarını duvara dayadı ve başını benimkine doğru eğdi. Bana o kadar kötü bir ateşle bakarken kalbim deli gibi atıyordu.

Zor bir yutkunmayla bakışlarımı ondan ayırıp göğsüne bakıyorum.

"Evlendikten sonra Micha," diyor, sesi derin bir mırıldanma gibi, "sen istemedikçe seni yukarı çıkarmayacağım.

sen istemedikçe seni yukarı çıkarmayacağım. İlk dans dışında sana dokunmayacağım. Ama tüm gece boyunca yanında olacağım, sikimin etrafındaki amının hissini, yüzüme oturup boşalana kadar dilimde tadını nasıl olacağını düşüneceğim."

Yutkunarak, yanaklarımın kızarmasını engellemek için elimden geleni yapıyorum.

"Bana bakacaksın ve o dudakların neler yapabileceğini hayal ederek çok sertleşeceğim. Seni sikmama izin vermesi için yalvarırken bana ne emirler vereceklerini."

Elimde değil. Benim zevkim için bağlanmış ve kelepçelenmiş hali zihnimi doldururken, zorlukla yutkunuyorum. Gözleri boynumun hareketini takip ediyor ve beni titretmeye neden olan bir ses çıkarıyor.

Gözlerini tekrar bana çevirip, "Sikimi bir iffet kafesine koyup, bacaklarının arasına diz çökmemi, sabaha kadar seni yalamamı ve parmaklamamı, ama kendime dokunmam için bana emir vermemeyi ister misin? Beni cadı tuzağıyla yatağa bağlayıp, oyuncakla kendini sikerken amını yüzüme dayayacak mısın, ben seni tatmama izin vermen için yalvarırken, beni alaycı damlalarla işkence edecek misin? Sadece bir yalamalık." İnliyor. "Sadece bir yalamalık, bebeğim."

Dudaklarım ayrılırken, aramızdaki mesafeyi artırmak için sırtımı duvara sertçe dayarım. Her sinirim onun bana ne kadar yakın olduğunun farkındadır, kalçalarımı en ufak bir santim bile öne doğru sallarsam, sert, nabız gibi atan sikiinin uzunluğunu hissedebileceğimin farkındadır. Başımı yukarı kaldırırsam, dudaklarının tadını alabilirim. Bana beslediği görüntüler altında titriyorum ve nefeslerim sert, sıkı nefesler halinde çıkıyor.

"Ve sonunda seni odamıza çıkarma zevkini bana verdiğinde, yine de sana dokunmayacağım. Arkandan yürüyeceğim, böylece herkes benim senin olduğum kadar senin de benim olduğumu bilecek."

Derin bir iniltiyle Kegel egzersizi yapıyorum.

"Ama şunu bil ki, yüzümü içine gömmek hayal ederken kıcını izleyeceğim. Seni duvara nasıl bastırabilirim, elbisenin eteğini nasıl toplayabilirim ve dilimi dudaklarımdan kıcına kadar nasıl gezdirebilirim..."

Sesi kesilir ve şimdi bunu hayal ettiğini anlarım. Sesindeki gerginliği duyabilirim, bana dokunmasa da penisinin nabzını hissedebilirim. Ama tam orada, vücudumdan bir santim bile uzakta değil.

"Tanrım, senin tadını seviyorum," diye inleyerek titriyor. Onu bu kadar gergin görmek, kalçalarımı öne doğru sallamama neden oluyor, böylece onun ucunun en hafif dokunuşunu hissedebiliyorum.

Yine inliyor ve ellerini benden uzak tutmaya çalışırken önümdeki kaslar sertçe geriliyor. "Siktir, Micha," diye homurdanıyor.

Nefesi sert ve hızlıdır, devam eder, "Tüm oyuncaklar emrinde olacak. Ve bunların arasında bir bıçak da olacak."

Nefesimi tutarak ona bakıyorum. Gözleri beni hızla yakaladığı için bu bir hataydı. "Bıçak mı?" diye fısıldıyorum, sözler ağzımdan çıkmadan önce durduramıyorum.

"Seni seviyorum Micha, ama beni asla affedemeyeceğini düşünüyorsan, dediğin gibi beni bir daha asla sevemeyeceksen, o zaman bıçağı bana sapla. Beni

cadının tuzağıyla bağla ve vampirliğim aktive olduğunda, devam et ve kalbimi kes, çünkü o zaman zaten lanet olasıca yok olmuş olacak. Son birkaç gün cehennem gibiydi, ama bunu düzeltebileceğime dair umudumu korudum. Seni

incittiğim için ne kadar üzgün olduğumu sana gösterebileceğime dair umudumu korudum, ama eğer yapamazsam, seninle evli olduğum onca yıl boyunca yapabileceğim hiçbir şey yoksa, o zaman devam et ve beni bıçakla. Ama en

azından soyadımı taşıdığını bilerek ölmeme izin ver."

Onun bakışlarının sıcaklığında sıkışıp kalmış olarak ona bakarken nefesim kesiliyor. Gözleri dudaklarıma kayıyor ve orada kalıyor. Göğsüm sıkışıyor.

Başını

biraz eğiyor, ama beni öpmeye kalkarsa, lanet olası sikine dizimi vururum.

Çünkü onu ve tatlı sözlerini sikeyim.

Dört ay boyunca sürekli dokunduğu için onun dokunuşuna bağımlı olan bedenimi sikeyim.

Ve en çok da kan bağıını sikeyim. Onun arzularının artık benimkilerle beslendiği ruhlarımızın karışmasını sikeyim. Onun uyarılması ve ihtiyacı beni doldurup ona direnmemi zorlaştırdığında. Ben, onun kontrol ettiği bir kediyeim. Ama onun duyguları benimkileri etkiliyor olsa da, ben bir siyahiyim. Ben *arzularımdan* daha güçlüyüm.

Bu yüzden çenemi kaldırıyorum, ona teslim olacağım konusunda ufak bir umut veriyorum.

Sonra "Siktir git" diyorum.

Başı geriye doğru savrulur. Gözlerinde acı parlar. Bana bir an daha bakar, sonra gider.

Siktiğimin.

Göt herif.

OTUZ DOKUZ

O

Tamamen sinirlenmiş bir halde spor salonunun kapısını açarım. Beni işkenceye maruz bıraktığı ve hazır olmadan teklifini kabul etmem için beni kandırdığı için Varius'a kızgınlım. Yarın onunla evlenmek istediğim için kendime kızgınlım. Kızgınlım ve mutluyum ve mutlu olduğum için kızgınlım ve ben sadece... *Ugh!* Kafam allak bullak.

Aniden nane dondurması yemek istiyorum ve mutfağa doğru dönüyorum. Geçen hafta çok üzgün olduğum için fazla bir şey yemedim, ama şimdi açlığım birdenbire beni vuruyor. Midem guruldarken, mutfağı oturma odasına bağlayan kemeri geçiyorum ve donup kalıyorum.

Khalid'in kızı buzdolabının önünde duruyor, sırtı bana dönük, içeriye bakıyor. Yalnızız.

Kanım donuyor, öfkem soğuyor.

Khalid binlerce kilometre uzakta ve yanında alexandrite yok. Ben onu öldürmeden önce o beni öldüremez. Artık sihir gücüm olmayabilir, ama ben eğitilmiş bir suikastçiyim ve o sadece bir insan.

Ona yaklaşıyorum. Adımlarım tamamen sessiz. Yaklaştıkça bıçağı çekmeyi düşünüyorum. Onun hayatını sonlandırmak için tek bir keskin hamle yeterli. Ama akıllı davranmam lazım. Bunu bir kaza gibi göstermeliyim.

İnsanlar sürekli takılıp düşerler... Kafası tezgaha çarparsa, Khalid evde başka bir hain olduğundan şüphelenecek, ama benim olduğumu bilmeyecek. Onu saçından tutup kafasını geriye doğru çekip şakağını tezgaha çarpabilirim.

Parmağımdan öfke ve kıskançlığımı ona yöneltme ihtiyacı ile kaşınıyor, ama ben odanın ortasına gelmeden o dönüyor. *Kahretsin.*

Beni görünce irkilir ve buzdolabından çıkardığı yumurtaları düşürür. Keskin bir çığlık atar ve ben içimden küfür ederim.

yine de onu kolayca öldürebilirim, ama eğer direnir ya da çılgılık atarsa, bunu kaza gibi göstermeyi çok daha zor hale getirir.

"Kahretsin. Üzgünüm. Temizleyeyim." Lavaboya koşarak bir sünger alır, sonra diz çöküp dağınıklığı temizler. "Ama omlet ister misin?" diye sorar, bana küçük bir gülümsemeyle. "Sau bugün düğün için her şeyi planladığı için yemek yapmıyor, ben de herkese öğle yemeği hazırlayacaktım..."

"Siktir git, seni siktiğimin orospusu," diye homurdanırım. Yüzü soluyor, tüm vücudu donuyor.

Ona doğru adım atarım, parmaklarımın içinde ateş yanıyor. "Kocamla yattıktan sonra benimle konuşabileceğini mi sanıyorsun?"

Korkarak başını eğiyor. "Üzgünüm, ama Khalid'i Talon'la tek başına bırakamazdım."

"O iyi olurdu. O lanet olası bir ölüm meleği."

Bunu duyunca başını kaldırır ve gözlerinde şiddetli bir öfke parlar. "Siktir *git*," diye bağıır. "Onun hakkında böyle düşünen herkesi siktir et. O *Khalid*. O, kullanılacak bir silahtan daha fazlası. Onu seven insanların nasıl bir şey olduğunu bilmeyi hak ediyor."

"Varius seviyor..."

"Sevdiklerini öldürmesini sağlıyor! Talon'u seviyor. Tüm kardeşlerini çok seviyor ve işi onları acımasızca öldürmek. O sadece kullanılacak bir silah değil," diye tekrarlar, her kelimesinde acı vardır. "O bir insan. Benim insanım."

Siktir. Bunun beni etkilemesinden nefret ediyorum. Hala ondan nefret ediyorum ve onu öldürmek istiyorum, ama onun neden böyle davrandığını anlayabiliyorum. *Kaltak*.

"Onu sevdiğimi biliyordun," diye hırslıyorum, öfkemi iki elimle tutmaya çalışarak.

Yumruklarımı sıkıyorum.

"Biliyorum ve üzgünüm." Mavi gözleri çelik gibi bir kararlılıkla doluyor. "Ama onu yalnız bırakamazdım. Talon'u öldürdükten sonra çok acı çekecek. Yalnız kalmasını ya da kendini bir canavar olarak görmesini istemiyorum."

Çenemi sıkıyorum, kendimi onda, Varius'u da Khalid'de görmekten nefret ediyorum.

İkimiz de canavarlarımızın kendilerini tam hissetmeleri için mücadele ediyoruz.

Ama kıskançlığımı daha da artıran bir fark var. Onun canavarı onu korumak için savaşıyor. Benimki ise bana işkence ediyor.

Ondan uzaklaşarak, "Benden uzak dur lan" diye bağııyorum.

Sonra tekrar dönüp, dondurma istediğimi hatırladım. Ben buzdolabını açıp bütün kabı alırken, o hızla kenara çekildi.

Bir kaşık batırıp bir lokma alıyorum. Burnumu kırıştırıyorum; bir şey eksik.

Buzdolabına dönüp, yanımda duran fahişeyi görmezden gelerek, aradığımı bulana kadar kırıştırıyorum. Turşu kavanozunu alıp açıyorum ve birazını dondurma kabına döküyorum. Bir kaşık alıp onaylayarak başımı sallıyorum, sonra odadan fırlayıp huzur içinde öğle yemeğimi yemeye gidiyorum.

"Hey, kaltak."

Gözlerim büyür ve evin yan kapısına giden koridora doğru dönerim.

Dayne orada, yüzünde bir gülümsemeyle ve sırtında bir sırt çantasıyla duruyor. Ona doğru koşarak, uzattığı kollarına atlıyorum. Üzerine turşu suyu dökmeme rağmen, gülerek beni yakalıyor.

"Burada olduğun için çok mutluyum," diyorum boynuna. "Neredeyse gelmeyecektim," diyor kuru bir kahkaha atarak.

O ses tonunu tanıdığım için geri çekildim. Yaraları olup olmadığını kontrol ederken ona sert bir bakış attım. Hiçbir şey görmedim, ama tişörtünün ve şortunun altında saklıyor olabilir. "Soyun."

"Hayır." Kollarını kavuşturur.

Gözlerimi deviriyorum. "Peki. O zaman ne oldu?"

"Avrupa'dayken bana bir suikast düzenlendi."

"Ne! Ve sen aramadın mı?" Onun aramasına gerek olmadığını fark edince yüzümü buruşturuyorum. "Kahretsin. Seni kontrol etmeliydim." Derisine dövme yaptığım büyülü rune sayesinde onu hissedebiliyorum; eskiden o da benim kalçamdaki eşleşen rune sayesinde beni hissedebiliyordu, ama Varius onu yakmamı istedi.

Aramızdaki bağa konsantre olunca, Dayne'in kalbinin normalden biraz daha hızlı attığını fark ettim. Hâlâ gergin. Kahretsin. Ölmeye ne kadar yaklaşmıştı?

"Sorun yok," diye başlıyor, kaşlarını çattığımı görünce.

"Evet, çünkü senin kıçını kurtardım," diyor bir adam öne çıkıp Dayne'in kıçına bir tokat atarken. Arkadaşım yeni gelenin menzilinden uzaklaşırken çenesi kilitleniyor.

Onu tanıdığımda gözlerim fal taşı gibi açılır. "*İşkenceci adam mı?*"

Dayne'in (ve bazen benim) işkence ettiği adam, benim şantajcım için çalıştığını düşünerek, çekici bir gülümsemeyle siyah kovboy şapkasını kaldırır. "Adım Quinton," der batı aksanıyla.

"Avrupa'da onunla ne yapıyordun?" Gözlerim, ikisi arasında bakışlarımı gezdirirken büyüdü. "Aman Tanrım, siz ikiniz..."

"Hayır," diyor Dayne keskin bir sesle. "Varius, onu serbest bıraktığımızdan beri beni izlemesini istedi. Beni Fransa'dan buraya kadar eşlik etti. Hepsi bu."

"Teknik olarak, işkence görmeden çok önce seni izliyordum," der ve omuzlarından sarkan iki sırt çantasını değiştirir. "O zamanların çoğunda benimle aynı odada değil miydin? Seni görebileceğim bir yerde? Hmmm?"

Dayne başını çevirip ona sert bir bakış attıktan sonra bana dönüyor. "Son birkaç gündür ne tür sorunlarla uğraştığımı görüyor musun?"

Göğsümdeki ağrı nihayet hafiflemeye başlayınca dudaklarımı ısırıyorum. Hâlâ sihir gücüm olmayabilir, ama en yakın arkadaşımın yanında olmak bile moralimi düzeltiyor. Gülerek başımı sallıyorum. "Sanırım benim başımdan geçenler seninkilerden daha beter."

Dayne burun kıvrır. "Quinton'ın yanında olmanın verdiği ızdırabı hiçbir şey geçemez."

"Hey!"

Gülümserim. "Bir şey yemek ya da içmek ister misin?" diye sorarım. "Yol ne kadar sürdü? Nereden uçtun?" Mutfığa doğru yönelirim ve Khalid'in kızı orada olmadığına sevindim. En iyi arkadaşımın beni koruyacağını bilerek onu öldürme isteği çok cazip olurdu.

"Orlando," diyor Dayne peşimden gelirken. "Ve sadece portakal suyu. Yolda öğle yemeği yedik."

Kaşlarımı kaldırarak tezgâhtaki bıçak blokundan bir bıçak alıp ona dönerek soruyorum. "Kimsin sen ve arkadaşına ne yaptın?"

"Ha ha," diyor kuru bir şekilde.

Gülümsüyorum. "Cidden ama. İyi misin?"

Bana kuru bir bakış atıyor. "Hamilelikte içki içemezsin, ben de dayanışma içinde içmeyi bırakıyorum."

Awww. En iyi arkadaşımı seviyorum.

Gözleri düz karnıma düşer. "Siktir. Daha ilerlemiş olduğunu sanmıştım," der ihtiyatla.

Öfkem ve acımdan bir gülümseme belirir. Omzuna yumruk atarım. "On dört haftalık hamileyim. Sadece hiçbir belirti göstermediğim için şanslıyım."

"Sen her zaman şanslı bir kaltak oldun."

Başımı sallayıp, gülümsememin kaybolduğunu görmeden önce arkayı dönüyorum. Geçen hafta hiç de şanslı hissetmedim.

Bıçağı yerine koyduktan sonra, dondurma kabını da masaya koyup, ona bir bardak almak için uzanıyorum. Onun bu espriyi beğeneceğini bilerek, özel yapım fotoğraflı penis kupalarından birini alıyorum. Quinton bizi terk etmiş görünüyor, şüphesiz patronuna rapor vermeye gitmiştir, bu yüzden sadece bir bardak dolduruyorum.

Dönüp baktığımda Dayne'in odayı ikiye bölen tezgahı dikkatle izlediğini görüyorum. "Bu bir canavar," diyorum ve dondurma ve turşularımı yemeye başlıyorum.

"Ne?"

"Evet, Sau ölürken onu odunlara hapsetmiş. Yani evin koruması gibi bir şey."

"Bu çok havalı."

Şu anda canavarları eğittiğini hatırlayarak, "Eğer gerçekten iyi davranırsan, sana bazılarını beslemene izin verebilir," diyorum.

"Ne!?"

Savaş için yaptığı hazırlıkları anlatırken gülüyorum. Onlara neden ihtiyacımız olduğunu hatırlayınca midem bulanıyor. Antonio'nun alaycı yüzü zihnimde beliriyor, ama onu kafamdan atmak için elimden geleni yapıyorum. Tüm o boktan şeyleri konuşmadan önce, en iyi arkadaşımın eşliğinde biraz eğlenmek istiyorum.

Sonunda, daha özel konuşmak için yedek yatak odasına geçiyoruz. Çantasını yatağın üzerine bırakıyor. "Peki, Varius ile aranız nasıl?" diye soruyor Dayne utangaç bir şekilde. En son konuştuğumuzda, ona Gölge Diyarı'nın Patronu'na aşık olduğumu söylemiştim.

Tanrım, sanki çok uzun zaman önceymiş gibi geliyor.

"O tam bir pislik," diyorum kollarımı kavuşturarak.

Bana bakarken kaşlarını kaldırıyor, ama göreceği hiçbir yara yok. Tüm hasar içimde.

"Nasıl yani?"

Kahretsin. Varius'un bana işkence ettiğini söyleyemem; eğer söylersem, Khalid yokken onu öldürecektir ve bunu kesinlikle yapabilir. Dayne, birlikte çalıştığımız zamanlarda benim gözcüm olmuştu, öldürmekten çok idari işlerle uğraşıyordu, ama bunun tek nedeni benim bu işte berbat olmam ve birimizin bu işi yapması gerektiği idi.

"Aptal bir kan bağı ritüeli için Khalid'in kızını becerdi," diye mırıldanıyorum.

"Adi herif," der hemen. "Cesetlerini saklamama yardım etmemi ister misin?"

Gülümserim. "Seni çok seviyorum."

"Ben de seni seviyorum." Bir süre durduktan sonra sorar, "Ama cidden. Öldürüyor muyuz?"

"Hayır. Ve bunun için ikisini de dövme." Khalid her halükarda onu öldürürdü. "Kendi işlerimi kendim halledebilirim."

Kaşlarını çatar, sonra iç çeker. Sonunda, onu biraz daha ikna ettikten sonra söz verir.

"Peki, sence ikiniz bunu aşabilir misiniz? Yoksa yarınki düğünden önce kaçmak mı istiyorsun?"

Onun yanındaki yatağa uzanarak iç çekerim. Şu anda Varius'a çok kızgın olsam da, kaçmak gibi bir niyetim yok. Beni buraya bağlayan çok şey var. Lou evleniyor. O benim bebeğimin babası. Ve biz birbirimize bağlıyız. Ritüel bitene kadar kan alışverişine devam etmezsek, bu beni öldürecek.

"Onu affedebileceğimi bilmiyorum," diyorum içtenlikle, "ama onu terk de edemem."

"Ağımız..."

Kafamı sallıyorum. Ağımız, öldürüyormuş gibi yaptığımız çocukları saklamak için. O insanlar aranmıyor. Bu dünyada tek bir gerçek varsa, o da Varius'un beni aramak için bu dünyayı paramparça edeceği.

Dayne'in teklifini kabul etmememin bir başka nedeni daha var. "Hâlâ o aptal adamı seviyorum."

Dayne bana nazikçe bakar. "Tamam o zaman. Ama fikrini değiştirirsen, çantam her zaman hazır olacak."

Ona bakmak için yan dönerek gülümserim. "Sen en iyisisin."

"Biliyorum."

Ona dilimi çıkarıyorum. Sonra iç çekiyorum.

Ona kurt adam saldırısını anlatmam gerekecek. Her şeyi paylaşıyoruz ve kabusları kafamdan atmak iyi olacak. Ona uzanıp elini tutuyorum ve Antonio'nun bana yaptıklarının tüm ayrıntılarını, geri döneceğine dair sözünü de dahil ederek anlatıyorum.

"Siktir," dedi Dayne, ben bitirdiğimde. "Nasılsın?" Hemen başını salladı. "Aptalca bir soru. Kahretsin, Micha. Bunu tek başına yaşadığın için üzgünüm. Eğer hala bağımız olsaydı..."

"Ölmüş olurdun," diye sözünü kestim. "Antonio beni Varius'la uğraşmam için hayatta bıraktı. Seni hayatta tutmak için hiçbir nedeni yoktu."

"Yine de..." Bakışları sertleşir. "Ondan sana tekrar dövme yapmama izin vermesini isteyeceğim. Eğer beni işkence ederek pes etmeyeceğimi garanti altına almak istiyorsa..."

"Hayır," diye araya girdim, Varius'un en iyi arkadaşına işkence edeceği düşüncesiyle kalbim güm güm atıyordu. Ellerim yumruk oldu. O vidanın hissini hatırlıyorum

O vidayı hatırlıyorum. Bunu bana, sevdiği birine yaptı. Kışkandığı birine ne yapardı? Dayne eşcinsel olabilir, ama Varius umursamıyor. En iyi arkadaşım, onda olmayan bir parçama sahip ve bu onu vahşileştirmek için yeterli.

"Micha..."

"Hayır," diyorum keskin bir sesle. "Beni hissetmeni istemiyorum, *eğer...*" Beynim düzeltir, kurtun bana verdiği sözü hatırlayarak. Titriyorum. "Antonio bana tekrar ulaşırsa."

"İşte bu yüzden..."

"Onu durduramazsın, Dayne," diyorum yumuşak bir sesle, kalbim gırtlığımda. Onu Varius'un kıskançlığından korumak istediğim kadar, ondan da korumak istiyorum. Benim öldüğümü hissederse, intikam almak için kendini öldürecek ve ben sadece onun mutlu olmasını istiyorum. "Bana sen ve Quinton'dan bahset," diyorum sahte bir neşeyle.

Konuyu değiştirmek istemeden bir anlığına bana bakar. Sonra iç geçirir. "Anlatacak bir şey yok," der.

"Yok mu? Yani siz ikiniz henüz sevişmediniz mi?" Gözleri kısılır, ama hayır demez...

Gülüyorum. Onu kızdırmak üzereyim, ama sonra Quinton'ın ilk geldiğinde söylediği şeyi hatırlayınca birden dik oturuyorum. O kadar şakacı bir şekilde söylemişti ki, şimdiye kadar aklımda kalmamıştı. "Bekle, seni gerçekten kurtardı mı?"

Tamamen sinirlenmiş görünüyor. "Ona söyleme, ama evet. Üç tetikçi arasında sıkışıp kaldım."

Nefesimi tutarım.

"Ama muhtemelen bir çıkış yolu bulurdum. Her zaman bulurum. Quinton sadece kolay seçenektir." Gözleri kısılır. "Aslında. Bundan eminim." Kendini kurtarabileceği farklı yolları anlatmaya başladığında, nefes almakta zorlanırım.

Varius olmasaydı en iyi arkadaşımı kaybedecektim.

Bunca zaman Dayne'i korumuş...

Benim için mi?

"Hemen bir şey yapmam lazım," diyerek ayağa fırladım. O da oturdu.

"Gelmeni ister misin?"

"Hayır. Hemen dönerim." Kapıya doğru giderken el sallıyorum, ama hiç de rahat hissetmiyorum. Sinirlerim gergin ve Varius'un ofisine doğru ilerledikçe

Varius'un ofisine doğru ilerlerken daha da gerginleşiyor. Kapıyı çalıyorum. Cevap vermiyor. Tekrar çalıyorum. Hala sessizlik. Ayaklarımın üzerinde sallanarak, "Varius?" diye sesleniyorum.

"Girin."

İçeri giriyorum. Kapıyı kapatırken, o da dizüstü bilgisayarını kapatıyor ve tüm dikkatini bana veriyor.

Masasının önünde duruyorum, hissettiğim tüm farklı duygular yüzünden kafam karışık. Ama şu anda onu çoğunlukla nefret ediyor gibi görünsem de, o benim arkadaşımı kurtardı. Dayne benim diğer yarım gibidir. Her zaman özlediğim kardeşim. Onu kaybetseydim, bir parçam ölmüş olurdu. Yani Varius onu kurtarmakla beni de kurtarmış oldu.

"Dayne'i kurtardığın için teşekkür ederim," diyorum.

Gözleri yumuşar. "O senin için önemli, Micha, bu da benim için önemli olduğu anlamına geliyor. Teşekkür etmene gerek yok."

"Ama onun hayatını kurtardın. Sana borçluyum..." "Bana hiçbir şey borçlu değilsin."

"Ama..."

"Aileni kurtarmak için borçlu olamazsın."

"Ama o senin ailen değil."

"O senin, Micha. Bu da onu benim yapar."

Masasının arkasındaki tabloya bakarken zorlukla yutkunuyorum. *Kahretsin.*

"Peki... Sanırım, belki, o zaman seninle evlenirim."

Dudaklarında küçük bir gülümseme belirir. "Bu hoşuma gider."

Boğazımı temizledim, sonra başımı salladım. "Ama sana hala kızgıyım." "Biliyorum."

Omzumun üzerinden başparmağımı kaldırdım. "Ve Dayne'e gidip senin hakkında kötü konuşacağım. Yani yaptıkların yüzünden yine sinirlenmeye başlayacağım."

"Bunu bekliyordum."

"Ve yine de onu buraya getirdin mi?" diye şüpheyle soruyorum. "Ona ihtiyacın vardı."

Ağzım açık kalır.

Kahretsin.

Gerçekten ihtiyacım vardı, hala da var.

"Hâlâ sana kızgıyım," diye fısıldıyorum. "Biliyorum."

Başımı sallayarak, dönüp Dayne'in yanına geri dönüyorum.

Ama bir parçamı, sözde nefret ettiğim adamın bulunduğu o ofiste bırakıyorum.

KIRK

O

Leno dün tüm capolarla iletişime geçti. Birkaç sessiz homurdanmaya rağmen, hepsi gelmek için zaman buldu. Birkaç saat içinde burada olacaklar, düğüne tam zamanında. Aleric ile bizzat konuştum, patronlar arasında, böylece davet hakaret içermesin diye, ve polis teşkilatındaki adamları meşru olanları bizden uzak tutuyorlar. Son dakikada tüm capolarımızın ve birçok müttefikimizin ortaya çıkmasıyla alarma geçen FBI'ın bölgede olduğu söylentileri var. Blacks burada, Mattos ikizleri de burada, ve birçok başka üst düzey adam da.

Sandalyeye yaslanarak, birkaç dakika önce Leno'nun benim için kurduğu bir ayna aracılığıyla başka bir dünyadan bir patronla konuşmamı bitiriyorum. Morn Tower'da gördüklerimizi düşünürsek, daha fazla gümüşe ihtiyacımız olacak, Dünya'dan gelen işe yaramaz şeyleri değil. Ryker, son birkaç on yıldır kaçakçılık çetesini birlikte yönettiğimiz patron, ama biz insan taşıyoruz, mal değil.

Dünya'ya açılan tüm portallar, binlerce yıl önce Büyük Yok Oluş sırasında baş melekler tarafından kapatıldı (Eski Yıkıcı Sebastian – tanrı gibi tapınılmak isteyen eski bir vampir ve Ragnarok'un Yükselişi Rakian – Loki ve Morrighan'ın oğlu, ebeveynlerine kızgın olan, Yedi Düzlemi yok etmeye çalıştı), bu yüzden başka bir türden ziyade başka bir dünyanın varlığını ortaya çıkaracak eşya ve malzemeler getirmeye başlarsak, SCU buraya soruşturma için gelecektir.

"Kırk beşlik kesintiye razı olurum," diyor Ryker, kalın kaşlarının altındaki altın rengi gözleri keskin bir şekilde. "Elv've'Norc'un burada olması ve senin zayıf SCU'nun orada olması nedeniyle riskimiz daha yüksek olsa da."

SCU, Elv've'Norc'un Dünya'daki tam yetkisiyle çalışsa da, ne kadar izole oldukları ve denetledikleri yaratıklarla başa çıkabilecek süper güçlere sahip kişilerden ziyade çoğunlukla Dünya insanlarından oluştukları düşünüldüğünde, aynı ağırlığa sahip değiller.

Yüzümdeki ifade değişmiyor. Risk daha çok onun üzerinde olabilir – özellikle de başmelekler artık geçitleri kendileri denetlemedikleri için, ama onun tek yapması gereken malları alıp atmak. Biz ise bunları dağıtmak zorundayız ve eğer başka dünyadan malları buraya getirirken yakalanırsak, Özel Suçlar Birimi'nin öncelikli hedefi haline geliriz.

Ve bu gümüşe gerçekten ve acilen ihtiyacımız olsa da, bu durum normalde başka herhangi bir müzakerede bizi dezavantajlı konuma düşürür, Ryker bizim tarafımızda neler olup bittiği hakkında hiçbir şey bilmiyor. Bu yüzden, fiyat uygunsa malları kaçırma riskini almaya hazır olduğumu düşünüyorum.

"Yarın insanlarla birlikte bir kutu göndereceğim," diyor. "Taşınması ne kadar sürer bak, oradan başlayalım."

Başımı sallıyorum, sonra parmaklarımı önümdeki camın üzerinde gezdiriyorum, büyüün soğuk "ıslaklığını" hissediyorum. Ryker'ın görüntüsü parıldıyor, kehanet artık bozulmuş ve kendi yüzüm bana bakıyor.

Ayağa kalkıp kapıya doğru yürüdüm, sonra koridordan aşağı indim. Merdivenlerin altına ulaşır ulaşmaz, yeni bir koruma büyüü cildime yapıştı. Annem ve Rudy, merdivenlerin etrafına meraklı misafirleri ait olmadıkları alanlardan uzak tutmak için bu büyülerden yapmışlardı. Bodrum kapısının hemen dışındaki üç koruma büyüü, birbirini takip eden, temas halinde öldürücü etkiye sahipti.

Micha eskisini parçaladığında, annem ve Rudy gibi en güçlü iki kişinin bile aynı güç seviyesine geri getiremeyeceği, onlarca yıllık büyüü yok etti

güç seviyesine geri getiremezler (bu onlarca yıl sürer), bu yüzden daha zayıf koruma kalkanları yerleştirmek zorunda kaldılar. Eskisi kadar güçlü değiller ve annem, güçlü ve kararlı bir cadının geçebileceğinden endişeleniyor, ama Kati Vosika, Cara Jervis ve Joshua Tobler - geçme şansı olabileceğini düşündüğü tek üç kişi - bu gece sürekli gözetim altında olacaklar.

Eğer içlerinden biri kaçarsa, Maddox onların içine girecek, kardeşimize "onların" DNA'sından biraz verecek ve Khalid onları ruh bebeği ile öldürecek. Ana zulamızı Antonio çaldığı için elimizde fazla alexandrite kalmadı, ancak başka bir Ailenin bizi zayıf görmesine izin veremeyiz. Gölge Alemi Amerika'nın güneydoğusunda hakimdir, çünkü herkes bizim güçlü ve acımasız olduğumuzu bilir. Bu iki şeyden biri bile kaybolursa, müttefiklerimiz akbaba gibi üzerimize çullanır.

Kardeşlerim, sıcağa rağmen üç parçalı takım elbise giymiş olarak merdivenlerin altında duruyorlar. Rudy bir saat önce vücut sıcaklığımızı düşük tutmak için her birimizin üzerine bir rune çizdi, bu yüzden hiçbirimiz terlemiyoruz bile.

Gözlerim Khalid'inkilerle buluştu. Bu sabah T'yi öldürdükten sonra geri döndüğünden beri onunla sadece kısaca konuştum. Kardeşimizi gölgesine aldı ve bu beni deli gibi paranoyak yapıyor. Khalid'in kızı T yüzünden tecavüze uğradı ve istismara maruz kaldı. Reaper'ın onu affedip ona düzgün bir "cenaze töreni" düzenlemesine neden olan şey ne olabilir? T, bu kadar anlayışlı davranılmasını gerektirecek ne gibi bir neden sunmuş olabilir?

Benim artık bir melez olduğumu biliyor mu?

Talon'un haklı olduğunu, ama onu sadece sevdiği kadına zarar verdiği için öldürdüğünü mü düşünüyor?

Beni öldürmeye çalışan bir sonraki kişi o mu olacak?

Onun gözlerine bakıyorum, ama tek gördüğüm bana bakan ölüm meleği. "Anlaştık mı?" diye soruyor Khalid.

Başımı sallıyorum.

"Ah, iş konuşmalarını kes," diyor Maddox. "Bu gece sarhoş olup, süper kurtadamlar tarafından yenileceğimizi unutmak için."

Rudy sırtıyor. "Ben orada olsaydım, kışkırlarınızı tekmelemezdi."

Maddox güler. "İlk giden sen olurdun. Ona bir bakış attıktan sonra kalp krizinden öldün."

Rudy ona orta parmağını gösterir ve Maddox tüm parmaklarını O şeklinde kıvrarak öne doğru uzanır. Sonra Rudy'nin parmağını yukarı aşağı pompalıyor. Rudy somurtarak onu itip, kirletilen elini uyluğuna siler.

Maddox güler ve kapıya doğru döner. Khalid'e tekrar bakarım, nasıl olduğunu soran sessiz bir soru ile.

Cevap vermeden benden uzaklaşır ve aptalca bir an için parmaklarım onun sırtına bıçak saplamak için kaşınır. O beni öldürmeye çalışmadan onu öldürmek için.

"İyi misin?" diye sorarım yumuşak bir sesle, diğer kardeşlerimiz dışarı çıkıp arazimizdeki gle doğru ilerlerken. Gln önünde sıralar halinde beyaz sandalyeler duruyor ve hepsi zaten insanlarla dolu. Rüzgârda fısıltı gibi konuşma sesleri duyuluyor, ama çok uzaktalar, belirli sesleri ayırt edemiyorum. nde, iki sandalye sırası arasında, Leno'nun ördüğü çiçeklerden bir kemer var.

Yürürken etrafımızdaki çiçekler açıyor.

"Evet."

Yalan söylediğini kokusundan anlayamıyorum, ama lanet olasıca hissedebiliyorum.

Omuzlarımdaki deri, midemdeki düğümle birlikte geriliyor. Yanımda yürüyen kardeşime bakarken, en güvendiğim adamın, Micha'yı işkence ettiğim adamın bana sırtını dönmesinin ne kadar süreceğini merak ediyorum.

Bir hafta sonra mı?

Bir ay sonra mı?

Yoksa bu gece, biz yatakta uyurken beni ve Micha'yı öldürecek mi? O da bir melez olduğu korkusuyla çocuğumuzu kesecek mi?

KIRK BİR

O

Evden çıktığımda onu hemen görüyorum. Göl kenarındaki çiçeklerle süslenmiş kemerin önünde, koyu kırmızı bir smokin giymiş duruyor. Yüzünü görebilmek için çok uzakta, ama bu mesafeden bile bakışlarının yoğunluğunu hissedebiliyorum. Beni görüyor ve bekliyor.

Aramızdaki bağdan bir aşk ve arzu seli ve o kadar çok mutluluk akıyor ki, ben onunum, ciğerlerimdeki tüm havayı boşaltıyor. Bu yüzden bakışlarımı ondan ayırıp aramıza bir engel koymaya çalışıyorum. Onun bana olan sevgisini hissetmek istemiyorum. Hele de ondan sadece birkaç adım ötede, bir hafta önce yattığı o kaltak varken.

Kız kardeşimin arkasında, beyaz çiçeklerden oluşan bir buket tutarak çok güzel duran kadına bakmaya zorluyorum kendimi. Onun varlığının acısını hissetmeye zorluyorum kendimi. O bizimle yaşadığı sürece, onu asla affetmeyeceğim. Bu son hafta, onu öldürmemek için ondan kaçınıyorum ve bu beni delirtiyor.

Onun arkasındaki diğer üç kadını tanımıyorum, bu yüzden gözlerimi öne çeviriyorum. Lou, küçük kız kardeşim, onun yanında ve en önde Dayne, nedimem var. Diğerlerinin giydiği aynı kırmızı elbiseyi giymiş. Aynı topuklu ayakkabılar ve makyaj da. Keşke beni koridorda yürüten o olsaydı, ama ne yazık ki babam hala hayatta ve düğüne yetiştii.

"Micha," şeytanın kendisi arkamda belirir ve onun yaklaştığını fark etmediğim için kendimden *nefret ederim*. Bana yıllarca eğitim vermesine rağmen, saf sihirli güç dışında hiçbir beceride onun seviyesine yaklaşamadım. O zaman bile, sadece sihirle yapılan bir dövüşte beni yenmeyi başardı. Ve benim sihrim sihir *yyordu*. Adil olmadığını söyleyip şikayet ederdim, ama o zaman da sızlandığım için beni döverdi.

"Stefaan," diyorum, sözlerimde Lou veya Dayne ile konuşurken dudaklarımdan kolayca çıkan sıcaklık yok.

"Micha." Kız kardeşimin sızlanışını kafamın içinde duyabiliyorum. Kavga ettiğimizde bundan nefret eder. Ona göre babam sıcakkanlı bir adam değil, ama benim tanıdığım soğuk kalpli piç de değil.

O, kız kardeşimi daha dayanıklı hale getirmek için kemiklerini kırıp, tendonlarını koparıp, iç kanamasına neden olan acımasız bir antrenör değil.

Ama Stefaan saygısızlığımdan dolayı beni cezalandırmıyor. Aslında buna hiç tepki göstermiyor. Artık onun sorumluluğunda değilim; beni sattı, bu yüzden yaptıklarım artık onu yansıtmıyor.

Ancak bu davranışlarım Varius'u yansıtıyor, kadının ne kadar iyi kontrol edebildiğini ve dolayısıyla tüm Shadow Ailesini yansıtıyor. Gururumun çetelerimiz arasındaki sağlam ittifakın önüne geçmesine izin verecek kadar aptal değilim. Bu yüzden gülümsememin daha samimi görünmesi için zorluyorum, dilimin daha az keskin olması için.

"Bu kadar kısa sürede geldiğiniz için teşekkür ederim," diyorum.

"Shadow Domain'in patronunun davetini kimse görmezden gelemmez," diyor ve kolunu uzatıyor.

İsteksizce kolunu tutuyorum.

Tabii ki bu yüzden buradaydı. Benim için değil. Kızının lanet olası düğünü olduğu için de değil. Bu gerçeğin beni bu kadar incitmesinden nefret ediyorum, ama bu hiç de şaşırtıcı olmamalı. O, on altı yıl önce annemle aynı anda öldü; ruhu sadece Ölüler Diyarı'na geçmedi. Bunun yerine, soğuk, karanlık ve boş kaldı. İki erkek kardeşim o zamanlar kendilerine bakabilecek yaşıydılar, ama Lou yeni doğmuştu ve ben sadece on bir yaşındaydım. Bir gecede reddedilmek acı vericiydi, ama şimdiye kadar dersimi almış olmam gerekirdi.

Kendime kızgın bir şekilde, bu işi bir an önce bitirmek için göle inen kaldırım taşlarını sertçe basmaya başladım, ama Stefaan kolumu sıkıca tuttu. Morartacak kadar sert değil. Sadece dikkatimi çekecek kadar. Ona baktım ve o da bana yaklaştı.

"Annen bana satıldı," diyor ve ben ona tamamen dönüyorum. "Ama o bana, benim ona sahip olduğumdan daha fazla sahipti," diyor yumuşak bir sesle. "Ve kız kardeşini doğururken öldüğünde... kendimin büyük bir parçasını kaybettim. Çok fazla. O kadar ki, seni ve Lou'yu hayal kırıklığına uğrattım..." Bir an sustu. "Bana çok kızardı." Sözleri sadece bir fısıltı gibidir. Sonra tekrar güçlenir ve şöyle der: "Ama sonunda yeniden yaşamaya başladığımda, sen suikastçi olmak istedin ve ben seni sevmeyi öğrenmekten korktum, çünkü o kaybı tekrar yaşayacaktım. Bu yüzden senin yanında olmadım Micha. Bu benim bencilliğimdi. Kızımın yerine sadece kendimi ve acımı düşünmek."

Boğazım düğümlenir ve lanet olsun, gözlerim yaşlarla dolar. Annemi kaybettiğimde, ergenlik yıllarım boyunca onun dikkatini çekmeye çalıştım.

On bir yaşımdaydım ve görünüşe göre babamı da kaybetmişim. Sonra on altı yaşına geldiğimde, onun izinden gitsem bile beni asla sevmeyeceğini anladığımda, artık ona ihtiyacım olmadığına kendimi ikna ettim.

Ama lanet olsun, bir parçam her zaman eskiden tanıdığım babamı özlemiştir. Bana çim yaprağıyla ıslık çalmayı öğretmeye çalışan, arabada uyuyakaldığımda beni kucağına alıp içeri taşıyan, dolaba gizlice girip benimle elma yiyen, çünkü bana elmanın şeker gibi "yaramaz bir ikram" olduğuna inandırmış olan babamı.

Boğazım düğümlenir, burnumdan solurum. "Terapiye falan mı gidiyorsun?"

Kısa bir süre başka yere baktı. "Evet."

Çenem o kadar aşağı düşer ki, olmayan göğüslerime çarpar. Bizim işimizde psikoloğa gitmek, polise gitmek gibidir. Ölmek istemiyorsan bunu yapmazsın. Bunu bana açıklaması? Onu kaç kez kızdırmış olmama rağmen bana gerçekten bu kadar mı güveniyor?

"Bana anneni çok hatırlatıyorsun, biliyor musun?" diyor ve ben birkaç adım boyunca şok içinde ona bakmaktan başka bir şey yapamıyorum.

"Lou ona benzeyen kişi," diye nihayet kekeleyerek söylüyorum.

O başını sallar. "O annene tüm güzelliğini almış olabilir, ama sen onun ateşini almışsın, melek."

Ondan uzaklaşıp gözyaşlarımı tutmak için gözlerimi sıkıca kapatıyorum. En son birinin bana "melek" dediğini duyduğumda annem hayattaydı.

"Seninle çok gurur duyardı," diyor.

Boğazım o kadar sıkışır ki nefes alamam. Ama kalabalığa yaklaşıyoruz. Birkaç saniye sonra müzik çalmaya başlayacak ve herkes bana bakacak. Bu yüzden derin bir nefes alıp kendimi toparlarım. Şu anda bununla başa çıkacak duygusal kapasitem yok. Bu yüzden her zaman yaptığım şeyi yapıyorum. Bir şaka yapıyorum. "Oh, evet. O her zaman benim bir canavarın damızlık kısırağı olmamı hayal ederdi."

Aniden durur ve ben de onunla birlikte aniden dururum. Hala sıranın arkasında yeterince uzaktayız, bu yüzden burada olduğumuzu fark etmiyorlar, ama Varius fark ediyor. Paranoyasının bağımızdan aktığını hissedebiliyorum, beni alıp gerekirse geri kalan yolu sürüklemek istediğini hissedebiliyorum.

Gözlerini yakalıyorum ve başımı sallıyorum. Gözleri hafifçe kısılıyor, ama enerjisinin titreşimini hissedebiliyorum, yine de kıpırdamıyor.

Stefaan'ın sesi alçak ve ölümcül. "O senin için bir canavar mı?"

Ben burun kıvrıyorum. "Beni ona sattıktan sonra umursuyormuş gibi davranamazsın."

"Gizli ağını öğrendim ve çok güçlü insanların peşine düşmesinin an meselesi olduğunu biliyordum. Seni onlardan koruyamam ama o koruyabilir."

Gözlerim büyür ve Stefaan'a doğru dönerek kolumu ondan çekip alırım. Korku omurgamdan aşağıya doğru yayılır. Dayne ve ben, çocukları öldürmeyi gizli görevimiz olarak seçmiştik. Bir çocuk öldürölmesi gerektiğinde, onu öldürmüş gibi davranabilmek için görevi üstlenirdik. Gerçekte ise onlara yeni bir yüz, yeni bir kimlik, onların ölmesini istemeyen yeni bir aile verirdik. Çoğu suikast, mirasını paylaşmak istemeyen kardeşler, çocuk istemeyen üvey ebeveynler veya onlar hayatta olmazsa her şeyi alacaklarını fark eden dullar tarafından gerçekleştirilirdi. İzlerimizi örtbas etmek için çok dikkatliydik. "Ne yaptın sen..."

"Senin izlerini daha iyi sakladım," diye araya girdi.

"Dayne..." derim, yüzümden kan çekilir. Babam beni koruyamıyorsa, o zaman o da koruyamaz...

"Karımı ne halt ettin?" Varius bize yaklaşırken yumuşak bir sesle sorar. Parmakları kolumu kavrar ve beni kendine doğru çeker. Bağımızdan akan şiddetli koruma içgüdüğü karşısında gözlerim fal taşı gibi açılır.

Kalabalığın ani kahkahaları beni şaşırtır ve Varius'un arkasına bakarım. Sau kalabalığın önünde, köşede kopan fırtınadan dikkatlerini başka yöne çeken nazik bir hostes rolünü oynuyor. Etrafımızda hafif bir parıltı da var, bu da birinin üzerimize bir illüzyon oluşturduğu anlamına geliyor, belki de Varius'un bir görüşmede olduğunu gösteriyor – hiç çalışmayı bırakmayan bir patron.

Ondan uzaklaşmaya çalışırken ona bakıyorum, ama o beni bırakmıyor.

"Birinin onu öldürmek istediğini söyledim," diye yalan söylüyor babam.

"Kim?" diye sorar Varius yumuşak bir sesle, her hali saldırmaya hazır bir yılan gibi.

"William Florsley." Adını duyar duymaz kanım kaynar. On yıl önce, o pislik, oğlunun eşcinsel olduğundan şüphelendiğı için onu öldürmemiz için bize para ödedi. Böylece, itibarını kaybetmeden "normal" çocuğunu kayırmış oldu. O zaman aldığım beş haneli ücret, LGBTQ+ topluluğunun finansal desteğini almak için "müttefik" olmak amacıyla pazarlama faaliyetlerine harcadığı paraya kıyasla hiçbir şeydi.

Kamuoyundaki imajı o kadar iyi ki ve o kadar zengin ki, ona dokunmak imkansız. ABD'nin dört bir yanında binlerce şubesi olan perakendeci Flormart'ın çoğunluk hissesi ona ait. Orası çalışmak için berbat bir yer

, düşük maaş, uzun çalışma saatleri, sosyal haklar ve fazla mesai yok. Ama umutsuz insanları işe almaya odaklanırsanız, işlerini kaybetme korkusuyla kötü veya yasadışı çalışma koşullarından şikayet etmeyeceklerdir. Sonuçta, her kapitalist ekonominin bu nedenle işsiz ve umutsuz insanlara ihtiyacı olduğu için, onların yerini alacak başka biri her zaman vardır. Onların yerini alacak başka kimse yoksa, şikayet edenleri kovmaya güvenemezsiniz.

O tam bir pislik ve bana ödediği işi yapmadığımı bildiğinden şüpheliyim ama sırrımı korumak için ölmesi benim için sorun değil. Çünkü olacak olan bu. Varius'un kararını bağımızın gücünde hissedebiliyorum.

"Ona dokunmayacak," diyor, babama ona karşı kullanabileceği hiçbir kanıt vermeden. "Şimdi gel." Beni bırakıp, sunaka doğru büyük adımlarla geri dönüyor.

Yavaşça nefes verip babama bakıyorum. "Gerçekten biliyor mu?"

"Bilmiyorum. Ama oğlunun üniversitesinde bazı özel dedektifler görülmüş."

Dudaklarım sıkışır. O zamanlar çocuğa yeni bir yüz vermek için imkânımız yoktu. Onu ülkenin diğer tarafına, küçük bir kasabaya taşıyarak yeterli olacağını ummuştuk.

"William için çalışmıyor olabilirler," diyorum.

"Belki de."

"Üniversitedeki herhangi birini izliyor olabilirler."

O da başını sallar. "Binlerce öğrenci ve öğretim üyesi var. Muhtemelen biri eşini aldatıyordur."

Büyük olasılıkla. Ama sadece istatistiklere güvenen suikastçılar sonunda ölür. Kalbim çarparken, gözlerim Dayne'i bulur. Endişeyle bana bakıyor. "Bana olanları telafi etmek istiyorsan," derim, sesim titriyor, "Dayne'i korumak için ne gerekiyorsa yap."

Babam bir şey söylemeden önce, bir gitar çalmaya başlar ve kalabalığın sohbeti kesilir. Herkes bize dönünce sandalyeler gıcırdar ve kumaşlar hışırdar. Leno, Calum Scott'ın "You Are the Reason" şarkısının cover'ını söylemeye başlarken, babamın koluna girip koridorda yavaşça yürürüm, adamın bu kadar iyi şarkı söyleyebilmesine şaşırırım.

Babam, hepsi kırmızı takım elbise ve siyah gömlek giymiş olan tüm kardeşlerinin yanında duruyor. Rudy, sağdıç olarak sıranın başında; Leno ise Krypto'nun yanında, boynunda şık kırmızı bir papyonla sıranın sonunda. Ancak Talon'un yokluğu havada ağır bir şekilde hissediliyor, bazılarının gözlerinde gizli olan sıkı gülümsemeler ve acıdan anlaşılıyor.

Soğuk ve boş bakan ölüm meleğine bakıyorum, umarım Talon'u acı çekmiştir. Ancak Khalid, benim yapabileceğim kadar iyi bir iş çıkarmak için çok erken dönmüş. Ben olsam günler, belki haftalarca onu canlı canlı derisini yüzerdim. Büyüsünü elinden alır ve ona karşı koyamayacak kadar çaresiz hissettirirdim. Onu zayıf hissettirirdim. Kırık. Bir daha asla eskisi gibi olamayacakmış gibi.

Kaybettiğim her şeyi hatırlayarak, gözlerim Varius'a sertçe bakıyor.

O da beni izliyor, yüzünde kayıtsızlık, hatta belki sıkıntı var. Ama bağımızdan akan duygular suçluluk ve acı, ama aynı zamanda mutluluk, neşe ve aramızdaki ilişkiyi düzeltmek için şiddetli bir kararlılık.

Şarkının sözleri beni etkilerken, onu onun mu seçtiğini yoksa bize bu kadar uymasının sadece bir tesadüf olup olmadığını merak ediyorum.

Babam beni ona teslim ederken boğazım düğümlenir.

Elini benim elime doluyor. Başparmağı cildimde hafifçe geziyor. Ve bir an için, tüm sorunlarımız yok oluyor.

Seni seviyorum, küçük canavar.

Bunu sana hayatımızın geri kalanında kanıtlamama izin ver.

Sessiz sözler verir ve beni mihraba götürür. Elbisenin altında bacaklarım titriyor, ama bir şekilde ayağım takılmadan yürümeyi başarırım.

Sonraki yirmi dakika gerçek dışı gibi geliyor. Geçen hafta kanımızı paylaşmadığımız için bağımız zayıflamıştı, ama bugün çok güçlüydü. Bu anın onun için ne anlama geldiği, *benim* onun için ne kadar değerli olduğum, kelimelerle ifade edemeyeceği kadar açıktı.

Yüzeyde her şey keskin ve kuru görünebilir. Kişiselleştirilmiş yeminler yok. Gülümsemeler yok. İçinde hissettiklerini gösteren hiçbir şey yok. Ona bakıyorum, sonra onun ötesine bakıyorum ve ne kadar yalnız olduğunu anlıyorum. En yakın arkadaşı Rudy'nin, en güvendiği kişi olan Khalid'in bile benimle ne kadar mutlu olduğunu bilmediğini anlıyorum.

Elini sıkıyorum. O da elimi sıkıyor. Burada değil. Bütün bu tanıkların, en ufak bir fırsat bulsalar onu parçalamaktan çekinmeyecek kurt kılığına girmiş müttefiklerin önünde değil. Ama içimdeki duyguların alevlendiğini hissediyorum, benim parmaklarımı sıkmam gibi basit bir şeyin tetiklediği duygular.

Ve lanet olsun, kendimi sevdiğimi hissediyorum.

Neredeyse o bizi mahvetmeden önceki gibi, ama göğsümde hala o ağırlık var, aşamadığım o sıkışıklık.

Bana tecavüz etti.

Bana işkence etti ve büyümü aldı.

Çocuğumuzu neredeyse öldürüyordu.

Ve düşünümüzden bir hafta önce nedimelerimden biriyle yattı.

Siktir et onu, demek

istiyorum. Ama yine de...

Kırdığı şeyi düzeltmek için ne kadar çabaladığını görebiliyorum.

"Varius Sin Shadow," diye sordu rahip sonunda, "Micha Black'i yasal eşin olarak kabul ediyor musun?"

"Evet."

"Ve sen, Micha Black, Varius Sin Shadow'u yasal olarak eşin olarak kabul ediyor musun?"

Benden istenen sözleri söylemeye başlıyorum, ama tören yöneticisi durmuyor.

"Evlilikte birlikte yaşamak, onu saygı duymak, ona hizmet etmek, onurlandırmak ve itaat etmek, hastalıkta ve sağlıkta, kederde ve sevinçte, öfkede ve mutlulukta, bugünden itibaren ölüm sizi ayırana kadar onu sevmek ve korumak?"

Gözlerimi kısıyorum.

Maddox yarı öksürür, yarı güler, ben ise dişlerimi sıkarak "Evet" derim. *Gerçi "ölüm bizi ayırana kadar" çok yakında gerçekleşebilir.* Rudy öne çıkar, yüzünü ciddi tutmaya çalışırken dudakları kıvrılır.

Daralmış gözlerim ona döner, Varius'un kaskatı kesilmesiyle birlikte paranoyaklık hissi beni sarar. *Şimdi ne olacak lan?*

Ama sonra fark ettim. Elinde tuttuğu yastığın üzerinde yüzük yoktu. Lanet olası bir tasmaydı. Siyah ve köpeklerinki gibi çivili.

"Yüzükler nerede?" Varius, sadece üçümüzün duyabileceği şekilde düşük sesle homurdanıyor. Ama Rudy, kardeşinin bu kadar tanığın önünde olay çıkarmayacağını bildiği için sadece sırtıyor. Kızıl saçlı şeytana gözlerimi kısıyorum.

"Eskiden seni severdim," diye mırıldandım.

Kırmızı ceketinin içinden başka bir tasma çıkarırken dişleri beyazlar. Bu tasma soluk pembe ve önünde bir fiyonk var. Bir an için Varius ve ben sadece ona bakıyoruz. Sonra anlıyoruz. Birimiz onu takmak zorunda kalacak. Kolumu öne doğru uzatıp Varius'tan önce onu kapıyorum.

"Ha!" Geniş bir gülümsemeyle sırtıyorum. Rudy sessizce gülüyor, tören yöneticisi boğazını temizliyor.

Varius dudaklarını sıkarak yavaşça siyah yakayı alır. Ama yüzünün ifadesine rağmen, aramızdaki bağda hissettiğim şey kızgınlık değildir. Benim mutluluğumu görmekten duyduğu sevinçtir.

Bana döndüğünde, kalbimin hızlı atışları altında gülümsemem kaybolur. Yoğun bakışlarıyla, tokayı açar. Omurgamdan bir titreme geçer. Önümüzdeki adam bir şey söyler, ama ben duymam. Kafamın içinde dolaşan kanın sesinden başka hiçbir şey duymam.

Varius öne uzanıp tasmayı boynuma doladığında, ben hareketsiz duruyorum. Deri, cildime sertçe baskı yapıyor. O tokayı bağlarken, tasma sıkıca oturuyor. Yutkunuyorum ve tasmanın baskısını hissediyorum.

Küçük bir nefes veriyorum.

Serbest elimi kaldırıp deri tasmayı dokunuyorum; onu takma şekli, başlangıçta bir şaka gibi gelmemiştir. Herhangi bir yüzükten daha kalıcı, daha anlamlı geliyor.

"Sen benimsin, Micha."

Varius Shadow'un malı.

Bütün bu insanların önünde, sen benimsin.

Tören yöneticisi boğazını temizlediğinde, etrafımda beni bekleyen insanlar olduğu gerçeğine geri dönüyorum. Gözlerimi ellerimdeki tasma indirdiğinde, başımı hafifçe sallayarak hızla göz kırpyorum. Tasmayı çıkarırken ellerim hafifçe titriyor. Nefes veriyorum, sonra Varius'un boynuna takmak için uzanıyorum.

Tokayı takmaya çalışırken hava gergin ve hamile gibi hissediyorum. Arkasına uzanıp parmaklarını benimkilerin etrafına kapatarak onları sabitliyor. Gözlerimin içine bakıyor ve beni karaokeye götürdüğü geceyi hatırlıyorum. Neredeyse vazgeçmek üzereyken bana verdiği sessiz destek. Dudaklarımı ıslatıp, o elini indirdiğinde tekrar deniyorum.

Biraz zaman alır, ama sonunda çiviye doğru deliğe sokmayı başarıyorum. Ucu düz durana kadar tokada geçiririm.

Onun bakışları benimkinden ayrılmıyor.

Dünya yine bulanıklaşmaya başlıyor...

"...Sizi karı koca ilan ediyorum. Gelininizi öpebilirsiniz."

KIRK İKİ

O

Varius beni kendine doğru çeker ve dudakları benimkilere iner. Sıcak ve vahşi, gelinine hiç aldırış etmeyen bir erkeğin öpücüğü değildir bu. Tutku ve çaresizliğin öpücüğüdür, beni kendine ait kılmak için ilkel bir ihtiyaçtır. Herkesin görmesi için hak iddia ettiğini belirtmek içindir.

O benden uzaklaştığında, dizlerim titriyor, dudaklarım aşırı hassaslaşmış ve kalbim kafamın içinde çılgınca atıyor. Elime bir kalem tutuşturuluyor. Körü körüne kayıt defterini imzalıyorum ve sonra o beni koridorda ilerletirken, kalabalık her iki tarafımızda alkışlıyor.

Hızlı yürüyor ve ben ona yetişmek için tökezliyorum, beceriksizliğim beyaz kabarık eteğimin altında gizli.

Ona bir göz atıyorum. Ereksiyonunu görünce, nabzım bir kat hızlanıyor. Eve varır varmaz, arka bahçede kurulan resepsiyon alanına devam etmek yerine beni içeri çekiyor. Arkamızdaki kapıyı kapatıyor, dönüyor ve beni kapıya yaslıyor.

"Seni öpmeme izin ver, Micha," diyor bana bakarak. Amım evet diye bağırıyor. Kan bağı içimi kaplıyor, beni teşvik ediyor.

Ama sözler boğazımda takılır. Bana yaptıklarından dolayı hâlâ çok acı çekiyorum.

Başı benimkiyle aynı hizaya gelene kadar eğildi. Yakınlaştı, nefesi kulağımı ve boynumu okşadı. Bana dokunmadı. Son 1,5 mm'yi aşmadı, böylece tenlerimiz birbirine değip elektrik patlaması yaratmadı. Boynumdaki tüyler diken diken oldu. Yüzümün o tarafındaki sinirler karıncalandı. Elektrikli hava nefes almamı zorlaştırdı.

"Sana dokunmama izin ver, bebeğim," diye yalvarır, sesi çatallanır, saf çaresizlik ve arzu bağımızdan akar. Bu gidişle, yarın onu hiç hissedemeyeceğim. Bağımız beni teslim etmeye çalışırken, onun duygularının gücü içimdeki kanının son damlasını bile tüketecek.

"Vücudunu hak ettiğin gibi tapınmama izin ver..." Kulağıma nazikçe nefesini üflerken sesi kesiliyor. Titriyorum ve o dudaklarını aşağıya doğru hareket ettiriyor, hala

cildime üfleyerek. Boğazımdan boynumun dibine kadar bir iz bırakır, sonra çıplak omzumun üzerinden geçer. Straplez elbisem engel olmaz, hiçbir koruma sağlamaz.

Başımı hafifçe yana eğerek ona daha fazla erişim imkanı verirken nefesimi tutuyorum (yoksa inilti mi?). Anında kaskatı kesiliyorum, buna karşı koymaya çalışıyorum.

O inliyor. Göğsünün içinde yankılanan ve dudaklarından dışarı çıkan derin homurtunun anlamı çok açık. "Senin için sikim çok sertleşiyor bebeğim," diyor, dudaklarını boynumdan biraz uzak tutarak. Ama o kadar yakınlar ki, oradaki ince tüyleri okşadıklarını hissedebiliyorum. Büyüsüz ellerim elbisenin kumaşını sıkıca kavrar. Titrek bir nefes veririm ve o da başını hareket ettirerek nefesimi yakalar, dudakları artık benimkilerden kağıt kalınlığında bir mesafede.

"Seni öpmem lazım, Micha. Seni öpmeme izin ver, yalvarıyorum."

"Yalvarmak, dizlerinin üzerine çökmek demektir."

Ne dediğimi fark edince gözlerim fal taşı gibi açılır. Utançtan yanaklarım kızarır, ama o dizlerinin üzerine çöker ve bana çok yoğun bir bakışla bakar.

"Seni öpmeme izin ver, Micha. *Lütfen*." Sözleri düzensiz, ham ve muhtaçtı.

Onun bakışlarına kapıldığımda kalbim boğazımda atıyor. Beni tüketiyor, vücudumun hatırladığı tüm kötü anılara çekiyor. Konuşamıyorum.

Ama başımı sallıyorum.

"Siktir, bebeğim," diye inliyor, iki eliyle eteğimi tutup kaldırmaya başlıyor. "Teşekkür ederim."

İç çamaşırimi yana çekip beni öptüğünde çığlık atıyorum. Onun bundan hoşlanmadığını bildiğim halde öfkemle tıraş oldum, ama o bundan şikayet etmiyor. Zaten ağzı konuşamayacak kadar dolu, dudakları benimkilere bastırılmış, dili dudaklarımın arasına kayıyor.

Dizlerim titremeye başlayınca yumruklarımı sıkıyorum. Böyle dokunulmayalı çok uzun zaman oldu, özellikle de son dört aydır günde birkaç kez dokunulduktan sonra. Vücudum buna can atıyor. Bağımız bunu istiyor.

Pes ederek kalçalarımı yukarı kaldırıyorum. Bir elim saçlarına uzanıyor. İnleyerek, amımı yüzüne sürüyorum. Ama onu sadece sikiyorum; affetmiyorum.

Eğer tecavüze uğrarken boşalabiliyorsam, o zaman onu da boşalmak için kullanabilirim.

Samimiyet isteyen kan bağına lanet olsun. Tek istediğim rahatlamak.

Artık tereddüt etmeden, daha kendinden emin bir şekilde beni öpüyor. İstek yok, özür yok. Sadece tam bir ihtiyaç var ve ben de ona karşılık veriyorum. Elleri kalçamı kavrayıp sıkıyor. Sonra bacaklarımdan birini omzuna atıyor ve amımı daha da açıyor. Dilini daha derine sokarken ben çığlık atıyorum. Gözlerimin içine bakıyor. Ben gözlerimi kapatıyorum.

Dudaklarını klitorisimin etrafında gezdirerek, kıcımı sıkıyor, sonra elini kaydırıp parmağını deliğime bastırıyor. Diğer eli ağzının altında, önüme geldiğinde inliyorum. Parmakları orada kalıyor, hazır, bekliyor. Beni öpmekten başka bir şey yapmıyor ve vücudum, içine girilme arzusu içinde gittikçe daha da ısınmaya başlıyor.

Ve ben sadece becerilip bitirilme ihtiyacımdan dolayı giderek daha da sinirleniyorum.

"Varius," diye bağıryorum, ama ses tonumun onu beni becermesi için yeterli olmayacağını biliyorum. Ne yapmasına izin verdiğimi söylemem gerekecek. Kendi rahatlamam için ihtiyacım olan kelimeleri söylerken dişlerimi sıkıyorum. Bağlantı değil. Samimiyet değil. Sadece saf cinsel rahatlama.

"Lanet olası parmaklarını... içime sok."

O klitorisimi emip tekrar mırıldanırken ben çığlık atıyorum. Yüzüne karşı direniyorum, başım duvara yaslanıyor. Parmakları ıslak amıma kolayca girip kıvrılıyor, sevdiğim noktaya dokunuyor. Dizlerim titriyor. Diğer parmağı kıcıma baskı yapıyor, onu tamamen gerginleştiriyor. Zevk tüm vücuduma yayılıyor. Birkaç dakika sonra boşalacağım.

Ona bakarken nefesim kesildi. Hala bana bakıyordu ve bakışlarımız bir anda kilitlendi. Ön parmakları amımın içinde kıvrılıyordu. Arka parmağı kıcıma girip çıkıyordu. Dili klitorisimin üzerinde geziyor, sonra sertçe bastırıp ovuşturuyor, beni aşırı uyarıyordu.

Bacaklarımdaki tüm gücüm akıp giderken çığlık atıyorum, bu yüzden sadece omzunda tutunuyorum. İçimdeki yoğunluk artıyor, ayak parmaklarım kıvrılıyor, tüm vücudum kızarıyor. Çığlık atmak için ağzımı açıyorum.

Ama tam boşalmak üzereyken, "Aleric!" diyorum. "Oh, sevgilim, ben de katılmak isterim."

KIRK ÜÇ

O

Varius, vampire dönerek ayağa kalkar. Arkasında dururken eteğimi aşağı çekerim. Büyüm olsaydı, o pisliği ateşe vermek için can atardım.

"Ama gerçekten işemem lazım," diyor Aleric, sanki ikimiz onu öldürmeye hazır değilmişiz gibi mutfağın kemerli girişine yaslanarak. "Bana tuvaleti gösterir misin?"

"Orası, koridorun sonunda. Soldaki ilk kapı," diyor Varius. "Ama ben çok kolay kayboluyorum. Sau'nun odasına girmemi istemezsin odasına girmemi istemezsin. Onun dış fırçasına, losyon şişesine, dildolara boşalmak için çok fazla cazip gelirdi."

"Bu taraftan," der Varius, öne doğru adım atarak.

"Teşekkürler," der Aleric, koyu renkli gözleri parıldayarak.

Onlar uzaklaşırken, burada kalıp onun dönmesini mi beklemeliyim, yoksa Dayne'i bulup bana mantıklı davranmamı söylemesini mi istemeliyim, bilemiyorum. Varius'un bana yaptıklarını affetmeye hazır değilim, ama onu sikmeye hazırım.

Ön kapı açıldığında, karar benim için verilmiş olur. Khalid içeri girer ve kız arkadaşının hemen arkasında olacağını bilerek, merdivenlere doğru acele ederim.

Her gün akşam yemeğinde onu görmek tam bir işkence. Kahvaltı ve öğle yemeğinde onunla birlikte olmamayı başardım, çoğunlukla iştahım olmadığı için, ama akşam yemeği vakti geldiğinde açlıktan ölüyorum. Tek tesellim, Varius'un sadece o başlattığında onunla konuşması.

Yatak odasına girip kapıyı arkamdan kapatıyorum. Kapıya yaslanıp nefes almaya çalışıyorum, sonra odanın içine doğru ilerleyip tasmamı çıkarıyorum. Tasmayı yatağın üzerine atıp korsemi çözmek için arkama uzanıyorum. Danteli halkalardan geçirmek zor oluyor ve kısa sürede lanet olası şeyi lanetlemeye başlıyorum.

"İzin verin," diyor Varius ve ben donup kalıyorum, yarı dönmüş, gözlerimi zorlayarak sırtımı görmeye çalışıyorum. Odaya girdiğini hiç duymadım. Boynumdaki tüyler diken diken oluyor ve beynimin en ilkel kısmı

beni tek vuruşta öldürebilecek bir avcıyla kapalı bir alanda olduğumu haykırıyor. Ona bir daha güvенеbilecek miyim?

"Arkanı dön," diyor.

Bir saniye tereddüt ettim, ama bu elbiseyle savaşmak beni öldürecek. Dönüp, asanın saklandığı şifonyere gözlerimi dikiyorum. Dizlerimi kilitleyip, kendimi hareketsiz kalmaya zorluyorum. Asayla henüz bağ kurmadım, bu yüzden onu kullanmaya çalışmak onu öldürmekten çok beni öldürme riskini taşıyor.

Arkamda hava ağırlaşıyor. Varius'un hareket ettiğini hiç duyamıyorum, ama tüm sinirlerim gerilmeye başlıyor. Her bir saç telim onun dokunuşunu bekleyerek diken diken oluyor. Her geçen saniye vücudum daha da gerginleşiyor, ta ki artık dayanamayacak hale gelene kadar. Elbette, odayı geçip bana ulaşmış olmalı, değil mi?

Dönmeye başlıyorum, ama iki güçlü el omuzlarımı tutup beni sabit tutuyor.

Gerginleşiyorum, kaslarım kilitleniyor, içgüdüsel olarak onun ayak tabanına basmak, sonra dirseğimle böbreğine vurmak ve ardından solar plexusuna yumruk atmak istiyorum.

"Benden korkuyorsun," diyor Varius sert bir sesle, acı ve suçluluk duygusu bağımızdan akıyor.

"Bana işkence ettin," diyorum. "Bu normalde bir kızın sana güvenmesini sağlamaz. Bir dahaki sefere çikolata ve çiçekleri dene."

"Yani çikolata istiyorsun..." diye başlar, kafası karışmış bir şekilde.

"Hayır!" Öfkem geri geliyor, hala beni anlamamış olması beni sinirlendiriyor. "Tanrım. Şu bağcıkları çöz de bu şeyden kurtulayım."

Korsemin arkasını çözmeye başladığında, bana karşı duyduğu sinirlenmeyi hissedebiliyorum ve bu beni daha da kızdırıyor. Ben mantıksız davranmıyorum. Bir dakika önce onunla yatmaya razı olmam, onu affetmeye hazır olduğum anlamına gelmez. Benim bir anlık zayıflığım yüzünden, buraya gelip benim ona sevgi dolu davranmamı, ona hizmet etmemi ve eskisi gibi davranmamı beklemesi benim suçum değil. İnsanlar her zaman nefret seks yaparlar. Benim de nefret seks yapmaya hakkım var.

Lanet olsun. Bana *işkence etti*. Bana tecavüz etti. Beni *o orospuyla* yaşamaya zorluyor. Her gün onu görmek zorunda kalıyorum, onun ona yaptıklarının sonucu olduğunu bilerek. Onun büyük göğüslerini emdi mi? Ağzının içinde kendini okşadı mı? Onu öptü mü? Ön sevişmeleri ne kadar sürdü? Beni hayal etti mi hiç? Yoksa her yeri düz olmayan birini siktirdi için mutlu muydu? Siktir. Khalid'in kızı çok güzel, ben ise sıradan bir Jane'im.

"Senden nefret ediyorum." Bu sözler ağzımdan çıkmadan önce durduramadım.

"Biliyorum." Danteli çekip, korseimden bir parçasını söküyor. "Tüm evliliğimizi seni mutsuz etmeye adayacağım."

Bağlantıdan bir anlık eğlence geliyor.

"Bana gülme." Dönmeye başlıyorum, gözlerim sertleşiyor, ama korse neredeyse tamamen açılmış ve elbise beni tökezletecek kadar sarkmış. Ona çarpıyorum. Elbise ayaklarımla aşağı çekiliyor ve şimdi üst kısmı belime kadar inmiş durumda. Ceketinin kumaşı çıplak meme uçlarıma baskı yapıyor ve heyecanım öfkemle karışınca nefesimi tutuyorum.

Ondan nefret ettiğim gibi onu sikmek istiyorum.

Onu öldürdüğüm gece yaptığı gibi beni sikmesini istiyorum.

Heyecan içimi kaplarken, kafam da karışıyor. O zamanlar bundan hoşlanmamıştım. Ama şimdi istiyorum?

Bu hiç mantıklı değil. Lanet olası *kan*

bağı!

"Kafamı karıştırmayı bırak!" diye bağırarak onu kendimden uzaklaştırıyorum. Ama elbisem hala ayaklarıma dolanmış durumda ve bu da beni geriye düşürmekten başka bir işe yaramıyor. Kollarımı sallıyorum ama o beni çoktan yakalamış. Sanki dans ettikten sonra beni eğmiş gibi geriye doğru eğildim. Gözleri benimkilere yoğun bir şekilde bakıyor. Kalbim göğsümün içinde hızla atıyor. Korse artık serbest olmasına rağmen nefes alamıyorum.

Kızlık zarım geriliyor ve bundan

nefret ediyorum. Ondan nefret

ediyorum.

Yaşadığım duygusal çalkantıdan nefret

ediyorum. "Çekil üstümden," diye

bağırıyorum.

En azından deniyorum, ama kelimeler ağzımdan çıkmıyor.

Bu yüzden kollarında kalıyorum, o bana bakarken ben de ona bakıyorum. Bakışları benimkini tutuyor, sonra yavaşça boynumdan çıplak göğüslerime iniyor.

Nefesimi tutuyorum.

Eli vücudumda yukarı kayıyor, derimden bir santim yukarıda duruyor ve göğsümün üzerinde duruyor. Meme uçlarım sertleşiyor, o bana dokunmasa da çok hassaslar. Ama daha önce orgazm olmadım, bu yüzden beni tekrar o ecstasy sınırına itmek çok da zor değil.

"Bunlara dokunabilir miyim, bebeğim?" diyor, sesi boğuk ve sert. "Birini ağzıma alırken diğerini çimdiklememe izin verir misin?"

Küçük bir ses kaçıyor ve yüzündeki heyecan direncimi kırıyor. Bütün gece beni taparcasına sevecekmiş gibi görünüyor. Cevap vermemi beklerken çenesini

cevabımı beklemek için kendini kontrol etmeye çalışırken sıkılıyor ve gözlerim hemen oraya kayıyor. Kahretsin, bu kadar seksi olmamalı.

Nefesini içine çekiyor. Gözleri kararıyor ve benim uyarılmamdaki değişikliklerin kokusunu alabildiğinin farkındayım. Bacaklarımı birbirine sıkıştırarak kıpırdamamaya çalışıyorum.

"Micha," diye yalvarır. "Sana dokunmama izin ver."

İki arzu arasında kalmış, zorlukla yutkunuyorum. Bir yandan, ona kendimden hiçbir şey vermek istemiyorum. Öte yandan... Lanet olsun, boşalmak istiyorum.

Aklıma birdenbire beni gerginleştiren bir düşünce gelir.

Onu kullanıp atabilirim. İstedığimi alıp geri kalanını geride bırakabilirim – tüm saçmalıklarını, tüm vaatlerini. Onu sadece sikine indirgeyebilirim. *Onu* damızlık yapabilirim.

"Tamam mı?" Nefes alıyorum.

"Bu bir soru muydu?" Varius homurdanıyor, sözleri kontrol altında. "Hayır mı?"

"Micha." Bu kelime işkencenin özüydü, ama eli hala üzerimde duruyordu, bana doğru en ufak bir hareket bile yapmıyordu.

Meme uçlarımdaki her sinir dokunulma ihtiyacıyla titrerken dişlerimi sıkıyorum. "Dokun bana lan," diyorum.

Avuç içi sol meme ucumu okşarken, dudakları sağ meme ucuma doğru eğiliyor. Ağzına doğru eğiliyorum, ama dudaklarının yumuşaklığını tam olarak hissedemeden, o donup kalıyor. Bir pislik kapıyı çalıyor. Tanrılara yemin ederim, eğer bu Aleric ise...

"Varius," Rudy mors alfabesiyle kapıyı çalıyor.

Küfrederek, doğrulur ve döner. Tereddüt etmemesi canımı yakar ve kesintiye sinirlenmemle karışır, bu yüzden ters yöne dönerim, bu sefer eteğimi kaldırmaya dikkat ederim. Varius kapıya doğru ilerlerken, yatakta bırakılmış, vücudumu saran, beyaz, asil görünümlü resepsiyon partisi elbisesini alıp banyoya doğru yönelirim.

Ancak, koyu renkli ahşap şifonyerin önünden geçerken duruyorum – Varius birkaç gün önce odanın diğer ucuna fırlatarak orijinalini kırdığı için bu yeni bir şifonyer. İçindeki eşyalar hala aynı, bu yüzden en üst çekmeceyi açıp istediğim eşyaları alıyorum ve banyoya giriyorum.

Onu rahatlamak için ihtiyacım yok.

Tek ihtiyacım olan bir oyuncak. Zaten şu anda onun penisi benim için sadece bir oyuncak.

Lanet olası pislik.

KIRK DÖRT

O

Hiçbir zaman bir kardeşi bu kadar dövmek istememiştim. Talon dahil.

Çünkü Rudy, Maddox'tan Micha'nın kız kardeşiyle evleneceğini öğrendiği için tam bir hayal kırıklığı içinde imza atarken, karımın artan tahrikini koklayabiliyorum. Meme ucu kelepçelerinin titreşimlerini, banyo kapısının ardında bile bastırmaya çalıştığı yumuşak inlemelerini duyabiliyorum. Rudy'nin benimle konuşmak istediği şeyin bu olduğunu bilseydim, kapıyı asla açmazdım.

Ama Rudy benim için bir evlat gibidir ve doğuştan gelen büyüsünün nasıl işlediğini bildiğim için onun için hep endişelenirim. Herkesin korkuları, endişeleri ve paranoyaları ona saldırır. Hepimiz kuzu kılığına girmiş kurtlarız, en ufak bir fırsatta müttefiklerimize sırt çevirmeye hazırız; bizimle birlikte olmak onun için kolay olmayacak. Bu gece kabuslar görecektir. Belki de bir hafta, hatta bir ay boyunca.

Ve bu kadar bitkin, uykusuzluktan bu kadar yorgun olduğunda, büyüsunü kontrol etmesi daha zorlaşır. Kendini izole etmek, Kimsenin korkularının canlanmaması için Gölğeler Düzlemine girmek zorunda kalacak. Bunu en son yaptığı zaman, aylarca ortadan kaybolmuştu. Canavarlarla dolu o karanlık delikte unutulma korkusu, Khalid'i o kadar etkilemeye devam ediyor ki, bunu kontrol edene kadar geri dönemez.

Micha ile evlenme isteğıim ve onun sağıdıım olma isteğinin tüm bu acılara yol açacağını bilmek kalbimi parçalıyor, bu yüzden ona kapıyı kapatmadım.

Ama lanet olsun, inlemelerinin giderek yükseldiğini duyabiliyorum.

"Bir gün evlenmek zorunda kalacağını biliyordun," diye araya girdim.

"Ama o işaret dilini bile bilmiyor!" diye sinirli bir şekilde işaret etti.

"Evlenene kadar altı yılın var. O süre içinde öğrenebilir." "Ne hakkında konuşacağız ki? Ben onun neredeyse iki katı yaşıındayım." "Senin yirmi altı, onun on altı yaşında olması iki katı sayılmaz..."

"Yeterince yakın."

"– ve o reşit olduğunda, sen otuz iki yaşında olacaksın. Yarısı artı yedi. Sorun yok."

Bana öfkeyle bakar. Yarısı artı yedi, bir ara yaş farkı olan ilişkiler hakkında konuşurken hepimizin karar verdiğı denklemdir. Bir kişinin yaşının yarısını alırsın, yedi eklerisin ve bu, ürkütücü olmadan çıkabilecekleri en genç yaştır.

"Peki ya ben eşcinsel olursam?" diye sorar sonunda ve başka bir zamanda, sonunda bana açığa çıktığı için gurur duyardım. Ama birincisi, bunu yıllardır biliyorum. İkincisi, sızlanmaları beni engelliyor.

"Bugünlerde çocuk sahibi olmak için seks yapmak zorunda değilsin. Bir kaba boşal, gerisini biz hallederiz." Micha'nın uyarılmasının kokusu ciğerlerimi doldururken kapıyı kapatmaya başlıyorum.

Ayağını dışarı uzatarak çenesini kilitliyor. "Onu asla sevemeyecek biriyle evlilikte sıkışıp kalmak ona haksızlık olur."

"Vlad ile evlenmeyi mi tercih edersin?" Sinirlenerek işaret diliyle konuşuyorum, o gelmeden bu konuşmayı bitirmem gerekiyor.

Donup kalır. Çenesi gevşer. Eşcinsel olduğunu bildiğimi biliyordu, ama son iki yıldır vampirle yattığını bildiğimi bilmiyordu.

"Bir düşün," derim ve kapıyı yüzüne kapatıp banyoya doğru yürürüm. Kapı kolunu denerim ama kilitlidir.

"Bebeğim, kapıyı aç," diye emrediyorum.

O inliyor ve oyuncağın içine girip çıkarken çıkardığı ıslak sesleri duyabiliyorum.

"Micha."

Kapı kolunu sallıyorum ama zorla girmiyorum. Kalp atışlarının benim sikimden daha yavaş olduğunu hissedebiliyorum ve elinin tırnaklarının kapının ahşabını kazıdığını duyabiliyorum. Fayans zemine yapıştırılmış bir dildoyu sürerken bana dönük olmalı.

"Beni içeri al, bebeğim. Seni o lanet oyuncaktan çok daha iyi hissettirebilirim." Titreşimli kelepçelerin kontrol düğmesine basar ve çığlık atar.

"O zaman kapıyı aç, aşkım. En azından izlememe izin ver." Penisim çok sertleşmiş. Dudaklarımda hala onun tadı var ve ben de boşalmak için can atıyorum.

"Siktir... Geliyorum..." diye inliyor. Kapıyı tekrar sallıyorum.

"Sen oyuncağı kullanırken ben de amını yalayayım," diyorum. Pantolonumun düğmesini açıp fermuarını indiriyorum. Nefesi hızlanıp ritmi artarken parmaklarımı sikime doluyorum. "Aynı anda kıcını da alabilirim."

Elim sert penisimin üzerinde aşağı kayıyor. Penisim sıçrayınca nefesimi tutuyorum; çok hassas. Uzun süre dayanamayacağım. "Seni spermimle doldurmama izin ver, bebeğim."

"Hayır." Sesi keskin ve kesin. "Bu gece beni sikmek istiyorsan, şimdi boşalamazsın."

Elim durur. "Ne?"

"Korkak değilim."

Dişlerimi sıkıyorum. Penisimi elimle son bir kez pompalıyorum, sonra büyük bir çaba ile bırakıyorum. "Peki. Ama kapıyı aç."

"Hayır."

Tırnaklarını tahtaya geçirir, kendini desteklemek için onu kullanır ve dildoyu daha hızlı sikmeye başlar. Islak amının üzerinde yukarı aşağı kayışını, hızlanan nefesinin sertliğini duyabiliyorum. Hatta kalbinin hızlı atışını bile hissedebiliyorum ve birkaç saniye sonra benim dışımda bir şeyin üzerine boşalacağını biliyorum.

Siktir.

Hel.

O kapıyı açar açmaz o lanet dildoyu parçalara ayıracağım.

Artık sessiz kalmaya çalışmıyor. Çığlıkları yüksek ve kapıyı yumrukluyor. Çömelip avucumu kapının bu tarafına bastırıyorum, böylece en azından bir şekilde bağlantı kurabiliriz. O son bir kez kapıya vurduğunda titreşimler koluma yayılıyor ve bacaklarının titrediğini biliyorum.

Çığlık atıyor ve tek rahatladığım şey, benim adımı çağırması.

İnleyerek, penisim acı içinde zonklarken kapıya yaslanıyorum, kendi orgazmım çok yakın. "Siktir, bebeğim, sana sarılmama izin ver," diyorum boğuk bir sesle.

Hiçbir şey söylemiyor, ama nefesinin hızlandığını duyabiliyorum, başı kapının diğer tarafına yaslanmış.

Gözlerimi kapatıp, elimle sikime dokunma isteğiyle mücadele ediyorum. Bu gece onun içine girmek istiyorum. Onunla karım olarak sevişmek istiyorum. Onu kucaklamak ve her şeyin yoluna gireceğini bilmek istiyorum.

Kapı açıldığında, topuklarımın üzerine yaslanıp dizlerimi önümdeki yere koyuyorum. Beyaz resepsiyon elbisesiyle, ıslak pembe dildoyu elinde tutarak üstümde duruyor. Lanet olsun, her yönüyle bir tanrıça gibi görünüyor. *Benim* tanrıçam. Hayatımın geri kalanını ona taparak geçireceğim, tek istediği beni cezalandırmak olsa bile.

"Tanrım, çok güzelsin," diyorum boğuk bir sesle.

Utangaç bir utançla gözlerini kırıştıtırırken yanakları kızarır. Bir saniye boyunca ayaklarını sürter ve ne yapmak istiyorsa cesaret toplamaya çalıştığını anlarım.

Karaoke barında sahneye çıktığında da aynı gerginliği yaşamıştı. Boynuma tasmayı takmaya çalıştığında da. Tasmanın ağırlığı birdenbire üzerimde belirginleşir ve pembe olsun ya da olmasın, tamamen kadınsı olsun ya da olmasın, onun işaretini gururla taşıyacağım.

Ben Micha Shadow'un malıyım.

Küçük bir adım atarak tam önüme gelir, ayakları benim açılmış dizlerimin arasındadır. Sonra dildoyu dudaklarıma yaklaştırır ve ben tereddüt etmeden ağzımı açarım, onu her şekilde tatmak için can atıyorum.

Beni izlerken dudakları aralanır. Ağır ağır nefes alır, gözleri artan bir ihtiyaçla yanar. Uzanıp onu yakalamak, ağzımdaki dildoyu onun amının dudaklarıyla değiştirmek istiyorum. Ama onun henüz hazır olmadığını biliyorum. Durumu tamamen kontrol altında tutması gerekiyor. Artık bana güvenmiyor.

Bu yüzden, burada oturup onun bakışlarını tutarken, lanet olası kıskandığım dildodan onun tadını emmekten başka bir şey yapmayacağım.

"Varius..." diye nefes alıyor. Ama sonra gözlerini kırptıyor ve başını sallıyor. Zoraki bir gülümsemeyle, dildoyu dudaklarımdan çekip, beceriksizce sallıyor. "Biliyorsun, bir sürü oyuncak aldın, ama orada bir strap-on görmedim."

Gözlerimi kısıyorum.

"Hayır." "Ben bile..."

"Hayır."

Dudaklarını içe doğru kıvrır, gözlerinde bir gülümseme dans eder. Sonra dildoyu yatağa fırlatır.

O bunu yaparken ben de dönerek ceketimin kolunun altında sakladığım bir bıçağı çıkarırım. Bıçak havada döner, lanet oyuncağı delip geçer ve sonra tatmin edici *bir sesle* onu başlığa saplar.

Ona dönüp ayağa kalktım. Ağzı açıktı. "Bunu neden yaptın?"

"Sana dokundu."

Gözleri kısılır, başını sallar ve önceki eğlencesi kaybolur. "Sen tam bir..." diye başlar, ama sonra sözünü keser. Çenesini sıkar ve beni iterek geçer.

"Micha..." derim, bu sefer onu neyin kızdırdığını merak ederek. Ne zaman bir adım ileri gitsek, o bizi geri itiyor.

"Siktir git," diye bağırarak kapıya doğru yönelir. "Oh, bekle, yapamazsın," diye alaycı bir şekilde ekler. "Çünkü siktiğimin *dildosunu* bıçakladın!" Kapı kolunu tutar. "Oh, biliyorum. Kışında olan aptalca kalın çubuğu kullanabilirsin!"

Kapıyı açar ama ben ona doğru atlarım ve elimle kapıyı kapatırım. Beni geri çekmek için sağ dirseğini kaburgalarımın vurmaya çalışırken, diğer elimle onu yakalar ve onu kendime doğru çekerim. Sol yumruğu bana doğru savrulur. Sağ kolumla onu engelliyorum, parmaklarımı bileğine doluyorum, kolunu çekip altından geçiyorum. Onu omuzlarımdan üzerine kaldırıp düzleştiriyorum ve yatağa doğru fırlatıyorum. Yatağa sertçe çarpıyor, sonra uçarak yatağın kenarından yuvarlanıyor, ama birden hızlanarak yatağın üzerine atlıyorum. Kolunu yakalayıp onu yatağa çekiyorum ve vücudumla onu haps ediyorum.

"Çekil üstümden," diye öfkeyle bağırır.

"Ne olduğunu anlattıktan sonra kalkacağım. Birbirimizle konuşmayı öğrenmeliyiz, Micha." Özür dilemeyle ilgili tüm o makaleleri okurken, uzun süreli ilişkilerin anahtarını tartışan bazı bağlantılara da tıkladım ve hepsi aynı şeyi söylüyordu: *iletişim kurun*.

O bana tek kelime etmeden bakıyor ve göğsümdeki sıkışma beni boğmaya başlıyor. "Siktir, canavar. Hayatımın geri kalanını ve diğer tüm hayatlarımı seninle geçirmek istiyorum, ama bunu tek başıma yapamam. Bana yardım etmelisin..."

"Neden?" diye bağıyor, gözleri ateş gibi parlıyor. "Çünkü seni seviyorum..."

"Hayır, bu hayatta beni sevmene neden önem versin ki," diye alaycı bir şekilde soruyor, "bir sonraki hayatta tüm anılarım silinecekken?"

"Çünkü senin hiç incinmeni istemiyorum." Buna bir şey söyleyeceğini bildiğimden, aceleyle devam ettim, "Her şeyi mahvettim ve seni incittim. Bunu biliyorum. Bunu değiştiremem, ama düzeltmeye çalışıyorum, Micha. Senin ihtiyacın olan kişi olmaya çalışıyorum."

Benden gözlerini kaçırıyor ve midem düğümleniyor.

"Sen benim olduğumu söylediğimde bana inanmıyorsun, o yüzden sana göstereceğim. Hayatımın geri kalanında her gün sana benim olduğumu göstereceğim. Seni koruyacağım, senin için savaşacağım ve senin için *öğreneceğim*. Bir şeye ihtiyacın olursa bana söyle, ben sana sağlayayım." Gözleri tekrar bana döner.

"Seni seviyorum, küçük canavar," diye fısıldarım. "Şu anda buna inanmadığını biliyorum, ama inanana kadar her gün sana bunu göstereceğim."

Dudaklarına öpmek için eğildim, ama son anda durdum. Bu gece istemediği sürece ona dokunmayacağıma söz verdim ve o da benim sözüme her zaman güvenebilmeli.

"Bana üzgün olduğunu kanıtlamak mı istiyorsun?" diyor, gözleri ciddi ve yoğun.

Başımı sallıyorum.

"O zaman sikini kes ve boğazına tıkla."

KIRK BEŞ

KIZ

"Gerçekten ihtiyacın olan bu mu?" diye sorar Varius düz bir sesle. "Kendimi sakatlamadıkça beni affedemez misin?"

Kanım kulaklarımda çnlıyor. Doğru düşünemiyorum, bunun farkındayım. Kafamın içinde alarm zilleri çalıyor, küçük bir ses bana çok ileri gittiğimi söylüyor, ama yine de ağızından çıkan kelimeler şunlar: "Evet! Khalid kızını incittiği için elini kesti, sen ise hiçbir şey yapmadın!"

"Khalid büyü yapabilir. İki elimi de kesersem," diyor Varius sert bir sesle, "seni koruyamam."

"Beni korumak mı?" diye bağıyorum. "Bana zarar veremeyeceksin! Durmanı yalvardım."

O irkilir. Keder bağımızı parçalar.

"Ağladım ve çğlık attım, ama acım senin için önemli değildi." "Önemliydi..."

Göğsüne itiyorum. "Devam ettin! O vidayı yüzlerce kez içime çaktın. Parmaklarımı kestim. O yüzden bana umursadığını söyleme..."

"Tabii ki umursadım, ama senin Antonio'nun fahişesi olduğunu sanıyordum," diye açıklıyor.

"Siktir git."

"Evet, siktir git," diye bağıır. "Her şeyi mahvettim. Biliyorum, ama lanet olsun, canavar, *deniyorum*. Özür dilemek için çok uğraşıyorum. Talon'un bu Aile hakkındaki sırlarını araştırmak yerine, sana en uygun değneği bulmak için günlerce araştırma yaptım."

"Bunu benim için yapmadın. Onu öldürmek istemediğin için oyalanıyordun."

"Tabii ki onu öldürmek istemedim! O benim kardeşimdi. Onu seviyordum!" Dişlerini sıkar. "Siktir, Micha. Caden bizi terk ettiğinde onu koruyacağıma söz vermiştim. Bu Aile'yi yönetme yeteneğimden şüphe duyduğum anlarda bana destek oldu. Henüz on altı yaşındayken benim için kurşun yedi. Yani hayır, onun ölmesini istemedim. O benim kardeşimdi."

"Ama sana yaptıkları yüzünden yine de onu öldürmelerini emrettim. *Seni* daha önemli gördüğüm için onu avlamaya çalışmadım." Alnını alnıma dayadı. "Siktir, küçük canavar. Senin için öldüğü gün evlendim..."

"Sen kendin için benimle evlendin. Beni asla terk edemeyeceğinden emin olmak istediğin için." O başını kaldırıncaya kadar başımı ondan çevirerek öfkemi gösteririm.

"Bu doğru değil..."

"Ve beni karın olarak almak dışında hiçbir şey yapmayacağına dair yemin bile etmedin, o yüzden siktir git. Seni taparcasına sevip, sana değer vereceğine ve kölen olacağına yemin etmek zorunda kalan bendim."

"Sen köle değilsin..." "O

zaman neyim?"

"Sen benim karımsın!" diye bağırır.

Üzerimde ağır ağır nefes alırken ona bakıyorum.

"Lanet olsun, Micha. Sen benim karımsın," diye hırıltıyla söylüyor. "Sana, senin benim olduğun kadar benim de senin olduğumu söyledim."

"Hiç de öyle değil."

Koyu renkli gözleri soğuklaşır. Sonra yataktan kalkar ve beni de kendisiyle birlikte çekip kaldırır. "Yetişkin gibi konuşacak havada olmadığın belli olduğuna göre..."

Omurgam kaskatı kesilir.

"– aşağı inip ilk şarkıyı dans edeceğiz, sonra da misafirlerimizle konuşup Antonio'ya kaçmamalarını sağlayacağız. Benim yanımda kalacak, her yönüyle karım gibi davranacak, sonra da seni yukarı çıkarıp beni affedene kadar sikip duracak."

"Ne..."

"Öyle *yapacaksın*."

Öfkemin gücüyle burun deliklerim genişler, ama şu anda onu reddetmek için yeterince inatçı değilim. O, beni sevdiğine ikna etmeye çalışan, suçluluk duygusu ağır basan kocam değil. O, Varius Shadow, Shadow Domain'in patronu, *itaat edilmesi* gereken bir adam.

"Ama önce, küçük canavar, yüzüme oturacaksın çünkü ikimizin de stres atmaya ihtiyacı var."

Çenem sıkışıyor, ama artık içimi sadece öfke kaplamıyor. Hakimiyet altına alınmaktan duyduğum tahrik var ve o pisliğin bunu koklayabildiğini biliyorum.

"Şimdi yatağın kenarına otur ve elbiseni yukarı çek," diye emrediyor.

Gözleri delici ve çok seksi.

Bir saniye direniyorum, ama sonra kıcıımı oturtup elbisesini yukarı çekiyorum. "Aferin kızım." Sesi yumuşuyor ve içimi bir heyecan kaplıyor. "Şimdi bacaklarını aç." Boynundaki siyah kravatu gevşetiyor, ama pembe yakayı takılı bırakıyor. Sonra koyu kırmızı jakarlı ceketini çıkarıyor.

Onu izlerken kıpırdamamak için bacaklarımdaki kasları gerginleştiriyorum. Ama bakışları daha da yoğun ve cezalandırıcı hale geldiğinde, ağzım sulanırken bacaklarımı ayırıyorum. Onaylayarak başını sallar, sonra bana doğru adım atar.

"Şimdi bana lütfen amını yalamamı söyle."

İnatla reddederek ona sert bir bakış attım. Vücuduma bakarken dudaklarının köşesi yavaşça kıvrıldı.

"Şu anda dizlerimin üzerinde, dilimi amına gömmüş olabilirim. Klitorisini yalayabilirim" –boynundaki pembe tasmayı çeker– "sadece bir kelime söylemen yeterli, tamamen senin emrindeyim."

Dudaklarım, onun yarattığı görüntüyle aralanır.

"Sen benim yüzüme otururken, ben de parmağımla kıcını okşayıp dilimi dudaklarının arasına sokabilirim. Ya da belki meme uçlarıyla oynayıp, klitorisini emerken parmaklarımın arasında yuvarlayabilirim."

Bir nefes kaçar. *Siktir.*

Onun yoğun bakışları altında gözlerimi kaçırıyorum, ama şimdi sertleşmiş penisi görüş alanımda belirgin bir şekilde duruyor. Kanım beynime hücum ediyor. Amım onun dokunuşunu arzuluyor. Direnmeye çalışıyorum, ama sözler ağzımdan dökülüyor. "Dizlerinin üzerine çök ve ben boşalana kadar beni yala."

O inliyor. "Nasıl istersen."

Dizlerinin üzerine çökerek, uyluklarımı tutuyor. Beni yataktan çekip, sırt üstü dönüyor ve yüzüne çekiyor, beni tamamen aşağıya doğru zorluyor. Dili amımın dışını yukarı aşağı yalıyor. İçeri girmek gibi bir niyeti olmayan, yavaş bir hareket. Acele yok. İyi kısma geçmek için ön sevişmeyi atlamıyor. Beni tahrik etmek için acele etmiyor ve ben ses çıkarmamak için tırnaklarımı çarşaflara geçiriyorum. Benim inlememden hoşlanıyor, ama ben hala ona kızgınım. Onu kullanıyorum, affetmiyorum.

Özellikle de bu evde başka bir kadınla sevişeli sadece bir hafta olduğu için.

Bütün vücudum kaskatı kesiliyor. Onun bunu ona yaptığını hayal etmeye başlıyorum. Onun tadı nasıl, biliyor mu? Beni onunla mı karşılaştırıyor?

"Düşünmeyi bırak Micha," diye homurdanıyor.

Benim gergin olduğumu fark edecek kadar bana odaklanmış olması beni biraz sakinleştiriyor. Adımı kullanması daha da yardımcı oluyor. Onun benimle olduğunu, kan bağı için mecbur olduğu için onunla yattığını inanmaya çalışıyorum, ama tek düşündüğüm onun orgazm olurken çıkardığı ses. Bunun cevabını bilmiyorum.

Ama o biliyor.

Lanet olsun. Bunu yapamam.

"Micha," diye homurdanarak beni kaldırıyor, böylece konuşabilsin. Onun üstünden tamamen inmeye çalışıyorum, ama o bir eliyle kalçamı tutuyor, diğer eliyle de iki parmağını içime sokuyor. Parmaklarını ileri geri hareket ettiriyor, istenmeyen bir ihtiyaçla sinirlerimi ateşliyor. Bileğini tutuyorum ama onu itmeye çalışmıyorum. Bir parçam bunu çaresizce istiyor. Kaybettiğimiz bağı yeniden kurmak için. Bir an için bile olsa, düzeltilemeyecek kadar kırılmış olmadığımızı iddia etmek için.

"Bana bırak, bebeğim." Takma
adını kullanması beni
gerginleştirir.

"Ne kadar gergin olduğunu hissedebiliyorum. Sadece gözlerime bak ve seni iyi hissettirmeme izin ver."

Onun beni görmek, hayal etmek yerine gerçekten görmek istediği düşüncesi beni titretir. Gözlerim onun gözlerine kayar ve bakışlarının ne kadar odaklanmış olduğuna şaşırarak nefesimi tutarım. Bana. Hiçbir şey dikkatini dağıtmıyor.

"Aferin kızım. Gözlerini benden ayırma, Micha." Adımı
duyunca biraz daha rahatlıyorum.

"İşte böyle,
bebeğim." Tekrar
gerginleşiyorum.

"Aynen öyle, Micha," diye düzeltir, anlamış, söylemediğim acıyı fark etmiş. Ve onun gerçekten benimle burada olduğunu bilince kalbim sıkışır. Başka kimseyi düşünmüyor.

"Tanrım, çok güzelsin Micha," diye mırıldanır, gözlerini yüzümden ayırmadan. "Kokunu seviyorum." Derin bir nefes alır ve yüzündeki açlık daha da yoğunlaşır. "Şimdi seni boşalana kadar yalayacağım. Ama gözlerini benden ayırma. O güzel yüzünü görmeme izin ver."

O beni tekrar yalamaya başladığında, boğazım bir duygu seliyle kapanıyor. Dili dudaklarımın arasına kayıyor, klitorisime yerleşip dönmeden önce beni yavaşça yalıyor. Parmaklarımı saçlarına geçirirken inliyorum. Nefesim ağırlaşıyor ve o mırıldanmaya başladığında gözlerim yarı kapalı hale geliyor, ama bakışları hiç sarsılmıyor. Dikkatini benden ayırmıyor. Ne zaman gerginleşsem, kıskançlığım ve

şüphelerim beni rahatsız ettiğinde, kıcımlı okşayarak rahatlamamı sağlar. Rahatladığım anda, onaylayarak mırıldanır ve gözleri sanki ben dünyadaki en güzel şeymişim gibi parlar.

Beni defalarca orgazmın eşiğine getiriyor, ama her yaklaştığımda, *onu* ve onun *ona* nasıl böyle hissettirdiğini düşünmeye başlıyorum.

Ben gerginleşirken parmakları kıcımlı defalarca yoğuruyor, ama bu sefer aramızdaki bağ genişliyor. Gün geçtikçe zayıflıyordu, geçen hafta paylaştığımız kan tükeniyordu. Ama şimdi bir baraj gibi açılıyor ve tüm sevgisi, bağlılığı ve uyarılması içime akıyor.

Uyluklarım onun başını sıkarken çılgılık atıyorum. Sırtım kavisleniyor. Parmaklarım saçlarını kavrayıp onu sertçe sürerken kafatasını tırmalıyorum. O da göğüslerime uzanıp elbisenin üzerinden meme uçlarımı çimdikliyor. Beni sırt üstü çevirirken ben de ağır ağır nefes alıyorum. Kalçalarım yerden kalkarken gözlerimi sıkıca kapatıyorum ve orgazm beni sarstı.

Çılgılık

atıyorum.

O inliyor.

Ama amımı yalamayı bırakmıyor.

Kafamda bir görüntü belirir – şu anki halim, nefes nefese ve ter içinde, o bacaklarımın arasında yatarken. Gözlerim büyür, çünkü pantolonunun içindeki sikinin sertçe attığını, neredeyse acı verecek kadar yere bastırdığını hissediyorum. Kalçalarını sallıyor ve ben bunu hissedebiliyorum. Yoğun zevk. Boşalma ihtiyacı.

Gözlerim kapanır, ağzım açılır ve başka bir orgazm beni sarar. Bacaklarımın üzerine bir kolunu atar, beni tutarken öpmeye devam eder. Dilini birkaç kez daha üzerimde gezdirir, sonra dudaklarını klitorisime kilitler ve mırıldanmaya başlar. Bir avuç dolusu saçını tutup onu benden uzaklaştırmaya çalışırım, ama o durmaz. Ben titreyip ağlayacak kadar duygusal bir karmaşa haline gelene kadar merhamet göstermiyor.

"Micha?" diye mırıldanarak vücudumun üzerine çıkıyor. Sol kolumu yüzüme atıp daha da sert ağlıyorum.

"Şşş." Yanıma uzanır ve beni kollarına alır. Alnıma bir öpücük kondurur. "Üzgünüm, küçük canavar. Çok üzgünüm."

Ama ben hiç kötü hissetmiyorum. Kendimi çok iyi hissediyorum ve bunu açıklamaya çalışıyorum, ama ağzımdan çıkan tek şey, beni ona karşı titretip sarsan boğuk hıçkırıklar.

Ona sarılıyorum, yüzümü gömleğine sürterek ıslatıp kirletiyorum. Kafamı geri çekip özür dilemeye çalışıyorum ama o elini enseme koyup beni sabit tutuyor.

"Sorun yok," diye mırıldanıyor. "Sorun yok. Çok üzgünüm, Micha. Düşündüm ki... Düşündüm ki bu bizim birlikte iyileşmemize yardımcı olur. Üzgünüm, canavar. Çok üzgünüm."

Ona karşı başımı sallıyorum, bağın nedense güçlendiğini, zaman zaman sadece onun duygularını değil, *onu* da hissedebildiğimi açıklamaya çalışıyorum. Onun ne düşündüğünü, vücudunun ne hissettiğini biraz görebiliyorum. Beni kollarında tutuyor ve ona karşı titrediğimi hissedebiliyorum.

Gömleğini tutup yırtıyorum. Düğmeler her yöne fırlıyor ve havada uçarken eğilip çıplak göğsünü ısıırıyorum. Kan akarken o da nefesini tıslayarak çekiyor. Kanı ağzıma çekip kolumu dudaklarına kaldırıyorum. Bir saniye tereddüt ediyor, ama sonra bileğimi ısıırıyor.

Aramızdaki bağ sıkılaşıırken dişlerimi daha da sertçe geçiriyorum. Lezzetli bir sıcaklık içimi kaplıyor. Ona yaslanıp, ağır ağır nefes alıyorum.

"Micha... İçinde olmaya ihtiyacım var," diye inler ve beni sırt üstü çevirir. Elleri aramıza girer ve kemeriyle boğuşur. Onu içimde hissetmek, beni tamamen doldurmasını istemek için çaresizce ona yardım etmeye çalışırım. Dudaklarım onun dudaklarını bulur, ya da belki onun dudakları benimkileri bulur. Tek bildiğim, hayatımız buna bağlıymış gibi öpüştüğümüz. Sonunda kemerini çözmeyi başardığımda, elleri göğüslerimi kavrar. Pantolonunu yırtarak, penisini serbest bırakırım.

Parmaklarım onu kavradığında inliyor. Sonra beni kendinden uzaklaştırıp elimi başımın üstüne koyuyor. "Siktir, Micha. Dayanamayacağım ve senin içinde olmak istiyorum."

O, penisinin ucunu ıslak amıma sürterken ben inliyorum. Başını dudaklarımın arasına kaydırıyor, biraz ileri geri hareket ettikten sonra sonunda içeri giriyor. Nefes nefese ve hırıltılı bir şekilde, o beni doldururken sırtımı kamburlaştırıyorum.

"*Siktir!*" diye inleyerek üstüme yığıldı ve penisinin nabzını hissedebiliyordum, tohumunu içime boşaltıyordu. "Tanrım. Siktir. Siktir. Micha. Çok iyi hissettiriyorsun."

Göğüslerimi sıkıyor, parmakları arasında meme uçlarımı çimdikliyor.

Ona karşı inleyerek, her zamanki gibi rahmimin derinliklerine ulaşması için hareket etmesini istiyorum. Eskisi gibi hissetmemiz için.

"Siktir," diye tıslar. Ama sonra hareket etmeye başlar. Bacaklarımı ona dolayarak çığlık atarım. Derinlere girer, sonra çekilir, sonra sikini

sonuna kadar içeri sokar. Kalçalarını kaldırıp onun hızına uyum sağlarım. Hızlı ve sert darbeler. İkimizin de bastıramadığı ilkel bir ihtiyaç. Bağımız yoğunlaşır, uyarılmamız birleşir.

"Siktir, Varius..."

"Seni seviyorum, Micha."

Orgazmım beni parçalarken çığlık atıyorum. Bana olan aşkının yoğunluğunu hissedince gözlerim yaşlarla doluyor. Geçen hafta bana söylediği her kelimeyi gerçekten kastetmiş. Beni kaybettiği için duyduğu acı, keder ve korku. Beni geri kazanma kararlılığı. Kontrol edemediği korkunç aşk. Beni seviyor. Ve çabalıyor.

Kırdığı şeyi düzeltmek için çok uğraşıyor. Kollarımı boynuna dolayarak gözlerimi kapatıp ağlıyorum.

Kendi boşalmasını kovalarken, sert ve hızlı bir şekilde beni sikmeye devam ederken parmağıyla klitorisimi okşuyor. Kalçaları bacaklarımın içini morartıyor ama umurumda değil. Sadece bana yakın olmasını istiyorum.

İnleyerek, son bir kez daha derinlemesine giriyor, sonra kalçalarını tutarken geriye doğru eğiliyor. Gözlerimi açıp boşalırken ona bakıyorum. Daha güzel bir şey görmedim.

Dudaklarım açılırken, elimi yüzüne götürüyorum. Gözleri kapalı, yanağını avucuma bastırıyor ve titriyor. Sonra üstüme yığılıyor, göğsü benimki kadar sertleşiyor.

"Seni seviyorum Micha," diye mırıldanarak alnımı öper.

Göğsümden büyük bir yük kalkmış gibi hissederek ona sıkıca sarıldım. Acı geçmedi, ama sonunda iyileşmeye başladı.

Sonunda iyileşmeye başlıyoruz.

KIRK ALTI

KIZ

Kıyafetlerimizi düzelterip dışarı çıktığımızda, parti tam hızıyla devam ediyor ve atıştırmalıkların çoğu bitmiş. Henüz kimse dans etmeye başlamamış olsa da, canlı müzik grubunun çaldığı müzik yüksek sesli ve sohbetler aralıksız devam ediyor. Konuklar dört haneli rakamlı elbiseleri ve takım elbiseleriyle ortalıkta dolaşıyor. Havuzun etrafındaki açık gri taş fayanslar kırmızı ve beyaz güllerle süslenmiş. Batmakta olan güneşin ışınlarında, beyaz wisteria ve kırmızı Çin kağıt lambaları verandaya gerilmiş iplerden sarkıyor.

Oturma odasının çift cam kapısından içeri girdiğimizde tüm gözler bize çevrilir. Maddox havuzun kenarından ısıklık çalar ve diğer kardeşleri de kısa sürede ona katılır, alkışlar ve bağırışlar eşliğinde ertesi sabah kardeşlik evinin kralına boyun eğen bir grup aptal gibi davranırlar. Varius'a baktığımda yanaklarım kızarır, ama o hiç utanmış gibi görünmüyor.

Sonuçta, yüzüne otururken her yere sıçrattığım spermle lekelenmiş olmasına rağmen, hala pembe yakayı takıyor. Gömleğini değiştirirken onu çıkarmasını istedim, ama reddetti. Bu yüzden, yakası boynunda duruyor, fiyonk buruşuk, nemli ve benim kokumu taşıyor.

Başımı eğince kızarıklığım daha da yayılıyor. Bana uzanıp çenemi kaldırıyor. Ona bakarken dudaklarım açılıyor, ama onun dikkati, bizi selamlamak için yanımıza gelen babamda.

"Tebrikler," diyor Stefaan, başını eğerek. "Sizi ailemin bir parçası olarak görmekten onur duyuyorum."

"Sizi burada ağırlamaktan onur duyuyoruz. Dağlardan geçen yolculuk nasıldı?"

Dudakları sıkılaşıyor. "Biz nakledildik." Biyo nakil büyüsü nadirdir. Bir cadı, büyüyü yapmadan önce dairenin içindeki her parçacığı ezberlemesi gerektiği için öğrenmesi zor bir beceri olmakla kalmaz, aynı zamanda işlerin ters gitme riski de çok büyüktür. Büyücü tarafından yapılan küçük bir hesap hatası, müşterinin gözlerinin geride kalmasına veya vücudunun yanlışlıkla onlarla birlikte taşınan kayalarla birleşmesine **n e d e n** olabilir.

SCU tarafından eğitilmeleri ve lisans almaları şartı getirilmiş olması önemli değildir – hepimizin uyduğu nadir kurallardan biri olan kalıcı acı ve şekil bozukluğu korkusu, düşük istatistikleri gölgede bırakır.

Stefaan bunu kullanmaya karar verdiğine göre, Amerika'nın doğu kıyısındaki dağlık bölgelerin çoğunu kapsayan Ölüm Avı bölgesinden geçerek hayatta kalma şanslarının çok az olduğunu hesaplamış olmalı.

"Sana saldırmaya başladılar mı?" diye sorar Varius ve bilgilendirilmediği için duyduğu paranoyayı hissedebiliyorum. Kurtadamların bölgesinde casusları olmalı. Hepsi öldürüldü mü? Ya da daha kötüsü, dönüştürüldü mü?

Stefaan bir saniye tereddüt eder. Sonra omurgasını düzeltir. "Hayır. Rakiplerimizi öldürüyorlar." Onlarla ittifak kurmanın Blacks için ne anlama gelebileceğini sessizce gösterir. Varius onlara bölge ve Ricks ve Vs, lüks seks ilaçları satmaya başlamak için gerekli araçları vermiş olabilir, bu da gelirlerini büyük ölçüde artıracaktır, ama şimdi bize sırt çevirmeleri bu iki şeyi de kaybetmelerine neden olmaz.

Gerginleşiyorum, gözlerim kalabalığın üzerinde dolaşıyor, onunla birlikte getirdiği suikastçılar gerçekten bizi öldürmek için burada mı diye merak ediyorum. Uzun siyah elbiseli Andrea Turner'ı Rudy ile konuşurken görüyorum. Elleri işaret diliyle konuşurken serbestçe hareket ediyor, ama şu anda elinde silah olmaması hiçbir şey ifade etmiyor. Rudy bir temizlikçi, savaşçı değil ve Varius kardeşini kurtarmak için onun hayatını feda edecektir. Rudy'nin onun için ne kadar önemli olduğunu biliyorum – Lou'nun benim için olduğu kadar. Andrea, Rudy'nin gözleri onun hareket ettiğini beynine iletmeden önce bıçağı boğazına dayayabilir.

Ve sonra, yan tarafı yırtmaçlı koyu mavi bir elbise giymiş Jaclyn Hoscheid var. O, kalçalarından itibaren genişleyen ve dizlerine kadar uzanan yeşil bir elbise giymiş Sharee Smith ile konuşuyor. Jaclyn bir güçlendirici, müttefiklerinin gücünü ve büyüsunü artırabiliyor. Sharee ise telekinetik bir güç sahibidir. Enoch veya Ezriel kadar güçlü değildir, ama ışık ve ses dalgalarını bükerek görünmez olabilir ve ses çıkarmadan hareket edebilir.

Babamın yanında altı kişi daha getirdiğini biliyorum, ama onları göremiyorum. Kalabalığın yoğunluğu nedeniyle masumca görüş alanımdan mı çıkmışlar, yoksa saldırı planlayarak pusuda mı bekliyorlar?

Varius'a dokunmadan önce Khalid'i ortadan kaldırmaları gerekir, ama artık kız arkadaşıyla bağ kurduğu için dikkati dağılmış olabilir. O buradayken kocamı koruyabileceğine güvenebilir miyim, bilmiyorum.

Tüylerim diken diken oldu, keşke lanet olası büyüm olsaydı. Ya da en azından bir bıçak, ama bu elbisenin içine saklayamam ve açıkça taşımak müttefiklerimize güvensizlik göstergesi olur. Varius'un üzerinde birkaç tane var. Ona yaklaşıyorum, işler çığıırından çıkarsa ceketinin altında olanı kapmaya hazırım.

"Sizinle birlikte bir eskort göndereceğiz," diyor Varius, sanki babamın bizi ihanet ettiğinden şüphelenmekten çok onun için endişeleniyormuş gibi.

Stefaan başını sallar. "Teşekkürler, ama adamlarınızı burada tutup iki kızımı gözetlemenizi tercih ederim. Antonio bizim bölgemize yaklaşmadı ve buradaki diğer misafirleri görünce, peşine düşeceği kişinin ben olmadığımı anladı." Gözleri, tanımadığım bir kadınla flört eden Aleric'i bulur. Kadın ona öfkeyle bakıyor, bu da onu anında sevmemi sağlar.

"Ayrıca," der babam hafifçe gülümseyerek. "Lou bizimle olmadan, kayıpsız geri dönebileceğimizden eminim."

Sırtırım. O kavgada çok işe yaramaz. Onlar konuşmaya devam ederken gözlerim onu arar. Varius, yıllar önce söz verdiğim gibi çocuğunu öldürmediğim için peşimde olduğu söylenen William Florsley hakkında bilgi alır.

Kız kardeşim havuzun yanında Dayne ile konuşuyor. Bana bakıp gülümsüyor ve elini sallıyor. Heyecandan gözleri parlıyor. Uzun zamandır onu görmediğim için ona doğru bir adım atıyorum, ama Varius'un boynumun arkasına koyduğu eli beni durduruyor. Bana hiç bakmadan beni kendi yanına çekiyor.

Sinirlenerek gözlerimi kısıyorum. Ama burada, tüm bu insanların önünde beni cezalandırmak zorunda kalacağı bir yerde onunla kavga edecek kadar aptal değilim. Onlar bizim müttefiklerimiz olabilirler, ama sadece Antonio'ya karşı kazanabileceğimize inandıkları için. Varius'tan en ufak bir zayıflık kokusu alırlarsa, artık desteklemelerine değer bir yatırım olmayacağız.

Bu yüzden, o babamla konuşmaya devam ederken sabırsızlıkla bekliyorum. Sonra, Stefaan nihayet ayrıldığında, başka bir konuk onun yerini aldığıında biraz daha bekliyorum. Sonraki bir saati Varius'un eli boynumda geçiriyorum. Başparmağı cildimi okşuyor ve birkaç dakıkada bir omurgamdan aşağı lezzetli titremeler gönderiyor. Meme uçlarım elbisenin kumaşına karşı sertleşmeye başlar ve bacaklarımda hissettiğim ani huzursuzluğu gidermek için ayağımın üzerinde ağırlığımı değiştiririm. Bize gelen misafirlerin hiçbiri benimle konuşmaz, bu yüzden onun dokunuşundan başka konsantre olabileceğim bir şey yoktur. Boynundaki pembe tasma da durumu pek kolaylaştırmaz. Komik görünmesi gerekirdi, ama o utanmadan takıyor ve bu kadar özgüvenli olması çok seksi.

Üç caposuyla konuşurken elini boynumdan indiren Varius, sonra popomu avuçlar. Konuşmayı kesmeden beni okşar. Hiçbir şey belli etmemeye çalışarak hareketsiz kalırken yanaklarım kızarır. Neyse ki evden çok uzaklaşmamışız ve arkamızda kimse yok.

Ama eli sadece kalçamda kalmıyor. Dolaşmaya başlıyor, iki parmağı arkadan bacaklarımın arasına giriyor. İnememin kaçmasını engellemek için dudaklarımı hafifçe ısırıyorum, ama bana doğru dönen vampir kafalarının sayısına bakılırsa, bu gereksiz bir hareket. Varius ben tahrik olduğumda kokumu alabiliyorsa, diğerleri de alabilir.

Siktir.

Parmakları birkaç kez daha am dudaklarımın arasında gezdikten sonra elini belime kaldırıyor. Rahat bir nefes almaya başlıyorum, ama sonra elinin belime gitmediğini fark ediyorum. Sırtı açık elbisenin yanından kayarak çıplak göğsümü avuçluyor. Beni ellediğini saklamaya bile çalışmadan meme ucumla oynamaya başlıyor. Konuşma hiç kesilmiyor.

Üç adam ayrılır, ama yerlerine yenileri gelir. Varius parmakları arasında meme ucumu ovmaya devam ederken, ben de giderek ısınmaya başlıyorum. Arada sırada meme ucumu çeker, sert kalmasını ve aşırı duyarlı olmasını sağlar. Elini geri çekip tekrar arkamdan kıcıma ve amıma dikkatini verdiğinde, ben de onun yanına yaslanıp başımı göğsüne gömerim.

Beni bu kadar halka açık bir yerde dokunması beni utandırıyor, ama aynı zamanda hiç bu kadar tahrik olmamıştım. Yapmaman gereken bir şeyi yapmanın verdiği heyecan artıyor. Dudaklarımı ısırarak, gerçekten yapmak istediğim bir şeyle mücadele ediyorum. Ama parmakları acımasız, benim arzularım da öyle ve direnemiyorum. Elimi öne doğru hareket ettirip onun penisini avuçlarım. Pantolonunun içinde sertleşmiş ve parmaklarımla onun uzunluğunu okşuyorum, ama hemen duruyorum, elim bu kadar yaramaz bir şey yaptığım için yanıyor.

Kimse fark etmemiş gibi görünse de, herkesin gözlerinin üzerimde olduğunu hissediyorum ve yüzüm kızarıyor.

Az önce konuştuğumuz misafirler uzaklaşınca, canlı müzik grubu John Legend'ın "All of Me" şarkısını çalmaya başlar. Bunun ilk dans şarkısı olduğunu fark edince gözlerim fal taşı gibi açılır. *Kahretsin.* Varius şu anda bana bu kadar yakın dokunursa, başım belaya girer. Ya herkesin önünde boşalırsam? Kız kardeşim ve babam da burada. Onlara bir daha yüzümü gösteremem.

"Varius, bekle," diye başlıyorum, o beni kalabalığın içinden havuzun üzerine yerleştirilmiş buzlu cam panele doğru çekiyor. "Yapamam..."

Dans pistine adım attığımızda, birden nefes alamadım. Herkesin gözleri üzerimdeydi, Lou'nun da. *Kahretsin*. Dayne'i aradım, sessizce beni kurtarması için yalvarmaya çalıştım. Ama kurtarmadı. Gözleri bile üzerimde değildi. Vlad'la samimi davranan Quinton'a bakıyordu. En iyi arkadaşım, sevmediğini söylediği adama gözlerini dikti, ben de ona.

"Lanet olası işe yaramaz en iyi arkadaş," diye homurdanıyorum. Artık kurtulmam için çok geç.

Dans pistinin ortasında durduk. Varius gözlerimin içine bakıyor ve elini enseme doluyor. Nabzım, avucunun pürüzlü yüzeyine çarpıyor. Beni eğmeye zorladıkça nabzım hızlanıyor. Beni aşağıda tutarken, diğer elini vücudumda, göğüslerimin arasından uyluklarımın V şekline doğru gezdiriyor. Gözlerim büyüyor. Saklamaya bile çalışmıyor.

Elbisenin üzerinden amımı okşuyor ve vücudum ona istediğini yapması için yalvarırken bile bileğini tutuyorum. "Herkes izliyor," diyorum.

"İyi. O zaman hepiniz benim olduğumu görebilirler." Beni dikleştirip dudaklarımdan öper, sonra şarkının ritmine göre odada dönmeye başlar. Her fırsatta bana uygunsuz bir şekilde dokunur ve bana bastırıldığında sertleşmiş penisinin şişkinliğini hissedebilirim. Kahretsin, ıslanıyorum. Bütün vampirler kokumu alabilmelidir.

Onun dikkatini konuşarak dağıtmak için berbat bir girişimde bulunarak, "Ne zaman dans etmeyi öğrendin?" diye patladım.

"Gençken..." Beni kendinden uzaklaştırdı, sonra tekrar kendine çekti. Eli belime gitti. "Bununla seks yapabileceğimi düşünmüştüm." Kıçımı elledi.

"Ah, ve işe yaramayınca vajinalara bıçak sokmayı öğrendin," diyorum gergin bir kahkaha atarak. İlk tanıştığımız gece bunu yapmıştı. Sonrasındaki seks çılgınca olmuştu – vücudum bunu çok iyi hatırlıyor.

Beni döndürerek sırtımı kendisine yaslarken gülümser. "Hayır," diye fısıldar kulağıma, kalçalarımızı birbirine sürterken. "Sonra şarkı söylemeyi öğrendim." Eli vücudumda aşağı doğru kayar. "Ama bu aralar çoğunlukla sadece mırıldanıyorum." Amımı avuçlar ve bir heyecan dalgası beni sertçe vurunca ağzım kurur.

Uzaklaşmaya, vücutlarımız arasında biraz mesafe yaratmaya çalışıyorum, ama o beni yerinde döndürüyor ve şimdi birbirimize bakıyoruz. Dans ederken penisi karnıma sürtünüyor. Konuşacak başka bir şey bulmaya çalışıyorum, ama aklıma gelen tek şey seks.

Siktir.

Burun delikleri genişleyerek beni eğiyor. Gözleri vücudumda dolaşüyor. Heyecan bağımızdan geçiyor ve bana ne yapmak istediğini neredeyse hissedebiliyorum. Elbiseyi yavaşça çıkaracağını, dudaklarıyla kumaşı takip edeceğini. Karnımdan amıma doğru inip, elbiseyi yere düşürürken dilini bacaklarımın arasına gömeceğini. Bütün bu tanıkların önünde.

Bacaklarım titriyor, beni tekrar ayağa kaldırdığında ona doğru sendeliyorum. Elimi göğsüne koyuyorum, o da elini benimkinin üzerine koyuyor. Diğer kolunu belime dolayan Varius beni kendine çekiyor. Penisi karnıma sürtünüyor. Gözlerine baktığımda nefesim kesiliyor ve bir an için dünya duruyor.

Sonra alkış sesleri balonumuzu parçaladı ve ilk şarkının bittiğini fark edince hızla gözlerimi kııptım. Diğer çiftler de dans pistine katılıyordu.

"Tebrikler, dostum!" Maddox, ellerini bir kadının kalçalarına koyarak onu bize doğru döndürürken bağırır. Kadın, boynunun arkasında bağlanan siyah bir elbise giymektedir. Elbisenin önü, karnına kadar dar bir V şeklinde açılmaktadır. Eteğin yarısı asimetrik bir kesimle dizlerinin üstüne kadar çıkıyor. Vücudunda ağır morluklar ve yara izleri var, omuzlarında ve kollarının üst kısmında taze pençe izleri var. Uzun beyaz saçları yeni yıkandığı için hala nemli ve sabun kokuyor. Elleri ve ayakları zincirlerle bağlı, belinde de zincirler var. Hannibal'ı andıran maskesinin üstünden parlak mor gözleri öfkeyle bakıyor.

"Isırır," diye bağırıyor Maddox, bunu sevdiğini gösteren bir gülümsemeyle.

"Onu öldürmeni söylemiştim," diye cevaplar Varius, Zita'ya yaklaşırken.

"Onu zihinsel olarak öldürüyorum." Maddox'un gülümsemesi kötücül bir hal alır. "O zaman ben onu fiziksel olarak öldüreceğim."

Kız, burnuna kafa atmak için öne atılır, ama Maddox onu boğazından yakalar ve saldırısını yarıda keser. "Dikkatimi çekmek istiyorsan, canım, göğüslerini göstermeyi dene."

Onu kendine doğru çekip maskesini öper, sonra elbisesinin askılarını çözerek üst kısmını aşağı indirir ve göğüslerini tamamen ortaya çıkarır.

Şu anda tamamen çıplak olmaması tek nedeni belindeki kemer.

Varius'un gözlerini üzerimde hissedip, bağımız aracılığıyla soğuk kıskançlığını hissedince, kafamı çeviriyorum ki onu öldürmesin. Onun ikiyüzlülüğüne bir kez daha sinirlenince çenem titriyor. Khalid'in kızına sadece bakmaktan çok daha fazlasını yaptı. Onunla yine sevişiyor olabilirim, ama bu onu affettiğim anlamına gelmez.

Lanet olası neandertal.

"İşte, şimdi tüm dikkatim sende," diyor Maddox. Sağ göğsünü avuçluyor. "Şimdi bana ne söylemek istiyordun?" Bir an dinliyormuş gibi yapıyor, o hiçbir şey söylemese de sık sık başını sallıyor. "Ne? Ağaçta baş aşağı asılıyken yüzünü sikmemi mi istiyorsun?"

Kız maskesinin arkasından homurdanır.

"Tabii ki yaparım, aşkım. Aynı zamanda senin güzel amcığını da yalarım. Şimdi sevimli çifti tebrik et de biz de gidebilelim."

Kızın söylediği sözlerin iyi dilekler olduğunu sanmıyorum, ama Maddox bunlardan oldukça memnun görünüyor. Hepimiz dans etmeye devam ederken bana dönüyor. "Aileye hoş geldin, kardeşim."

Gülümserim. "Teşekkürler... kardeşim."

"Ha!" Esirini alıp ormana doğru sürükler. Ne yapacaklarını bildiğim için kanım kaynar. Varius gözlerini bana diker ve yanaklarımın kızardığını fark ederim. Maddox ile olan ilişkiye hep paranoyakça yaklaşmıştır, eğer küçük kardeşinin beni tahrik ettiğini düşünürse, onu öldürür mü?

Nabzım hızlanır. Kıskançlığını yatıştıracak bir şey söylemek için kafamdan bir şeyler geçiririm. "Varius, ben..."

"Kokunu çok *seviyorum*," diyor Aleric yanımdan. "Bu ne? Kakao ve sperm mi?"

Sau ile dans ediyor ve elleri onun vücudunun her yerinde. Ona gülümsüyor, ama bakışlar öldürebilseydi, bağırsakları değil, anüsünden mızraklanır ve ateşe verilir. Sau'yu kamuoyunda hiç bu kadar düşmanca davranırken görmemiştim, bu yüzden onun, ihtiyacımız olan bir müttefikimize karşı bu kadar açıkça düşmanca davranmasını görmek beni şaşırttı.

Sanki bakışlarımı hissetmiş gibi, Aleric başını çevirip bana bakıyor. "Davet için teşekkürler," diyor gülümseyerek. "Çok güzel vakit geçiriyorum."

"Geldiğin için teşekkürler," diye duygusuzca yanıtlar Varius.

"Oh, ben henüz gelmedim." Sau'ya dönüp abartılı bir şekilde göz kırpar. "Ama eminim yakında geleceğim."

"Benimle dans ederken gel, ben de onu keseyim," diye tıslar Sau. "Oh, ama bana bu kadar müstehcen konuşurken nasıl gelmeyeyim ki, aşkım?"

Tökezliyormuş gibi yapar, sonra topuğuyla onun ayağına basar. O inlerken sırtışı daha da genişler, "Oh, evet, bebeğim. Bir daha yap."

Bizden uzaklaşırken, Varius'a bakarım. "Şey... müdahale etmeli miyiz?"

"Hayır," der sıkı bir sesle, ama bağımız bana onun müdahale etmek istediğini söylüyor. "Benim iznim var."

Gözlerim büyüdü. Onun da en az benim kadar, hatta belki daha fazla annesine kızgın olduğunu biliyorum, ama o, çocuğumuz için güvendiğim tek ebe. Kızımız melez çıkarsa, başka biri onu ve sonra da doğum sırasında orada yatan beni öldürecektir.

Kafamı çevirip ona bakmak için başımı çeviririm, ama Varius çenemi tutar ve dikkatimi tekrar kendisine çevirir. "O, Sired'in Azrail'i, Micha. Ona bir şey olmaz."

Her fırsatta bana samimi bir şekilde dokunmaya devam ediyor. Sonra dudakları dudaklarımı buluyor ve elleri kalçamı sıkıyor. Dili dilimi okşuyor.

Geri çekildiğinde, gözlerim etrafımızdaki insanlara kayıyor ve ben ince bir şekilde soğukkanlılığımı korumaya çalışıyorum. Ama bana böyle dokunmaya devam ederse, utanmadan kendimi ona atacağımdan korkuyorum. Vücudum onun yapabileceklerini çok iyi biliyor ve bir hafta boyunca kavga ettikten sonra onunla herhangi bir bağlantı kurmaya can atıyorum.

Beni kaldırırken elleri kalçamı sıkıyor. Amımı ereksiyonuna yerleştirip içime giriyor. Geniş gözlerle ona bakarken omuzlarını tutuyorum, kanım beynime hücum ediyor. "Beni indir," diyorum.

"Nasıl istersen." Beni yere indiriyor, ama tam rahat bir nefes alırken, beni sırtım ona dönük olacak şekilde döndürüyor ve sonra beni kendinden uzaklaştırıyor. Bir adım öne sendeleyerek, partinin kenarında olduğumuzu fark ediyorum. Dans ederken bizi buraya ustaca manevra yapmıştı.

"Hayır. L'yi görmek istiyorum..." Arkanı dönerek başlıyorum, ama o kolumu yakalayıp beni kendine çekerek bir kez daha derin bir öpücük veriyor.

Bir süre sonra dudaklarını kaldırır, nefes nefese kalır, ama başı benimkine doğru eğik kalır. "Ya kaçarsın, küçük canavar, ya da seni burada sikerim, ama her halükarda seni sikeceğim."

Beni bırakır ve ben nefes nefese geriye doğru sendelerim. Birkaç adım daha geriye giderim, sonra topuklarımın üzerinde dönüp ayakkabılarımı çıkarırım ve koşarım.

Kalabalıktan birkaç kişi ıslık çalıyor ve çılgınca alkışlıyor, ama kimlerin bizimle dalga geçtiğini görmek için bakmaya cesaret edemiyorum. Muhtemelen onun kardeşleri ve Dayne'dir. Ama sonra küçük kız kardeşim "Hadi kızım!" diye bağırıyor.

Yanaklarım yanarken, bu utanç verici durumdan kurtulmak için daha hızlı koşuyorum. Onların görebileceği, hatta duyabileceği bir yerde becerilmek istemediğim için, ormana vardığımda hızımı hiç kesmiyorum. Ağaç dalları vücuduma çarparak, elbiseyi yırtıyor ve hoş bir acı veriyor. Çimler ve dallar ayaklarımın altında eziliyor. Ciğerlerim ve bacaklarım zorlanıyor, ama arkamdan bir avcının geldiğini duyunca aniden daha fazla enerji buluyorum.

Bir ağacın etrafından koşarak geçiyorum, sonra karanlıkta bir kökün üzerine takılıyorum. Ama suikastçı eğitimim devreye giriyor ve keskin reflekslerim, düştüğümü fark etmeden önce ayağa kalkmamı sağlıyor. Tekrar tam hızla koşmaya başlıyorum, sıcak yaz havasını ciğerlerime çekiyorum.

Arkamda Varius'u duyabiliyorum, adımları benimkinden daha ağır, dalların şakırtısı daha yüksek ve daha sık. Ama onu hissedebiliyorum da, bağımız aracılığıyla uyarılmasını, özel yetenekleriyle beni hissedebilmesini. Onun aracılığıyla kendi kalp atışlarımı hissedebiliyorum ve böyle bir avcıdan nasıl kaçabileceğimi merak ediyorum.

İçimi ilkel bir korku kaplıyor ve bana daha fazla güç veriyor. Çılgınca ağaçların etrafında koşuşturup dalların altından geçiyorum. Göle doğru gitmeyi düşünüyorum, onun yüzüp yüzemeyeceğini merak ediyorum. Ben iyi bir yüzücüyüm. O çok kaslı. İşe yarayabilir...

Ama o yöne döndüğümde, o tam önümde duruyor. Kendimi sola atıyorum, ayaklarım yerde kayıyor. Ellerimin üzerine düşüyorum, sonra kendimi tekrar yukarı fırlatıyorum. Her adımında beni yakalayacağını düşünerek ters yöne doğru koşuyorum, ama o hiç yakalamıyor.

Bacaklarım ağrıyana kadar koşuyorum. Ciğerlerim ve kalbim sınırlarına ulaşana kadar. Beni korkutmak için ara sıra önümde beliriyor ve bu ek belirsizlik beni paniğe sürüklüyor, beynimin ilkel kısmı hayatta kalamayacağımı haykırıyor.

Yorgunluktan sendeleyerek yürümeye devam ediyorum, ellerim ve dizlerim beni orman zemini üzerinde sürüklüyor. Korku her sinirimi kaplıyor ve bir savaşçı beni kaldırdığında bu korku daha da artıyor. Çığlık atmaya başlıyorum ama bir el ağzımı kapatıyor. Sırtım bir ağaca çarpıyor. Gözlerim,

Varlığı görüş alanımı dolduruyor. Sonra eli boğazıma kayıyor ve dudaklarıyla ağzımı kapatıyor.

Korkunun altında bir heyecan dalgası yükseliyor. İkisi birbirine karışıyor, birbirlerinin varlığıyla daha da güçleniyor. Ona sarılarak inliyorum ve o da elbisesini yukarı çekiyor. Boynumu bırakıp iç çamaşırımı ve odasından aşağı inmeden önce içime yerleştirdiği tıkaçı çıkarıyor. Eski spermi bacaklarımdan aşağı akıyor. İki parmağıyla onu tekrar içime itiyor. O benim G noktamı tekrar tekrar vururken, ben onun vücudu ile ağaç arasında kıvrılıyorum.

Ağzına karşı çığlık atıyorum, ama o dudaklarıyla ve boğazımı sıkkan eliyle tüm sesleri susturuyor. Oksijen eksikliği başımı döndürüyor ve yaşadığım duygu seline katkıda bulunuyor. Çılgınca kalçalarımı sallayarak, beni mahvedecek bir boşalmayı kovalıyorum.

Ağzıma inliyor. Dili benimkiyle dans ediyor. Boynuma uzanarak elbisesini çözüyor. Kumaşı göğüslerimin üzerinden aşağı iterek, amımda olan parmaklarıyla beni ağacın daha yukarısına kaldırıyor ve sonra başını eğerek dudaklarını göğsüme kilitliyor. Serbest elini ağzıma kapatarak çığlıklarımı hapsediyor.

Ona karşı direniyorum, daha fazlasını istiyorum, bedenimle ona yalvarıyorum. O muhteşem boşalmayı bulmaya çalışırken bacaklarım onun etrafında huzursuzca hareket ediyor.

Ama beni kenarda tutuyor, parmaklarını benim için çok hızlı hareket ettiriyor. Avucuna karşı inliyorum. Dişleriyle meme ucumu ısırarak inliyor. Sonra beni ağaçtan aşağı çekiyor. Dudakları kulağıma değecek şekilde eğiliyor, kulağımın altını ağzına çekip sertçe ısırıyor. Elime karşı çığlık atıyorum. Yüzümün yanını yaladıktan sonra, "Ses çıkarma" diyor.

Ben bunu anlayamadan bizi döndürüyor ve ağaçtan uzaklaşıyor. Sanki hiç ağırlığım yokmuş gibi beni yönlendiriyor. Bacaklarını önüne uzatarak yere dik oturuyor. Hala havada asılı durumdayım, elleri uyluklarımı kavırıyor, dizlerim göğsüme doğru bükülmüş durumda. Boynumun arkasını öpüyor ve beni sert, zonklayan penisine indiriyor.

Ağlamamak için alt dudağımı ısırıyorum.

"Aferin kızım," diye kulağıma fısıldar. "Sikimin içine girmesini izlerken uslu ve sessiz ol."

Beni daha da aşağı çekiyor ve ellerim ağzımı kapatıyor, ses çıkarmamaya çalışıyorum. Bakışlarım aşağıya kayıyor ve penisinin yavaşça amımı doldurmaya başladığını izliyorum. Penisinin başını tamamen içime alıyorum, sonra daha da aşağı kayıyorum.

Meme uçlarım sertleşir. Vücudum kızarır. Avuç içlerime nefes nefese, yarı kapalı gözlerle onun beni tamamen aşağı çekmesini izlerim.

Çok gerildim. Çok derine girdi. İnleyerek göğsüne yaslanıp ellerimi bırakıyorum. Uyluklarımı bırakıp göğüslerimi tutuyor, parmakları arasında meme uçlarımı sıkıştırıyor. Bir çığlık atmamak için kendimi zor tutuyorum. Kulağıma fısıldıyor. "Şimdi önüne bak, küçük canavar."

İtaat etmekten zevk alacağımı bilerek, hiç tereddüt etmeden yaparım. Onları önümüzde gördüğümde gözlerim fal taşı gibi açılır, bunu hiç hayal etmemiştim. Birkaç metre uzaktalar. Çenem düşerken, Varius'un sikini amım kasılıyor.

"Manzara hoşuna gitti mi?" diye homurdanıyor, bağımızdan bir kıskançlık dalgası geçiyor. Beni buraya sürüklediğini fark edince kafamın içinde tehlike çığlıkları yükseliyor. Onların kokusunu almış ya da kalp atışlarından hissetmiş olmalı.

"Onlara katılmak ister misin?" diye soruyor, elini omuzlarımın arasına sokup beni aşağı itiyor. Otomatik olarak uzanıyorum, ellerim dizlerine konuyor ve kendimi tutuyorum. Kalçalarımı tutup kıcımı ondan kaldırıyor. Öncelikle ona dikkat etmem gerektiğini biliyorum, ama gözlerimi önümdeki manzaradan ayıramıyorum.

Maddox, söylediği gibi Zita'yı bir ağaca baş aşağı asmış. Tamamen çıplak ve vücudu eski yaralarla kaplı – kurtadamların ısırık ve pençeleri. O bir omega olmalı – sürünün kum torbası, vücudu onların şiddetine maruz kalan bir tuval. Hala kanayan yeni yaralar da var – Maddox'un ona yaptığı şeyden kaynaklanan kırbaç izleri.

Bacakları açık, ayak bilekleri bir ip ile yukarıdaki dala bağlanmış ve dalların arasından sızan ay ışığında, ıslaklık ile parıldayan amını görebiliyorum. Benimki de ıslanıyor.

Maddox da tamamen çıplak olarak ona yaklaşıyor ve sikini kavlıyor. Sanırım Varius'un yarısı kadar büyüklükte, ama hareketlerindeki özgüven bunu telafi ediyor.

"Hayır... Sanırım maskeliyken seni daha çok seviyorum." Maddox'un sözleri rüzgarda fısıldanıyor, o kadar zayıf ki neredeyse duyamıyorum. O dönünce, bizi görebiliyor mu diye merak ederek nefesimi tutuyorum. Ama gözleri yere bakıyor.

"Sana bir soru sordum," diye homurdanır Varius, parmaklarını kıcıma geçirirken. Beni penisine sonuna kadar oturur ve ben dudaklarımı ısırmadan önce neredeyse çığlık atarım. Tırnaklarım dizlerine batar, kanar. O kadar titriyorum ki, tüm kaslarım güçsüzleşir.

"Onlara katılmak ister misin?"

Nabzım hızlanır. Varius'un başka bir kadına yaklaşmasını istemediğim için başımı sallarım.

"Bana yalan mı söylüyorsun?" diye homurdanarak beni kendinden kaldırır. Tekrar başımı sallarım.

Beni aşağı çekerken bana sertçe çarpar. Bu sefer iniltiyi tamamen bastıramam. Küçük bir çığlık kaçarken başım yukarı doğru sıçrar, ama Maddox parmaklarında Hannibal tarzı deri maskeyle yine Zita'ya dönmüştür. Zita direnmeye çalışsa da maskeyi tekrar takar, başını ileri geri sallar. Onu sabit tutmak için saçlarını avuçlar, sonra maskeyi bağlar. Ama maskenin üzerinde, tam ağzının üzerinde dairesel bir delik var. Varius'un penisi içi m d e hızlı ve sert hareket ederken kalbim hızla atmaya başlar.

Meme uçlarım gece havasında sallanırken sert ve hassas tomurcuklar haline gelir. Varius'un kardeşi elini yine penisine koyarak Zita'ya yaklaşıırken ağzım sulanır. Penisini maskesinin deliğinden zorla sokar. Ona girmeye başladığında kalça ve bacak kasları gerilir.

"Kendini onun yerine mi koyuyorsun?" diye homurdanarak hızını artırıyor ve beni o kadar sert bir şekilde yere vuruyor ki, rahmimden ağrı yayılıyor. Rahmimin arkasını vuruyor, morartıyor ve şimdi o kadar hızlı hareket ediyor ki, beni parçalayacağından korkuyorum.

Kafamı eğip, onun penisi üzerinde titriyorum. Tüm vücudum titriyor ve boşalmak için yalvarıyor, ama bunu başarmak için onun benim amımın dışını okşaması gerekiyor. Tırnaklarım onun dizlerine daha derine batıyor. Ağırlığımı bir elime vermeye çalışıyorum, ama dengem anında kayboluyor. Dudaklarımı ısırıp inliyorum.

"Cevap ver," diye bağırıyor ve beni kucağına tamamen oturtuyor, böylece elleri beni saracak şekilde serbest kalıyor. Biri boynumu sarıyor. Diğeri amımı tokatlıyor. Beklenmedik tokatla sıçırıyorum. Nefes nefese, başımı sallıyorum.

"Ama bu seni tahrik ediyor, değil mi? Kardeşimin o fahişeyi sıkmesini izlemek?"

Onun sikinde kıvranıyorum, ama inkar edemem. Gözlerim ağaçların arasından çifti buluyor ve Maddox'un kafasını onun amına indirdiğini izlerken amım spazm geçiriyor. Onu sikip yüzünü yalarken, elleriyle kafasını kavrayıp ona vuruyor. "Evet," diye nefes nefese, bacaklarım titriyor.

Varius'un kıskançlığı o kadar şiddetli bir şekilde alevleniyor ki, nefes nefese öne doğru düşüyorum. Beni geri kalan kısmı da aşağı itiyor. Yüzüm yere çarpıyor. Dönüyor ve şimdi arkamda diz çöküyor. Amımdan çıkıyor, sperm tapasını içeri itiyor ve sonra sikini kıkıma sokuyor.

Kendimi tutamayıp çığlık atıyorum. Eli kıkıma iniyor ve şaplak sesi ağaçlar arasında yankılanıyor. Maddox'un bizim burada olduğumuzu bilmemesi imkansız. Varius beni bir hayvan gibi siktiği için yanaklarım kızarıyor. Homurdanıyor, hırılıyor ve eğilip omzum ve boynumu ısıyor. Her sokuşunda içimi yeniden düzenlerken ben çığlık atıyorum.

"Bir fahişe gibi onları izle," diyor Varius, çenemi tutup bakışlarımı yukarıya doğru çevirirken.

Maddox şimdi onu daha hızlı sikiyor. Hâlâ dilini bacaklarının arasına gömmüş durumda. Derinlemesine girip orada kalıyor ve başka birinin boşalmasını izlemenin heyecanı beni doruğa ulaştırıyor. Tüm vücudum ısınır, kızarıklık her sinirime yayılır.

Maddox homurdanırken Zita geri çekilir. Sonra geri adım atar ve onun spermlerini tkrdğn görebilirim. Bir adım daha geri atar, sonra dizlerinin üzerine çöker. Varius arkamdan bana vurmaya devam ederken, kafa karışıklığı orgazmımı engelliyor.

Ama sonra Maddox'un vücudu çatlayıp kırıldığında ve ayaklarının etrafında gölgeler dönmeye başladığında ne yaptığını anlıyorum. şekil değiştirmeyi bitirdiğinde, ağzım tamamen açık kalıyor. Sadece penisinin boyutunu büyüttüğünü sanmıştım, ama vücudunun tamamını kurt formundaki bir kurt adamınkine dönüştürmüş. Artık onun iki katı büyüklüğünde, hatta daha da fazla.

"İşte böyle, seni güzel fahişe," diye inliyor Varius, penisini kıkıma sokarken. "Onun onu sikmesini izlerken benim üstüme boşal." Boğazımı yakalıyor ve geriye yaslanarak baldırlarının üzerine oturuyor. Bana sertçe girerken bir kolumu geriye çekiyor ve içime çok derine giriyor. Boğazımı bırakıp klitorisimi okşarken ben çığlık atıyorum.

"İşte böyle. Aferin kızım," diye homurdanıyor Varius arkamda. "Güzel küçük fahişe gibi boşal."

Hayvani bir homurtuyla Maddox, Zita'nın vücudunu büyük etli pençeleriyle yakalar ve onu ağaçtan aşağı çeker. Ayak bileklerindeki deri şüphesiz sıyrıldığından çığlık atar. Onu dik durması için döndürür, bize dönmesini sağlar ve sonra bacaklarını genişçe açar. Bize bir gösteri sunar.

Gözlerim onun amına kayınca nefesim kesildi. Artık onun n kolundan çok daha büyük olan kocaman sikinin başı, onun içine giriyor. Kalın sikini içine almaya zorlanırken çığlık atıyor, ama yırtılma nedeniyle bacaklarından kan akmıyor. Ona V vermiş olmalı, canavar sikleri almasını sağlayan bir succubus iksiri.

Nefesim sert ve hızlı çıkıyor. Varius kolumu bırakıp göğsümü avuçlayıp meme ucumu çimdikliyor. Aşırı heyecandan çığlık atıyorum ve Maddox penisini sonuna kadar soktuğu anda orgazmım beni sarar. Penisinin hatlarını kızın derisinin altında, göğüslerinin hemen altına kadar uzandığını görebiliyorum. Penisinin ucu bir düğüm gibi açılıyor ve Varius'un bana yaptığı gibi onu sert ve hızlı bir şekilde sikiyor.

Çığlık atıp onun penisini sıvazlarım. O benden çıkar, sperm tıkağını kıcıma yerleştirir ve sonra penisini tekrar amıma hizalar. Onu durdurmaya çalışırım ama beni yere atar ve içeri sokar. Beni o kadar sert sikiyor ki, vücudum soğuk orman zeminine batıyor.

Yumuşak toprağa tırnaklarımı geçiriyorum, ama onun beni bir hayvan gibi sikmesine engel olamıyorum. Amım yıpranmış, kıcım iyice şaplaklanmış ve uykuya dalmak üzereyim, vücudum uyanık kalamayacak kadar iyi sikilmiş.

Varius boğazımdan tutup başımı geriye doğru çekiyor. "Onları iyi bir fahişe gibi izle," diyor. Gözlerimi açıp Maddox'un kurt sikinin onun vücuduna girip çıktığını görüyorum. "İşte böyle. Aferin kızım. Kan bağına lanet ödememi yapayım."

Gözlerim büyüdükçe nabzım hızlanıyor. İkinci bir nefes alıp, kalbim göğsümde genişlerken, başımı çevirip Varius'a bakıyorum. Karanlık gözler bana bakıyor, yüzü kıskançlıkla çarpılmış.

Gözlerimin içine bakıyor. Nefesi hızlanıyor. Sonra kıcıma sert bir şaplak atarak sonunda içime boşalıyor.

O inleyerek öne doğru düşer ve ben onun ağırlığı altında çökerken o benim amımı doldurur. Onun altında titriyorum, tüm vücudum çok lezzetli hissediyor.

Ama o, bunun tadını çıkarmama izin vermiyor. Bana hiç mola vermiyor.

Beni ayağa kaldırır ve kulağıma keskin bir sesle "Koş, küçük canavar. Koş." der.

KIRK YEDİ

O

Yanımda uyandım, sikim hala onun içindeydi. Dün gece ormandan Maddox'un odasına geçtik. Gözleri kardeşimdeyken orgazm olmasını izledikten sonra, onu tamamen sahiplenmem gerekiyordu. Bu yüzden bütün gece onun yatağında onu siktim, Marrabelle, onun tuhaf küçük seks düşkünü evcil hayvanı, komodininin üzerindeki boş akvaryumda yaşıyor ve bizi izlerken mastürbasyon yapıyordu.

Hâlâ kurtulamadığım kıskançlıkla göğsüm sıkışmış halde, Micha'yı karnının üstüne çevirip üstüne ıkıyorum. Onu sikmeye başladığımda hâlâ uyuyor, minik vücudunu yatağa vuruyorum. Yarı uyanık halde, kollarını yastıklara dolayarak inliyor ve bu da kıskançlığımı daha da artırıyor.

Khalid, kan bağı kurulabilmesi için hepimizin kızını sikmemizi istiyordu, ama benim tek ihtiyacım olan, onun başka birini izlerken orgazm olmasıydı. Maddox'u, o küçük pisliği ve kızı Zita'yı öldürmek istiyorum, ama bunu yaparsam ödeme geçersiz hale geleceğini biliyorum.

Bu yüzden onun odasını mahvetmekle yetiniyorum. Dün gece onu her yerde becerdim, sonra da biraz daha, tüm vücudunu benim olduğumu işaretledim. Amcığı ağrıyor ve kalçalarımın darbeleriyle uylukları morarmış. Artık bana ayak uydurmaya bile çalışmıyor, sadece yatakta yatıyor ve ben onu sert, hızlı ve vahşice beceriyorum, ta ki yatak kırılana kadar. O benim için sadece kullanabileceğim küçük bir seks bebeği.

Boğazını tutup, başını çevirip onu öpüyorum. Dilim ağzının içine giriyor. Diğer elim onunla yatak arasında gidip geliyor ve klitorisini okşuyor. Ona bir orgazm daha yaşatmaya çalışırken, bana karşı nefes nefese kalıyor.

"Yapamıyorum..." diye dudaklarıma doğru nefes nefese söylüyor. "Artık yapamıyorum..."

Onu daha sert sikiyorum. Altımızdaki kırık yatak tahtaları, benim darbelerimin ritmine göre çatırdıyor. O inliyor. Mewls. Yumrukları çarşafı sıkıyor. Titremeye başladığında, yaklaştığını anlıyorum.

"İşte böyle, Micha. Benim için boşal," diye homurdanırım, taşaklarım onun kıkına çarparak. "Bir fahişe gibi sikimi sık. İşte böyle. Aferin kızım. Benim iyi fahişem kim?"

Üzerime boşalırken çığlık atıyor. Birkaç kez daha içine girip çıkıyorum, sonra çıkıp sikimi tutup kıkına hizalıyorum. Sert bir hamle ile derinlemesine giriyorum ve o da altında çığlık atarak kıvranıyor.

Onu sertçe sikiyorum, kıkı kızarana ve acıyana kadar tokatlıyorum ve onu spermimle dolduruyorum. Parmaklarımı her iki yanağına da gömüyorum ve inleyerek geriye doğru eğiliyorum. Taşaklarım tamamen boşalmış, ama o dün gece aldığı tüm yüklerden o kadar dolmuş ki, bunun bir önemi bile yok. Uyluklarımız sıırsıklam, yatak mahvolmuş ve tüm oda bir incubus tarafından koku işaretlenmiş gibi kokuyor. Maddox muhtemelen bundan sonra evden taşınacak. Bu iyi bir şey, çünkü onunla ne kadar süre yaşayabileceğimi bilmiyorum, bir gün patlayıp onu öldürebilirim.

Onun üzerine çökerek, düşük bir homurtuyla boynunu ısıırıyorum. Çarşafı sıkıca tutarken inliyor. Artık sert olmasam da, içinde tekrar sallanmaya başlıyorum. Ona doyamıyorum.

Çıkıp onu sırt üstü çeviriyorum ve bacaklarının arasına yerleşiyorum. Yavaşça onu yalarken inliyor, saçlarımı parmaklarıyla tarayacak kadar bile yorgun.

Birkaç saat sonra, Micha'yı kahvaltıya indirmeyi başardım. Bir hafta boyunca neredeyse hiç yemek yemeden geçirdikten sonra nihayet iştahı geri geldi ve kız kardeşi ile konuşurken tabağındaki pastırma ve yumurtaları bitirmesini gururla izledim. Ancak su bardağına dokunmadı.

"İç," diyorum.

"Susamadım..."

"Bitir şunu."

Lou kıkırdar ve Micha'nın masanın altında ona tekme attığından eminim, çünkü kız kardeşi yüzünü buruşturur ve dilini çıkarır.

Micha iç çekerek bardağı alır ve dudaklarına götürür.

"Aferin kızım."

Lou öksürür, yanındaki Dayne de öyle, ama benim dikkatim masadaki diğer insanlara kayar. Gözlerim Maddox'un üzerinden geçerken, elim tereyağı bıçağına uzanır. O pislik dün gece kurda dönüştü ve Zita ikiye bölünmek yerine onun sikini alabildiğine göre bunun önceden planlanmış olduğunu bilsem de, kafamın içindeki karanlık bir ses bana bunu sadece daha iyi görebilmek, daha iyi duyabilmek için yaptığını söylüyor. Micha'nın amını çok daha iyi koklayabilmek için.

Eli kucağıma konuyor ve kıskançlığımı hissedebildiğini anlıyorum. Dün gece ikimizden biri sonunda bedelini ödediği için kan bağımızın güçlendiğini sanıyorum, ama hala bunu hissedemiyorum. *Lanet olsun*. Ya hiç hissedemezsem?

Kaslarım gergin, elini tutuyorum, sonra diğer elimdeki bıçağı bırakıyorum. Ben Gölge Diyarı'nın patronuyum ve kontrol bende.

Yemeği bitirdiklerini fark eder etmez, "Lou, Dayne, gidin," diyorum. Lou hemen ayağa kalkıyor, ama Dayne önce Micha'ya bakıyor. Onu aileme kabul ettiğimi henüz söylemedim, bu yüzden bana sadık değil. Yemin ettikten sonra bile Micha'nın her zaman onun için öncelikli olacağını tahmin ediyorum.

Ona bakar ve o da ayağa kalkar. Kelimeler olmadan bu kadar iyi iletişim kurabilmelerine kıskançlık duyarım ve o da bacağıma sıkıca basarak sakın olmamı söyler.

Elini uyluğumun üzerine kaydırırım. Penisim avucunun altında seğirir. Bardağını masaya vurur ve yanakları kızarıırken öksürür. Lou ona tuhaf bir bakışla bakar ve Micha eliyle ağzını kapatır. "Yanlış boru," der.

Gülümserim.

Lou bana bakar, sonra başını geriye çevirip kendisi de kızarır.

İki yabancı odadan çıkar çıkmaz onu bırakırım. Tüm gözler bana döner, kardeşlerim az önce bir toplantı çağrısı yaptığımı anlar.

"Aleric dün bana Cara'nın bir ilerleme kaydettiğini söyledi," diye işaret diliyle doğrudan konuya giriyorum. Bana tuvaleti göstermemi istediğinde, sadece pisliklik yapmıyormuş meğer. "Bir iki gün içinde hastalığı tamamen iyileştirebileceğini düşünüyor."

"Nasıl teslim edeceğiz?" diye sordu

Leno. "Bazı silahları bununla kaplayacak."

Enoch inler. "Kılıçları kastediyorsun, değil mi? Lanet olası kılıçlara sürüyor, mermilere değil."

"Evet."

"Neden?" diye sızlanıyor. "Silah kullanmak çok daha kolay."

"Büyü dengesiz ve siyah barutla karışmasını istemiyor."

Kendi kendine homurdanıyor, ama bu cevabı kabul ediyor. "Bıçağa sürebilir miyim?" Maddox işaret ediyor.

Ben başımı sallarım.

"Bize ne gibi bir etkisi olacak?" diye sorar Leno.

"Kan dolaşımına girmezse hiçbir etkisi olmaz. Girerse baş dönmesi, şiddetli mide ağrısı, ishal, çıban benzeri kızarıklık, nöbetler, ağız ve burunda yanma hissi, kusma, nefes almada zorluk, körlük, sağırlık ve boyundan aşağısı tamamen felç olur. Bu semptomların bazıları kalıcı olabilir, bu yüzden kendini kesme."

"Kahretsin," diye inler Enoch.

"Bu, kurtadamların büyüye karşı doğal direncini aşan sihirli bir hastalık dostum. Tabii ki kötü olacak," Maddox alaycı bir şekilde söyler. Bana döner ve parmaklarım tabağımın yanındaki tereyağı bıçağını almak için kaşınır. Ya da belki çatalı kullanırım...

"Etkisini göstermek ne kadar sürer?" diye soruyor.

"Yirmi dört saat," diyorum, bilinen kontrolümü kullanarak. "Ne lan bu? Bu işe yaramaz," diyor Enoch, sonra ellerini kullanarak işaret ediyor.

"Bu, solunduğunda bizi öldürecek kadar güçlü hale getirmeden yapabileceği en iyi şey."

Buna söyleyecek bir şeyi yok. "Nasıl test ediyorlar?" diye soruyor Leno.

"Aleric ona kurtlar sağlıyor." "Isırılmış mı, doğuştan mı?"

Çenem seğiriyor. Benim de aynı endişem var; onların büyü direnci aynı değil. "Isırılmış."

"Kahretsin, o zaman Antonio'da işe yaramayabilir mi?"

"Dozu daha yüksekse, işe yarayacağını söylüyor. O yüzden hep birlikte ona saldırıp, elimizden geldiğince çok bıçaklamamız gerekecek."

"Siktir."

"Bu yüzden portal üzerinden bir gümüş sevkıyatı sipariş ettim." "SCU –" Annem söze başlar.

"Şu anda öncelikli değil. Bir ağ kurabilirsek, onu öldürebiliriz. Gelecek ay Siome'nin doğum günü –"

"Kim?" diye sorar Ezriel.

"Antonio'nun ölen eşi. Her yıl 1 Temmuz'da, ona evlenme teklif ettiği yeri ziyaret ediyor. O zamana kadar onu ve enfekte ettiği süper kurtadamları öldürmek için bir plan yapmalıyız."

"Nerede evlenme teklif etti?" Ezriel temkinli bir şekilde sorar. "Timsah çiftliğinde."

"Ne?!" diye bağırır Leno.

Maddox güler ve bu ses beni onun suratını pataklamak istememe neden olur. Şu anda onun mutlu olması beni sinirlendiriyor.

Enoch başını sallar ve dikkatimi tekrar ona çeker. "Bu imkansız. Matanzas Nehri'nin yukarısından aşağısına kadar tüm bölge ona ait. Köprüyü geçmeye çalıştığımız anda bizi yakalar. Uçarak gidebiliriz, ama kokumuzu alabildikleri için görünmezlik işe yaramaz. Hedefimizi anlarılarsa, nereye indiğimizin önemi kalmaz; çiftlikte bizi bekliyor olacaktırlar."

"Artık vampirlerle ittifak kurduğumuzu unutuyorsun, dostum," diyor Maddox, sandalyesini geriye doğru sallayarak. "Sadece geçebiliriz."

Enoch ağzını açar, sonra tekrar kapatır. "Oh, evet." "Aptal."

"Amcık sikici," diye karşılık verir.

"Evet, öyleyim," Maddox sırtarak diyor ve Micha'nın onu öyle yaparken izlediğini düşününce neredeyse bıçağı kapıyordum.

"Siktir," diye mırıldanır Enoch, masadaki diğerleri onun kötü kelime seçimine gülünce.

Nefes verirken, kendimi bu toplantının ayrıntılarına odaklanmaya zorluyorum. "Cara'ya göre," diyorum, "eğer bu hastalığın tedavisini bulması gerekirse, bu üç veya dört haftasını alır, ama başkası için bunun aylar süreceğini düşünüyor. Yani onu beş hafta içinde öldürmemiz gerekiyor, yoksa ona pusu kurmak için başka bir şansımız olmayabilir." Antonio, her yıl doğum gününde timsah çiftliğini ziyaret etmek ve ölüm yıldönümünde öldüğü yeri ziyaret etmek dışında alışkanlıkları olan bir adam değildir. Onu takip ettirmek de mümkün değil – tabii bu işi yapan adamları bir daha görmek istemiyorsak. Siome'nin ölüm yıldönümü neredeyse bir yıl sonra olduğu için, o zaman ona pusu kurmak için çok geç olacak.

"Kahretsin, peki o zaman," diyor Enoch, ama umutsuzlukla başını sallıyor. Masadaki hava kasvetli.

Micha'ya bakıyorum. Bardağı sadece yarısı boş. Ona başımı sallıyorum. Bana somurtarak bakıyor ama isteksizce bardağı dudaklarına götürüyor.

Eğlenceli kısım bittiğine göre, Khalid'e dönüyorum. Talon'u öldürdükten sonra, gece yarısı eve dönmüştü. Ertesi gün, hepimiz düğün hazırlıkları için koşturuyorduk, bu yüzden konuşma fırsatımız olmadı. Karanlık gözleriyle bakışlarımı tutuyor ve paranoyam midemde sert bir şekilde değişiyor.

"Talon'a ne olduğunu anlat," diyorum yumuşak bir sesle. Tüm kafalar ona dönüyor.

"Onu öldürdüm," diyor ölüm meleği duygusuzca. "Bıçağı boğazına sapladım ve çıkardım."

"Kahretsin."

"Hızlı mı oldu?" diye sorar

Maddox. "Evet."

Rahatlamış bir şekilde gözlerini kısaca kapatır, ama Micha'nın bardağı masaya çarparak ses çıkarır. Ona sert bir bakış atarım. Öfkesini ifade etmenin sırası değildir. Çenesini sıkarak benden başka yere bakar.

"Onu gölgelerine mi aldın?" Rudy, elleri titreyerek sorar. Khalid başını sallar ve masadaki gerginlik biraz azalır. Sonunda, Suçlarına rağmen Khalid onu hala kardeşi olarak görüyordu. İçimdeki çelişkili duygular arasında, bu durumun bana verdiği mutluluk, bunun ne anlama geldiğine dair paranoyamla eşit derecede. Eğer Khalid sonunda onun tarafını tutarsa... Vinny öldükten sonra Talon'un yaptığı gibi.

"Neden yaptığını söyledi mi?" diye merak ediyor Enoch.

"Varius'un patron olması çok fazla kişinin ölümüne yol açtığına inanıyordu. Vinny" – Talon'un en iyi arkadaşı – "sadece bardağı taşıran son damlaydı."

Dudaklarım sıkışır. Azrail'in bakışları bana döner ve bir an için orada öfke görürüm. Suçlama ve pişmanlık. Kalp atışlarım hızlanır, ama onun bakışlarından kaçmam.

"Hiç pişmanlık duydu mu?" diye sorar Micha, sözleri dudaklarının arasından sıkıca çıkar.

Bakışlarımı bırakıp ona döner. "Senin için, hayır."

Sert bir şekilde söylenmiş, ama o bunu duygusuzca kabul ediyor. Başka bir şey beklemediğini sanıyorum, ama umut etmek lanetli bir şeydir.

Telefonum zamanlayıcıyla titrer ve onu kapatmak için ayağa kalkarım. Masadaki herkesin gözleri bana çevrilir, Talon'un ölümünü bu kadar ani bir şekilde bir kenara attığım için beni yargırlar. Ama o benim kardeşim olsa da, karımı tuzağa düşürdü ve onu affedip yas tutacak kadar hazır değilim.

"Portala gidiyoruz," diyorum ve telefonumu cebime koyuyorum. "Khalid, Maddox, Leno ve Micha, siz benimle gelin."

Karım bana şaşkınlıkla bakar, ama herkesin onu sahiplendiğini bilmesini istediğini söyledi, bu yüzden bilecekler. Her toplantıya, işin her aşamasına benimle birlikte gelecek. Capolar bir kadının varlığından hoşlanmayacaklar, ama ben onları umursamıyorum.

Tek umursadığım şey o.

Elimi uzatarak, onun ayağa kalkmasını bekliyorum.

KIRK SEKİZ

O

Portal, şehrin batı tarafında, Shadow depolarından birinin altında bulunuyor. Birinci kat, peyzaj makineleri, ekipmanlar, yedek parçalar ve malzemelerle dolu raflarla dolu tipik bir oda. Cadılar ve insanlar, hepsi Aile işiyle ilgilenmiyor, rafları dolduruyor ve siparişleri paketliyor. Kat müdürü koşarak gelir ve bizi ofisine götürür. Arkasında kapıyı kapatır, sonra sihrini kullanarak masasının arkasındaki zemini kaldırır ve metal bir merdiven ortaya çıkar.

Karanlık deliğe bakarken, Varius'un paranoyası bağımız üzerinden bize yansıyor. Khalid aşağı iniyor ve onu sırtından bıçaklama, o beni ortadan kaldırmadan önce daha güçlü bir tehdidi ortadan kaldırma dürtüsü parmaklarımı acıtıyor. Kocama bakarken parmaklarımı yumruk yapıyorum. Ensemdeki tüyler diken diken oluyor. Sabah boyunca paranoyası her sinirime yansıyor ve bir şeylerin olacağına dair endişelenmeme neden oluyor.

Çenesini sıkarak, Leno'nun ardından girmem için bana başını sallar. Beni korumak için arkamdan gidecek. Ona çok ince bir şekilde başımı sallayarak, buradan çıkmak için savaşmamız gerekebileceğini anladığımı belli ediyorum. Paranoyak olmasının nedeni, açabileceği kapısı olmayan karanlık bir deliğe girmemiz mi, yoksa kardeşlerine güvenmemesi mi, bilmiyorum. Gergin olmak için gerçek bir nedeni var mı? Yoksa Talon onu ihanet ettiği için mi ve şimdi kime güveneceğini bilemediği için mi?

Burada bir cevap alamayacağımı bilerek, karanlığa doğru iniyorum.

Metal basamaklar ayakkabılarımın altında çınlıyor. Tüm sinirlerim gergin olsa da nabzım sabit kalıyor. Belime bağladığım silaha dokunuyorum. Varius hemen arkamda ve onun varlığını hissetmek beni biraz rahatlatıyor.

Karanlıktan bana saldıran hiçbir şey yok. Khalid, Krypto ve Leno çoktan ilerlemeye devam etmişler, sırtları bana dönük, yani onlardan da acil bir tehdit yok.

Silahımı bırakarak, bir kişinin ancak geçebileceği genişlikteki koridorda onları takip ediyorum. Zemin düz değil ve tökezlememek için adımlarıma dikkat etmem gerekiyor. En sönük ampuller

başımızın üzerinde asılı. Işıklarının ambiyansı birbiriyle örtüşüyor ve her kişi için birden fazla gölge oluşturuyor, bu da gözlerimizin alışmasını zorlaştırıyor. Ensemde karıncalanma hissediyorum. Klostrofobi başlıyor. *Siktir*.

"Kaya çok mu sert?" diye soruyorum, zihnimi meşgul tutmaya çalışarak Leno ve Khalid'i itip küçük bir orospu gibi çıkışa koşturmak için. Ya da daha kötüsü, silahımı çekip onları sırtlarından vurmamak için. Varius'un paranoyası beni çok strese sokuyor.

"Hayır," diyor Maddox, Varius'un arkasından. "Bu, portaldan çıkan her şeyi durdurmak için son direniş."

"Diğer tarafın Ezwail'ik Ailesi tarafından kontrol edildiğini sanıyordum?"

"Öyle," diyor Leno. "Ama Blódyrió'daki kurtadamlar dolunayda Craving'in kontrolü altına giriyorlar."

"*Siktir*. Hepsi mi?" SCU, Dünya'daki Craved sup'larını takip ediyor, ama Dayne ve ben Kuzey Kore'de bir iş yaparken çılgın bir kurt adam gördüm. Rus bir politikacı, en küçük kızıyla yatan diplomatı öldürmemiz için bizi tutmuştu. Pyongyang'dayken, bir *gumiho'nun* (onların inandığına göre) üzerinde deneyler yapıldığına dair söylentiler duyduk. Onu ne kadar hızlı iyileştirdiğini ve hangi yaraların ona en çok acı verdiğini görmek için işkence ediyorlardı. Onu bulduğumuzda, onu kurt formuna girmeye zorlamışlardı ve derisini yüzmek için canlı canlı derisini yüzüyorlardı. Camın arkasındaki adamı öldürdükten hemen sonra Craving'e kapıldı ve tüm tesisi parçaladı.

Onu kurtarmak için kaçış fırsatını kaçırdık, bu yüzden sonunda kendini kurtarıp bizi öldürmeye çalıştığında gerçekten çok sinirlendim. Ne yazık ki, Craving'in etkisi altındayken, çıkışa ulaştığında onu yaşatamazdık. Bütün şehri, belki de ülkeyi, ayırım gözetmeksizin katlederek geçecekti. SCU temizlik için gelmeden önce gizli bir muhabir onun izini sürseydi, tüm dünyamız ortaya çıkardı.

Bu yüzden onu öldürdüm. Kolay bir dövüş değildi ve o noktada o, aşırı derecede yetersiz beslenmiş, susuz kalmış ve yaralarından dolayı zaten yarı ölü durumdaydı. Eğer tam gücünde olsaydı, Dayne'in yardımıyla bile zorlanırdım. Craving'in etkisi altında olmak, süper güçlere ekstra güç verir. Yaraları daha hızlı iyileşmez, ancak kanamaları azalır ve acı dirençleri tavan yapar. Kısacası, saf ölüm makinelerine dönüşürler.

Nüfusun yarısı bir anda kana susamış haldeyken bütün gece hayatta kalmak mı? Lanet olsun.

"Hayır, çoğu gece çökmeden önce kendilerini gümüş zincirlerle bağlar," diyor Leno. "Ama bazıları geceyi dağlarda veya diğer ıssız yerlerde avlanarak geçirmeyi sever."

"Dur tahmin edeyim," diyorum, sanki fayansın altında bir ağaç kökü büyümüş gibi zemindeki bir tümseğin üzerinden atlayarak, "diğer taraftaki geçit ıssız bir yerde mi?"

"Evet. Ve sonra kanlı aylar var."

"Onları duymuştum," diyorum, ama sonra duraksıyorum. "Onlar neydi?" Blódyrió veya Halzaja dışındaki diğer Yedi Düzlem hakkında bilgim çok yetersiz. Melekler ve iblislerin düzlemi hakkında da sadece biraz bilgim var, çünkü Lou bir çağırma soyundan geliyor ve eknor iblis kültürüne takıntılı.

"Ay koyu kırmızıya döndüğünde, tüm kurtadamlar ve vampirler Arzu'nun etkisi altına girer," diyor Varius ve ben başımı çevirip ona bakıyorum. Bana cevap vermesini seviyorum. Normalde toplum içinde beni görmezden gelir, böylece kimse onun zayıflığı olduğunu bilmez. Dudaklarım yavaşça gülümsüyor ve içim aydınlanıyor.

Gözleri ısınırken, başımın arkasını tutar. O bana yaklaşırken ayaklarım yere çakılır. Başını eğip dudaklarını benimkilere kapar ve nefesim kesilene kadar beni öper.

Ona uzanmaya başlıyorum, ama o geri çekiliyor, sonra beni iterek yürümeye devam etmemi sağlıyor. Tek istediğim şey, tam burada, tam şu anda onun sikini sürmek olsa da, ben tökezleyerek ilerliyorum. Dün gecedan beri kan bağımız önemli ölçüde güçlendi ve onun tahriki benimkini de artırıyor.

"Kanlı ayın döngüsü takip edilemez," diye devam ediyor yürürken, ben de duvara yaslanıp onun önümde diz çökmesini söylemek yerine buna odaklanıyorum. Beni defalarca merhametime bırakma fikriyle kızdırdı ve annem bunu *istiyor*.

"Rastgele ve uyarı vermeden geliyor."

Bir dakika, ne hakkında konuşuyorduk?

"Bazıları Artemis avlanmak için aşağı indiğinde gerçekleştiğini söylüyor."

Oooh. Evet. Şimdi hatırladım. "Bekle. Av Tanrıçası Artemis mi?" diye soruyorum, başımı çevirerek. "Bu doğru olamaz, değil mi?" Tanrılar, bildiğim kadarıyla, yedi düzlemde hiç görülmediler... sonsuza kadar. Tabii, bu konulardaki bilgim aslında oldukça zayıf. Ailemle veya işimle ilgisi yoksa, çok meşgul olduğum için bunlara dikkat etmedim.

Omuzlarını silkiyor. "Kanlı ay bittiğinde yüzbinlerce kişi ölür, yani belki de öyledir."

Ağzım açık kalır. Kayalık zeminde biraz sendelerim ve dengemi sağlamak için dönüp bakarım. Gözlerimi ayaklarımdan ayırmadan, "*Siktir*" derim.

"Bunların çoğu muhtemelen iki milyar kurt ve vampirin bir anda çıldırmasından kaynaklanıyor," diye ekliyor Leno. "Kurtlar kendilerini zincirlemek için zaman bulamıyor, vampirler şekil değiştirebiliyor ve kimse koruma kalkanlarını etkinleştirmedir. Her köyde tam bir katliam yaşıyor, bu yüzden Blódyrió'daki tüm büyük yerleşim yerleri yıl boyunca sadece gündüzleri vampirlerin ve kurtadamların girmesine izin veriyor."

"Kahretsin. Bu çok kötü. Orası onların ana dünyası."

Leno omuz silkiyor. "İnsanlar göç etmeden önce zaten büyük şehirleri yoktu. Pek çoğunun umursadığını sanmıyorum."

"Mmm. Peki Craved süperleri sık sık portala ulaşıyor mu?" Khalid dar koridorun bir virajına yaklaşırken soruyorum.

"On yılda bir falan," diyor Varius. "Ama hazırlıksız yakalanmak istemeyiz."

Koridor dönüyor, sonra genişleyerek bir koridora dönüşüyor. Artık beş kişi yan yana yürüyebiliyor. Uzun bir süre böyle devam ediyor, sonra başka bir virajdan dönüp tekrar genişliyor. Bu birkaç kez daha tekrarlanıyor, ta ki yirmi kişi yan yana sığabilecek hale gelene kadar. Bunların dar geçitler olduğunu anlıyorum, savunma tarafının çok daha büyük bir orduyu durdurabileceği yerler.

"Peki, on yılda sadece bir kurt geliyorsa, bu tasarım ne için?" diye soruyorum.

"Büyük Yok Oluş sırasında yapılmış ve kimse onu değiştirmeye karar vermemiş."

Etrafımdaki tarihin ağırlığını hissederek ıslık çaldım. Hatırladığım kadarıyla Büyük Yok Oluş yaklaşık iki bin yıl önce, Sebastian the Ancient Destroyer adlı bir vampir, Rakian the Rise of Ragnarok olarak bilinen bir torunuyla (tanrılar gibi tanrılar olmayan tanrılarının çocuğu, tıpkı tanrılarının da kökenleri olan titanlar olmadığı gibi) işbirliği yaptığında meydana geldi.

Yedi Düzlem'de sürdürdükleri savaşta, Persic adlı bir dünyayı tamamen yok ettiler ve bu dünya, kağıt falcı gibi sürekli kendi üzerine katlanmaya başladı. Dünya, onu kurtarmak için Yedi Düzlem'in geri kalanından kesildi ve eski tanrıları ve artık parçası olmadıkları dünyayı unutmaları için Hristiyanlık doğdu. Bir zamanlar elementaller tarafından yaratılmış, pitoresk bir cennet olan Gaera, çürümeye başladı. Nehirleri

kurumaya başladı. Ormanları ve ovaları ölmeye başladı. Gezegenin şu anda neredeyse yaşanmaz hale geldiğini düşünüyordum, ama asamın oradan geldiğini düşünürsek, hala yaşamı sürdürebilecek kadar istikrarlı olduğunu tahmin ediyorum.

"Bu gerçekten harika," diyorum.

Koridor kısa süre sonra bir mağaraya açılıyor, yapay malzemeler yerini doğal taşlara bırakıyor. Engebeli kahverengi duvarlar, birkaç metre aşağıya sarkan sarkıtlardan oluşan tavana doğru kavis çiziyor. Arkada, pembe ve turuncu sislerden oluşan bir duvar var. Mağaza üniforması giymiş düzinelerce adam etrafta tembellik ediyor. Hepsi, işler ters giderse güvenlik için buradalar, ama şimdilik sadece sıkıntıdan pathiyorlar.

"Portallar parlar sanıyordum?" diye mırıldanıyorum yaklaşırken. "Sadece kullanılmak üzereyken parlarlar," diyor Leno.

"Ah." Kafası traşlı ve yüzünde dövme olan kaslı bir adam bize yaklaşırken, geri kalan sorularımı yutuyorum. Sol gözünün etrafında bir ejderha kıvrılıyor ve yanağında Daymara ismi el yazısı ile yazılmış.

"Patron," diyor Varius'a bakarak. "Ne yapabilirim..."

"Herkesi dışarı çıkar."

Bir saniye tereddüt eder, sonra dönüp herkese yukarı çıkmalarını bağırır. Kapı parlamaya başladığı için bir anlık bir karışıklık yaşanır. "Dışarı, hemen! Patronun emri," diye tekrarlar adam.

Varius Shadow'un içeri girdiğini fark edince atmosfer anında değişir. Herkes itaat etmek için harekete geçer ve mağara boşalmaya başlar.

"Sen gelene kadar yukarıda kalacağız," der asker, adamlarıyla birlikte ayrılırken. "Ya da koruma rünlerinden herhangi biri etkinleştirilirse."

Bahsettiği runelere bir göz atarım. On beş mavi daire, portalin önündeki zemini kaplamaktadır. Daha yakından incelediğimde, her birinde birkaç santimlik bir boşluk bırakılarak tam olarak tamamlanmadıklarını fark ederim. Eknor iblisleri çağırmak için kullanılan dairelere benzerler, ancak bu runeler, dışarıdan gelen güçlerin içeri girmesini engellemek için kullanılır, tersi için değil.

Beşimiz ayrıldık, Khalid, Varius ve ben bir daireye girdik, Leno, Krypto ve Maddox ise diğer dairede beklediler. Bir cadı o boşluğu ortadan kaldırmak için büyü yapana kadar daireler aktif hale gelmeyecekti.

Gözlerimi portala kaldırdım ve portalin batmakta olan güneşin parlaklığına ulaşana kadar giderek parlaklaşmasını izledim. Yüzeyi su gibi dalgalanıyordu ve ilk silüet geçmeye başladı.

İnsansı ve kurt formundaki bir kurt adam kadar uzun değil, ama yine de Craving altındaki bir vampir olabilir. Kurt adamlar eşsiz bir hıza sahip olabilirler, ama vampirler faz değiştirebilirler. Göz açıp kapayınca kadar bize ulaşabilirler.

Siktir. Keşke hala sihrim olsaydı.

Varius'a olan öfkem yeniden kabardıkça dişlerimi sıkıyorum.

"Onu ne zaman ele geçirdin?" Khalid, ilk siluete bir başkası daha eklenince sorar.

Soru o kadar beklenmedik ki beni tedirgin ediyor. Ama sonra Varius'un paranoyası bana çarparak, kaçma dürtüsüyle mücadele etmek için ayak parmaklarımı kıvırmak zorunda kalırım. Elimi kocamın yanına hafifçe kaydırırken elim bir bıçağa dokunur.

"Şimdi sırası değil," diyor.

"Küçük kardeşimizi öldürdüm ve düğüne geri döndüm," diyor ölüm meleği yumuşak bir sesle. "Bana zaman vereceksin lan."

İki avcı karşı karşıya gelirken nabzım hızlanır.

Khalid tepki vermeden onu bıçaklama dürtüsü parmaklarımı titretir. Bakışları bana kayar ve ben donakalırım.

"Bir haftadan biraz fazla oldu," diyor Varius sertçe. "Ama ondan önce de onu seviyordum."

Korkumu aniden yerini baş dönmesi alır ve gözlerim büyür. "Aman Tanrım. İlk sen mi aşık oldun?"

Khalid'i gözümün ucuyla takip ederken başımı çevirip ona bakıyorum. Heyecanlıyım, aptal değilim.

Dudakları o kadar hafifçe hareket ediyor ki, seğirme bile denemez, ama bana olan sevgisini, ölüm meleğinin soğuk bakışlarına bakarken bile benim heyecanımı görmekten duyduğu mutluluğu hissedebiliyorum. "Karaoke gecesi," diyor ve ben gururlanıyorum.

"Bağ kurma gecesi."

"Bağlandınız mı?" diye sorar Khalid, ama ilk yaratık portaldan çıktığı için ikimiz de cevap verme şansı bulamıyoruz.

Tüm bakışlarımız, *The Witcher'daki* Henry Cavil gibi yapılı beyaz saçlı adama yönelir. Onu, boynu o kadar ince ki kafası çok büyük görünen bir kadın izler. Aklıma bobble head oyuncaklarından biri gelir ve dudaklarımı içime çekerim, kaba davrandığım için kendimi azarlarım.

"Henry" hemen portala geri kaybolur... Kahretsin. "Bobble Head" – Cehenneme gideceğim, ama tanrılar, oraya gülerek gitmezsem– bize doğru yürür. Hareket ederken başı sallanır ve ben içten içe ölürüm.

Yüzümü tamamen ifadesiz tutuyorum. Bir suikastçı olarak, maske takmak oyunun bir parçasıdır.

"Varius," diye mırıldanarak onun önünde durur. Sağ eliyle önce sol omzuna, sonra sağ omzuna vurarak başka bir dünyadan gelen bir selamlama yapar. Khalid'i veya beni bir kez bile selamlamaz.

"Zara," diyor Varius, benim hoşuma gitmeyecek kadar dostça. Aynı hareketi tekrarlıyor. Beni tanıtmasını bekliyorum, ama bunu hiç yapmıyor.

Zoraki bir gülümsemeyle, "Ben Micha," derim, tam o bir şey söylemek üzereyken.

Beni görmezden gelir. "Karısı," diye eklerim.

"Evlendin ve beni davet etmedin mi?" Zara somurtarak sorar. "Son dakikada karar verildi," diye ekler Varius.

"Ahhh." Anlamış gibi başını sallar, sonra bana bebek tuzağı kuran bir fahişeymişim gibi bakar. Ama beni en çok sinirlendiren, Varius'un onu düzeltmemesidir.

"Ben..."

"Bırak konuşalım, Micha." Sesi soğuk, düz ve kesindir.

Dişlerimi sıkarak sözlerimi yutuyorum. Artık evli ve bağlı olabiliriz, ama beni cezalandırmaktan çekinmeyeceğini biliyorum. Kontrolsüzlüğüm ona ve Aileye kötü yansıyor, ve o tamamen lanet Aileye odaklanmış durumda. O zaferle gülümsüyor ve kıskançlığım o kadar yoğunlaşıyor ki başka hiçbir şey hissedemiyorum. Portal onun arkasında yumuşak bir şekilde parlıyor ve ben ona odaklanıyorum.

ve Varius *konusurken*.

Onlarca insan portaldan geçiyor. Bunların dörtte biri Zara'nın adamları. Geri kalanların üçte ikisi sırt çantası taşıyor, bu da onların kaçırdığımız insanlar olduğunu gösteriyor. Kimliklerini alıp serbest bırakılmadan önce önümüzdeki beş yıl boyunca bizim için çalışmak zorunda kalacaklar. Ödedikleri tüm ücretler Zara'nın Ailesine gidiyor, çünkü dünya dışı para bizim için hiçbir anlam ifade etmiyor. Biz onların emeğini alıyoruz.

Maddox, onları yukarı kata çıkarmak için öncülük etmeye başlar. Varius, Antonio'yu gafil avlayabilmemiz için burada kimsenin gümüş takasını görmesini istemiyor.

Gözlerim kalanlara takılır. Bunlar, Kan Dişleri'nin talep ettiği zavallı adamlar. Anlaşmamızın şartlarından biri, yılda altı kez insan alıp satmak için bizim portalımızı kullanabilmeleridir. Bu yüzden birkaç hafta önce Zara'nın Ailesi'ne teslim etmemiz için altı kadının listesini verdiler. Sonra ödeme olarak altı insan sağlayacaklar.

Aleric onları kendisi takas etmek istedi, ama Varius depoya dışarıdan kimsenin girmesine izin vermiyor.

"Kim eksik?" diye sordu Varius, Zara'nın adamları tarafından çevrelenmiş yedi kız grubuna başını sallayarak.

"Succubi dün gece intihar etti," diyor kız, sinirli bir ifadeyle. "Yine de istiyorsanız, bir sonraki gruba bir tane ekleyebiliriz. Alternatif olarak, yerine iki peri getirdik. İkizler."

O kızların yanına doğru yürüdü. Onu takip ederken midem burkuldu, onları serbest bırakmam için içimden bir ses geliyordu, ama vampirlerin beslenmeleri gerekiyordu. Bu insanlar onları beslemek için ölmezlerse, başka biri ölecekti. *Onları sığır gibi düşün, Micha.* Çiftçilerin hayvan satın almasına kimse aldırış etmez.

Genç bir kadın gözüme çarpar. Çok korkmuş görünüyor. Gözlerimi başka yere çeviririm.

Domuzlar üç yaşındaki bir çocuğun zekasına sahiptir. Bazıları eğlence için video oyunları oynar. Yüzümü buruşturuyorum. Bu gerçekler umduğum kadar yardımcı olmuyor. Varius'a kadar gidemeden duruyorum.

Bobble Head Bitch bunu fark eder ve bana sırtarak bakar. İkizlerden birini kolundan yakalar ve onu Gölge Diyarı'nın Patronu'nun önüne sürükler.

"Fae kanı succubi kadar tatlı olmayabilir, ama daha güçlüdür."

"Hangi saraydan geliyor?"

"İkisi de reddedilmişler, muhtemelen yarı kanlılar." Bağımdan ilgisizlik yayılıyor.

"Ama onları burada bırakabiliriz," diye aceleyle devam eder Zara. "Müşterine biraz kan götürüp ne düşündüğünü sorabilirsin."

Bir an düşünür, sonra başını sallar. Zara, yüzüne bıçak saplamak isteyeceğim bir şekilde ona gülümser. "Hâlâ birbirimizi memnun edebildiğimize sevindim," der.

Öfke beni itiyor, Varius'a kadar kalan yolu yürümeyi başarırım. İkisi de bana bakmıyor. "Onlar bir sayılır," diyor, tüm dikkatini ona vermiş olarak.

Kadının gülümsemesi sertleşir. "Elbette."

Telefonunu çıkararak Maddox'a altı kadını da geri getirmesini söyleyen bir mesaj gönderir. Onun dönüşünü beklerken, Zara bizi gümüş sandığının yanına götürür. Varius sandığı beğendiğini onaylayınca, Zara kapağı kapatır. O sırada, kardeşi altı kadını takas için geri getirmiştir. Kadınlar boyunlarına takılan tasmalarla birbirlerine zincirlenmiştir.

Zara, adamları korudukları grupları değiştirirken geniş bir gülümsemeyle bakıyor. "Sizinle iş yapmak bir zevkti," diyor ve Varius'a başını eğiyor, ama ben onun bu firsatı Varius'un vücutunu baştan aşağı süpürmek için kullandığını fark edecek kadar kısa boyluyum.

Onu vurma isteğiyle mücadele ederken çenem gerilir. Birkaç saniye daha dayanırsam, onun lanet şirketinden kurtulacağım.

Ama tam o anda, onun dizlerinin üzerine çökmüş, onun kocaman sikini emdiği bir görüntü aklıma geliyor. Elini saçlarına geçirmiş, ağzının içine girip çıkıyor. *"İşte böyle, bebeğim," diye homurdanıyor. "Beni çok iyi alıyorsun. Benim için yutacaksın, değil mi?"*

Onun telepatik olduğunu fark edince göğsüm sıkışıyor. Bana sırtıyor, başını eğerek Varius'tan gülümsemesini saklıyor.

"Bu yaptığımız birçok şeyden sadece biri," diyor telepatik olarak. "Sen onun adını almış olabilirsin, seni lanet olası sürtük, ama ben her zaman onun sikine sahip olacağım."

Bana başka bir görüntü gönderir, bu sefer onun sikini amında. Onun kucağında oturuyor ve adam yüzünü göğüslerine gömmüş. Elleriyle kalçalarını kavrayarak onu daha hızlı gitmesi için yönlendiriyor. *"Siktir, Zara. Amin çok güzel. Böyle sürmeye devam et. Siktir, bebeğim. Beni boşaltacaksın. Evet. Sıkı amcığına boşalacağım."*

Dikleşerek bana sırtıyor.

"Bir dahaki sefere kadar," diye mırıldanıyor ve kocama dokunmak için elini uzatıyor. Ama ben saf öfkeyle daha hızlı hareket ediyorum.

Bir bıçak çıkarıp, onu lanet olası yüzünden bıçakladım.

KIRK DOKUZ

KIZ

Ya da Varius kolumu tutup bileğimi bükerek bıçağı düşürmem için zorlamasa ve diğer eliyle bıçağı yakalasaydı, ben de öyle yapardım.

Zara korku ve öfkeyle geriye doğru sendelerken, ben "Seni aptal sürtüğüm!" diye bağırırım.

Diğer kolumla ona vurmaya çalışıyorum ama Varius beni ondan uzaklaştırıyor, benim tarafımı değil onun tarafını seçiyor ve tanırım, eğer paçayı kurtarabileceğimi düşünseydim, onu sikik taşaklarından tekmelerdim. Bu tam bir pislik, bana onun olduğumu söyleyip duruyor ama bunu kanıtlaması gerektiğinde yine aynı bokları yapıyor. Lanet olsun, onun sadece tatlı dilli bir yalancı olduğunu ne zaman öğreneceğim?

"Özür dile," diye tıslar Varius.

Ben inatla reddederek ayakta dururken, Zara sakinliğini geri kazanır. Bana kendini beğenmiş bir şekilde bakar, sonra bir adım öne çıkar, kazandığından emin olduğu kesin. Deli gibi görünüyorum ve kendi kocam bile onu tekmelememi engelliyor.

"Evet, söyle bana..."

"Karımı ben hallederim," diye araya girer Varius.

O hemen susar ve şimdi de benim kendini beğenmiş bir şekilde gülümseme sırası gelir.

"*Micha*," diye emreder, sesi alçak ve ölümcül. Pişmanlık ve hayal kırıklığı bağımızdan aşağı iner ve eğer sözleri söylemezsem beni cezalandıracağını bilirim. Çenemi kaldırıyorum. Siktir et onu. Cezayı almayı tercih ederim.

Varius'un dudakları kulağıma geliyor. "Onun ailesiyle savaşa neden olacaksın. O, Ryker Ezwail'ik'in tek çocuğu."

Siktir.

Dişlerimi sıkıyorum. Bu kaltağın yüzünü bıçaklamak istiyorum, ama onun kindarlığı yüzünden bir savaş başlatmayacağım. Varius'a, onunla birlikte hüküm sürmek için yeterince akli başında olduğumu kanıtlayacağım. Bakın bana, büyüyorum ve bir anlık düşüncesizliğimin geleceğimi mahvetmesine izin vermiyorum.

Babam benimle gurur duyardı.

Çenemi gevşetip tatlı bir gülümsemeye, "Sana bıçağımı göstermeye çalıştığım için özür dilerim, Zara. Yakından ne kadar güzel olduğunu görmek istersin diye düşündüm."

"Beni aptal mı sanıyorsun?"

"Beni bıçaklayabileceğin mesafedeyken, kocamı siktiğin fotoğrafları bana göstermeye karar verdiğini düşünürsek? Evet, öyle."

"Seni küçük..."

"Onun zihnine mi girdin, Zara?" Varius yumuşak bir sesle sorar ve Zara'nın yüzü aniden solgunlaşır.

"Tabii ki hayır. Bu..."

"Onu öldür," dedi düz bir sesle. "Gerisini ben hallederim."

Beni bırakır ve yanımdan kaybolur. Hem ben hem de o bir anlığına inanamaz hale geliriz, özellikle de Varius bana 20 santimlik bıçağımı bıraktığı için. Yüzündeki dehşet ve şok beni çok memnun eder, ama onun hayatının sönmesini izlemek beni daha çok memnun edecektir. Kötü bir gülümsemeye öne doğru adım atarım. Beni yanıltmak için zihnime başka bir görüntü gönderir, ama o beni durduramayacak kadar zayıf bir telepattır.

"Iris!" diye bağırarak geri çekilir, ama kimse ona yardım etmeye gelmez. Saat dörtü on üç geçiyor, ama bunlar kötü şöhretli Shadow kardeşler. Onlardan biri tek başına tüm askerlerini alt edebilir.

Bu yüzden endişelenmeden ilerliyorum. Biraz eğlenme zamanı. Son birkaç haftadır içimde biriken tüm stresi atma zamanı. Khalid'in kızını öldüremem, ama onu öldürmem için yeşil ışık yakıldı.

Yüzü solarken, dönüp portala doğru koşmaya çalışıyor, ama ben öne atılıp kolunu yakalıyorum.

"Erkeğimi istedin," derim ve onu geri çeviririm. "O zaman 20 santimlik bir şeyi ne kadar iyi kaldırabileceğini görelim."

KA-BAR bıçağımı karnına saplarım. Nefes almaya çalışırken gözleri büyür. Onun ön koluna koyduğum elimi boynunun arkasına doğru kaydırırım. Yaklaşarak fısıldarım, "Onun ne kadar yavaş ve nazikçe çekmeyi sevdiğini biliyor olmalısın." Bıçağı çekip çıkarırım, sadece ucu kalır. "Sert ve derine girmeden önce." Bıçağı tekrar ona saplarım.

O, bir fahişe gibi çığlık atıyor. Ellerini göğsüme dayayarak beni durdurmaya çalışıyor. Acı gözlerini yaşartıyor ve sessizce merhamet dileniyor.

"Ve onun saatlerce devam edebileceğini bilmelisin." Bıçağı tekrar sadece ucu kalana kadar çekiyorum. Sonra tekrar saplıyorum.

Bir kez daha çığlık atıyor.

Aynı yere tekrar bıçakladığımda inliyor. Elim boynunun arkasında kalıyor, öfkem ve kıskançlığımla onu sabit tutuyorum. Bacakları tutunamadığında onu tutuyorum.

"O pisliği benimle paylaşarak bana zarar verebileceğini mi sandın?" Hissetmiyormuş gibi yaptığım acı göğsümde yankılanırken dişlerimi sıkıyorum. "Sana *acıyı* göstereceğim," diye fısıldıyorum.

Onu benden uzaklaştırırım. Geriye düşer ve yere çarpar. Şimdi tamamen hıçkırarak ağlıyor, korkmuş ve kanlar içinde, kesilmiş bir domuz gibi. "Lütfen..." diye hırıltıyla söylüyor. "Lütfen... Ben... üzgünüm."

"*Özür* mü diliyorsun?" diye alaycı bir şekilde soruyorum. "Neredeyse benim erkeğimi gözümün önünde becerdin ve *özür mü* diliyorsun?"

Daha da çok ağlıyor.

Kocamla yaptığını "gördüğüm" şey için onu parçalara ayırmak istiyorum. Görüntüler kafamın içinde tekrar tekrar oynuyor ve beni yiyip bitiren kıskançlık gözlerimi kan çanağına çeviriyor.

"Ama biliyor musun? Tamam," diyorum, ayaklarının dibine çömelirken. "Benim için bir şey yaparsan, babana geri sürünerek gitmene izin vereceğim."

Ellerini zayıf bir şekilde karnına bastırırken umut dolu gözlerle bana bakar. "Her şeyi... her şeyi."

"Bu bıçağı Varius gibi sık."

Gözleri büyüdü.

"Hangi deliğe gireceğini bile sen seçebilirsin." Parmaklarım bıçağı sıkıca kavırken, onun dizlerinin üzerine çöküp onun sikini emdiği görüntü tüm ayrıntılarıyla zihnime geri geliyor. "Ne dersin, Zara? Bana gösterdiğin gibi onu yutmak ister misin?"

Ağlamaya başlayarak başını sallar. O kadar zayıf ve acınası ki. Kendi hayatını kurtarmak için birazcık acı bile çekemiyor. Her zaman babasının adının arkasına saklanıyor ve kimse onun bir orospu olduğu için onu cezalandırmayacağına inanıyor.

Ama bu sefer yanlış kadına bulaştı. Ben Varius'un her şeyini olmayabilirim. Ama o *benim*.

"Yoksa onu amına mı sokmak istersin?" Bıçağı bacaklarının arasındaki V'ye doğrultuyorum. "Seç yoksa ikisini de yaparım."

"Lütfen!" Ağlayarak titriyor. Karnının üzerine dönerek, kendini portala sürüklemeye çalışıyor.

"Benim seçimim bu."

Onu ayak bileğinden yakalayıp kendime doğru çekiyorum. Tırnaklarını yere geçirmeye çalışırken çığlık atıyor. Bıçağı amına doğrultup onu kendime doğru biraz daha çekiyorum. Bıçak artık dizinin ötesini gösteriyor.

"Dur! Lütfen!" Elleri tutunacak bir yer ararken hıçkırarak ağlıyor. "Ben..." Bıçağın ucunu iç uyluklarına dokunduğumda korku dolu bir çığlık atarak sözünü kesiyor.

"Sana ne demişti? 'Amin çok güzel. Aynen böyle sür.'"

"Hayır. Ben sadece..." Onu yavaşça bıçaklarken çığlık atıyor. Bıçak etini kolayca kesiyor, ama pelvik kemiği tarafından hızla durduruluyor. Bacakları kasılmalarla titriyor; şoka giriyor. Kalçasını tutup bıçağı çekiyorum, sonra hızlı ve sert bir hareketle tekrar saplıyorum. Bu sefer pelvik kemik beni durduramıyor. Bıçak sapına kadar giriyor.

Çığlık atıyor, ama artık neredeyse hiç gücü kalmamış. Hıçkırıkları kesik kesik ve zayıf. Hissettiği acı çok büyük olmalı. Ama sevdiğin adamın onun gibi bir pislikle sevişmesini izlemekle karşılaştırıldığında bu hiçbir şey.

Sanki gerçekten onları yakalamışım gibi hissediyorum. Onun telepati gücü beynimi kanatacak ya da sinirlerimi yakacak kadar güçlü olmayabilir, ama yeteneği, bana gösterdiği sahneleri yakalamış olsaydım koklayacağım, göreceğim ve duyacağım her şeyi hissetmeme yetecek kadar güçlü.

Elimde kapı kolunun metalini, çıplak ayaklarımın altında halıyı hissettim. Hava, saatlerce seks yapılmış gibi kokuyordu. Kokusu o kadar güçlüydü ki, neredeyse dilimde tadını alabiliyordum. Onu alırken amının ıslak şapırtılarını ve ikisinin de sert nefes alıp verişlerini duydum. Ve tanrım, o lanet *kelimeleri* duydum. "*Amin çok güzel. Aynen böyle sür. Siktir, bebeğim. Beni boşaltacaksın. Evet. Sıkı küçük amcığın boşalacağım.*"

Bıçağımlı çekip, onu tekrar ona sapladım. Amcığı, bir daha asla kocamın sikini hissetmeyecek parçalanmış bir et yığını haline gelene kadar tekrar tekrar. "Siktiğimin *orospusu*."

Şimdi sessizce yatıyor, acıdan hareket edemiyor. Alt yarısı kanla kaplı ve kan her tarafıma sıçramış. Bıçak, elimdeki kanla kayganlaşmış. Son bir kez daha bıçağı çekiyorum ve vajinasından daha fazla parça düşüyor.

Nefes nefese, vücudunun üstüne doğru ilerliyorum. Belinin üzerine diz çöküyorum, bacaklarım onun üzerinde. Bir avuç dolusu saçını tutup, başını ve gövdesinin yarısını yukarı çekiyorum, sırtını kavisleyerek bana bakmasını sağlıyorum. Bana

neredeysc cansız, cam gibi gözlerle bana bakıyor. Çok kan kaybetmiş. Artık bir şıfacı olmadan hayatta kalamayacak kadar çok.

Kocamın boğazını derinlemesine yaladığı görüntüsünü hatırlayarak, bıçağı dudaklarına hizaladım, böylece bıçağın kenarları yukarı ve aşağı bakıyordu. Bana karşı koymadı. Koyamazdı. Ölümün eşiğindeydi, ama henüz ölmemişti. Yüzünden gözyaşları akıyordu. Bunu hissedecekti.

"Yut, kaltak." Gözlerine bakarak bıçağı boğazına derinlemesine saplıyorum.

ELLİ

KADIN

Kan dudaklarından dışarı fışkırıyor.

Onun bakışlarını soğuk bir şekilde karşıladıktan sonra bıçağı ileri doğru çekiyorum. Bıçağın kenarı alt dişlerine ve çenesine takılıyor, bu yüzden onu tutmak için saçlarını yumruklarken bıçağı bir kaldıraç gibi defalarca aşağı doğru vurmam gerekiyor. Kan yere sıçırıyor. Bıçağın ucu sırtından dışarı çıkmaya başlıyor. Sonunda çenesini ortadan ikiye ayırarak çenesini kesiyorum. Boğazını açarak tüm kanının akmasını sağlıyorum.

Onu yere iterek, tiksintiyle ona bakarım.

"Ee... öfkeni boşalttın mı kardeşim?" diye sorar Maddox ve başımı kaldırıp etrafımda duran tüm kardeşleri görürüm. Leno biraz solgun görünür, ama Maddox gururlu ve hayranlık dolu bir ifade takınmıştır. Khalid kayıtsız görünür, ama Varius çok *kızgın* görünür.

"Hayır," diyorum, kocama öfkeyle bakarak. Bobble Head Bitch'i siktiği görüntüsü, Khalid'in kızıyla birlikte olduğu görüntüye dönüşüyor. Parmaklarım bıçağı sıkıca kavriyor. "Seninle konuşmamız lazım," diyorum hırlayarak.

Zara bir sürtük olabilir, ama bana ihtiyacım olan bir şeyi verdi: *O Sürtük* hakkında onunla yüzleşecek cesareti. Artık bana, gördüğümünden daha kötü bir şey söyleyemez.

"Evet, konuşmamız lazım," diyor sert bir sesle. Varius eğilip beni ayağa kaldırıyor, sonra çıkışa doğru sürüklüyor. "Onunla ilgilenin," diyor kardeşlerine omzunun üzerinden.

"Senin sorunun ne lan?" diye bağıriyorum, kurtulmaya çalışırken. Eli mengene gibi sıkıyor. "Onu öldürmemi söyleyen sensin. Özür dilemeye çalıştım."

"Onu kışkırttın," diye bağıırır.

"O bana ikinizin seviştiğini gösterdi! O sana beni gösterseydi, onu öldürürdün, seni ikiyüzlü..." Beni kendine doğru çevirir, elimden bıçağı alır ve fırlatır. Sonra iki kolumu da yakalar ve beni ağzına doğru çeker. Bacaklarım içgüdüsel olarak onun bacaklarına dolanır, tam o sırada dudakları benim dudaklarıma yapışır, nefesimi ve sözlerimi çalar ama

ateşimi çalmadan. Göğsüne doğru itiyorum ve dudaklarını ısıyorum, ama o sadece boğazımı yakalıyor ve nefesimi kesiyor. Nefes almaya çalışırken dudaklarım zorla açılıyor.

"Islak mısın diye bakacağım, küçük canavar," diye homurdanıyor Varius beni boğarken. "Ama ıslak olmasan iyi olur."

Duvara doğru büyük adımlarla yürür ve sırtımı duvara çarpar. Bacaklarımın arasına bacağını sokup boğazımı elleriyle sıkarken, ben ona karşı koymaya çalışırım. Elbisemi yukarı çeker, diğer elini külotumun içine sokar ve parmağını içime sokar.

Onu sıkarken o da nefesini tıslayarak çıkar. Duvardan uzaklaşırken zevk dalgaları içimi kaplar.

"Seni lanet fahişe." Amıma daha fazla parmak sokar, beni yırtacak kadar gerer.

Ses çıkarmadan çığlık atıyorum. Başım çok fazla dönüyor. Görüşüm bulanıklaşmaya başlıyor. Beni sert ve hızlı bir şekilde parmaklıyor, anlamadığım kelimeler mırıldanıyor. Bayılıyorum ve uyandığımda elinin artık boynumda olmadığını ve parmaklarının artık içimde olmadığını görüyorum. Şimdi de sikini amıma sokuyor, beni sert, hızlı ve acımasızca sikiyor.

Havayı içime çekiyorum. Boğazım ağrıyor, nefes almakta zorlanıyorum. Kafasını çevirip bana bakıyor, gözleri sert. Beyaz sıcak kıskançlık içime işliyor.

"Onu becerdiğini hayal etmek hoşuna gitti mi?" diye bağırır, kalçaları sert ve zevkli darbelerle uyluklarımı morartırken. "Onu o bıçakla nasıl becerdiğini gördüm. Bu seni tahrik etti, değil mi? Seni çok ıslattı."

"Sen... hayal görüyorsun," diye boğuk bir sesle söylüyorum.

"Bana yalan söyleme!" Yumruğu duvara çarpar. "Ne kadar ıslandığını hissettim.

Sırılsıklam olmuştun." Nefes nefese, bana sertçe vurur.

Göz kapaklarım titrerken inleyip geriye doğru eğildim. Parmaklarım geniş omuzlarına gömüldü. "Islandım... çünkü bana dokundun... seni lanet neandertal."

"Saçmalık."

"Onu ben öldürdüm, Varius."

"O bıçakla ona tecavüz ettin. Keşke o bir dildo olsaydı, değil mi? Ya da Rick'i almış olsaydın, kendi sikin olsaydı." Kıskançlıktan titreyerek içime derinlemesine girer. Adam delinin teki.

"Tabii ki hayır! Sadece onu mahvetmek istedim, böylece bir daha asla sikini ona sokamayasın, seni pislik."

"Ona hiç dokunmadım," diye homurdanarak içimden çıkıyor ve beni duvara doğru çeviriyor. O kalçalarımı tutarken ben kıcıımı ona doğru itiyorum.

"Bana aksini gösterdi," diyorum.

"Yalan söyledi." Penisinin başını kıcıma bastırıyor. İçeri girmiyor, sadece kenarlarını okşuyor.

"Ben nereden bileyim?" diye bağıyorum ve başımı çevirip ona bakıyorum. "Zaten bir fahişeyle yattın! Bir tane daha ne fark eder?"

"Yattığım tek kişi sensin!" diye bağıyor ve penisini içime sokarken kıcımlı parçalıyor, ama ben acıyı hoş karşılıyorum. Öfkemi kontrol etmek için buna ihtiyacım var. Ona karşılık vererek, o beni siktiği kadar sert bir şekilde onu sikiyorum.

"Seni lanet olası *yalancı*! Khalid'le yattın..."

"Hayır, yatmadım."

"Saçmalık!"

"Tanrılara yemin ederim Micha. Sen benim yattığım tek kişisin." Çenemi tutup beni geriye doğru eğdirirken, tüm gücüyle içime giriyor. Ona öfkeyle bakıyorum, ama gözlerindeki yoğunluk yüzünden öfkem yavaş yavaş azalıyor.

Kahretsin. Doğruyu söylüyor.

Ağzım açık kalır. "O zaman neden bana söylemedin?"

"Çünkü umursamadığımı düşündüm." Eli boğazıma doğru kayarken, sert ve derin bir şekilde içime girmeye başlar. "Bana bunu söyleyeceğini düşünmeye *dayanamadım*," diye tıslar. "Artık benim olmadığım için başka bir kadınla yatmamı umursamadığımı." Gözleri parlak ve ıslak, nefesim onların sıcaklığından alev alıyor, alevler ciğerlerimdeki tüm oksijeni yiyor.

"Siktir, canavar." Bana yaslanarak, bir koluyla beni sararak amımı okşarken, tüm ağırlığıyla beni duvara yapıştırır. "Vücuduma 'Micha Shadow'un Mülkiyeti' dövmesi var," der, sesi çok daha alçaktır ama eskisi kadar sert, eskisi kadar ham ve dürüştür. "Bunlar anlamsız sözler değil. *Ben seninim*. Seninim, küçük canavar, ve senin bunu reddetme düşüncesi, buna dayanamazdım. Bir gün seni tekrar bana aşık edebileceğim umudunu kaybedemezdim.

"Bu yüzden, beni açıkça nefret etsen ve beni öldürmeye çalışsan, hatta sana olan haklarımı kesip atsan bile, senin bana ait olmadığımı söylediğini duymadığım sürece umudumu korudum..." Zorlukla yutkunur ve bir gözyaşı akar. "Elimde tutabileceğim tek şey buydu, canavar."

Ona bakarken dudaklarım titriyor. Gözlerinde çok fazla ham duygu, çok fazla acı ve ıstırap var. Bunların sebebi *benim*. Çünkü ben acı çekiyordum. Çünkü o bana acı çektiriyordu.

Kafamı sallıyorum. "Onlar birbirlerine bağılılar," diyorum. "Eğer... olsaydı, bu olmazdı."

"Khalid her zaman aşırıydı," diye yarı acı, yarı sevgiyle sözümü keser. "Bize kızını izlerken sikkemizi istediğinde, bunun bedeli olduğunu düşünüm. Çünkü seni kimseyle paylaşmayı hayal edemiyordum. Sadece bunu düşünmenin acısı..." Dışlerini sıkır. "Sana dokunan herkesi öldürürüm, Micha." Sakinleşene kadar beni yavaşça becerir. Biraz zaman alır, ama onu aceleye getirmiyorum. Zaten söylediklerini kafamda sindirmek için ekstra zamana ihtiyacım var.

İnler, sonra içime boşalır. Ağır ağır nefes alır, göğsü sırtıma sertçe çarpar.

"Ama sonra Maddox'tan, tüm bu olaylar yaşanmadan önce Talon'dan da onu sikkmesini istediğini öğrendim, ama sonra ona ihtiyacı kalmadı. Ben de parçaları birleştirdim.

Khalid'in ödemesi, onun kızını sikkemizle ilgili değildi – anlamsız bir cinsel eylem. Onun, kızın bizden birine aşık olup onu terk edeceğinden korkmasıyla ilgiliydi. Kızın onun liginden çok uzak olduğunu düşünüyor. Kızın güzel ve saf olduğunu, kendisinin ise ölüm meleği olduğunu düşünüyor."

"O sadece bir ölüm meleği değil. O bir insan. Benim insanım." Onun daha önceki sözleri aklıma geliyor ve utançla yanaklarım kızarıyor.

"Bu yüzden kardeşlerinin bunu yapmasına ihtiyaç duydu. Böylece onun bizimle birlikte güldüğünü görebilirdi. Böylece her sabah uyanıp, onun kendisinden çok daha iyisini bulabileceğini fark edeceği günün bugün olacağından korkabilirdi." Başını salladı. "Talon'a artık ihtiyacı yoktu çünkü onun kendisine asla aşık olmayacağını biliyordu."

Onun vücudunun altında titreyerek yutkunuyorum. "Ama Khalid hala sana ihtiyacı vardı..." "Öyleydi. Bu yüzden benim yapmadığımı asla öğrenemez."

"Ama onun izlediğini söyledin..."

"Onu gözlerini bağlamaya ikna ettim. Dediğim gibi, o her zaman aşırıydı. Onu izlerse, onu en çok kim ılgılık attırdığını anlayacağını söyledim. O zaman onu başka bir kardeşle gülerken görse bile kıskançlık duymazdı. Ama onu en çok orgazma ulaştıran kişiyle konuşup konuşmadığını bilmezse..." Bana üzgün ama pişmanlık duymadan bakar. "Seni incitmemek için onu daha fazla incittim."

Nefesim kesildi. Gözyaşları yanaklarımdan süzüldü.

"Ben onlarla koridorda durdum, ama Maddox benim için içeri girdi. Kimse onun şekil değıştirdiğini duymaması için gölgesine saklandı. Sonra onu sikti,

Micha'yı becerdi, beni değil. Sonra tekrar içeri girdi ve her iki seferinin de farklı olduğunu hissetmesi için onunla yattığını ona açıkça belli etti."

"Ama sen onun gibi kokuyordun."

"Bütün kat onun gibi kokuyordu. Yemin ederim Micha. Ona hiç dokunmadım."

Geri çekilirken penisi içimden çıkıyor ve ıslak sıcaklık bacaklarımdan aşağı akıyor. Beni döndürüp sıkıca sarıyor. "Bunca zaman onu becerdiğime inanmana neden olduğum için çok üzgünüm. Sana becermediğimi söylediğimde 'önemli değil' ya da 'umurumda değil' demeni duymaya dayanamazdım."

Dudaklarımı içime çekerim, vücudum titrerken burnumdan zor nefes alırım. Gözlerimi sıkıca kapatır ve onu kendime sıkıca sararım. "Özür dilerim," derim göğsüne. "Sana bunu sadece hayır dersem önemi olmayacağını düşündüğüm için söyledim. Zaten beni değil kardeşini seçmiştin; bunu tekrar yapmana dayanamazdım ve ben..." Çok savunmasız hissederek sözlerimi keserim.

"Evet?" diye mırıldanarak sırtımı okşuyor.

Uzun süre hiçbir şey söylemiyorum ve onun, onu yine dışladığımdan korktuğunu hissedebiliyorum, ama ben sadece deli gibi görünmeden söylemek istediklerimi nasıl ifade edeceğimi bulmaya çalışıyorum.

"Beni seçmeni istedim." "Bir test gibi mi?"

"Hayır. Şey gibi... Ben sana yapma dediğim için yapmamamı istemedim. *Sen* istemediğin için yapmamamı istedim." Hayal kırıklığıyla nefes veriyorum. Bir şeyi açıklamak zor. "Beni aldatmamam için sana yalvarmak istemedim. Sadece benim için önemli olduğumu bilmek istedim."

"Tabii ki önemlisin..."

"Bana işkence ettin, Varius." Uzaklaşmaya çalışıyorum ama kolları beni kendine bağlıyor. "Bana işkence ettin, beni saatlerce yalnız bıraktın ve sonra başka bir kadınla yatman gerektiğini söyledin!" Öfkem artıyor. "Senin beni önemsediyini, benim senin için önemli olduğumu nasıl bilebilirdim?"

"Haklısın. Aptalca bir şey söyledim. Özür dilerim."

Dişlerimi sıkıyorum, özür dilediği için sinirleniyorum. Çok kızgınım ve biraz bağırarak istiyorum. Ama şimdi yapamıyorum.

"Ne oldu?" diye soruyor.

"Hiçbir şey."

"Anlıyorum..."

"Sadece kızgınım, tamam mı?"

"Kime?"

"Her Şeye."

"Ah."

Onun göğsüne somurtarak bakıyorum, ama o sadece beni kucaklıyor.

"Peki, eve gidip duş alalım mı? Üzerindeki kanı yıkayayım. Sonra sana banyo hazırlayıp sırtına masaj yapayım mı?"

Siktir, kulağa hoş geliyor.

"Belki," diye mırıldanıyorum.

Hiç ses çıkarmıyor, ama beni kucaklayıp binadan dışarı taşıırken gülümsediğini hissedebiliyorum.

ELLİ BİR

KIZ

Onun bacaklarının arasında banyoda oturuyorum. Duşun altında dururken, vücudumu bezle silerek kanı yıkadı. Leno ve Maddox şu anda portal durumuyla ilgileniyorlar, Zara'nın askerlerini sorguluyorlar (çocuklar onları öldürmek yerine bayılttılar) ve Zara'nın babasıyla ne sıklıkta iletişim kurduğunu ve dolunaylarda nereye gittiğini öğrenmeye çalışıyorlar. Onların söylediklerine bağlı olarak, cesedini Blódyrió'ya attıktan sonra, ölümünün Craving altındaki bir kurt adam tarafından gerçekleştirildiğini iddia edebiliriz.

Hafifçe iç çekerek Varius'un göğsüne yaslanıyorum. Parmakları, yavaş ve nazikçe am dudaklarımın arasında geziyor. Bu cinsel bir şey değil. Sadece dokunmak için dokunuyor. Ruhlarımız, çektiğimiz tüm acılardan iyileşmeye çalışırken birbirimize bağlı olma ihtiyacı duyuyoruz.

"Neden onu öldürmeme izin verdin?" diye soruyorum sonunda, onun bunu neden yaptığını hiç anlamadığımı fark ederek. Ona bakmak için dönüyorum, ama o beni tekrar geri itiyor.

"O benim iznim olmadan sana dokundu," der ve göğsümü avuçlayarak sıcak su altında meme ucumu okşar.

"Hayır, o..." Ona dönmek için başımı çevirirken ağzım açık kalır. "Sen tam bir mağara adamısın! O benim *zihnime* dokunduğu için kıskandın mı?"

"Sana söyledim Micha. Senin her parçan benim. Şimdi öne dön ki seni tutabileyim." Beni zorla çevirip sırtım tekrar göğsüne yaslanana kadar döndürür. Eli tekrar meme ucumu okşamaya başlar.

Onu uzaklaştırıyorum. "Senin sorunların var, biliyor musun?" "Biliyorum. Onlarla evlendim."

"Hey!" Tekrar dönmeye başlıyorum, ama o iki parmağını amıma sokarak beni durduruyor. Kalçalarımı kaldırırken nefesimi tutuyorum.

O parmaklarını tekrar çıkarırken kıkırdar, sonra tekrar beni okşamaya başlar. Göğsüne yaslanarak gülümsüyorum.

Elimi karnıma koyarak, avucumun altındaki küçük hayatı düşünüyorum.

"Bir bebek yapıyoruz," diye fısıldadım.

Eli benim elimi kaplamak için yükselir. "Henüz tekmelediğini hissedebiliyor musun?"

Kafamı sallıyorum. "Daha on dört haftalık hamileyim. En erken iki hafta daha geçmesi lazım; ama bu benim ilk bebeğim olduğu için, bir iki ay boyunca tekmelerini hissetmeyebilirim." *Tabii o kadar uzun süre hayatta kalırsa.* Hala düşük yapma riskim yüksek. Bebekler yirminci haftaya kadar sihirli bir bağışıklık sistemi geliştirmezler.

Elimi sıkıyor.

Beni göremese de zorla gülümserim. Sau, Atlantik'in bu tarafındaki, hatta belki de tüm dünyadaki en iyi şifacıdır. O iyi olacak. Göğsümde bir sıcaklık yayılır. Bu ifadenin doğruluğunu hissedebiliyorum. Geleceği görebilen bir kahin olmayabilirim, ama bir annenin *bildiği* bazı şeyler vardır.

Gülümsemem baş döndürücü bir mutlulukla içten hale gelir. Anne olacağım. "Bambi hakkında ne düşünüyorsun?" diye sorarım yumuşak bir sesle, parmaklarımı onun elinin sırtında gezdirirken. Kalbim ani bir heyecanla çarpar. Çoğu ebeveyn yirminci haftadan sonra isim düşünür, ama ben bebeğimizin bir savaşçı olduğunu biliyorum. Doğuma kadar dayanacak.

"Film gibi mi?" diye soruyor.

"Hayır, isim olarak."

"Sanırım geyik için uygun..."

gülümsüyorum. "Hayır, bebeğimiz için."

O kadar açıkça karşı olmasına rağmen, çocuğumuza bu ismi vermek istemediğini hissedemem beni çok mutlu ediyor. Awww. Duygularımı incitmemek için çok uğraşıyor.

"Geyikler sadece avdır," diyor yavaşça. "Ona daha güçlü bir isim lazım." Kendine güveni geri geliyor. "Rafiki gibi."

"Rafiki," diyorum düz bir sesle.

"Evet," diyor zaferle.

"Bebeğimize babun ismi vermeyeceğim."

"Ama o yolu biliyor."

Dudaklarım seğiriyor. "Hayır."

"Scar? Bu havalı bir isim." "O

kötü adamdı."

"Sen az önce birini bıçakla öldürdün."

Ağzımı açıp kapatıyorum. Haklı. "Yine de hayır." "Baloo?"

"Varius..."

"Güzel bir isim."

"Bu çok kötü bir isim. İnsanlar ona sürekli nasıl yazıldığını soracaklar çünkü kulağa Blue gibi geliyor."

"Alnına dövme yapabiliriz," diyor ciddi bir ifadeyle.

Dudaklarımı içime çekiyorum ama gülmemi engelleyemiyorum. "Hayır."

"Hmm. Jiminy Cricket? O, bir balina tarafından yenilmeden kurtuldu." "Hayır."

"Thumper?"

"O bir tavşan! Yine av hayvanlarına dönüyorsun."

"O bir tavşan ve tavşanlar av hayvanı değildir," diyor ciddi bir şekilde. "*Monty Python'u* izledim."

"Hayır."

"Haklısın. İnsanlar onun adının nereden geldiğini yanlış anlayabilir. Caerbannog'un Katil Tavşanı'nın tam adını kullanmalıyız."

Yüksek sesle ve özgürce gülüyorum. O da benimle birlikte gülerken, bağımızdan mutluluk seli akıyor.

"Seni seviyorum," diye mırıldanıyor ve kollarını göğsüme doluyor.

Kıkırdamayı kesmek için başımı sallıyorum. Ona dönüp gülümsüyorum. Yumuşak bir öpücük için bana doğru eğiliyor.

"Seni lanet olası neandertal. Ben de seni seviyorum."

Banyodan sonra beni havluyla kuruladıktan sonra yatağa götürdü. Bana tam vücut masajı yaparken vücudumun her yerine losyon sürdü. Ben yüzüstü yatarken o sırtımdaki gerginliği gidermek için yoğurdu ve ben yastığıma memnuniyetle iç çekerek uzandım.

Elleri omuzlarımdan kalçama kadar iner, sonra tekrar yukarı çıkar. Sonra tekrar aşağı iner ve her döngüde biraz daha aşağı iner. Kalçamı okşadığında gözlerimi aralarım. Sert penisi kalçalarımın arasında sürtünür.

"Sadece masaj yaptıracağımı sanıyordum," diyorum.

"Alıyorsun," diye cevaplar, sikini ileri geri sallayarak. Kalçalarımı birbirine doğru iter. "Kıçın vücudunun bir parçası ve çok *güzel* bir parçası." Kıçıma şaplak atar, ben de ayak parmaklarımı kıvırırım.

Bacaklarımdan aşağı kayarak, sikini amıma hizalar. Sonra kalçalarımı tutup beni üzerine çeker. Beni yavaşça sikerken inlerim, ama

onun ritmine uymuyorum. Hareket etmek için çok rahatlamış durumdayım.

O bunu umursamıyor gibi görünüyor.

Yavaşça içimden çıkıyor, sonra aynı şekilde içeri giriyor. Acele etmiyor, sikinde benim her santimimi hissediyor, beni sertçe sikmek yerine şehvetle okşuyor.

Yastığına inleyerek gözlerimi tekrar kapatıyorum.

Yavaşça beni tırmandırıyor, hızını hiç değiştirmiyor. Sadece yumuşak, nazik bir tırmanışla zirveye ulaştırıyor ve ben küçük, titrek bir çığlıkla zirveden düşüyorum.

Üzerime çökerek, bir elini vücudumun altına kaydırıp amımı avuçluyor.

Onun ağırlığının beni ezmesini severek iç çekiyorum. Sıcak ve koruyucu bir battaniye gibi.

Sonunda, çok ağırlaşır ve ben kıpırdanarak kalkmasını işaret ederim. Beni yan çevirir, arkamdan sarılırken sikini içimde tutar.

Parmaklarımı onun parmaklarının arasına geçiriyorum. "Varius?" diye mırıldanıyorum, yarı uykulu bir halde. "Evet, canavar?"

Bu konuşmayı başlatan ben olmama rağmen birkaç saniye tereddüt ediyorum. Bunu ne kadar istesem de, henüz bunu istemem *gerekip gerekmediğini* bilmiyorum. Beni incitmesinin üzerinden çok da uzun zaman geçmedi. Onu bu kadar çabuk geri kabul etmekle aptallık mı ediyorum?

Ama ikimiz de düzeldiğimizi, mükemmel olduğumuzu, normale döndüğümüzü veya eskisi gibi olduğumuzu düşünmüyoruz. Bundan çok uzağız ve bunu biliyoruz. Ama bu yolda ilerliyoruz. Ve bu, o yönde attığımız bir adım.

"Bana dövme yapar mısın?" diye mırıldanıyorum, birden uyanmış ve artık rahatlamış değilim.

O hareketsiz kalır. "Emin misin?" Başımı sallarım.

"Tabii ki yaparım." Benden çıkarken sikini çekiyor ve spermi bacaklarımın her yerine akıyor. Beni yatağın kenarına çekiyor, bacaklarım yatağın kenarından sarkıyor. Sonra birkaç ay önce aldığı dövme makinesini almak için şifonyere doğru yürüyor.

Tanrım, sanki çok uzun zaman önceymiş gibi geliyor...

Arkasını döndüğünde, gözleri benimkilere takılır ve orada hiç beklemediğim bir kırılganlık vardır. "Bunu yaparsam Micha," der yavaşça. "Asla kesemezsin. Bu beni mahveder."

Gözlerim buğulanır, nefesim keşilir. Bunun onu ne kadar incittiğini fark etmemişim. "Özür dilerim," derim. "Çok özür dilerim."

"Önemli değil."

"Öyle değil," diyorum. "Ben de seni incittim, Varius. Ve özür dilerim. Amacım seni cezalandırmak değildi. Sadece ihtiyacım vardı..."

"Biliyorum," diyor. Sonra yutkunuyor. "Ama emin isen..."

Başımı sallıyorum. "Eminim."

O bana doğru yürürken, bağımızdan büyük bir sevinç dalgası geçer. "Seni seviyorum," der ve bacaklarımın arasına diz çöker. Dövme makinesini hazırlar, sonra amımın üzerine bir karakter çizmeye başlar. Sonra bir kelime. Sonra bir isim.

O işini bitirdiğinde, parmaklarımı yanımda sallarken gözlerim yaşlarla doldu. Parmaklarını benimkine geçirdi ve sıktı.

"Seni seviyorum,
canavar." "Ben de seni
seviyorum."

Her ne kadar henüz iyi olmaktan çok uzak olsak da, sonunda iyi olabileceğimiz bir gelecek görebiliyorum.

Sadece her gün biraz daha çabalamamız gerekecek.

Elini sıkıyorum.

Ama başaracağız. Biliyorum.

Çünkü o artık tamamen *benim*.

Ve sonunda *onun* olduğuma inanabiliyorum.

Varius Shadow'un mülkiyeti

ELLİ İKİ

O

Onun vücuduna olan hakkımı geri istiyorum.

Yatağa sürünerek onu kollarıma çekmek ve parmaklarımla vücudunu okşamak istiyorum, ama cildini tahriş etmek istemiyorum. Onu kanlar içinde, vajinası kesilmiş ve bileğine bıçak dayalı halde bulduğum anı hatırlayınca kanım donuyor. Onun ne yaptığını ve *neden* yaptığını öğrendiğimde hissettiğim tüm acıyı hatırlıyorum.

Yutkunuyorum.

Küçük elleri ön kolumu kavramak için yukarı kalkıyor. Hiçbir şey söylemiyor ve keşke onun hissettiklerini hissedebilseydim, ama kan bağı benim için hala yerine oturmadı. Artık Khalid'in kızıyla yatmadığımı bildiği için, bunu tamamlamamız için hala borcu var.

Ancak ilişkimizin şu anki durumunda, bunu atlatabileceğimizi sanmıyorum. Bu yüzden henüz bunun için baskı yapmayacağım. Beni bir daha böyle incitmeyeceğine dair sözüne güvenmem gerekecek. Kendimi birine bu kadar teslim etmek

, o kadar riskli bir umut; tek bir hareketle beni yok etmek için kullanabilir.
Ama onu kaybetmek daha kötü olurdu.

Başının arkasını öptüm. Tepki vermediğinde, başımı biraz kaldırıp ona baktım ve uykuya daldığını fark ettim. İç çekerek tekrar uzandım.

Ama ben de uyumaya cesaret edemiyorum. Bu gece ölüm meleği gelecektir. Benim bir melez olduğumu bildiğinden hiç şüphem yok.

Zara'nın askerleriyle savaşırken beni izliyordu, ne kadar hızlı hareket ettiğimi ve bakmadığım zamanlarda neler hissedebildiğimi ölçüyordu. Gölgeleeri ayaklarımın etrafında defalarca dönüyordu, sanki beni içine çekip çekmemek konusunda tereddüt ediyor gibiydi. O düzlemde olmak benim için ölüm cezası olmayacak. Melez olabilirim, ama aynı zamanda bir Gölgeyim. Kanım beni orada dolaşan canavarlardan koruyacaktır.

Azrail içeri girerken kapıyı çalmaz. Gölge formunda kapının altından içeri süzülür. Otururum, başlığın arkasına sakladığım silahı alırım ve Micha'yı uyandırırım.

"Ne..." Durur, şüphesiz yatağımızın ayak ucundaki avcıyı hissederek. Hızla ona döner. "Khalid."

Normal haliyle yeniden ortaya çıktı.

"Maskeni takmamışsın," diyorum. Azrail her zaman yüzünü dört boynuzlu bir kafatası ile örtmüş olarak öldürür.

"Maskeye ihtiyacım var mı?"

"Gece yarısı benim odamdasın."

"Çünkü akşam yemeği için aşağı inmedin ve konuşmamız gerekiyor." Gölgeleerinden bir sandalye çekip oturdu. "Senin bir melez olduğunu biliyorum," dedi, öne eğilip doğrudan konuya girdi. "Sana daha önce söyleyecektim, ama annem bana senin bilmediğini inandırdı. Zara'nın adamlarıyla savaşırken bana sırtını dönmediğini ve gölgelerime yaklaşmadığını fark edene kadar bilmiyordum."

Yorganın altında tuttuğum silahı daha sıkı kavrarım. O benim gibi değil; kalbe tek kurşun onu öldürür.

"Sakin ol," diyor, gözleri kucağıma düşerek, kendisine doğrultulmuş silahı fark ettiğini belli ediyor. "Seni öldürmeye gelmedim."

"Neden?"

Bana bakarken gözlerinde bir anlık şaşkınlık belirir. "Sen benim kardeşimisin." Benim gözlerimde de şaşkınlık belirir. "Talon da öyleydi."

"Talon kızlarımıza zarar veren bir korkaktı. Sen bu Aileyi asla tehlikeye atmadın. Çocukluğundan beri bizi korumak için savaştın. Benim için bir melez değilsin, Varius. Sen benim kardeşimisin ve hep öyle kalacaksın."

Siktir. Bu sözlerle beni güneş plexusumdan vurmuş gibi oldu. "Bu kadar duygusal olduğunu kim bilebilirdi?" diyorum, sesim sert çıkıyor.

"*Kira,*" dedi tereddüt etmeden ve utanmadan, ben de başımı salladım. Tabii ki kız arkadaşı biliyordu.

"Peki neden buradasın?" diye sorar Micha ve ben gerilirim. Onun dikkatinin ona yönelmesini hiç istemiyorum.

Beni çok iyi tanıdığı için gözlerini benden ayırmıyor. "Çünkü bağlandınız ve Varius aşık olursa laneti bozulacak."

Bütün dünyam donar. Micha'ya bunu söylemedim ve onun cevabını beklerken kalbim deli gibi atıyor.

"Ama o aşık," diyor kendinden emin bir şekilde. "O zaman bu doğru olamaz." İkimiz de hiçbir şey söylemiyoruz.

Bana bakar. "Varius...?"

Onu öldürebilecek birinden gözlerimi ayırmak istemiyorum, ama sesindeki acıyı da görmezden gelemiyorum. Kafamı ona doğru çevirirken boğazım düğümleniyor.

"Bu özel bir tür aşk," diyorum.

Gözlerindeki gizli acı beni öldürüyor. "Bu ne anlama geliyor?" diye soruyor yumuşak bir sesle, ama sesindeki çatlağı, aramızdaki güvenin sarsıldığını duyabiliyorum.

Tüm sevgimi bağımıza aktarıyorum. "Bunu hissedebildiğini biliyorum Micha," diye mırıldanıyorum ve yanağını avuçlarım. Diğer elimle silahı ölüm meleğine doğrultuyorum. "Seni seviyorum. Birini sevebileceğimi hiç düşünmediğim kadar çok seviyorum."

"O zaman yalan söylüyor," diyor.

"Belki, ama annemin tarif ettiği aşk, benim asla hissedemeyeceğim bir aşk." "Neden?"

"Çünkü bu, seni bırakmaya razı olmam gerektiği anlamına gelir," diye homurdanıyorum. "Ve bu asla olmayacak."

"Ne?"

"Seni asla bırakmayacağım."

"Hayır." Gözleri öfkeyle parlıyor. "Bunun aşk ile ne ilgisi var?"

"Annem, bu, birini kendinden daha çok sevdiğinin kanıtıdır der. Benim olmadan mutluluğu bulabilmen için seni bırakmaya razı olmam gerekir." Elim ensesine kayar. "Ama bu lanet gezegendeki herkesi öldürürüm, sadece senin için son kalan ben olayım diye."

O gülümser. "Bana aşk gibi geliyor. Annen sadece aptal."

"Seni seviyorum Micha. Bundan asla şüphe etme." Öne eğilip dudaklarına öpücük konduruyorum, ama gözlerimi açık tutuyorum ve kardeşim gözümün ucunda.

Aniden ayağa kalkar ve sandalyesini gölgesine geri çeker. "Kırılabilceğini düşünüyorsan, V, bana söyle. Dönüşmen umurumda değil, ama dönüştüğünde kontrolünü kaybedebilirsin ve o zaman bu evdeki insanlara saldırmanı istemem."

Bununla birlikte, odadan çıkar.

Micha derin bir nefes alarak yatağa geri uzanır. "Sanırım sonunda kardeşini sevmeye başlıyorum. Hala beni korkutuyor, ama fena değil, değil mi?"

Onun yanına uzanıp silahı komodinin üzerine koydum. "Evet," dedim, bana söylediği sözlere hala şaşkın bir halde. "O iyi biri."

"Sen benim için bir melez değilsin, Varius. Sen benim kardeşimisin ve hep öyle kalacaksın."

Siktir, diye düşündüm gözlerimi kapatırken. Bu beni derinden etkiledi.

ELLİ ÜÇ

O

Ayak parmaklarımı oturma odasının halısına gömüyorum ve saf sevinç ve heyecanla titriyorum. Bu sabah kahvaltıda Varius herkese Dayne'i Aileye kabul edeceğini söyledi. Bunun olacağını bilmiyordum. En iyi arkadaşımın sadece birkaç günlüğüne ziyarete geldiğini sanıyordum. Onun sonsuza kadar burada kalacağını öğrenmek beni heyecanlandırıyor.

En iyi arkadaşımın önünde duran Varius, "Bana gücünü göster" diyor.

Dayne ellerini kaldırır. Sağ elinin parmakları arasında elektrik kıvılcımları çıkar. Sol omzundaki runik dövme yumuşak bir şekilde parıldarken, diğer elinin parmakları arasında kırmızı enerji girdapları oluşur.

"Gölge Diyarı'nın çıkarlarını korumak için büyüünü kullanacak mısın?" diye sorar Varius.

"Yemin ederim."

"Bana silahlarını göster."

Dayne ellerini indirip, tabancasını ve bıçağını kılıflarından çıkarır. Onları önünde tutar.

"Silahlarını Gölge Diyarı'nın çıkarlarını korumak için kullanacak mısın?"

"Yemin ederim." Varius, "Gölge Diyarı'nın sırlarını saklayacak mısın?" diye sorarken, Dayne silahları ve bıçağı yerine koyar.

"Yemin ederim."

"Kardeşlerine saygı gösterecek misin?" "Yemin ederim."

"O zaman kolunu uzat ve beni tekrar et." Dayne sağ elini avuç içi yukarı bakacak şekilde uzatır.

"Bu Aileye olan yeminlerimi bozarsam."

"Bu Aileye olan yeminlerimi bozarsam."

Arkadaşımın avucunun ortasındaki orta parmağının altına stilize bir S işareti kazıdı. "Önümdeki Patron'a ihanet edersem."

"Önümdeki Patron'a ihanet edersem."

İkinci bir S, ilkin 60 derecelik bir açıyla, başparmağına doğru uzanarak bağlanır.

"Kardeşlerime ve amcalarıma ihanet edersem." "Kardeşlerime ve amcalarıma ihanet edersem."

Üçüncü bir S, ilk ikisini birleştirerek bir üçgen oluşturur.

"O zaman bıçerdöverin bıçağı altında öleceğim."

"O zaman ben de ölüm meleğinin kılıcı altında öleceğim."

Varius parmağının yanından bir damla kan alır. Sonra onu Dayne'in avucundaki oyuga sıkır.

"Artık Aile için yaşayacaksın," der Varius. "Ölene kadar."

"Artık Aile için yaşayacağım," der Dayne. "Ölene kadar."

"Aman Tanrım, evet!" diye bağırarak Dayne'e atlarım. Beni yakalarken gülüyor. Varius'un kıskançlığı bağımızdan bana da yansıyor ve ona gözlerimi kısıyorum. Arkadaşım hakkında kötü düşüncelere kapılırsa, onu ısırırım.

Çenesi seğirir, ben de en iyi arkadaşımı sıkıca sarılmadan önce sıkıca sarılırım. Gülümserim. "Yine Aile olmak güzel." Omzuna yumruk atarım. "Neden bana söylemedin?"

"Dün gece öğrendim," diyor, "sen içini yeniden düzenlemekle meşgulken."

Yüzüm kızarır.

O sırttı. "Ve senin heyecanlanmanı görmek hoşuma gidiyor. Çok tatlısın."

Gözlerimi ona dikip, sonra da kıskançlığının beni sertçe vurduğunu hissederek Varius'a bakıyorum.

Elini boynumun arkasına doladı ve beni kendine çekti. "Teşekkür ederim," dedim ve kolumu beline doladım. Tutuşu biraz gevşedi, ama bana bakmaz, gözü Dayne'de. "Bundan sonra onun koruması olacaksın. Eğer bu evden çıkarsa, onunla birlikte olsan iyi olur."

İnlerim. Dayne gülümser. Dayanılmaz olacak. "Evet, patron."

"O mülkten çıktığı zamanlarda Quinton ile birlikte çalışacaksın."

Gülümsemesi kaybolur, benimki ise parlar. Oh, ikisini de kızdırıp onları garip durumlara sokmayı ipe çekiyorum. Quinton'ın düğün resepsiyonunda Dayne'den tepki almak için Vlad'a asıldığını biliyorum. İşe yaramadı, ama biraz zaman verin. Onu daha önce yattığı birinden bu kadar rahatsız gördüğümü hatırlamıyorum. Genelde bu, onları sisteminden tamamen çıkarırdı. Quinton'ın hâlâ orada olması beni heyecanlandırıyor.

Bana kendime dikkat etmem gerektiğini söyleyen bir bakış atıyor.
Gülümsemem genişliyor.

Bu çok eğlenceli olacak.

"Şimdi bizi yalnız bırak," diyor Varius. "Karımla bir şey konuşmam gerekiyor."

Dayne gider gitmez Varius bana döner. "Khalid artık toplantılara katılmanı yasakladı."

"Ne?"

"Senin çok dengesiz olduğunu ve müttefiklerimizi öldürmeye devam edemeyeceğimizi söylüyor." "Ama o kaltağa özür diledim! Sen olan sensin..."

"Biliyorum. Senin için her şeyi mahvettiğim için üzgünüm, ama yine de bu Aileyi yönetmeme yardım edeceksin, Micha. Sadece bunu gölgelerin arasından yapman gerekecek."

Çenem gerilir. Bütün bunlar sanki beni yine saklamaya çalışıyormuş gibi geliyor. Sadece tatlı sözler ve bunları destekleyecek hiçbir eylem yok. "Her neyse," derim ve kollarımı kavuştururum. "Sen sadece geleneği değiştirmek istemiyorsun. Kadınlar hiçbir şey değil..."

"Senin için bir savaş başlatma ve yılda yüz milyonlarca dolar kaybetme riskini göze aldım," diyor sert bir sesle. "Senin için lanet bir geleneği değiştireceğimden emin olabilirsin."

Hiçbir şey söylemiyorum, hala ona tam olarak güvenmiyorum. Ama başımı sallıyorum, böylece onu engellemediğimi anlasın.

O iç çeker, sonra alnımı öper. "Aleric'le buluşmam lazım. Antonio'yu öldürmek için bir plan yapmalıyız, ama seni seviyorum Micha."

Yine başımı sallıyorum. Benim sözlerimi beklerken gerginleşiyor. Sözler göğsümde ağırlaşıyor, çıkmak istemiyorlar, onu sevmediğimden değil, artık hiç konuşmak istemediğimden. Hâlâ sorunlarımız var. Hâlâ korkularım var ve bazen bunlar beni boğuyor.

"Seni seviyorum," diye mırıldanıyorum sonunda, ama o çoktan gitmiş. Ben de telefonumu çıkarıp ona mesaj atıyorum.

Death Hunt ile savaş halindeyken, ona kızgın olduğumu düşünerek evden çıkmasını istemiyorum. Bu, benim hakkımda düşündüğü son şey olabilir.

Telefonumu sıkıca kavrarken boğazım düğümleniyor. Aniden bir déjà vu hissi kaplıyor beni.

Hayatım düzelmeye başladığında...

Hayır!

Ayağa fırlayarak, sinirlerimi yatıştırmak için spor salonuna gidiyorum. Ama kum torbasına kaç kez vurursam vurayım, Sau ile kaç kez dövüşürsem dövüşeyim, birlikte geçirdiğimiz zamanın çoktan tükenmeye başladığı hissini bir türlü atamıyorum.

ELLİ DÖRT

O

Zamanı geldi.

Bir ay süren keşif, planlama ve Aleric'in adamlarıyla gece karanlığında yaptığımız antrenmanların ardından, kardeşlerim ve ben Antonio'nun peşine düşmek için hazırlanıyoruz. Şehrin batısındaki bir depoda, vampirlerin bize katılmak için gelmelerini bekliyoruz. Micha ve Krypto annemle birlikte evde güvendeler, ama tüm kardeşlerim burada.

"Sence," diye soruyor Aleric, aniden ortaya çıkıp Maddox'a kınalı bir bıçak atarken, "Rick'i alsam, o süper kurtadamlardan birini öldürmeden becerebilir miyim?"

Diğer altı vampir de ortaya çıkıyor, hepsi Cara'nın bizim için zehirlediği silahları taşıyor.

"Ne?" diye sorar Leno ve herkes onun yemi yutarak aptalca bir soru sorduğu için homurdanır.

"Onların spermi bizim için zehirli," diyor Aleric. "Ama bir Rick'i alırsam, o zaman benim sikim olmaz, değil mi? Bu da vampir sik olmadığı anlamına gelir."

"Bence yine de senin sikin," diyor Leno, gerçekten düşünerek.

Aleric onu eliyle uzaklaştırır, sonra ceketinin cebinden kırmızı bir şişe çıkarır. "Maddox, bunu içmeme izin ver, sonra bana söyle..."

"Senin sikini incelemeyeceğim, dostum."

İksiri kardeşime atıyor. "O zaman seninkini incele ve bana haber ver." Cebini okşuyor. "Yanımda fazladan getirdim."

"Herkesin silahı var mı?" Kardeşim de şimdi bunu merak etmeye karar vermeden önce araya girdim. Gülümsayarak, Rick'i daha sonra kullanmak üzere cebine koydu. Bana deri kılıflı ve kayışlı bir pala verildi, ben de onu sırtıma taktım.

Herkes başını sallar.

"Gümüş var mı?" diye sorar Vlad ve ben de yanımızda getirdiğimiz kutuya doğru yönelirim. Portaldan aldığımız gümüş miktarı sadece bir ağ ve birkaç zincir yapmak için yeterliydi. Sadece bununla Antonio'yu bağlamak için çok uğraşırdık. Ama Zara'nın Ryker'ın kızı olmadığı ortaya çıktı

. Bizim onun ana dilini bilmediğimizi ve adamlarının hiçbirinin İngilizce bilmediğini fırsat bilmişti. O, patolojik bir yalancıdan başka bir şey değildi. Neyse ki Lou, Geish dilini (ve yedi başka dili) akıcı bir şekilde konuşuyordu ve onlarla iletişim kurabildi. Görünüşe göre kimse Zara'yı sevmiyordu. Onlar sadece, bizim hepsini öldüreceğimizi düşündükleri için karşı koymuşlardı.

Şimdi elimizde iki ağ, yarım düzine zincir ve yüzlerine atmak için biraz toz var. İkizlerin telekineziyle kullanmaları için on iki küçük top da var. Bir tanesini kurt adama gömebilirlerse, kurt onu çıkarana kadar oyun biter.

Enoch ve Ezriel birer ağ ve altı top alırlar. Sonra kardeşlerim gölgelerine iki zincir çekerler. Leno, beklerken kurtların kokumuzu alamamaları için bize timsah misk kokulu bir iksir püskürtür.

"Gidelim!" diye şarkı söyler Aleric. Kolumu tutarak bizi şehrin öbür ucuna götürür.

Timsahların bulunduğu bir kafesin içinde, devasa bir sürüngenden sadece birkaç metre uzakta beliririz. Yaratık, kendini daha rahat hissettiği suya kaçır. Vücudum titrerken ve midem bulanırken Aleric'ten uzaklaşıyorum. Vücut buna uygun değilse, ışınlamak vücut için kolay değildir.

Rudy ve Vlad kısa süre sonra yanımızda belirir. Vücutları gergindir ve hızla ayrılırlar. Rudy, kusarken dizlerinin üzerine çöker. Ona yardım ederim. Dörtümüzün etrafına görünmezlik büyüü yapmadan önce teşekkür etmek için başını sallar ve sonra bekleriz.

Onu görmeden kokusunu alıyorum. Gözlerim tahta kaldırımın başlangıcına kayıyor. Ortaya çıkması birkaç saniye sürüyor, ama sonra karşımda duruyor – karımı inciten ve benim onu daha da incitmeme neden olan pislik. Buradan canlı çıkamayacak.

Altı kadın ve iki erkekten oluşan korumalarını geride bırakarak tek başına tahta kaldırıma çıkar. Aleric yanımda durur ve ilk kez onun gerçekte ne kadar canavar olduğunu görürüm. Yüzündeki açlığı görünce kanım donar.

Bir timsah tahta kaldırımın ortasına doğru ilerliyor ve Maddox ile Khalid'in orada olup olmadığını merak ediyorum. Küçük kardeşim, hedefine dönüşebilmek için birkaç metre yakınında olması gerekiyor. Ana alexandrite stoğumuz çalınmış olabilir, ama yine de üç ruh bebeği daha yapmak için yeterli miktarda var ve Antonio'yu öldürmek için sadece bir tanesine ihtiyacımız var.

Şansımız yaver giderse, bu kadar hızlı ve kolay olacak ve ben eve gidip Micha'ya çocuğumuza yönelik tehdidin sona erdiğini söyleyebileceğim. Ama tek bir şans olan bir aptal, tek bir plana güvenir. Bu yüzden geri kalanımız B planı olarak buradayız. Cara, C planı olarak arabasının klima ünitesini enfekte ediyor. Bu kadar etkili olmayacak ve bir konakçı olmadan onu hayatta tutmak Cara'ya çok güç gerektirecek, ama klimayı açık tutarak otuz dakikadan fazla sürerse, bu onu önemli ölçüde zayıflatacaktır. O zaman, hangi güvenli evde iyileştiğini bulabilirsek, onu öldürmek için başka bir şansımız olabilir.

Onun tahta kaldırımından geçmesini izlerken kaslarım gerginleşir, harekete geçmeye hazırdır. Havada toplu bir ağırlık, beklenti dolu bir elektrik akımı vardır. Gözlerim, iki kardeşimin olmasını umduğum yere döner. Sihirli örtünün altında onları göremiyorum, ama bu onun da göremediği anlamına gelir.

Antonio tereddüt etmeden yürüyor, ama hızlı değil. Baş eğik, anılarına dalmış, yavaşça ilerliyor. Aniden başını kaldırıp timsahlar ve aligatörlerle dolu su birikintisine bakıyor.

Bir terslik var.

Antonio durduğu anda Aleric ortadan kaybolur. Kurt adam ellerinin ve dizlerinin üzerine çöker, bir anda dönüşür. Bir saniye geç kalmıştır. Aleric sırtında belirir, elleri kurt adamın yüzünü sarar, dişleri boynuna yönelirken gözlerini oyar.

Antonio'nun muhafız olarak getirdiği sekiz asker de dönüşmeye başlar, kemikleri çatlar, derileri yarılır. Vlad ve diğer vampirler yerlerine geçerler ve ikili gruplar halinde çalışarak üç düşmanımızı kafalarını vücutlarından ayırarak öldürürler. Bitkiler yakındaki çalılardan fırlar ve dönüşümün ortasında olan dördüncü kurt adamı yakalar. Onu suya doğru sürüklerler. Dönüşümü tamamlanana kadar uzuvlarını kontrol edemez. Timsahlar onu parçalayacak.

Enoch ve Ezriel, savaşımızı insanlardan gizlemek için tüm alanı koruma altına alırken, Maddox tahta kaldırımının altından Antonio'ya doğru koşar. O, iki metrelik bir timsah şeklindedir. Tek ihtiyacı olan birkaç dakikadır - Rudy, alfa'ya büyüsunü odaklayarak onun korkularını yüzeye çıkararak bu dakikaları kazanmaya çalışır.

Bir kadın çığlık atar ve ben başımı sola çeviririm, bir an için Micha olduğunu düşünürüm. Ses, o sandalyeye bağlandığında çıkardığı sesin aynısıdır. Onu ararken kalbim bir an durur, ama sonra belden aşağısı olmayan bir kadının kendini tahta kaldırımında Antonio'ya doğru sürüklediğini görünce sakinleşir. Bağırsakları arkasında bir iz bırakır ve

bağırışlar geliyor. Tiz. Çocuk gibi. Ve Siome'ye baktığımı fark ediyorum - Antonio'nun onun ölümüne dair çarpık anısına.

Annemin günahları yüzünden Micha'yı asla yalnız bırakmayacağını bildiğimden, Aleric'e yardım etmek için ona doğru koşuyorum. Antonio onu sırtından çekmeye çalışırken, Kan Dişleri'nin patronu ortadan kayboluyor. Yarı ölü kadının arkasında beliriyor ve yüzünde bir gülümsemeyle fetüslerden birine basıyor. Antonio ona saldırırken kükrüyor.

Hızla onun arkasındaki tahta kaldırıma tırmanıyorum ve palamı kınından çıkarıyorum. Gölgeler zemindeki çatlaklardan sızıyor. Oradan gelen tıklama ve tıslama sesleri bana bunun Reaper olduğunu söylüyor. Bizim aramızda canavarları yüzeye çağırabilen tek kişi o. Antonio'nun sol arka ayağını sarıyor, ama bacağını tırmanmaya başlamadan önce kurt eğilip onu ısırtıyor.

Suya atlayacağını bilerek sağa doğru atıldım. Orada gölgeler oluşamaz, ama benim gizli hızıma rağmen o daha hızlı hareket ediyor. Kendini tahta kaldırıma atarak ayağının bir kısmını geride bırakıyor.

Timsahlar, suya çarpar çarpmaz ona saldırır ve onu beslenme çılgınlığı içinde suya çeker. Bulanık su kırmızı bir renk alır ve ben, parmaklıklara ellerimi koyarak suya bakarım. Gözlerim pullarla kaplı denizi tarar. Aleric kolumu tutar ve birden bataklığın diğer tarafına geçeriz. Dizlerimin üzerine çöküyorum, ikinci aşama ilkinden daha fazla etkiliyor beni. Birikmiş bir acıdır, ama Antonio'nun sudan çıktığını görmek için tam zamanında ayağa kalkarım. Aleric onu açıkça iyi tanıyor.

İki patron, izleyemeyecek kadar hızlı bir şekilde çarpışır. Antonio, melez bebekleri yiyerek kazandığı tüm gücüyle hareket ederken, Aleric deneyimli bir katilin hassas becerisiyle faz değiştirir. Antonio'nun kolunu yakalar ve bir adım sola doğru faz değiştirir. Onunla gitmek istemeyen canavarla çok uzağa atlayamaz, ama buna da gerek yoktur. Bir adım ya da bir mil uzaklaşmak, vücut üzerindeki etkisi açısından hiçbir fark yaratmaz.

Zehirli palayla ileri atılıyorum. Aleric'e vurursam, bizim tarafımıza ciddi zarar verebilir, ama bir ay boyunca birlikte antrenman yaptığımız için onun hareketlerini öğrenmiş durumdayım.

Onların bulanık bedenlerinin etrafında dolanıyorum ve kurt Aleric Zadar'ı ısırmaya her çalıştığında, onun dikkatini çekmek için ona vuruyorum. O bana saldırırken bana hırlıyor. Pençeleri beni çiziyor ama sadece yüzeysel olarak. Onun kadar hızlı olmayabilirim, ama o bana tam olarak saldırmak istemiyor. Bunu yaparsa, daha büyük bir tehdidin saldırısına açık hale gelir.

Bizim tarafımızdan bir kişi acı içinde çığlık atıyor ve onun öldüğünü biliyorum. Ama kim olduğunu görmek için dönüp bakmıyorum. Rudy kardeşlerimizi koruyacaktır. Bunu yapmak için hayatını feda edecek ve çığlık atamaz.

Bu yüzden Antonio'yu öldürmeye odaklanıyorum. O ve Aleric başka bir hızlı aşamadan dönerken ben ileri atılıyorum. Bıçağımı yukarı, sonra aşağı, vampirin sırtına doğru sallıyorum. Tıpkı antrenmanlarda öğrendiğimiz gibi, saldırımı gizlemek için onu kullanıyorum ve tam vurmak üzereyken o aşamadan çıkıyor.

Bıçak kurt adama derin bir kesik atar. Bana tekme atar ve ben uçarım, göğsümde şiddetli bir acı hissedirim. Ama neyse ki, dengede duran pençeli canavarı yerine kesik ayağıyla bana tekme attı. Diğer bacağıyla doğrudan vurmuş olsaydı göğsüm parçalanır, muhtemelen öldürdüm.

Yere sertçe çarptım. Ciğerlerimdeki hava bir anda boşaldı. Başka bir kurt, Antonio'nun hızına yakın bir hızla bana saldırdı.

Ona vurmak için palayı kaldırdım. Kaburgalarım ağrıyordu ve bu şiddetli acı beni bir an için yavaşlattı. Kurt, bana doğru kayarken ağzını yüzüme kapattı, ama dişleri kapanmak üzereyken başı yana düştü ve vücudunun geri kalanı da onu takip etti. Ayağa kalkıp, telekineziyle kurt adamın parçalanmış beyninden büyük bir gümüş merminin çıkarıldığını gördüm. Mermi bana "el salladığında", beni kurtaranın Ezriel olduğunu anladım. Enoch her zaman iş yapmaktan şikayet edebilir, ama en azından odaklanma yeteneği var.

Bıçağımı sıkıca kavrayarak, Antonio ile savaşmaya devam etmek için geri döndüm, ama ne onu ne de Aleric'i gördüm. Arkamda biri çığlık attı. Sonra iki kişi daha arka arkaya aynı şeyi yaptı. Dönüp, cinayeti onun mu işlediğini görmek için arkama baktım.

Gözlerim önümdeki manzaraya bakarak büyüdü. Son iki askeri kurt adam değildi. Tamamen yetişkin melezlerdi, üç metreden uzun devasa canavarlar. Dişleri kılıç dişli kaplanlar gibi aşağıya doğru uzanıyordu. Pençeleri dev bir tembel hayvanınki gibiydi ve vücutları lanet bir tank kadar ağırdı.

Aralarında üç ceset yerde yatıyor. Khalid dördüncüyü savaş alanından sürüklüyor. Onun Enoch olduğunu fark edince kalbim hızla atmaya başlar. Kardeşimin göğsü parçalanmış. Başı yana eğilmiş, baygın.

Ezriel ve Leno, iki vampirle birlikte bir tanesiyle savaşıyor. Leno, dalları uzuvlarına sarıyor, onları asma gibi şekillendiriyor, Ezriel ise

gümüş zincirlerle sarıyor, ama gümüşün yakması gerektiği gibi yakmıyorlar. Vampirler etrafında sivrisinekler gibi uçuyor, bıçaklarla onu oradan oraya bıçaklıyorlar.

Diğer melez sadece Rudy ile savaşıyor. Pençeleriyle onu parçalıyor, derisinden büyük parçalar koparıyor. Dişleri omzuna yapışıyor, ama Rudy diğer elindeki kırık kılıçla onun gözüne saplıyor. Canavar onu bırakırken uluyor. Omzunun yarısı yok, ama Rudy sanki yokmuş gibi hareket ediyor. İleri atılıyor, bir tanesi kırık, diğeri kırık olmayan iki kılıcıyla onu parçalıyor.

Ölülerin tanrısı gibi yaratığın etrafında dans eder, devam etmek için büyüsünü kullanır. Çürüyen bir bedende hapsolmaktan, sonsuza kadar yaşamaktan, sonsuza kadar acı çekmek zorunda kalmaktan korkar. Tek hayatta kalan o olacaktır.

Ani bir nefes sesi ile başımı suya doğru çeviriyorum. Aleric su yüzeyinden çıkıyor, sonra bir saniye içinde kayboluyor ve yanıma iniyor. Birden fazla ısırtık yarasından kanlar akıyor. "O pislik beni suya çekti," diyor boğuk bir sesle.

Sonra bir saniye içinde üzerime atladı ve dişlerini, baltayı tutan bileğime geçirdi. İlk içgüdüm ona vurmaktı, ama kendimi tuttum. O, en güçlü oyuncularımızdan biri ve bu işi bitirmek istiyorsak ona ihtiyacımız var.

"Nerede o?" diye soruyorum, gözlerim suyu tararken. Tüm sürüngenler, sonunda bizim çok tehlikeli bir av olduğumuzu anlayarak bizden uzaklaşıyor, bu yüzden su altında yüzen birini seçmek zor.

"Bilmiyorum," diyor başını kaldırırken. Dudaklarını yalarken gözleri kan kırmızısı parlıyor ve aniden, benden içtiği için neyi ayırt edebildiğini anlıyorum.

"*Oğlum*," der, kelimeyi sertçe vurgular.

Kalbim hızla çarpmaya başlar ve midem düğümlenir. Kolumu ondan çekip uzaklaştırırım. "Şimdi sırası değil."

O bunu kabul ederek gülümser. Sonra güler ve kolumu yakalar. O ile aynı anda, bataklığın diğer tarafında Antonio'yu gördüm. Onun çok önünde görünmüyoruz. Dizlerimin üzerine çöküp kusacağımı bilerek, kurt adamın bacaklarını kırmak için harekete geçtim. Üzerime yuvarlandı ve Aleric bir anda üzerine atladı, sırtına indi ve pençeleriyle parçalar kopardı.

Antonio, ben yuvarlanarak onlara bakarken kalkmaya başlar. Aleric iri bir adam değildir ve Antonio bir kurt adamdır. Bu zor bir iş olmayacaktır. Sonra

O kaçacak, onun hızına yetişemem ve Aleric'e güvenerek onu kovalamak zorunda kalacağım. Ama onu öldürmek istiyorum.

Onu acı çektiren kişi ben olmak istiyorum.

Kızımı incitti. Bunun için onu öldürmem gerek.

Kendimi öne atarak, tüm gücümle baltamı onun baldırına saplıyorum. Bıçak, altındaki betonu delerken o da uluyor. Üzerimde bulunan başka bir bıçağı çekiyorum. Bu bıçak Cara'nın zehriyle kaplı değil, ama kafasını kesebilirim onun büyüüne ihtiyacım yok.

Öne doğru atıldım. Aleric niyetimi anladı ve saldırısını Antonio'nun omuzlarından birine odakladı. Kasları ve tendonları kesti. Kurt adam, kolu artık ağırlığını taşıyamadığı için yere düştü. Diğer eliyle Aleric'i kendinden uzaklaştırmaya çalışırken hırladı.

Aleric onu yakalar ve bükerek kurt adamın kolunu kilitler, böylece kafasını savunamaz. Artık tek silahı dişleridir, ama onlar da ensesini koruyamaz. Kolumu kaldırıp bıçağı boynuna saplarım. Bıçak etine derinlemesine batarken öne doğru düşer. Bıçak omurgasına saplanır ve ben onu çıkarırken büküyorum. Kan her tarafıma sıçırıyor. Kaburgalarım ağrıyor ama onları görmezden geliyorum. Ona tekrar vuruyorum. Kurt artık tutunmaya gerek kalmadığından Aleric ondan uzaklaşıyor. Bir vuruş daha yaparak kafasını tamamen koparıyorum.

Micha için.

Benim için.

Henüz doğmamış kızımız için.

Başımı kaldırıp Aleric'e bakıyorum, onun soru soracağını ya da aptalca bir baba şakası yapacağını bekliyorum, ama o bana bakmıyor. Gözleri önümüzdeki cesede dikilmiş durumda.

"Ne oldu?" diye soruyorum, içimde bir parça tedirginlik hissederek.

Tek kelime etmeden cesedi yakaladı ve kayboldu. Diğerlerine dönüp Vlad'ı aradım, patronunun neyin peşinde olduğunu sormak için. Ama sonra Aleric'i gördüm. Maddox'un yanında yeniden ortaya çıkmıştı. Cesedi önüne itti ve ben de koşarak yanına gittim, içimdeki hafif tedirginlik midemde kalın bir düğüm haline geldi.

"O mu?" sözlerini duyduğumda kanım beynime hücum eder. Kahretsin!

Tabii ki o!

Ama oraya vardığımda, Maddox Antonio'nun başsız cesedinin yanında çömelmiş, yüzünde somurtkan bir ifadeyle duruyor. Khalid, Vlad ve Ezriel de ona doğru yürüyor. Leno yaralılara yardım ediyor.

"Maddox!" diye bağıriyorum, cevaptan korkarak.

"Bana bir saniye ver, kardeşim," diyor sessizce.

Kalbim hızla atarken, alfa kurt adamın yaralarını incelemeye başlıyorum – kısmen eksik olan ayağı, göğsü ve sırtındaki kesikler. Bunların aynı mı yoksa sadece birbirine çok benzeyen yaralar mı olduğuna karar vermeye çalışıyorum.

Hayır.

Aynı olmalı.

O olmalı.

Ama şüphe midemde kıvrılıyor.

Su altındayken bir kurbanla yer mi değiştirdi? Yoksa başından beri yanlış kişi miydi, sadece ona benzemesi için büyü mü yapıldı?

Maddox bana bakarken yüzü soluyor. "DNA belirteçlerinin bazıları farklı."

Kalbim göğsümden çıkacakmış gibi atıyor. Aleric'e doğru dönüp, "Beni eve götür," diyorum sertçe.

Çünkü Antonio kavganın ortasında ayrıldıysa, buraya sadece hiçbirimizin *orada* olmadığından emin olmak için gelmiş demektir.

"Bebeğimizi almaya geleceğini söyledi, Varius."

"Buna izin vermeyeceğim."

Siktir! Ona söz vermiştim. Lanet olsun, söz vermiştim!

Aleric kolumu tutarken, çok geç kalmamış olmam için dua ediyorum.

ELLİ BEŞ

KIZ

"Sana bir şey söylemem gerek," diyor kız kardeşim, yanımdaki koltuğa otururken sesi tiz çıkıyor. Anlatacağı şeyden hemen şüpheleniyorum.

"Ne yaptın?" diye soruyorum, gözlerimi kısarak.

"Hiçbir şey." Başını sallar. Elleri kucağında kıvrılır. "Şey, hayır.

—"

Gözlerim büyüdü. Varius'un paniği bize ulaştığında ayağa fırladım. bağ. Onu daha önce hiç bu kadar korkmuş hissetmemiştim. "Sau!" diye bağırarak oturma odasından koşarak çıkıyorum.

"Micha!" Lou nefes nefese beni takip eder. "Ne..." Şaşkınlığı, "Dayne! Tuvaletten kalk!" diye bağırınca kaybolur.

Mutfağa kayarak girerim ve Sau'ya doğru dönerim.

"Ne oldu?" diye sorar. Tezgahın üzerine kan döküyor. Koyu bir enerji tahlılın altında hareket eder ve verilen yemeği yer.

"Varius'u hissedebiliyor musun?" diye soruyorum. Birkaç ay önce Khalid neredeyse ölecekken, o bunu hissetmişti. O, benim anlamadığım bir şekilde çocuklarıyla bağlantılı.

"Hayır. Neden? Ne oldu?"

"Daha önce onun tehlikede olduğunu hissettin mi?" Sözler, düşüncelerimden neredeyse daha hızlı bir şekilde dökülüyor.

"Evet. Her saldırıya uğradığında." Yüzü asık, gözlerinde farkındalık görüyorum. "Herkesi bodruma indirin. Canavarlarımı çıkarıyorum."

Topuklarımın üzerinde dönüp Lou'nun kolunu tutuyorum, tam o sırada Dayne odaya giriyor. "Ne oluyor..."

"Köstebek sıçanı." Bu, "yardım edemezsin, ayak bağı olursun, yardım edersen hepimizi öldürürler" anlamına gelen şifreli sözcüğümüz.

Lou'yu ona doğru ittiğimde küfürler savurur. "Onu bodruma götür ve orada kal. Kimseye kapıyı açma. Asamı almam lazım."

"Micha!" diye bağırır Lou.

Ama ben çoktan oturma odasından geçip üst kata doğru koşuyorum ve Dayne onu bodruma doğru çekiyor. Asama ihtiyacım var. O olmadan hiçbir işe yaramam. Odamıza dalarak, doğrudan silah dolabına yöneliyorum. Ancak dışarıdaki bir hareket dikkatimi çekiyor. Koşmaya devam ederken başımı çeviriyorum, ama sonra dehşet içinde ayaklarım yere yapışıyor.

"Bir cadı var!" diye açık kapıya doğru bağıriyorum, midem ağzıma geliyor. Evin önündeki çayırda bulunan Leno'nun bitkileri, ilk savunma hattımız, en uzak köşeden başlayarak kıvrılıp ölüyor. Siyah bir ölüm dalgası gibi, büyü bize doğru hızla yaklaşıyor. Topuklarımın üzerinde dönerek, kendimi dolaba atıyorum. Kapıları açıp asamı alıyorum.

Gömleğimi yukarı çekip, kezja boynuzunu karnıma doğrultuyorum ve "*Elfesi navis*" diyerek birkaç kez hızlıca sallıyorum.

Sıcaklık karnımı kaplar ve cildimi korur. Bebeğime büyü yapamam. O çok küçük. Büyü onu Antonio'dan daha hızlı öldürecektir. Asayı sırtıma doğrultup büyüü tekrarlarım. Cildim taş gibi olacak. Delinmez değil, ama tek bildiğim bu. Asayla henüz tam olarak bağ kurmadım. Bütün büyülerimi yeniden öğrenmedim.

"Kahretsin!"

Serbest elimle bir bıçak kapıyorum –silahı doldurmaya vaktim yok– odadan koşarak çıkıyorum.

Dayne koridorda benimle buluşur.

"Bodruma gitmelisin," diye bağıriyorum.

"Sen olmadan saklanırsam Varius beni öldürür. Öleceksem, senin yanında öleceğim."

Dişlerimi sıkıyorum. "Lou?"

"O da köpekle birlikte içeride."

"Siktir. Hadi."

Merdivenlerden aşağı koşarken, Stormie'nin sırtını görüyorum (Enoch'un nişanlısı, birkaç gün önce gelmişti), ama Khalid'in kızıyla birlikte bodruma doğru koşuyor. Dayne ile mutfağa dönüyorum. Kayınvalidem hala tezgahın başında duruyor, ama bu sefer iki eli de tezgahın üzerinde.

"Bütün bitkileri

öldürüyorlar..." "Kalk."

Gözlerim fal taşı gibi açılır, çünkü tezgâhtan, zifiri siyah mürekkep bulutları içinde, devasa bir peygamber devesi, tırpan gibi pençeleri yükselir. Tezgâhtan her tarafa daha fazla mürekkep dökülür, yere çarparak şelalenin dibindeki sis gibi kıvrılır.

Sau, tezgahdan başka bir pençe fırladığında geri adım attı. Bakmaya devam etmek istedim, ama suikastçı eğitimim devreye girdi. Odaklan. Tepki ver. *Hareket et.*

"Bir cadıları var. Koruma kalkanlarını aşıyor."

Dayne'e bakarken beni görmezden gelir. "Bodruma in." "Micha varken olmaz."

"O zaman onu götür."

"Sau! Onları tek başına alt edemezsin. Antonio az kalsın seni öldürüyordu." "Bu sefer öldürmez."

Tezgahdan tırmanan canavara bir göz atıyorum, ama fazla tereddüt etmiyorum.

"Hadi," derim Dayne'e ve mutfaktan çıkarım. Evi koşarak geçeriz ve ensemdeki tüyler diken diken olur. Bunu en son yaptığım zamanki anılarım aklımı başımdan alır. Kanım donar. Panik içimi kaplar. Kızım için geri geleceğine söz vermişti.

Buna izin vermeyeceğim.

Ama bitkileri öldüren her neyse, çok hızlı hareket ediyordu. Kurtadamlar, mülkün koruma kalkanını aşar aşmaz buraya geleceklerdi. Nasıl bir büyü gönderebileceklerini bilmiyorum. Aklım, geçen sefer bodrumun etrafına kurduğum koruma kalkanına geri dönüyor. Antonio onu geçip gitmişti.

Kahretsin.

Bodrumdaki güvenli oda kimseyi kurtaramayacak. Koruma, benim kırdığım zamankinden daha zayıf; onların tarafında olan cadı çok güçlü. Yine de, başka ne seçeneğimiz var ki?

Bu, süper kurtadamlar ile Sau'nun canavarları arasında bir savaş olacak. Her iki taraf için de sadece kurban olacağız.

"Kahretsin," diyor Dayne arkamdan ve başımı çevirip onun pencereden dışarı baktığını görüyorum. Geri dönüp pencereden dışarı bakıyorum.

"Siktir."

Kalp atışlarım hızlanır. Bitkiler ölmüş, koruma kalkanı düşmüş ve yüz kadar kurt adam bize doğru hücum ediyor. Birkaç saniye içinde üzerimize çullanacaklar. Bağımızdan saf bir korku yayılıyor. Benim güvenliğim için endişe. *O biliyor.*

Ardından kararlılık ve şiddet ihtiyacı gelir. *O geliyor –*

Ani bir şok dalgası evi sarsıyor. Düşmeye başlıyorum, ama Dayne duvara çarpmadan önce beni yakalıyor.

"Bu da neydi böyle?" diye soruyorum, ama cevap pencerenin dışında. Mülkün etrafında siyah bir kubbe yükselmiş. Evin etrafında değil, kurtların arkasında. Cadıları hepimizi buraya hapsedmiş. Varius'un öfkesi, içeri giremediğini gösteriyor. *Hayır!*

"Sau'nun işi," diyor Dayne somurtkan bir şekilde. "Ne?"

Kurtlara doğru başını sallar. Biraz yavaşlamışlar ve daha huzursuz görünüyorlar. "Korkuyorlar," der.

"Neden o..." Gözlerimi kısa bir süre kapatıyorum. Tabii ki. Eğer oğulları geri dönüp onlarla savaşmaya çalışırsa, ölecekler. Eğer canavarları kaçıp St. Augustine'e ulaşırsa, yedi baş melek gelip hepimizi yok edecek. Bizim için destek yok. Ya Sau canavarlarıyla hepsini öldürür ya da biz ölürüz.

O sadece Varius'u kurtardı... ve bunun için ondan nefret edemem.

Seni seviyorum. Bunu bağımız aracılığıyla ona iletiyorum, umarım hissedebilir. "Kahretsin, neden bu ismi aldığını anlıyorum," diyor Dayne ve ben gözlerimi açıyorum.

Evin önünde devasa bir gölge oluşurken ağzım açık kalır. İlk sıra kurtadamlar gölgeye doğru koşar ve hemen içindeki canavarların saldırısına uğrar. Acı içinde uluyarak yere düşerler. İkinci sıra geri atlar ve dişlerini gıcırdatır, ama üçüncü sıra onlara çarparak onları ileri iter.

Karanlıktan canavarca tentacles, pençeler ve dişler uzanır. Sanki Sau akşam yemeği zili çalmış ve tüm çocukları ziyafete gelmiş gibidir. Kurtadamları yakalar ve kendilerini yukarı çekmek için kullanırlar. Her şekil ve boyutta canavarlar artık serbest kalır ve çılgınca diğer kurtlara saldırır.

"Hadi," diyorum. Bodruma inmemiz gerekiyor. İçlerinden biri Dayne'i görürse, düşmanlarımızı saldırdığı kadar hızlı bir şekilde ona da saldıracaktır. Damarlarında Gölge kanı yok.

Ama pencereden döndüğüm anda başımı geriye çeviriyorum. Dışarıda birini gördüğümü sandım, vahşi kırmızı saçlı birini. Onların cadısı mı? Bizi gördüler mi?

Kahretsin!

"Hadi!" Bodruma doğru koşuyorum; Dayne hemen yanımda. Arkamızdaki cam parçalanıyor. Ne tür bir kaçış hareketi yapmam gerektiğini bilmek için, onların cadısı mı, kurt mu yoksa canavar mı olduğunu öğrenmek için arkama bakmaya cesaret ediyorum. O şeyin hareket hızını görünce gözlerim fal taşı gibi açılıyor. Antonio'nun yarattığı süper askerlerden biri olmalı.

"Durma!" Dayne arkamıza soluk mavi bir kalkan oluştururken bağırır. Kalkan salonun genişliğini kaplar. Kurt adam kalkana çarpar ve geri sırır. Kalkana hırlar, sonra pençelerini kalkanın üzerinde ileri geri geçirir. Pençelerini kalkanın üzerinde gezdirdike kıvılcımlar uçuşur, dokunduğu her şeyi yakan büyü, ama kalkan kırılmaya başlar.

Ondan kaçamayız. Durup dönerek asamı kaldırıyorum. G içimden akıyor. Sıcak, ılgın ve bir annenin korkusuyla besleniyor.

"Micha..." Dayne bana doğru sallanırken diyor.

"Kalkanı indir," emrediyorum.

Kfr ediyor, ama bunu yapmak için ellerini kaldırıyor.

Ben büyümü serbest bıraktığım anda kalkan iner. Asayı yırtıp, içinde mor çizgilerden oluşan bir iz bırakır, sonra ucunda keskin bir çizgi halinde patlar.

Kurt ileriye doğru koşarken hırlar, ama büyü yüzüne çarptığında ulur. Mor alevler onu saniyeler içinde yutarken, olduğu yerde durur. Bir saniyede tüm o mesafeyi kat ederek, bizden sadece birkaç metre uzaktadır.

"Lanet olsun," diyor Dayne, kurt ayaklarımızın dibinde parçalanırken. "Ne zaman bu kadar hızlı oldular?"

"Antonio onlara..." Dayne öne doğru eğilirken, ağzından kan akarken çığlık atarak sözümü kesiyorum. Çok iyi tanıdığım bir insan eli karnından dışarı çıkıyor.

"Saul!" diye bağırarak Antonio ile savaşmak için dönüyorum. Benim için çok geç olacağını biliyorum, ama onu iyileştireceğini umuyorum.

Bileğimi sallayarak başka bir ateş topu çağırıyorum. Hala Dayne'e dokunuyor olsa da, her bir alevi ayrı ayrı kontrol edebiliyorum. Arkadaşıma zarar vermeyecekler.

Ama Antonio, ateşlenmeye başlar başlamaz asayı kapıyor. Ucunu Dayne'e doğru itiyor. Gözlerim büyürken, alevler ona dokunmadan söndürmeye odaklanıyorum.

Benim dikkatim dağınıkken, Antonio asayı elimden çekip atıyor. Sonra yumruğunu çeneme doğru savuruyor, ama Sau ile yaptığım tüm antrenmanlar sayesinde eskisinden daha hızlı tepki verebiliyorum. Geriye eğiliyorum ve onun vurduğu darbe daha çok sıyırma gibi oluyor. Ne yazık ki, onun gücüyle bu bile *ok sert* vuruyor.

Başım yana doğru savrulur ve Dayne'in önünde sendelerim. Acı ve çift görme hissine rağmen odaklanmaya çalışırım.

Antonio hala kolunu arkadaşımın içinden çıkarmamış, bu yüzden şimdilik tüm kanını içinde tutuyor.

Ancak Dayne'in iki kolunu da kaldırdığını fark edince gözlerim fal taşı gibi açıldı. Ne yapmaya çalıştığını anlayınca, sendeliyormuş gibi yaptım. Antonio'ya saldırırsam, kolunu kurtaracak, ama çaresiz olduğumu düşünürse, sevinçten havaya uçacak.

"Sana geri döneceğimi söylemiştim..." Sözleri aniden dişlerini sıkmasına dönüşür. Dayne iki eliyle ona elektrik verince, yanık et kokusu havayı doldurur. Onları geçip bıçağımı düşürür ve asamı kapmak için acele ederim.

Onu kapıp dönerek, nişan almadan önce büyü hazırlamaya başlarım. Uçtan bir ateş patlaması çıkmaya başlar, ama Antonio çoktan gitmiştir, Dayne'in büyüsunü savuşturup kendini kurtarmıştır. Asayı soluma doğru sallarım, o bana çarpmadan önce bulanık bir hareket yakalarım. Büyüyü yapma şansım olmaz.

Sau ile onun hareketlerini takip edebilmek için ne kadar antrenman yaptığının bir önemi yokmuş gibi görünüyor; Antonio çok hızlı.

Başımın arkası duvara çarparak *çatlar!*

Görüşüm daralır, sonra bulanıklaşır.

Kanlı eli boğazımı kavrar ve beni yerden kaldırır. "Büyün nereye gitti, Gölge fahişesi?"

Ellerimi birleştirip her iki kulağına da tokat atıyorum. Boğazımı bıraktığında, bacaklarımı beline doluyorum ve başparmaklarımı gözlerine sokuyorum. Sertçe bastırıyorum, ama onu kör etmeden önce, iki bileğimi de yakalayıp geriye doğru çekiyor.

Çat!

Kemiklerim derimden dışarı çıkarken ve parmak eklemlerim ön kollarımın üst kısmına çarptığında çığlık atıyorum.

Beni kendinden koparıp duvara fırlatıyor. Duvara çarparak aşağı kayıyorum. Kaburgalarım kırılıyor. Akciğerim delinmiş. Bileklerimin üzerine düştüğümde daha fazla acı hissediyorum. Kusmuk çıkıyor. Şoka girmeye başlıyorum.

Bu son.

Biliyorum.

Gözlerimi kapatıp, Varius ile bağımı tamamlayamadığım için ağlıyorum. En azından o zaman bir sonraki hayatta onu bulabilirdim.

Göz yaşlarım yanaklarımdan süzülür.

Üzgünüm, Varius.

Hayatta kalacak kadar güçlü olmadığım için üzgünüm...

Acıyı görmezden gelerek, karnıma bir kolumu bastırıyorum, bebeğimi son bir kez hissetmek için çok uğraşıyorum. Kendime yaptığım büyü hala orada, onu koruyor. Gözyaşları gözlerimi yakıyor. Sau buraya gelene kadar onu yeterince koruyabilecek mi? Henüz on dokuz haftalık bile değilken Rafiki'yi kurtarabilir mi?

Rafiki... Ne aptalca bir isim.

Ama tanrılar, eğer yaşarsa... Onun istediği adı seve seve koyarım.

Sadece yaşasın.

Lütfen.

Karnımın içinde küçük bir ayak tekmeliyor. Onun beni teşvik ettiğini duyunca gözlerim birden açılıyor.

Kalk anne. Savaş henüz bitmedi.

Dişlerimi sıkarak, içimdeki büyüye odaklanıyorum. Ancak onu kullanmak için ellerime veya asama ihtiyacım var.

Ama kara büyü için ikisine de ihtiyacım yok.

Sadece bir insanı feda etmeye istekli olmam gerekiyor.

Neyse ki, dışarıda nefret ettiğim bir kurt adam ordusu var.

Ağzımı açıp içgüdülerimle hareket ederek, cadıları her zaman çevreleyen karanlığı çağırmaya başlıyorum. Ona dokunduğumda, kadim ve her şeye gücü yeten bir hisse kapılıyorum. Damarlarımda hissediyorum ve onu serbest bırakmam için beni zorluyor.

Ama içimden çıkan bir büyü değil. Antonio'nun ayağı karnımı koruyan koluma çarptığında, kanlı bir inilti çıkıyor. Acı beni karanlığa sürüklemek üzereyken görüşüm daralıyor.

Tırnaklarımı bilinç dünyasına geçiriyorum.

Kollarım erimiş ateşten sinirler gibi yanıyor, beni aşağı çekiyor. Ama bebeğimi bırakamam.

Onu koruyacak tek kişi benim.

Önümde diz çöken Antonio kolumu tutar. Nefes almakta zorlanıyorum, delinmiş akciğerimden hırıltılı nefes alıyorum. Göğsüm yaralanmalardan dolayı yarı çökmüş, deforme olmuş. Beyin sarsıntısı geçirdiğimden eminim. İçten ve dıştan birçok yerimden kanıyor.

Yine de deniyorum, içimdeki kara büyüye ulaşmaya çalışıyorum.

Kolumu çekip koparıyor. Kolumu yere vurunca gözlerim geriye kayıyor. Yırtılan etin sesi kulaklarımı acıtıyor ve gözlerimi açtığımda elinin bir kurt adamın eline dönüştüğünü görüyorum.

Ne yapmaya çalıştığını anladığımda kalbim hızla çarpmaya başlar. Çığlık atmak isterim ama boğazım çok ezilmiş ve morarmıştır.

"Onu biraz iyileştir, Eduardo," diyor Antonio. "Bunun için uyanık olmasını istiyorum."

Bir el alnıma dokunur ve içime sıcaklık akar. En kötü yaralarım iyileşmeye başlar. Fırsatı değerlendirmek için ağzımı açarım, ama Antonio elini karnıma sokar, büyümü kolayca kırar ve tek yapabildiğim çığlık atmaktır.

İçimde, ruhumu satarak korumak istediğim hayatı arıyor. Bildiğim tüm tanrılara dua ediyorum, onlara her şeyi sunuyorum, ama onlara zaten büyümü verdim. Başka istedikleri bir şey yok.

Eduardo bayılmamı engellerken beyaz ışık içime akıyor.

Lütfen...

Lütfen...

"Varius!" diye bağıriyorum, beni kurtaracağına güvenerek.

"Varius!" Ama gelmiyor.

Antonio elini çekiyor ve kanlı yumruğunu gösteriyor.

Elini açarak avucunun içindeki küçük kızımı gösterir, hala amniyotik kesenin içinde.

"Hayır!"

Pençesini kızımın üzerine uzatır.

Ona ulaşmak, bir şekilde yardım etmek için çabalıyorum ama vücudum parçalanmış durumda. Kollarım işe yaramıyor. Bir kez daha kara büyüye başvuruyorum ama o, onu hayatta tutan, nefes almasını sağlayan tek şeyi parçalarken, bir çığlık daha atıyorum.

Kısmen oluşmuş ciğerleri çaresizce çalışmaya çalışıyor. Her şeye rağmen hayatta kalmak için çok çabalıyor. Bu dünya için çok küçük. Çok küçük!

Onun mücadelesini izlerken "Yapma..." diye ağlıyorum. "Yapma... lütfen."

Onu rahat bırak.

"Lütfen..."

Bana soğuk ve acımasızca gülüyor. "Sau'dan eşimi ve yavrularımı kurtarması için yalvardım, peki o ne yaptı biliyor musun?"

Kırık kolumu bebeğime uzatıyorum, onu kucağıma almak, ondan almak istiyorum. Ama ellerim hala parçalanmış durumda. Bileklerim hala kırık. Serbest eliyle kırık elimi tutuyor ve parmaklarımı koluma sıkıştırıyor. Acı içinde çığlık atıyorum.

"Hiçbir şey," diye tıslar. "Onları ölmeye terk etti." "Ben... o değilim," diye inlerim.

"Hayır. Ama sen bir Gölge fahişesin."

Beni bırakıp Rafiki'yi başından tutup kaldırıyor. Hala nefes alıyor ve kalbim göğsümde çarpıyor.

"Lütfen..." diye ağlıyorum. "Lütfen yapma..."

"Yavrularımın nasıl öldüğünü biliyor musun?" diye sorar duygusuzca. "Onlar, onun gölgelerindeki canavarlar tarafından yendi."

Onu başının üzerine kaldırıp ağzını açtığı anda çığlık attım.

O, Rafiki'nin alt yarısını dudaklarının arasına indirirken ben çığlık atmaya devam ettim.

O, onu ikiye bölüp, organlarını ve bağırsaklarını ve hayatının son kıvılcımını emdikten sonra bile, ben uzun süre çığlık atmaya devam ediyorum.

Çığlık atıyorum.

Ve çığlık

atıyorum.

Ve çığlık

atıyorum.

Yutkunurken gözleri büyür. "O bir cadı değil," der ve ayağa fırlar.

Rafiki'yi yere bırakır, onu bir dondurma damlası gibi sıçratır.

Çığlığım benim her şeyim olur. Kırık ve boğuk. Küçük kızıma bakarken ses tellerim kopar.

Onu hiç kucağıma

alamadım. Onu

kucağıma almam lazım.

En azından bir kez annesi tarafından kucağa alınması

gerekıyor. Ağlayarak, vücudumu hareket ettirmeye

çalışıyorum. Küçük kızıma ulaşmak için. *Onu kucağıma*

almam lazım.

Onu kucağıma almam lazım.

"Onu nakledilebilecek kadar iyileştirin. O bizimle geliyor."

Beyaz ışık etrafımı sarıyor. Bileklerim yerine oturuyor. Kemiklerim ait oldukları yere geri dönüyor. Diğer yaralarım da iyileşiyor, ama tek düşündüğüm şey ellerimi tekrar hareket ettirebiliyor olmam. Götürülmeden önce küçük kızımı kucağıma alabileceğim.

Ama parmaklarım onun küçük kafasını okşamak üzereyken, Eduardo elime basıyor. Çığlık atıyorum, topuğunun altında ezilen kemiklerimin acısından değil, kızımı asla kucağıma alamayacağımı bildiğim için.

Beni ondan uzaklaştırırken hıçkırarak ağlıyorum. Tırnaklarımı yere geçirip, ona geri dönmeye çalışıyorum. O kadar küçük ve yalnız ki.

Annesi ona lazım.

Annesi gerekiyor!

Ama bunun yerine, Antonio beni kaldırıp omzuna atıyor. Sırtına vuruyorum. Beni bırakması için ona bağıyorum. Daha fazlasını yapmalıyım. Düzgünce savaşmalıyım. Ama gücüm, net düşünme yeteneğim tamamen yok olmuş. Tek bildiğim keder.

Kalbi durduran, dayanılmaz bir keder.

Ve sonra Shadow evinden dışarı taşınırken dünya yok oluyor.

ELLİ ALTI

O

Kubbe düşer düşmez, Aleric beni evin içine geçirir. Dışarıdaki savaş alanını görmek için bir saniyem bile yoktu, ama bu, onu beynime kazımak için yeterliydi. Arazimizde yüzden fazla ceset vardı. Kurtadamlar, kendileri parçalanmadan önce grotesk canavarlar tarafından parçalanmıştı. Etraflarında ölü bitkiler yatıyordu – eskiden pitoresk olan yerde artık ölüm hakimdi. Eskiden barışın hakim olduğu yerde artık şiddet hakimdi. Micha nasıl hayatta kalabilmişti?

Aleric annemin yatak odasına indiğinde içimi yoğun bir acı kaplar. Son bir saat içinde yarım düzine kez dönüşüm geçirdim. Vücudum acı içinde çılgık atıyor ve lanet bir taş gibi yere düşüyorum. Tüm kaslarım yanıyor. Kemiklerim, penceredeki çatlakları taklit edene kadar sürekli kırılıyormuş gibi hissediyorum.

Aleric'in varlığı, üzerimde bir avcı gibi. Bu hayatta zayıf olamazsın. Zayıf gibi *görünen* hiçbir şey yapamazsın.

Ağlayamazsın. Terapiye gidemezsin. Dizlerinin üstüne çöküp emekleyemezsin. Ama ayağa kalkacak gücüm yok. Bu yüzden, zar zor algılayabildiğim kalp atışına doğru emekliyorum.

Başka bir Patronun beni görmesini umursamadan yapıyorum bunu.

Onun yargılaması umurumda değil. Utanç umurumda değil. Bu zayıflık anının, daha sonra ailemize sırtını dönüp, onu ele geçirebileceğini düşünmesine neden olabileceği umurumda değil. Gelecekteki kayıplar umurumda değil.

Tek umursadığım şey, mümkün olduğunca çabuk karıma ulaşmak. Ağrının geçmesini bekleyecek vaktim yok.

Bu yüzden parmak uçlarımı halıya geçirip, kasılan vücudumu odanın diğer ucuna sürüklerim. Kapıyı açıp koridorda sürünerek ilerlerim. Duyularımı zorlayarak, onun kalp atışlarını algılamaya ya da kanının kokusunu almaya çalışırım.

İkincisini algılıyorum. Hem de çok fazla. Karım bodrum merdivenlerinin yakınında. Orada da bir kalp atışı var, ama onun değil.

Ağzımdan çılgıklar çıkarken, kendimi onun bulunduğu yere doğru sürüklerim. Kan gölünde yatarken cansız gözlerini hayal edebiliyorum.

Gözlerinin artık orada olmadığını, yüzünü tırmalayan sert bir pençe tarafından oyulduğunu hayal edebiliyorum. O kadar parçalanmış ve dövülmüş ki, benden başka kimse onu tanıyamaz. Parçalanmış. Göğüs zırhı yırtılmış. Yüzü kemirilmiş.

Bu görüntüler kafamın arkasına sert bir darbe indiriyor. Yüzümü yere eğip çığlık atıyorum.

Kaslarımdaki ve uzuvlarımdaki ağrı, korkunç bir acıyla yer değiştirmiş, pes etmemi, onun cesedini görmeye kendimi zorlamamamı isteyen bir yorgunlukla. Çünkü içten içe, bulacağım şeyin bu olduğunu zaten biliyorum.

Sadece bir ceset.

İnatçı, alaycı karım değil. "Hayır!"

Kendimi kaldırıyorum. Kaslarım ve kemiklerim isyan ediyor, ama acıyı dişlerimi sıkarak bastırıyorum. Bir el omzumu tutuyor ve beni ayağa kaldırıyor. Rudy kolumun altından geçerek, koridorda sendeleyerek yürümeme yardım ediyor.

Evde daha fazla kalp atışı duyulur. Biri, ona ait olmayan zayıf nabzın yanında diz çöker. İki kişi daha merdivenlerden bodruma koşar – Khalid ve Leno'dur, umarım orada olan kızlarını ve köpeklerini kontrol etmeye gitmişlerdir. Korumanın büyüğü yüzünden onları hissedemiyorum.

Gözlerim yaşlarla dolarken, köşeyi dönmeden önce nefesimi tutuyorum. Rudy, belime doladığı koluyla beni sıkıca sarıyor. Kalbim gırtlığımda, son adımı atıyorum. Ve sonra *görüyorum*.

Annem Dayne'in üzerinde diz çökmüş, elleri onun karnındaki yumruk büyüklüğündeki yaranın üzerinde parlıyor. Yara, Micha'yı bodrumda bulduğumda onun vücudundaki yara ile aynı. Antonio buradaydı. Ve onun için gelmişti.

Rudy'yi iterek anneme doğru atılıyorum. "Onu korumak zorundaydın!" diye bağıyorum. Onu saçından tutup ayağa kaldırıyorum. Dayne'i kurtarmakla meşgul olması umurumda değil. O aileden olabilir, ama benim *karım* değil.

"Nerede o?" diye bağıarak onu sarsıyorum. "Karım nerede?"

"O hayatta!" diyor ve göğsüme çok ağır bir darbe aldığım için onu tutan elim gevşiyor. "Antonio onu kaçırdı. Onları durdurmaya çalıştım..."

Onun yüzüne, saçları kafasından kopup parmaklarımin arasında kalacak kadar sert bir tokat atıyorum. Benden uzaklaşarak sendeliyor. "Deneseydin, burada olmazdın!" diye bağıyorum.

Ona tekrar saldırmak için hamle yaparım, ama vücudum hareket edemez. Ezriel'in telekinezi gücüyle kapana kısılmışım. Ona karşı mücadele ederim, dişlerimi gıcırdatıp

öfkeyle tükürerek. Kendimi bir hayvan gibi hissediyorum. Tek bir şey isteyen basit bir canavar.

"O nerede?" diye bağıyorum.

"Bilmiyorum," diyor annem bana dönerek. Vurduğum yerde şişmiş yanağını iyileştirmiyor. "Onlar ulaşım büyüsünü yaptıktan sonra buraya geldim."

Görünmez bağlarıma karşı direnirken çığlık atıyorum. Ezriel lanet olası vücudumdaki her atomun kontrolünü elinde tutuyor. Gözlerim ona dönüyor. Hâlâ ayakta durma gücü var, ama nabzının sert atışını hissedebiliyorum. Melez ve kurtadamlarla yaptığı savaştan yorgun düşmüş. Baskı yapmaya devam edersem, kırılacak. O zaman, karımın yanında olmaması nedeniyle önümdeki orospuyu öldürebilirim.

"Onların bodruma indiğinden emin olmalıydın!"

"Biliyorum!" diyor. "Üzgünüm. Eve ulaşmadan hepsini durdurduğumu sanıyordum. Bir nakil aracı olduğunu bilseydim..."

"Bitkilere bak!" Evdeki bitkiler bile hepsi ölmüş. "Belli ki lanet olası bir cadı vardı!"

Nakliye büyüsünü yapmayı bilen çok fazla cadı yok, ama umurumda değil. Antonio'nun bir şeyler çevirdiğini bilmeliydi.

"Karımı kaçırdı! Lanet karımı kaçırmasına izin verdin!"

Hapishanemin bağlarını tekrar çekiyorum. Tüm kaslarım kurtulmak için geriliyor.

"Yeter," diyor Khalid yumuşak ama kararlı bir sesle, aramıza girerek. Bana dönüyor, yüzünde tehlikeli bir sakinlik var. "Anne, Dayne'i iyileştirmeyi bitir," emrediyor. "Başka bir kayıp daha istemiyoruz. Sonra evden çıkın."

O, itaat ederken hiçbir şey söylemez.

Khalid omzuma dokunarak gözlerimin içine bakar. "Onu bulacağız, Varius. Gerekirse onun tüm tesislerini tek tek yıkacağız, ama onu geri getireceğiz."

"Ona işkence edecek." Sesim kırılır, ruhumun durumuna dair çatlak ve ham bir içgörü.

"Biliyorum. Ama öfken onu kurtarmayacak."

Bu gerçeğin altında eziliyorum. Küçük canavarıma yardım etmek için hiçbir şey yapmıyorum. Gözlerimi kapatıp nefes almaya zorluyorum kendimi.

Khalid omzumu tekrar sıkıyor ve ben titriyorum.

"Onu bulacağız kardeşim, ve onu eve getireceğiz."

Titrek ellerimle onun sözüne tutunarak başımı sallıyorum. Umarım onu bulduğumuzda hala hayattadır.

Annem uzaklaşıp Ezriel beni bıraktığında, ben uyuşmuş durumdaydım. Herkes beni salonda yalnız bırakmıştı. Dayne, iyileşmesi için daha rahat bir yere taşınmıştı. Henüz bilinci yerine gelmemişti, ama annem durumunun stabil olduğunu ve o buraya geldiğinde Dayne'in baygın olduğunu söyledi, bu yüzden ona soru sormak anlamsızdı.

Ona annemin üzerine bir takip runesi dövmesi yapmasına izin vermeliydim. Kahretsin. Birinin onu kullanarak beni bulabileceği paranoyasıyla ilk runeyi yakmasına izin vermemeliydim.

Yapmalıydım...

Bu düşünceyi kesip, kendimi umutsuzluğa kapılmak yerine odaklanmaya zorluyorum. Dayne'in bulunduğu yerden, onun kokusunu taşıyan en büyük kan birikintisine doğru ilerliyorum. Artık orada olmayan onun varlığını hissetmeye çalışarak kokuyu içime çekiyorum. Sonra dikkatimi bölgedeki diğer kokulara çevirip, öldürmem gereken piçleri not alıyorum. Antonio var, tanımadığım bir erkek var ve sonra...

Onun ve benim kokumuzun karışımını duyduğumda kalbim durur. Başımı eğip, çılgınca zemini tararım.

Bir an için kendimi bunun hayal olduğunu, Bambi'nin burada olmadığını ikna ediyorum.

Ama sonra çok büyük bir şeyi aradığımı fark ediyorum ve tekrar aramak için dizlerimin üzerine çöküyorum. Gözlerim yerde yatan minicik bir vücuda takılır. Kafası bir golf topundan biraz daha büyük ve çökmüş, deforme olmuş. Sanki yüksekten düşmüş gibi. Beyninin bir kısmı dışarı akmış ve vücudunun alt yarısı kopmuş. Dışarı çıkacak organ kalmamış. Geri kalanını aramak istiyorum ama gözlerimi onun küçük yüzünden ayıramıyorum.

Ona uzanırken midem bulanıyor. Vücudum titriyor. Annesi ona lazım, ama tek sahip olduğu benim.

Küçük bedenini iki elimle kavrarken, parçalanmış kafatası ve onu hareket ettirdiğimde dışarı çıkan beyin parçaları yüzünden neredeyse kendimi kaybediyorum. Hiçbir haysiyet ve özen göstermeden hıçkırarak onu göğsüme sarıyorum.

O kadar küçük ki. O kadar kırılgan ki.

Yüzüne bakarken kalbim sıkışıyor. Kafası vücuduna göre çok büyük. Henüz kafasına sığacak kadar büyümemiş ve artık asla büyümeyecek. Önündeki tüm hayatı asla yaşayamayacak. Asla aşık olmayacak. Annesinin parlak gülümsemesini asla göremeyecek. Onu kucağıma aldığımı bile hissetmeyecek. Onu sevdiğimi asla bilmeyecek.

Onu hiç tanıma fırsatım olmayacak olsa da onu çok seviyorum.

Onu kucağıma alıp, ileri geri sallanarak ağlıyorum.

Göğsüm saf acı ile yanıyor. Gözlerim çok şişmiş. "Özür dilerim..." Küçük kızıma bakarken hıçkırarak ağlıyorum. "Seni hayal kırıklığına uğrattığım için çok üzgünüm... Seni seviyorum, Bambi. Aptal bir ismin olmasına rağmen seni seviyorum. Ama anneni suçlayabilirsin..." Kontrol edilemeyen gözyaşlarıma boğuluyorum. Ellerim titriyor, bu da onun tüm vücudunu titretiyor. "Seni seviyorum..." diye hırıltıyla söylüyorum. "Baban seni seviyor." Küçük başını öpmek için kaldırıyorum. Cildinin soğukluğu beni yıkıyor, ama geri çekilmiyorum. Onu sevdiğimi bilmesi gerekiyor. "Baba..."

Göğsümden ani bir nabız geçince çığlık atıyorum, sanki defibrilatör pedalı ölü bir vücuda dokunmuş gibi. Bambi'yi bir elime alıp diğer elimi duvara dayarken nefes nefese kalıyorum. Nabız tekrar geliyor ve kalbim acı verici bir şekilde sarsılıyor. Sanki karanlık bir büyü'nün hedefi olduğu için ölüyor gibi.

Siktir. Antonio beni öldürmek için kızıma bir tuzak mı kurdu?

Bunu yaptığı açık olsa da, yine de onu bırakmayı reddediyorum. O benim bebeğim. Yapamam.

"Yardım edin!" diye bağıriyorum, ama başka bir nabız daha beni vurunca sesim daha çok bir boğukluk gibi çıkıyor. Duvara yaslanıp gözlerimi kapatıyorum, acı içinde nefes nefese kalıyorum. Göğsüm kapanan bir mendeneye sıkışmış gibi. Nefes almaya çalışırken boş olan elimi duvara vuruyorum. Micha'yı kurtarmadan ölemem. Ölemem!

Nabız bir kez daha vurur, diğerlerinden çok daha şiddetli. Acı her sinirde patlar, onları yakar, sıcak bir demir çubukla kazır.

Micha!

Acı içinde çığlık atıyorum. Etrafımdakiler bağıriyor. Onların varlığını hissedebiliyorum, kalp atışları tahtaya tırnak sürtünmesi gibi.

Micha!

Zihnim tek bir noktaya, tek bir amaca indirgenir, üzerimdeki lanet kırılır. Başka hiçbir şey bilemeyecek hale gelene kadar beni tüketir.

Micha!

Kükreyerek gözlerimi açıyorum ve ayağa fırlıyorum. Derin bir açlık beni kaplıyor. Öldürme, düşmanlarımla kanını içme ihtiyacı.

Ve etrafımdaki herkes düşmanım, çünkü *onu benden* aldılar. En yakınımıdaki kişiye saldırarak, "Karım nerede lan!" diye bağıyorum.

EPİLOG

O

Halı kaplı zemine yığıldım, nakil büyüğü beni bir binanın içine bıraktığında acıdan kıvranıyordum. Antonio dizlerinin üzerine çökmüş ve beni bırakmıştı, ama kaçmaya çalışacak gücüm yoktu. Ne enerjim ne de umurumda. Dayne'i öldürdüler. Bebeğimi öldürdüler. Tek istediğim kederimin içinde kıvrılmak.

"Sen bir Black'sin, Micha." Babamın sesi kararlı. *"Ve bir Shadow."* Varius'un sesi sıcak, bana inanıyor. Ama ikisi de yanılıyor.

Ben sadece yıkılmış bir anneyim.

"Artık bir Gölge fahişesinden daha fazlası olmanın zamanı geldi," diyor Antonio, beni ensemde tutup kaldırırken. Beni ayağa kaldırmaya çalışıyor, ama ben yürümek istemiyorum. Yürüyemiyorum. O da beni omzuna atıyor.

"Seni öldürecektim," diyor, beni beyaz fayanslı zemini olan boş bir koridordan geçirirken. Nereye gittiğimizi not almalıydım ki bir kat planı oluşturabilirdim, ama zihnim düşünemeyecek kadar uyuşmuş durumda.

"Ama şimdi çok değerlisin. Melez bir çocuk doğurabilmek nadir bir şey. Yüzlerce kadına çocuk yapmaya çalıştım, ama sadece üçü bunu başarabildi."

Bir an için, söylediklerini umursamıyorum. Anlamsız sözler. Sadece boş laflar.

Ama sonra farkındalık beni vuruyor, kederimi aşıyor. O benim çocuğumu benden aldı. Onun beni dölleyip kollarımdan daha fazlasını koparmasına izin verecek değilim.

Öfkem içinde alevleniyor, ısınarak tüm vücuduma ve zihnime yayılıyor. Kederimi öldürüyor, öfkemin yarattığı dumanla boğuyor. Çığlık atarak, ayaklarımla onun hayalarına vuruyorum. Vurduğumda homurdanıyor. Sonra beni belimden tutup omzundan indiriyor. Beni havada yatay olarak tutuyor. Dizlerimi karnına vuruyorum. Yumruklarımı yan tarafına sallıyorum. Ağrılar bileklerime yayılıyor, kırıklar tam olarak iyileşmemiş, ama durmuyorum. Ağzımı açıp onu ısırmaya çalışıyorum.

Homurdanarak, dönüyor ve kafamı duvara çarpıyor. Alçı kolayca kırılıyor, ama arkasındaki ahşap kiriş kırılmıyor. Yoğun bir acı boynumdan ve omurgamdan aşağıya doğru yayılıyor. Gözlerim geriye dönüyor. Görüşüm bulanıklaşıyor. Beni duvardan çekip yere atıyor. Kendimi tutacak kadar bilinçli değilim ve yanağım yere sertçe çarpıyor.

Beni ayak bileğimden yakalayıp koridorda sürükler.

Vücudum cehennemi yaşadı, ama ben onun beni dibe çekmesine izin vermeyeceğim. Gerekirse, kırık, kanayan parmak uçlarımla yüzeye tırmanacağım.

Gözlerimi zorla açarak, kendimi hareket etmeye zorluyorum.

Ama tam hareket etmeye başladığımda, bir kapıdan içeri atılıyorum ve kapı arkamdan çarpılıyor. Yere düşüp yuvarlanıyorum. Kendimi ayağa kaldırıp etrafıma bakıyorum. Boynumdaki tüyler diken diken oluyor. Burada başka insanlar da var, ama tüm dikkatim Antonio'da. Yüzü, kapının içindeki parmaklıklı pencerenin diğer tarafında görünüyor. Cam yok, bu yüzden onu kolayca duyabiliyorum.

"Onlarla savaşmaya çalışmanı izlemekten zevk alacağım," diyor alaycı bir şekilde. "Sen bunu yaparken ben mastürbasyon yapacağım, bunu bil."

"Seni lanet olası..."

Arkamda birden fazla şeyin hareket ettiğini duyunca duruyorum. Boynumdaki tüyler diken diken oluyor.

O gülümsüyor, beni ürperten hoş bir alaycı gülümsemeye.

Ayaklarımın üzerinde dönerek kollarımı kaldırıyorum, adrenalini yorgunluğumu bastırır. Ama önümdeki manzara imkansızdır. Bu eski kafeteryada bir düzineden fazla adam vardır ve hepsi de beni buradan çıkacakları biletmemiş gibi bakmaktadır.

"Kuralları biliyorsun," diyor Antonio neşeyle. "Onu sikmeden önce vardiya değiştir."

Bu şekilde onu hamile bırakma şansın daha yüksek olur."

Kalbim boğazıma kadar çıkıyor ve odayı hızla tarayarak bir silah arıyorum. Ama masalar çok büyük, kullanılamazlar ve sandalyeler yok, sadece masalara bağlı banklar var. Odanın arkasında bıçaklar veya mutfak eşyaları olabilir, ama yolumda duran birçok rakip var.

Kahretsin.

"Yeni hayatına hoş geldin, Gölge fahişesi," diye mırıldanıyor Antonio, fermuarın çekildiğini duyuyorum. "Şimdi uslu bir kız ol ve benim için güzel bir gösteri yap."

Onu görmezden gelerek, kan bağına odaklanıyorum. İçimdeki Varius'un varlığından güç alıyorum, bu sadece daha fazla acı olsa bile.

Çünkü acıyı kullanabilirim.

Onu bir silah gibi
kullanabilirim. Sonuçta ben
bir Black'im.
Ellerim yumruk oluyor.
Ve ben lanet olası bir Gölgeyim.

%0 CİDDİYET PALETİ TEMİZLEYİCİSİNE Mİ İHTİYACINIZ VAR?

Öneri: *Kraliçem, Kralım*

Aslında celladım la seks yapmıyordum; onu öldürmek için baştan çıkarıyordum ve bu kulağa çok daha iyi geliyordu. Daha klas. Daha az sürtükçe.

YA DA NEFRET SEKSİ OLAN BİRAZ DAHA CİDDİ BİR ROMANTİK KOMEDİ?

Okuyun: *Sevmek ve Yok Olmak*.

"Sadece seni tekrar tekrar öldürmek için büyüçülük öğrendim."

"Awww. Ne kadar tatlı. Kimse bana bu kadar takıntılı olmamıştı." "Ben değilim – Hayır, geber!"

MICHA'NIN NASIL HAYATTA KALDIĞINI ÖĞRENMEK İSTER MİSİN?

Varius ve Micha'nın üçlemesinin son kitabının güncellemelerini takip etmek için
beni Facebook'ta takip edin.

VARIUS VE MICHA ARASINDAKİ GÜZEL ANLARI OKUMAK
İSTER MİSİN?

Tethered Souls'u
okuyun.

Benden tek istediği bir rahimdi...

KHALID'İN KIRA'YLA NASIL
TANIŞTIĞINI BİLMEK İSTER
MİSİN?

Cursed to be Mine'i okuyun.

Onu iki yıl boyunca takip ettim.
Kendime onun evinin anahtarını yaptım.
Ve şimdi onu benim yapma zamanı geldi.

CADEN VE SAU HAKKINDA DAHA FAZLA BİLGİ İSTER MİSİNİZ?

Madness Behind the Mask'ı okuyun.

Onu her şeyden çok seviyorum. Hayattan çok. Kardeşimden çok.
Çocuklarımızdan çok...

Ama dünya bizi rahat bırakmıyor, bu yüzden şimdi onu yakmak zorundayım.

YAZARIN NOTU

Herkese merhaba!

Broken Souls'un sonuna kadar okuduysanız... Üzgünüm.

Çoğumuz kaçmak için okuduğumuzu biliyorum, ama çoğumuz da dünyanın parçaladığı parçalarımızı iyileştirmek için karanlık romantizm okuyoruz ve bazen, yaşadığımız korkunçluklar ne olursa olsun, hayatlarımız ne kadar berbat hale gelirse gelsin, mutlu son umudunun olduğunu bilmemiz gerekiyor (ve bir sonraki kitapta mutlu sona ulaşacaklar).

Sevdiklerimizi, kendimiz dahil, kurtaramamamız veya koruyamamamız bizi tanımlamaz.

Acımız bizi sakat bırakmak zorunda değildir, ancak nadiren tamamen kaybolur. Omuzlarımız bu yükü taşımak için daha geniş hale gelir.

Kusurlarınızla mükemmelsiniz. Bunu asla

unutmayın.

ARAşTIRMA NOTLARI

Bunu okuyanların çoğunun anne olduğunu biliyorum. Düşük ve hamilelik kaybının kitaplarda yer alması için önemli bir tetikleyici ve tartışmalı bir konu olduğunu biliyorum. Ama sonu şok etkisi yaratmak için yazmadım. Antonio'nun böyle karar verdiği için yazdım ve yazmak benim için sadece bir kaçış değil. Aslında bir seçim de değil. Ya kafamdan bu düşünceleri atarım ya da rüyalarım her şeyi hissedebileceğim, algılayabileceğim, koklayabileceğim ve tadabileceğim kabus gibi cehennemler olarak kalır.

Ve işte buradayız, Antonio'nun cehennemde çürümeye mahkum olduğu sefil bir sonla.

Ancak bundan çıkarılması gereken bir şey varsa, o da bir ebeveynin düşük yapması veya doğumdan sonra çocuğunu kaybetmesi durumunda yaşıadığı acıyı daha iyi anlamaktır.

Bilinen gebeliklerin %10-20'si düşükle sonuçlanmaktadır¹. Seksen yaşına gelindiğinde, Amerikalı ebeveynlerin %18'i bir çocuk kaybetmiştir ve bu oran azınlıklar için daha yüksektir². Çevremizde acı çeken çok sayıda insan var ve bu keder yıllar geçtikçe ortadan kalkmıyor. Belki zamanla azalabilir. Biraz daha katlanılabilir hale gelebilir (bir çocuğun ölümünden sonra yas tutmanın ortalama süresi 18 yıldır²), ama yine de ağır bir yük olarak kalır ve bunu anlamak, arkadaşlarımızı, komşularımızı ve sokakta yanından gülümsemeden geçtiğimiz yabancıları anlamak... Bu şefkat, bir insanın günü atlatmak için ihtiyaç duyduğu tek şey olabilir.

1. <https://www.washingtonpost.com/health/2022/08/02/miscarriage-risk-pregnancy/> 2. <https://evermore.org/key-bereavement-facts>

HATA MI GÖRDÜNÜZ?

Lütfen bana e-posta göndererek bildirin:
authormirandagrants@gmail.com

SERİNİN GERİ KALANINA ETKİ ETMEK İSTER MİSİNİZ?

Bana bir yorum yazın! Neyi sevdiğinizi ve daha fazlasını istediğinizi veya neyi
sevmediğinizi ve daha azını istediğinizi söyleyin.

WIPS VE YENİ ÇIKANLAR HAKKINDA HER ŞEYİ ÖĞRENMEK İSTER MİSİNİZ?

İçindekiler

[Kırık Ruhlar](#)

[Tetikleyici VE İÇERİK uyarıları](#)

[%0 ciddiyeitli bir palet temizleyici hazır bulundurmak
isteyeceksiniz ya da biraz daha ciddi, nefret dolu seks içeren
bir romantik komedi için](#)

[Bir İki](#)

[Üç](#)

[Dört](#)

[Beş](#)

[Altı](#)

[Yedi](#)

[Sekiz](#)

[Dokuz](#)

[On](#)

[On bir On iki](#)

[On üç On dört](#)

[On beş On](#)

[altı On yedi](#)

[On sekiz On](#)

[dokuz Yirmi](#)

[Yirmi bir](#)

[Yirmi iki](#)

[Yirmi üç Yirmi](#)

[dört Yirmi beş](#)

[Yirmi altı](#)

[Yirmi yedi](#)

[Yirmi sekiz](#)

[Yirmi dokuz](#)

[Otuz](#)

.

[Otuz Bir Otuz](#)

[İki Otuz Üç](#)

[Otuz Dört](#)

[Otuz Beş](#)

[Otuz Altı](#)

[Otuz Yedi](#)

[Otuz Sekiz](#)

[Otuz Dokuz](#)

[Kırk](#)

[Kırk Bir](#)

[Kırk İki Kırk](#)

[Üç Kırk Dört](#)

[Kırk Beş](#)

[Kırk Altı](#)

[Kırk Yedi](#)

[Kırk Sekiz](#)

[Kırk Dokuz](#)

[Elli](#)

[Elli Bir Elli](#)

[İki Elli Üç](#)

[Elli Dört](#)

[Elli Beş Elli](#)

[Altı](#)

[epilog](#)

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

